

Програмування на мові ДОВІР'Я

Володимир Кучмук

```
#define ukrainian 'worldcultureukrainian.h'
```

```
#define x0D ;
```

```
#include ukrainian
```

```
extern more
```

```
main ()
```

```
{
```

```
/*-----1-----*/
```

```
;
```

- Учора до нас надійшла досить дивна, я би сказав, несподівана, пропозиція, - відкрив звичайну оперативну нараду невеличкого впроваджувально-торгівельного товариства "Допомога" його голова Анатолій Полотан. - До мене звернувся, так би мовити, потенційний кандидат у депутати обласної ради з проханням розробити його передвиборчу кампанію...

- Він, мабуть, наслухався телебалаканини про успіхи закордонних іміджмейкерів та чудеса виборчих технологій, - перебив його заступник голови підприємства Олександр Романів. - Але це ж не наш профіль, Толю. Технічні розробки...

- Як завжди Сашко співає свою пісню про техніку, - перейняв слово Вадим Трощук, який також займав у "Допомозі" посаду заступника голови. - Згадай краще наше негласне правило: "Ми робимо все, що тільки можна зробити за допомогою розуму". Гадаю, що цей випадок саме те, що нам варто спробувати.

До розмови підключився Віктор Діденко, третій і останній заступник голови компанії.

- А що? Ми можемо спробувати свої сили у цьому виді діяльності. Взагалі - досвід соціальних розробок не завадить.

- Та навіщо такий досвід нам потрібен? - вів своє Олександр. - Ну, приміром, не виграє він вибори. Тоді буде звинувачувати нас. На відміну від технічних розробок, тут критерій один: наш замовник повинен перемогти. І навіщо нам зв'язуватись з цією політикою?

Анатолій подивився на товаришів і сказав:

- Усі ми добре розуміємо, що це може бути зовсім новим завданням для нас. - Він подивився на Олександра. - Але зауважу, що у нас є можливість маневру: наш замовник уже дещо запізнився. Власне, він звернувся до нас, за порадою свого знайомого, якому ми розробили систему охорони. Хтось був дуже балакучим при її встановленні, - він подивився на Віктора, який підняв очі догори і посміхнувся. - Перевага ситуації в тому, що на перемозі він, здається, не наполягає, але хоче використати свій шанс покрутитись у обласній політиці.

- Що ж. Якщо так, то можна спробувати, - погодився Олександр.

На перший погляд може показатись дивним, що маленьке підприємство мало аж три посади заступників голови, але в цій фірмі були свої особливі погляди на штатні вакансії: в залежності від ситуації впроваджувальна компанія "Допомога" могла собі дозволити мати чотирьох інженерів, чотирьох слюсарів, чотирьох секретарів, чотирьох вантажників, чотирьох конструкторів, чотирьох менеджерів та маркетологів... В особах тих же самих Віктора, Анатолія, Вадима та Олександра.

Кожен із них мав у статутному фонді товариства по двадцять п'ять відсотків капіталу. Тому між учасниками цього підприємства взагалі не було ніякої різниці. Президент був обраний за допомогою жеребу і його посада практично не давала йому ніяких переваг перед іншими. Тобто кожен учасник компанії мав право оперативного підписувати будь-який документ, зробивши відповідну відмітку у спеціальному журналі - для того щоб інші знали поточний стан справ.

Взагалі, хлопці знали один одного змалку. Жили в одному дворі; разом ходили до дитсадка, а потім до школи; разом їздили до інституту, який закінчили нещодавно. Більше того, вони обрали однакову спеціальність і тому вчилися в одній групі. І якось так само собою вийшло, що і надалі вони зайнялись спільною роботою, яка, головним чином, торкалась розробок та виробництва різних електронних приладів на замовлення, таких як, наприклад, детекторів присутності, детекторів радіохвиль для знаходження "жучків" в офісах, пристроїв для освітлення під'їздів або кодових замків.

Тому зрозумілим було хвилювання Олександра при обговоренні питання - це було перше замовлення, яке відносилось до іншої сфери діяльності.

- Бачу, що всі готові і можна приступати до мозкового штурму, - підсумував результат дискусії Вадим.

Кожен сів зручніше за круглим столом для засідань. На столі вже лежав портативний магнітофон. Біля кожного хлопця лежали листки паперу та олівці. В невеличкій кімнаті, крім стола засідань, стояла шафа з книгами та документами і ще два столи: один з комп'ютером, а другий, робочий, з усім, що потрібно для роботи з електронними схемами: від осцилографа до паяльника.

Анатолій увімкнув магнітофона на запис.

Вадим. Починаємо. Стандартні передвиборчі технології...

Віктор. Канали впливу: телебачення, радіо, преса...

Олександр. Передвиборні зустрічі...

Вадим. Поїздки...

Анатолій. Календарики... Агітація по домівках...

Віктор. Канали преси треба розробити детальніше... У потенційного виборця залишається документальне підтвердження "уваги" кандидата...

Вадим. Крім того, цей шлях дешевший...

Олександр. Поштові скриньки?

Анатолій. Рекламні листівки?

Віктор. Інтернет?

Вадим. Можливо, але не зараз. Підтвердження уваги повинно бути корисне, у спосіб, який може використовуватись якнайчастіше в домі...

Віктор. При цьому буде закріплюватись позитив: кандидат уже на стадії передвиборчої кампанії дбає про своїх виборців...

Вадим. Треба залишити щось корисне в руці майбутнього виборця...

Олександр. Надписи на товарах?

Вадим. Там, де люди бувають часто...

Віктор. Біля хлібних відділів у магазинах...

Анатолій. Базари...

Вадим. Якщо заплатити якомусь виробникові, то можна дещо знизити хоча б ціну на картоплю...

Олександр. Торгувати можна прямо біля плаката з кандидатською передвиборною платформою...

Анатолій. Гуморист... Безкоштовні обіди для малозабезпечених?

Олександр. У знижках щось таке є...

Віктор. Заручитись підтримкою авторитетних у області осіб...

Вадим. Передвиборчий фольклор...

Анатолій. Пісні, анекдоти...

Олександр. Стандартна підтримка "зірок"...

Віктор. Хочеться чогось новенького, несподіваного...

Вадим. Може якісь акції на захист прав споживачів...

Анатолій. Невеличка пропагандистська кампанія по якості продукції...

Олександр. Використати найдешевші в місті магазини...

Віктор. Зацікавити їх.

Анатолій. Який вони будуть мати зиск?

Віктор. Коли "наш кандидат" виграє...

Вадим. До речі, хто він такий?

Анатолій. Здається, звичайнісінький сучасний пройдисвіт. Синок свого папи. Папу-то ви повинні знати, він працює директором однієї маріупольської експортно-імпоротної фірми.

Вадим. То, може, ми просто марнуємо час? Навіщо нам штовхати такого?

Анатолій. Цей синок, здається, ще не зовсім зіпсований. На нього ще можна вплинути...

Вадим. А мені здається, що насправді ми отримали завдання по програмуванню потенційного виборця на позитивний для цього кандидата результат. І виборцю залишиться тільки прийти на дільницю та кинути бюлетеня до скрині, як запрограмованому роботу...

Анатолій. А ця ідея про програмування видається досить цікавою...

Вадим. Можемо проробити...

Віктор. Як обманути виборців?

Анатолій. Їх і без нас обмануть...

Олександр. А якщо спробувати вплинути на цей процес. З метою поставити, нарешті, у відповідність обіцянки та їхнє виконання політиками ...

Вадим. Відходимо від теми. Але, схоже, ми намацуємо щось цікаве...

Анатолій. Що ти хочеш сказати?

Вадим. Питання програмування. Як програмування роботів. У такому випадку виборці... Вони, можна так сказати, немовби роботи...

Віктор. Люди - роботи?

Вадим. А чому б нам не спробувати взяти цю тезу за основу?

Олександр. Але людина - вінець природи... Причому тут робот?

Вадим. Людина відрізняється від роботи не тим що створює, а тим що творить, знаходить щось нове, досі незнане.

;

;

/*-----2-----*/

;

Анатолій подивився на Вадима і вимкнув магнітофона.

- Хлопці, а Вадик, здається мені, про це вже думав самотійно.

- Так, - підтвердив Вадим. - Ця тема є складовою частинкою моєї загальної гіпотези про Всесвіти.

- Про Всесвіт? - уточнив Віктор.

- Ні, саме про Всесвіти, - наполіг автор гіпотези. - І мова може йти, як мінімум, про два Всесвіти. Вам добре відома інформація про екстрасенсорику, біологічні та інформаційні поля. Тому логічно припустити, що на відміну від Матеріального Всесвіту ці поля є частиною Інформаційного Всесвіту.

Хлопці зацікавлено слухали Вадима, який говорив далі:

- Вам також відомо, що питання існування паралельного інформаційного Всесвіту не нове. Діапазон його проявів подається в різних формах: від випадків так званого полтергейсту до науково зафіксованих досягнень екстрасенсорики.

Моя гіпотеза допускає одночасне спільне, або паралельне існування, як мінімум, двох субстанцій, двох Всесвітів: звичного нам усім Матеріального Всесвіту та Всесвіту Інформаційного. Обидва Всесвіти знаходяться у взаємодії, і ще: вони пульсують із майже "нескінченим" періодом коливань. Тобто всім нам добре відоме зі шкільних підручників розширення матеріального світу супроводжується одночасним стисканням інформаційного світу.

Тобто, коли Матеріальний Всесвіт досягне критичної "нескінченої" межі розширення, то Інформаційний Всесвіт буде стиснутий до розміру "нескінченої" крапки. І тоді почнеться зворотній процес - "вибух": матеріальний світ почне рух у сторону зменшення, а нематеріальний - у сторону розширення.

Вадим зупинив розповідь і подивився на товаришів. Вони уважно дивились на нього.

- Давай далі, - сказав Анатолій. Інші кивнули на знак згоди.

- Можна говорити, з великою долею вірогідності, - продовжив Вадим, - що саме оця надкрапка енергоінформаційного світу і є отим самим втіленням Бога у вигляді надконцентрації інформаційної та психічної енергії, духовної субстанції надзнань. Зрозуміло, у теперішньому розумінні цього поняття.

Можливо, що цим у наші, скажімо так, досить розвинуті часи можна пояснити посилення вектору сприйняття Бога у світовому суспільстві. Однак ви самі добре розумієте, що не можна змішувати поняття Бога, а точніше всіх відомих нам богів, із Богом як Надконцентрацією Знань.

Бо в першому випадку меншість зацікавлених людей - служителів Бога - переконує більшість у реальному існуванні саме їхнього Бога, що кінцевим підсумком має підкорення волі одних людей іншим людям.

На відміну від цього Бог - Надконцентрація Знань - заохочує людину до самовдосконалення. Він не концентрує уваги на власному існуванні, йому не треба приносити ніяких жертв. Він і є, і одночасно його немає. Ми не помічаємо його як, наприклад, не помічаємо повітря навколо себе. Цього бога не треба боятись. Він не обіцяє нічого: ані раю, ані пекла. Він існує сам по собі. Він не залякує майбутніми карами тих, хто в нього не вірує. Більше того, в нього навіть нема потреби вірити.

Вадим зупинився, а потім продовжив свою невеличку доповідь.

- До речі, черговим кроком до інформаційного вдосконалення суспільства я би назвав створення комп'ютерної мережі Інтернет.

Аналогічно поняттям "матерії" та "антиматерії" у Матеріальному Всесвіті, знаходять своє визначення й поняття "раю" та "пекла" - позитивна та негативна сторони Інформаційного Всесвіту. Таким чином, можна пояснити хоча б переміщення душ до цих сторін нематеріального світу після матеріальної смерті і навпаки - при народженні людини.

Певен, що між цими двома світами іде обмін. Через носіїв одночасно і матеріального, і нематеріального світів - те, що ми називаємо людством. Саме в нас, людях, поєднується матеріальне та духовне.

Вадим знову зупинився та перебрав папери перед собою.

- Гадаю, що з точки зору цієї гіпотези, людина мисляча появляється в момент, так би мовити, "рівності" обох світів, коли, так би мовити, сили одного Всесвіту дорівнюють іншому.

Зрозуміло, що мова йде не про звичні нам фізичні сили, а про момент рівноваги суми "сил" фізичних та інтелектуальних. Звідси виводжу досить невтішний для письменників-фантастів висновок - у Загальному Всесвіті не існує світів, які були б більш розвинуті за наш: усі існуючі фізичні світи розвиваються паралельно з нашим, й інопланетні прибульці з'являться у нас майже одночасно з нашими посланцями у них.

- Цікаво, - перебив Вадима Олександр. - А як це перевірити?

- Зрозуміло, що відсутність приладів для фіксації проявів Інформаційного Всесвіту не може бути приводом для неприйняття цієї гіпотези. І щоб зайвий раз не просто посилатися на описані загальновідомі явища: янголів, привидів або духів, додаю, що ще

однією стороною цієї гіпотези є припущення про прискорення стискування Інформаційного Всесвіту та уповільнення розширення його матеріального аналогу. А ось таке уповільнення вже може бути зареєстровано фізичними приладами. Однак це, гадаю, відбудеться дещо пізніше.

- У мене все, - закінчив доповідач. - Чекаю виваженої критики.

На деякий час за столом запанувала тиша.

Слово взяв Віктор.

- Мені б хотілось повернутися до поняття Бога. Вадиме, парадокси життя відомі: і я не здивуюсь, якщо, через деякий час після поширення гіпотези, у цього Бога-Надзнання з'являться несподівані "помічники", які почнуть використовувати і такого Бога у своїх інтересах, із метою звичайного викачування грошей...

Анатолій подивився на хлопців. Він інтуїтивно відчув неординарність гіпотези. Він відчув також, що звичний плин їхнього життя може змінитися.

- Досить великий обсяг інформації, - сказав він. - Гадаю, що буде доцільно оперативку на сьогодні закінчити. По-перше, є поточні невідкладні справи, а, по-друге, за день ми трохи поміркуємо над цим питанням і ввечері зможемо зібратися знову.

- Слушна пропозиція, - підтримав Віктора Олександр. - Я сьогодні займаюсь виготовленням детектора проїжджаючих автомобілів...

- У нас з Толею розробка детектора присутності для керування освітленням під'їздів будинків, - доповів Вадим.

- На жаль, сьогодні моя черга виконувати представницькі функції: я у міськвиконком, - зітхнув Віктор. - До речі, не забувайте про виборчу технологію. Те ж, до речі, торкається і робота...

;

;

/*-----3-----*/

;

День пройшов як звичайно. Хлопці напружено працювали над своїми завданнями, одночасно обмірковуючи питання, які були підняті зранку.

Віктор у приймальнях виконкому не просто так чекав на прийоми. Він не гаяв часу і писав щось у своєму маленькому блокнотику.

Сашко старанно паяв розроблену раніше схему, але час від часу припиняв цю майже механічну роботу та також щось записував на клаптику паперу, який лежав поверх схеми.

Вадим з Толею працювали за робочим столом на "полігончику" - спеціальній платі для перевірки працездатності розроблених схем. Вони впаювали деталі, перепаявали, вносили зміни до конструкції, обмінювалися думками.

Кожен із чотирьох хлопців відчував, що ранішня розмова значить дещо більше ніж просто викладення цікавої гіпотези. За цією ідеєю можуть бути відкриті нові, досі невідомі можливості. І кожен по-своєму готувався до вечора: Вадим - захищати свої висновки, а інші хлопці шукали слабкі місця та, у свою чергу, намагались розвинути ті

положення гіпотези, із якими погоджувались.

Після обіду Сашко закінчив випробування свого детектора, повернувся з виконком Віктор і вони приєдналися до Вадима та Анатолія. За напруженою роботою час спливав швидко і хлопці помітили, що робочий день закінчився й відреагували тільки тоді, коли Анатолій устав й увімкнув світло в кімнаті.

- На сьогодні з цим детектором закінчимо. Треба трохи відпочити. Повернемося до гіпотези? - запропонував він.

Хлопці перейшли до столу засідань та розсілися по своїх місцях.

- У мене є питання щодо рівності сил Всесвітів та реєстрації уповільнення розширення, - узяв слово Віктор. - Час, який пройшов до виникнення людини, не дорівнює часові після виникнення.

- Можна припустити, що це нелінійна функція. Можливо логарифмічна... - почав захищатися Вадим. - Тим більше, що невідомо, на якому саме етапі розвитку ми знаходимось зараз. І скільки часу ще залишається.

Він устав, підійшов до вікна і розкрив його. Вечірній теплий вітерець дмухнув йому в обличчя та пробіг по столу, ворущачи листки паперів. Він повернувся до товаришів і продовжив:

- Тепер я дещо додам, чого не сказав вранці. Вибачте, якщо це завадить вашій критиці, але... Вранці я навмисне згадав про програмування виборців. Ці міркування підвели мене до думки, що більшість людства на даний момент представляє собою...

Він на мить зупинився.

- ...скажімо так: біороботів. І хоча зазвичай у літературних творах прийнято всіляко звеличувати людину, я повторюю, що справжня людина відрізняється від біоробота тим, що створює щось нове, досі незнане. Інші просто існують.

- А чи не здається тобі, що згідно з цією гіпотезою наші дії також заздалегідь визначені? - вставив своє слово Олександр.

- Важливе питання, - відповів Вадим. - Я можу лише сказати, що коли відома мета, то шляхи до неї можуть бути різними, але мета буде досягнута. Цілком можливо, що хтось, у якомусь іншому місті планети, паралельно також роздумує над цими питаннями.

Вадим устав та підійшов до вікна.

- Усе ж таки я уявляю себе людиною, - сказав Анатолій.

Вадим різко розвернувся до хлопців.

- Я і не думав казати, що людей на Землі немає, - відреагував він. - Справжні люди є, але їх дуже мало. І саме вони, люди, породжують нові ідеї, рухають їх уперед. Матеріалізують їх. Саме цим вони відрізняються від роботів...

- Які, на відміну від людей, матеріальне ідеалізують? - із посмішкою запитав Сашко.

- Можеш сміятися досхочу, однак ти стовідсотково правий і цим протиставленням ти тільки уточнюєш позиції, - відповів Вадим.

- Чи не про таких біороботів писав Карел Чапек? - запитав Віктор. - До речі, назву

"робот" придумав саме він...

;

/*Чапек Карел (1890-1938) – письменник, критик капіталістичного суспільства. Соціально-фантастичні твори в дусі антиутопії.*/*

;

– Так, він писав про роботів. Я говорю про протоплазму. Спочатку використовувалась, так би мовити, механічна протоплазма для виконання грубої роботи. І тільки потім виявляються творчі вектори протоплазми, – відповів Вадим. – Людство повинне пройти через певні історичні етапи, і через біороботизм також.

;

/*Протоплазма (від прото... і грецького plasma – виліплене, оформлене) (жива речовина) місткість живої клітини.*/*

;

Олександр також встав із свого місця і підійшов до вікна, таким чином він немовби приєднався до Вадима.

– Можу привести в якості прикладу рослинний світ. – сказав він. – Рослини виконують заздалегідь написану програму.

– І комахи, і черв'яки... – додав Анатолій.

– І миші, і коти, і собаки... – почав і собі рахувати Олександр.

– І гомо сапієнс... – підтримав його Віктор.

– Погоджуюсь, але уточнюю: значна більшість із тих, хто відносить себе до гомо сапієнс, – спокійно відреагував Вадим. – Тобто, якщо дотримуватись теорії Дарвіна, то після стадії Людини Розумної повинна бути стадія Людини Творчої, Людини Мислячої.

Віктор потягнувся й погодився:

– Щось таки у цьому є. Багато хто з людиноподібних виконує дуже просту програму існування. Приміром, алкоголіки, наркомани. У них запрограмованість, так би мовити, на виду.

– Не треба ображати хворих людей, – відгукнувся Олександр. – Вони є не чим іншим як продуктами, а точніше заручниками, деяких об'єктивних умов існування. Законів. Правил. Звичок. Але ти вірно підмітив, залежність від певного виду хімічних сполук змушує їх діяти за найпростішими програмами. Універсальною метою кожного біоробота – є якнайбільше отримання задоволень. Точніше, як говорив один досить відомий політичний біоробот про отримання "відчуття глибокого задоволення".

– Із такої точки зору ми всі можемо вважатися біороботами, – зауважив Анатолій.

– Ні, – заперечив Вадим. – Біороботи задоволенні у випадку отримання саме відчуття глибокого задоволення, яке у більшості випадків настає у випадку самовизнання своєї власної програми кращою. Згадайте тільки вибегаллівську людину шлунковозадоволену...

;

/*Вибегалло Амбруазій – герой творів братів Стругацьких: "Понеділок починається в суботу" та "Казка про Трійку", професор, автор моделей "людини незадоволеної

шлунково", "людини незадоволеної повністю", та "людини повністю задоволеної".*/

/*Стругацькі Аркадій (1925-1991) і Борис (1933). Соціальна фантастика з елементами гротеску. */

;

- Як простіший випадок у реальності - це ті ж самі алкоголіки та наркомани, більше того, згадайте про експеримент зі щуром, якому вставили електроди у мозок в зону, де викликалося задоволення, він тільки те й робив, що молотив лапкою по педальці, яка доставляла електричні імпульси до цієї зони.

Для більшості біороботів, я б навіть сказав - біомаси, протоплазми, повноцінне духовне життя замінюється заздрощами до таких само біороботів. Вони годуються заздрощами до їхніх домівок, авто, біороботів жіночої статі і так далі.

- А дійсно, чи має для них сенс володіти чимось таким, що ніхто не побачить? - відреагував Сашко.

- Вони цінують гроші. Але гроші, як такі, не є об'єктивною реальністю. Це суб'єктивна реальність: її цінність існує тільки в уяві, програмі самих роботів. Ну, наприклад, програмні символи грошового знаку в сто гривень десь у Монголії будуть сприйматися лише розмальованим папірцем. І навпаки нашими біороботами тут, в Україні, якась сотня тугриків буде сприйматися аналогічно.

- А якщо придивитись до сучасного політичного моменту в нашій країні, - згадав тему вранішньої наради Анатолій, - то можемо побачити певну закономірність: після загарбання певної частини грошових знаків починає розвиватися потяг до влади...

- Точно, але цей потяг розвивається тільки після дуже й дуже певної частини отих знаків, - підтвердив Вадим. - Влада для робота - це найкращий засіб отримання великої кількості заздрощів від інших роботів, які цим просто підтверджують, що його програма владного індивідуума є найкращою.

- Можу додати тезу про корегування або навіть зміни в програмах... - приєднався до розмови Віктор. - Наприклад, поведінка, тобто програма одного біоробота значно змінюється, коли він дізнається про наявність в іншого біоробота певної кількості грошових знаків.

- Зрозуміло, навіть найбагатша людина у світі може ну... вдягнутися, навісити на себе та свою дружину дорогих, за сумою грошей, цяцьок. До речі, і вартість таких цяцьок досить спірна, бо іноді навіть ювелірові-фахівцеві неможливо оцінити коштовний камінець без спеціальних приладів.

- Під кутом зору роботизації останні дослідження з клонування є відтворенням роботів, можливо андроїдів, нестатевим шляхом, - сказав Олександр.

- Запчастинами можна назвати внутрішні органи. Коли один робот ремонтується за рахунок іншого, - додав Анатолій.

- Не згоден із Сашком, - заперечив Вадим. - Роботом не народжуються, а стають. Є дуже велика різниця між походженням та звичайним вихованням...

Він підійшов до столу і сів на своє місце.

- Але дехто відрізняє людину від робота за ознакою помилок. Мовляв,

програмований робот не робить помилок...

- Ну, не треба говорити про повну безпомилковість, - втрутився Сашко. - Комп'ютерні програми дають збої. Крім того, думаю, що у біороботів існує обмеження складності програм. Тобто дуже складні програми - практично всі - працюють із помилками. До помилок призводить урахування великої кількості складників та неможливість знання усіх реакцій.

- До того, у біоробота, власне як і у людини, існує просте обмеження по швидкості проходження нервових імпульсів, - продовжив Вадим. - Це природний шлях створення з простого складного. Виходить, що ми зараз тільки на шляху до Справжньої Людини. Пропоную таку формулу: "Для того, щоб стати людиною людині треба пройти стадію біороботизації".

Віктор підхопив думку.

- Щодо цього можеш не сумніватись. Ми, здається, і зараз у такій стадії. Неоліт, середньовіччя, СРСР та Германія зразка 1930х років... Ніякої різниці: за будь-яку ціну деякі особи просто деруться нагору до грошей і до влади за рахунок інших...

- В Оруелла у "вісімдесят четвертому" відображена фантастична тотальна роботизація суспільства... - згадав Олександр. - А що доставляє задоволення сучасним молодим роботам? Достатньо тільки послухати музичні ритми та подивитись на їхні танці. Те, що у древності мало ритуальний зміст перетворилось на рухи роботів.

;

/*Оруелл Джордж (1903-1950) - англійський письменник та публіцист. Сатира "Тваринний двір", роман "1984".*/

;

- Приклади суспільної роботизації: армія, церков... Чиновницька ієрархія... Уніфікація поведінки, уніфікація програм, - констатував Анатолій.

- Із використанням розроблених алгоритмів, - додав Вадим. - Тобто законів, направлених на охорону прав власності, законів, які забезпечують розшарування суспільства, нав'язування йому роботизаційної моделі розвитку.

Подав свою репліку й Олександр.

- Так звані ділові люди налаштовані на виконання програми збагачування. Незважаючи на різноманітність бізнесових справ, всі такі справи практично зводяться до присвоєння прибуткової вартості. Маркс був правий. Нічого з тих часів не змінилось.

;

/*Маркс Карл (1818-1883) - мислитель і вчений, основоположник наукової ідеології пролетаріату.*/

;

- Зрозуміло, що на сучасному етапі розвитку людства завдяки вкладенню грошей досить інтенсивно рухається технічний вектор розвитку, - уставив Віктор. - Але цього замало. Цей шлях, шлях досконалої роботизації...

Його перебив Вадим.

- Однак, якщо світове суспільство таке роботизоване, то цікаво було б його

перепрограмувати. Особливо злих роботів, зразки яких просто не сходять з екранів телевізорів...

- Як ми тепер бачимо, - сказав Анатолій. - Парадокс у тому, що звичайнісінькі роботи вважають себе людьми, а справжнім людям нав'язується думка, що саме вони, певною мірою є недосконалыми, невдахами, якщо вони не в змозі "зробити" гроші будь-яким шляхом, навіть таким простим як накрасти і загарбати.

- Цікаво, що біороботи, які мають багато грошей, почувають себе хазяями життя, хоча насправді вони є лише хазяями існування, - уставив Олександр. - Підкреслюю, саме хазяями існування. Наприклад, точно таким хазяїном існування в своєму середовищі є звичайна амеба, природна мета якої проіснувати шляхом поживання найближчого сусіда.

- Перепрограмувати суспільство, - повернувся до висловлювання Вадима Олександр. - Похвальна мета, але це дуже велике завдання і не нам із нашими можливостями братися за це. Але побалакати про перепрограмування суспільства можна...

- А яким чином можна буде б його перепрограмувати? - запитав Віктор. - Із якого кінця братися? Хоча правду сказати, набридло вже робити цяцьки для захисту власності багатеньких андроїдів.

- А може спробуємо? - кинув виклик Вадим.

- Завтра спробуємо, - підбив підсумок дня Анатолій. - Гайда по домівках, треба виспатись.

- Ой, зовсім забув, - Олександр подивився на свій годинник, підвівся та пішов до виходу. - Мене ж мама чекає, а я їй обіцяв прийти сьогодні раніше... Збираємось швидше...

- Я навіть руки не встигну помити, - сказав Анатолій і махнув рукою. - А втім удома помию. Благо - недалеко йти.

Хлопці дружно пішли закривати свою невеличку контору.

;

;

/*-----4-----*/

;

Офіс фірми розміщувався в орендованій трикімнатній квартирі на першому поверсі звичайної п'ятиповерхівки, вхід у яку був обладнаний з вулиці.

Хлопці напружено працювали, і може тому були ще нежонаті, а може і тому, що здавались дуже серйозними для дівчат, яким більше подобались парубки з дискотек. Утім, і на дискотеки вони ходили декілька разів, але потім чомусь дружно перестали. Чи то дівчата там були не такі, чи то просто було нудно у грохоті досить невибагливої музики, яку без випивки слухати було важко. А сенсу в питті та грохоті хлопці не бачили.

Не можна сказати, що дівчата впадали за кимсь з четвірки, але на декого оком закидали.

Не можна також сказати, що вони самі не цікавились дівчатами. Час від часу хтось з хлопців зустрічався з якоюсь дівчиною, але жоден із них ще не знайшов для себе такої дівчини, щоб можна було з нею пройти через усе життя. Пустунки їх не цікавили. А знайти дівчину і красиву, і розумну не вдалося поки що нікому з них.

Хоча, ніде правди діти, якщо Сашка та Вадима можна було вважати симпатичними, то Толика та Віктора важко було назвати писаними красенями – звичайні собі хлопці. Проте зовнішні дані ніколи, ніяким чином не відбивались на внутрішніх взаємовідносинах.

Отак вони не поспішали одружуватись й вважали, що час у них ще є.

Наступного ранку хлопці, як завжди, зібрались на оперативну нараду. Цього разу розпочав її Олександр.

– Думаю, що у всіх є пропозиції щодо вчорашнього обговорення Вадимової гіпотези та теми роботизації. Але треба бути послідовними та завершити наші поточні справи. З детекторами можна сказати усе ясно, вони на виході. Які будуть пропозиції щодо виборчої технології?

– Пропоную поки що обмежитись результатами учорашнього мозкового штурму, – сказав Вадим. – Тобто, так би мовити, стандартний іміджмейкерський набір із нашими додатками типу базарної реклами та кампанією на захист прав споживачів. Відверто кажучи, від цього замовлення тхне чимось нехорошим...

– Я згоден із Вадиком, – підтримав Вадима Олександр. – Роботу треба здати, але так щоб по-нашому, щоб хоч якась родзинка в ній була...

– Не заперечую, але вважаю, що можна було подумати трохи більше, – такою була думка Анатолія.

– Ми і так доволі багато часу присвятили цьому кандидатові, – приєднався до Вадима з Олександром Віктор. – В усякому разі, певен, що ми, як завжди, щось новеньке придумаємо по ходу оформлення замовлення...

– Тоді, тобі і карти в руки, – посміхнувся Анатолій. – Займешся оформленням цього замовлення...

– Добре, оформляти буду я, але за умови вашої підтримки, – погодився Віктор.

– А коли ж це ми відмовляли? – знову посміхнувся Анатолій.

– Тепер можна повернутися до вчорашнього головного питання, – повернувся до теми Олександр. – Гіпотеза Всесвітів та її складова частина – біороботизм. У кого є нові думки, пропозиції, критика?

– Щодо гіпотези, – почав Віктор. – Мене зацікавила теза рівності Всесвітів у кожний окремий проміжок часу, нелінійність їхнього розвитку та взаємовплив. З точки зору саме взаємовпливу здається можливим впливати на поведінку людей, точніше на програми біороботів.

– Ти хочеш сказати, що існує можливість змін у звичайній поведінці людини? – запитав Олександр.

– Було б добре, коли б ми навчились впливати на поведінку окремої людини, – відповів Віктор. – А далі – подивимось. Може й до змін у суспільстві дійдемо...

- Здається, ми дуже далеко забираємось, - втрутився Анатолій. - Поки що маємо в активі дуже цікаву, але ж таки гіпотезу та декілька загальних фраз. Ми навіть приблизно не уявляємо самого механізму впливу: я маю на увазі те, що нам зараз навіть невідомо яким чином ми будемо досліджувати... точніше, доводити дієздатність гіпотези Всесвітів. Що для цього потрібно?

- А це вже неабияке досягнення, що ми почали сприймати гіпотезу на робочому рівні, - уставив своє слово Вадим. - Наступним кроком якраз і може бути конкретизація параметрів та виявлення можливих шляхів розв'язання.

- Наскоком таку проблему не взяти, - погодився Олександр. - Тут треба добре подумати...

- Що тут думати, - перебив його Віктор. - Штурмувати треба.

- Давайте спробуємо, - сказав Вадим, вставив нову касету у магнітофон та ввімкнув його.

Анатолій. Засіб впливу на біоробота...

Олександр. Використання радіохвиль?

Вадим. Узагалі хвиль. Радіодіапазон, світовий...

Анатолій. Ритм?

Віктор. Ритмічна музика...

Анатолій. Просто музика...

Олександр. Слуховий канал? Згадайте про реакцію обивателя на радіовиставу. Нью-Йорк. Прибульці з Марса...

Вадим. Біополя?

Анатолій. Прутиком працювати?

Вадим. А у цьому щось є. Може через посередництво рослин... Прутик - підсилювач?

Віктор. Найдавніші представники живого. Пам'ять ДНК...

Анатолій. Поеднання всіх сфер впливу?

Олександр. Роботи самостійно підтримують своє енергозабезпечення...

Вадим. Може через їжу?

Анатолій. Хімічні сполуки...

Вадим. Екстрасенси...

Віктор. Полтергейсти...

Вадим. Зомбі...

Віктор. У когось є інформація про зомбування?

Анатолій. Спитай у лідерів релігійних сект...

Віктор. Я серйозно...

Анатолій. Я мав на увазі Інтернет.

Олександр. Релігійний вплив розглянемо пізніше.

Вадим. Самопрограмування?

Анатолій. Що ти маєш на увазі?

Вадим. Коли піддослідному кладуть на спину кусень паперу, а говорять, що

поклали гірчичник...

Віктор. Так, реакція на папір як на гірчичник. У цьому може щось бути.

Вадим. Може щось пов'язане з почуттям глибокого задоволення?

Олександр. Механізми хвороб?

Вадим. Деякі хвороби впливають на фізичний стан...

Віктор. І навіть доводять організм до знищення...

Анатолій. Інформаційні технології?

Віктор. Інтернет?

Олександр. Не бачу безпосереднього взаємозв'язку...

Вадим. Хвилі. Поляризація?

Анатолій. Можливо... Складний спектр?

Вадим. Підсилювачі біополя?

Віктор. Варіант рослин уже пропонувався...

Олександр. Крім того, треба точно з'ясувати параметри цього самого біополя...

Анатолій. Об'єктом впливу є не сам робот, а його мозок.

Віктор. Енцефалограма?

Вадим. Повертаємось до електромагнітного впливу?

Олександр. Шлях передачі інформації до мозку.

Анатолій. Еволюція пішла по шляху обміну інформацією між індивідами, головним чином, через слуховий та зоровий канали.

Вадим. Гіпноз. Телепатія.

Віктор. Якісь інші невикористані можливості?

Олександр. Однак достовірних даних про телепатичні передачі ми не маємо.

Анатолій. А материнські відчуття, передчуття?

Віктор. Хлопці! Це ж нам доведеться робити експерименти!

Анатолій. Досі робили і нічого...

Віктор. Так, але ми жодного разу не працювали з живими істотами.

Олександр. Вітьок правий. А як перевіряти дію майбутнього впливу?

Вадим. Дійсно. Питаннячко.

Олександр. Так може почнемо з мух?

Віктор. А в них є мозок? На що будемо впливати?

Анатолій. Гадаю, всі бачать, що питання ще "сире" для розв'язання. Пропоную кожному проробити результати сьогоднішнього штурму самостійно та потім повернутись цього питання. Як ви дивитесь на те щоб атакувати проблему через тиждень?

Вадим кивнув на знак згоди, Олександр розвів руками, а Віктор зітхнув та сказав:

- Пішов оформляти оте кляте замовлення. Не забувайте: приймаються усі пропозиції.

- Не хвилюйся, сьогодні ми разом із тобою завершимо цю роботу.

;

;

;

Минуло два звичайних, два робочих дні. Хлопці розробили план передвиборчої кампанії "свого" кандидата та передали йому пакет своїх пропозицій, в який входили і нестандартні "базарні" прийоми, які дуже сподобались замовникові.

Однак самі вони були незадоволені цією роботою. Взагалі, детально ознайомившись з існуючою системою виборів, вони почали вважати її недосконалою, погано контрольованою та схильною до фальсифікувань. На їхню думку треба було або вдосконалювати саму систему виборів, або, як вони тепер розуміли це питання, спробувати ризикнути й розробити щось на зразок системи впливу на біороботів із метою загальної зміни їхнього світосприйняття.

Кожен із них розумів, що будь яка, навіть найдосконаліша, система виборів усе одно буде знаходитись під контролем зацікавлених владних структур. З усіма наступними наслідками для простого народу, бо кермо влади завжди використовується задля власних інтересів владарів.

У країні, в якій вони жили, в якій після десятиріч панування "загальної" власності відбувся несправедливий, примусовий перехід до приватної, в якій суспільство різко розшарувалось і "нові багатії" почали відкрито хизуватися предметами розкошу. Колишні "комуністичні" бюрократи швидко перейняли кримінальні прийоми, і до влади, яку мали, додали ще гроші. В цій країні абсолютна більшість нових підприємців збагатіла на звичайнісіньких крадіжках та так званої приватизації, причому далеко не кожного можна було схопити за руку. Та цього, власне, і не робилось: рівень загальної корумпованості перейшов усякі межі. Гроші практично вирішували все.

Зацарювала безвідповідальність та некомпетентність владних структур. Такі риси характеру як доброта та чесність виявились непотрібними. Членам суспільства масовано нав'язувалась психологія споживача. Безправного споживача.

Масштаби дрібних крадіжок перекривались привласненням підприємств. Чиновники богували всюди. Приймались такі закони та постанови, які вже через декілька тижнів змінювались. Одні законодавчі акти відмінювали інші. Правове поле було аморфне і до того тлумачилось будь як. Судді купувались та перекупувались. Якщо дрібних злочинців ще якимось ловили, то великі злочини відчували себе хазяями положення.

Люди стали заводити собі собак, але не з любові до тварин, а з причини забезпечення особистого захисту. На перших поверхах багатоповерхівок з'явилися грати - символи в'язниці. За кваліфіковану роботу платились копійки.

З екранів телевізорів розповсюджувались похоть, насильство, підлабузництво, серед нестримного потоку реклами поширювалась сіра масова культура біороботизму.

В цій обстановці передвиборча кампанія набрала обертів, теле-радіореклама забруднила ефір, місто розцвітилось папірцями.

Анатолій, який сидів за комп'ютером, відкинувся на спинку стільця.

- Ну, зробили ми йому програму передвиборчих дій. Я сьогодні був на базарі: можу

підтвердити, що цей кандидатик працює і, здається, досить вдало. Покупці купують на декілька копійок дешевшу картоплю та нахваляють його. Мовляв, якщо він зараз дбає про них, то не забуде, коли буде обраний.

- Забуде. Це як пити дати, - сказав Олександр, не відриваючись від припаювання деталі в схемі. - Його батечко спати не буде та думати, як найшвидше повернути вкладені гроші.

- Народний депутат - це лише назва, прикриття, - погодився Вадим, який поруч з Олександром вивчав роботу схеми за ввімкненим осцилографом. - А на ділі це - система придбання пільг та розширення власних можливостей для збагачення.

- Дійсно, - підтримав його Віктор, припинивши перебирання паперів. - Візьміть відомі факти: простому виборцеві не можна навіть зайти з дружиною в одну кабінку для голосування - закон забороняє, а так звані депутати "багатоверстатники" безсоромно голосують за себе та того хлопця. І нічого... Сходить з рук.

- І не просто голосують, - перебив його Вадим. - Якби вони просто тисли на кнопки. Але ж вони таким чином приймають закони, які треба виконувати і за якими належить жити тим, кому це все заборонено їхнім законом...

- Може нам самим податися в депутати? - запитав Олександр.

- Сашко, невже ти хочеш стати таким? - відповів запитанням на запитання Вадим.

- Ну, ми будемо вести себе по-іншому, - відкинувся на стільці Олександр.

- Існуюча система нікому не дозволить вести себе по-іншому, - сказав Вадим. - Або ти ведеш себе правильно і насолоджуєшся парламентським життям, або суб'єкт, в разі грубого порушення цих правил, фізично зникає: немає людини, немає і проблеми. Думаю, що тобі не треба нагадувати про численні вбивства. І навіть не тих, хто невдоволений системою, тобто тих, які безпосередньо загрожують їй, а просто невдоволених розподіленням невеличкої влади та дрібних коштів.

- Висновок - або ведеш себе як "положено", або... - підбив підсумок Анатолій.

- Або міняєш суспільство? - запитав Вадим і пояснив: - Це я в продовження розвитку обговорення гіпотези...

- А дійсно, хлопці, чому б нам не взятися до розв'язання великої задачі, - підтримав Вадима Анатолій. - А то все займаємось якимись дрібницями...

- На велику задачу потрібно велике фінансування... - зітхнув Сашко.

- Гроші дійсно потрібні, - підтвердив Вадим. - А може попрацюємо мозком інтенсивніше? Уявіть тільки перспективи...

- Шкуру ведмеда, тобто розглядання перспектив, будемо ділити пізніше, - перебив його Віктор. - Зараз потрібно остаточно з'ясувати: чи під силу нам таке завдання...

- Спробувати не завадить, - сказав Анатолій. - Дійсно, в нас нема стільки грошей, щоб розвернути фундаментальні дослідження, але ми можемо спробувати пошукати інших шляхів. Після аналізу проведеного мозкового штурму пропоную розбити роботу на декілька напрямів, а саме: фізичний, тобто вивчення впливу через посередництво хвильового діапазону; біологічний, тобто вивчення впливу "прутиків"; хімічний, тобто вивчення впливу природних або синтезованих речовин на живі організми, наприклад,

наркотичних речовин, або хоча б закису азоту; та психологічний, тобто вивчення впливу через посередництво гіпнотичного трансу.

- Підтримую Толика, - сказав Вадим. - Але я хочу підкреслити, що ми будемо цю роботу робити, як завжди, разом, ідучи по загальному шляху розв'язання проблеми, тільки кожен із нас буде координувати інформацію по своєму напрямку, узагальнюючи її з іншими. Що до мене, то я б хотів зайнятися психологічним напрямком: гіпноз, телепатія...

- Біополя, - перервав його Віктор. - Думаю по цьому питанню ми з тобою будемо дуже часто контактувати. Тобто, якщо ніхто не проти, то займусь біологічним напрямком.

- Бачу, що Сашко мовчить, - взяв слово Анатолій. - Якщо він не проти, я візьмусь за пророблення хімічного напрямку.

- Добре, - посміхнувся Олександр, позиція якого щодо звичного шляху розглядання, була таким чином врахована. - Я не проти вивчення фізичних процесів впливу на біороботів.

- Будемо йти по цим напрямкам до розробки найбільш ефективного шляху, а в кінці кожного дня будемо обговорювати проміжні результати. Можливо таким чином нам вдасться підійти до розв'язання цієї проблеми, - підсумував висновки обговорення Вадим.

;

;

/*-----6-----*/

;

Життя йшло заведеним порядком. "Базарний" момент передвиборчої кампанії виявився досить ефективним прийомом і кандидат у депутати був таки обраний до обласної Ради, причому ще в першому турі. Але подяки за свою роботу хлопці так і не отримали.

Щоправда вони цього взагалі не помітили: почалась напружена робота. Кожен із них вивчав відомі та невідомі деталі "свого" напрямку та потроху просувався вперед. Вони завантажились книгами, науковими журналами та пересіювали всю цікаву інформацію через сито Інтернету. Кожному хотілось, щоб саме його напрямок виявився найперспективнішим. І така внутрішня конкуренція йшла тільки на користь загальній справі.

Офіс став нагадувати дещо середнє між аптекою, бібліотекою, електронною майстернею та середньовічною лабораторією.

Анатолія зацікавили хімічні речовини. Він намагався використати вже відому інформацію про зниження вольового потенціалу людини, наприклад, через уживання алкоголю, наркотичних речовин та простих хімічних сполук. Крім того, він вивчав матеріали про зміст мікроелементів в організмі, наприклад, він звернув увагу на зв'язок між змістом у крові магнію та процесами сну.

Вадим вивчав вплив масового гіпнозу. Читав усе, що було відомо про експерименти

Кашпіровського та Чумака щодо впливу на великі аудиторії. Цікавився роботами Вольфа Мессінга. Він перелопатив багато інформації про телепатичні здібності окремих людей. Більшість даних насправді виявилась мистецькою фальсифікацією, тому він наполегливо шукав документальних підтверджень.

;

/*А. Кашпіровський, А.Чумак за часів "перебудови" (1985-1991) в СРСР проводили гіпнотичні впливи з метою лікування за допомогою телебачення.*/*

/*Мессінг Вольф (1889-1975) - відомий демонстратор необмежених можливостей людини, в тому числі і телепатії.*/*

;

Віктор паралельно з'ясовував можливості біолокації. Шукав забуті та втрачені за час еволюції можливості людського організму. Він узагальнював всі матеріали по "біолокаторському" прутіку й екстраполював отримані дані на окремі рослини.

Олександр, знаючи, що прямий вплив на об'єкт посередництвом радіохвильового діапазону до цього часу не мав перспективи, звернув увагу на побічні ефекти. Він знайшов маленьку, але досить цікаву інформацію про те як десь за кордоном декілька чоловік звернулись до психолога та поскаржились на те, що вони постійно "чують" нав'язливу рекламу. Виявилось, що декілька днів до того вони пломбували зуби в одного і того ж стоматолога, а в матеріалі пломб, які використав дантист, знаходилась напівпровідникова речовина. Тобто запломбовані зуби стали простішими детекторними приймачами і вони дійсно "чули" рекламні програми місцевої радіостанції. Це був варіант опосередкованого впливу на об'єкт. Сашко почав експериментувати з поляризацією сигналів і для цього використав передавач невеличкої потужності.

;

;

/*-----7-----*/

;

Саме Олександрові випробування зацікавили декого в найбільш таємничому розвідувальному відомстві США: геосинхронний супутник Агентства Національної Безпеки (АНБ) зафіксував його передачі.

Комплекс АНБ розміщений в невеличкому містечку Форт-Джордж-Мід (штат Меріленд), що на півшляху між Вашингтоном та Балтімором. Цей, як його часто називають, Палац Загадок, уявляє собою найсучасніший та найсекретніший у світі центр підслуховування. Достатньо сказати, що він оточений подвійною триметровою огорожею, понад якою у декілька рядів натягнутий колючий дріт. Між цими огорожами знаходиться ще одна, із п'яти тонких дротяних ниток, через які пропущений струм високої напруги. До того, простір між огорожами додатково, час від часу, патрулюється охоронниками із собаками. На даху приховані телекамери для споглядання за усім, що відбувається внизу навкруги будівлі. Крім цих телекамер на даху встановлено різного типу антени.

Через два тижні після початку незрозумілих передач до кабінету начальника

Управління телекомунікацій та комп'ютерних служб Вільяма Годріча зайшов черговий по Управлінню Сем Джош.

- У відповідності з директивою про контроль діяльності нових короткохвильових радіостанцій доповідаю, що зафіксовано роботу невідомого радіопередавача, сер, - доповів він. - Місце знаходження - Маріуполь, Україна. Це не схоже ні на що. Змінюється частота, поляризація, інколи змінюється потужність, виходи в ефір спорадичні.

;

/*Директива АНБ з 2000 року спрямовувала відповідну службу на виявлення будь-якої нової радіостанції по всьому світу. Необхідність такої директиви була зумовлена значним зменшенням кількості аматорських радіостанцій через розвиток Інтернету.*/*

;

- Україна, Маріуполь? - із подивом запитав його Годріч і відкинувся на стільці.

- Так, сер. Це південний схід Європи.

Вільям Годріч повернувся до комп'ютера, декілька разів покладав мишкою і на моніторі з'явилась карта України.

- Це досить велике місто біля Азовського моря. Позначені невеличкі ракетні установки поруч. Цивільний аеродром та практично знищений військовий аеродром. Два великих металургійних заводи, машинобудівний завод.

- Однак саме там працює невідомий радіопередавач.

- Що ви пропонуєте?

- Якщо ви дозволите, ми передамо свої дані до дешифрувальників у групу "А". Можливо, що там, в Україні, хтось працює над ефективною системою шифрування...

- Не думаю, щоб там хтось працював над таким питанням, - почав уголос розмірковувати Годріч. - Для таких досліджень потрібно велике фінансування, а вони там живуть від кредиту Світового Банку до кредиту Міжнародного Валютного Фонду і чекають не дочекаються наших грошових грантів, - він посміхнувся власній гостроті.

- Ви добре знаєте, що кредитів чекають урядовці. А це країна колишнього ССРСР, в якій і досі залишається багатий інтелектуальний потенціал. Саме тому ігнорувати цей передавач ми не можемо, - вів своє Сем.

- Добре. Віддайте свої матеріали до дешифрувальників. Хай попрацюють. Може щось і знайдуть.

- Так, сер, - відповів черговий.

Дешифрувальники свою справу знали добре: до їхніх послуг були найпотужніші комп'ютери у світі. Але після тижня роботи вони дали свій висновок: зафіксовані радіопередачі не є кодованими сигналами для передачі звичайної інформації. Хоча після розкладу декількох модульованих сигналів і були зафіксовані окремі слова на українській мові (довелось попрацювати і мовознавцям), наприклад, "закрити очі", однак на думку фахівців це було щось на зразок випробування нового не потужного способу передачі в середньохвильовому діапазоні, який останнім часом значно поступався більш економічним та недорогим в експлуатації станціям FM-діапазону.

- Ось, бачите, - сказав Годріч Сему Джошу через тиждень. - Питання виявилось досить простим: якісь дилетанти намагаються відродити ефективні передачі на середньохвильовому діапазоні.

- Це зрозуміло, але невідомо на що це їм потрібно? - запитав його Сем.

- Я поцікавився і цим, - спокійно відповів Годріч. - Тиждень тому я говорив, що там, в Україні, мають певні фінансові проблеми. Спеціалісти з електроніки стверджують, якщо мати ефективний сигнал цього діапазону, то можна приймати його на звичайнісінькій детекторний приймач, без використання батарейок. Мінімальні габарити приймача, його дешевизна дозволять повністю покрити витрати на роботу існуючої, старої, не модернізованої станції. А там, схоже, якраз проводяться роботи по модернізації. Нове - це добре забуте старе.

- Ясно, сер, - відчеканив Сем. - Дозвольте йти?

- Так, я вас не затримую.

Сем вийшов із кабінету начальника. Він, як завжди, пішов через прохід до оперативних підрозділів, дійшов до середини коридору "С", кивнув знайомому офіцерові охорони та піднявся ліфтом на свій поверх.

Пояснення Годріча не задовольнили його. Він сам аналізував ці прийняті сигнали та відчував їх зовсім інший характер. На перший погляд це був звичайний "білий шум", але його хвилювали слова, точніше зміст слів: накази... Вони не були словами радіопередачі у прямому розумінні слова, тобто їх не можна було почути як звично, бо вони, після демодулювання були уповільнені утричі і не знаходились у звичному режимі прослуховування. Сем знав цей ефект: це було схоже, коли запис на магнітофонній стрічці, записаний на більшій швидкості, поставити на відтворення на меншій швидкості.

Він подумав, що поведінка хлопців із дешифрувального відділу схожа на спробу вивільнитись від рутинної роботи. Вони виявили зміст сигналів, але вибрали найпростіші пояснення. Сем подумав: "А що власне мені більше за всіх потрібно? Директиву виконав, начальству про ці сигнали доповів, і навіть наполіг, щоб їх передали на подальше вивчення, і, коли буду опиратися ходу подій далі, то це можуть неправильно зрозуміти. Ладно. Поки що почекаю. Хай усе буде як буде."

;

;

/*-----8-----*/

;

- Весь тиждень ми напружено працювали, - відкрив чергову оперативну нараду Вадим. - Час підбити перші проміжні підсумки роботи по вивченню зміни поведінки... біороботів. Почну із себе. Я почав із питань перепрограмування. Маю на увазі не тільки відому роботу доктора Довженка по так названому кодуванню алкоголіків та курців у нашій країні. Нагадаю також про відомі вам експерименти з величезними телевізійними аудиторіями за часів перебудови. Як би там не було, але певний ефект був. Хоча цей вплив, здається, більше відноситься до проявів масового гіпнозу, однак

можна зробити попередній висновок: вплив на об'єкт іде через аудіо— та візуальний канали сприйняття.

Він розвів руками, показуючи, що його коротка доповідь закінчена.

- Робота з біополями поки що залишається на рівні пошуку достовірних матеріалів, - розпочав Віктор. - Є інформація про розвідку місць для колодязів за допомогою горіхового прутика в якості підсилювача біоенергії. Тобто робота в цьому напрямку не припиняється, але, гадаю, перспективним може виявитись напрям впливу безпосередньо на мозок. Не виключено, що доведеться проводити дослідження на тваринах. Спертись на дослідження Пирогова, Сеченова та інших дослідників.

;

/*Пирогов Микола (1810-1881) - видатний хірург, анатом і педагог.

Сеченов Іван (1829-1905) - видатний природознавець, мислитель-матеріаліст, основоположник науково-природничого напрямку в психології.*/*

;

Він подивився на інших і його погляд зупинився на Вадимі.

- Ось Вадик згадував про експеримент із щуром пов'язаний із зоною задоволення. Висновок: при певних умовах сенс життя біоробота концентрується виключно на отриманні задоволення. У мене поки що все.

- Тобто виходить так, що Сашкове припущення про "відчуття глибокого задоволення" починає підтверджуватись, - узяв слово Анатолій. - Доповім про "хімічний напрямок" пошуків. Усім нам безпосередньо відомий вплив алкоголю на процеси мислення...

Хлопці посміхнулись та переглянулись між собою. Кожен пригадав відому кожному з них подію, яка відбулась у недалеких студентські роки, коли вони були на сільськогосподарській практиці і якось ввечері заскочили до місцевого магазину, купили декілька пляшок дешевого вина та пішли до посадки трохи відпочити. А там уже були їхні однокурсники з горілкою.

;

/*Посадка - лісові, садові насадження вздовж шляхів, або захисна смуга з дерев, що поділяє поля.*/*

;

Зустрілись, як водиться, побалакали та намішали такого, що не могли згадати всього, що тоді було. Ні, нічого поганого з ними не трапилось, але до кінця всіх подій того вечора жоден із них докладно розповісти не міг...

- Наркотичні речовини можуть повністю змінити сприйняття реальності у об'єкта, - продовжив Анатолій. - Деякі гази можуть змусити безпричинно веселитись. Але вплив хімічних речовин продовжує дію лише на деякий час. Але є дані про, наприклад, алкалоїди ріжку, дія яких може залишатися досить стійкою, причому перемежається з моментами, так би мовити, "просвітлення".

;

/* Ріжок - паразитичний гриб, містить алкалоїди-галюціногени.*/*

;

Усім вам відомі дані впливу на людину... і на біороботів психотропних речовин. Але попередній висновок поки що не дуже втішний: хімічний напрямок може бути використаний поки що у ролі каталізатора при перепрограмуванні. Підкреслюю: це лише попередній висновок.

- Я бачу, Сашку здається, що я зарано здаюся, - Анатолій побачив заперечуючий рух Олександра. - Але, повторюю, це тільки попередній висновок і вивчення матеріалів у цьому напрямку буде продовжуватись.

Анатолій закінчив доповідати і подивився на Сашка, немовби, таким чином передаючи йому чергу.

- Моя черга, - ніби почувши його думку, сказав Сашко. - Я зробив невеличкого передавача та спробував поляризувати сигнали радіохвильового діапазону. За відсутністю лабораторних мишей випробовував kota Ваську: ви бачили я його приніс із дому саме заради цього. Скільки риби довелося скормити рудому злодюзі, щоб сидів на місці!

Усі подивилися на стілець біля комп'ютера, на якому мирно спав Васька. Тим часом Олександр продовжив:

- Я направляв на нього слабке випромінювання. Спробував впливати і на себе: записав на плівку команду "заплющити очі" на нормальній, уповільненій та прискореній швидкості. Ці досліді я зробив можна сказати автоматично, для перевірки. Адже велика кількість радіохвиль оточує кожного з нас без практичного впливу. Вже згадувалось про випадок із напівпровідниковими пломбами. Зрозуміло, що цей шлях не може бути визначеним... Ось Толик подумав, що я хотів йому заперечити. Але насправді поки що я можу приєднати до його висновків і, так би мовити, мій напрямок: хвильовий діапазон може бути використаний як допоміжний. Але і я не здаюся й продовжу вивчення питання, можливо я щось і пропустив.

- Думаю, поки що має сенс рухатись у визначених напрямках, - сказав Вадим. - Будемо відверті: попередні висновки Толика та Сашка передбачались. Тому я пропоную, після кожного наступного тижня робот, обмінятися нашими напрямками. Тобто піти по колу. Я візьму "неперспективну" хімію, потім - хвилі... Таким чином кожний з нас зможе подивитись на проблему з усіх кутів зору і не буде вперто чіплятись тільки за "свій" напрямок... Крім того, після такої зміни, ми можемо подивитись на проблему під іншими кутами зору, можуть з'явитись нові пропозиції...

- Точно! - підтримав Вадима Олександр. - Дуже вдала пропозиція. Не будемо киснути кожен у своєму напрямку!

- Добра ідея, - погодився Анатолій. Він протягнув руки через стіл і потис долоні Вадима.

- Підтримую на всі сто! - Віктор разом із Сашком приєднався до Анатолія.

- Якщо подивитись на нас зверху, то ми уявляємо собою імпровізований мальтійський хрест, - посміхнувся Вадим.

- Хлопці, - схопився зі свого місця Сашко. - А релігія? Здається, пропозиція про

вивчення цього явища висувалась. Але ніхто з нас усерйоз не зацікавився цим напрямком. До речі, релігійний вплив дуже стійкий. Досить згадати самоспалення старовірів у Московії та "самогубства" релігійних поселень у Південній Америці у сімдесятих роках...

- Думаю, що нас повинна цікавити не та релігія, яка направлена викачування грошей з простодушних, - відізався Вадим, - а релігія у вигляді інтелектуальних надбань. Наприклад, дослідження тибетських монахів, вчення йогів.

- Стоп! - вигукнув Віктор. - Ми якось пропустили питання чаклунства, білої та чорної магії... А шамани... А заклинання...

- Здається ми знову почали штурмувати проблему, - сказав Анатолій.

- Вадик має рацію: зараз має сенс не штурмувати, а обмінюватись інформацією, - відреагував Олександр. - Кожному з нас буде корисним додатковий поштовх, свіжий погляд із сторони.

- Пропоную перед обміном напрямками робити такий обмін інформацією, - знову повернувся до своєї пропозиції Вадим. - Додаткові дослідження можуть привести до нових висновків.

;

;

/*-----9-----*/

;

Через тиждень хлопці обмінялись напрямками робіт. Анатолій продовжив Сашкові дослідження, Сашко перехопив у Вадима "психологічну" естафету, Вадим перейшов до робіт у галузі біології, а Віктор узявся до хімічних випробувань.

І вже наступна нарада показала правильність обраного курсу на обмін напрямками, на обмін інформацією. Несподівано для самих хлопців виявились резерви в "хімічному" напрямку і не тільки у відомих шляхах: через органи дихання, прийому та травлення їжі та відчуття шкірою.

Віктор зацікавився дослідженнями про "ін'єкції рефлексу": за даними наукових досліджень піддослідні щури вчилися значно швидше, коли їм вводили спинномозкову витяжку, виготовлену з "вчених" щурів.

Психологічні та біологічні пошуки йшли по шляху безпосереднього впливу на мозок, а саме через біополі та комплексу причин, які викликає гіпноз. До цього шляху відносились і випробування з використанням електричних хвиль.

Сашко не забував про свою любиму фізику. Він зацікавився інфразвуком і попутно з'ясував в одному науковому журналі, що хвиля роботи мозку складає приблизно сім герців; однак інший журнал стверджував, що інфразвук із частотою саме сім герців є смертельним. Крім того, з інших джерел з'ясувалось, що середні та сильні інфразвуки можуть привести до розладнання органів травлення та мозку, які супроводжувались не тільки загальною слабкістю організму людини, а іноді приводили до сліпоты.

Додатково його увагу привернула інформація про ритми сну. Вадим тим часом з'ясовував механізм впливу на аудиторію одного японського мультику та цікавився

йогою.

Анатолій у "електронному" напрямку вивчав слабе магнітне поле мозку людини та можливість використання цього поля.

Проводячи свої дослідження, хлопці не забували про гіпотезу Двох Всесвітів і навіть розвивали її. Вони додали тезу, що між різновидами психологічної енергії також існують взаємозв'язки як і у матеріальній – щось на зразок закону збереження псиенергії. Зрозуміло, що Матеріальний Всесвіт вивчений більше, тоді, як на долю Ідеального Всесвіту приходились більшою частиною невідомі, точніше, не пояснені науково події.

Хлопці цікавились усією доступною інформацією: у книгах, наукових та науково-популярних журналах, в Інтернеті. Кожен із них щодобово по декілька годин працював або в бібліотеці, або безпосередньо перед екраном монітора.

Через декілька тижнів Вадим якраз повернувся з бібліотеки. На той час усі його товариші вже зібрались у конторі. Він зайшов в офіс і, ще йдучи до свого звичного місця за столом, почав говорити:

– Мене зацікавила ось ця стаття про острів Пасхи, – сказав він, сідаючи за стіл, де вже сиділи його товариші. – Ви добре знаєте про загальновідомі велетенські статуї на цьому острові. Легенда говорить, що після створення їх пересував вождь племені, який використовував психічну силу – "мана" – шляхом концентрації психічних сил усього племені. До цього часу на це ніхто не звертав певної уваги. А мені здається, що це може бути саме тим напрямком, по якому можна просунутись вперед...

– Зачекай, – перебив його Віктор. – Якщо мені пам'ять не зраджує, то ти зараз займаєшся "біологією"...

– Знаю, – відповів Вадим. – І саме цей напрямок привів мене до нових думок. Я зараз узагальнюю свою тижневу роботу.

– Вадик, як завжди, випередив мене, – посміхнувся Анатолій. – Я, не маючи його інформації про пересунення статуй, почав приходити до того ж висновку. Але, гадаю, що телекінез це поки що занадто...

– Однак концентрація психічної енергії... – втрутився Олександр. – Вона може бути забезпечена через її носіїв. Тобто через нас самих...

– Це мені нагадує використання впливу телевізійного масового гіпнозу... – додав Віктор.

– Так, то воно так, але трішечки не так, – сказав Вадик. – В телевізійних експериментах психотерапевтів дійсно не було ніякого телекінезу. Однак ніхто, гадаю, не буде заперечувати ефект впливу на великі аудиторії. Не виключено, що щось із цього досвіду ми можемо використати у програмуванні біороботів.

– Шлях концентрації біоенергії... – задумався вголос Сашко. – Невже ти думаєш, що в нас, чотирьох, вистачить цієї енергії?

– Нашої власної енергії дійсно буде малувато. А що, коли ми використаємо психічні підсилювачі? – несподівано запропонував Віктор.

– Які? – у свою чергу запитав Анатолій.

- Ну, наприклад, коли я займався біологічним напрямком, то мене зацікавила інформація про використання лози для пошуків місць для будівництва колодязів... - почав відповідь Віктор. - Практично кожен може знайти такі місця за допомогою прутика...

- Так ця лоза - і є підсилювач? - висловив свою думку Анатолій.

- А в тебе є сумніви? - відповів запитанням на запитання Віктор.

- Гадаю, що ми маємо достатню кількість інформації для початку пророблення варіанту створення апарату впливу, - сказав Вадим. - За Вернадським йде накопичення інформації у ноосфері...

;

/*Вернадський Володимир (1863-1945) видатний вчений. Основоположник геохімії, біогеохімії та радіогеології, філософ. Автор створення вчення про біосферу та її перетворення в ноосферу - сферу розуму.*/*

;

- І тепер, здається, ми досягли критичної маси... - з'ехидничав Олександр, одночасно показавши свою обізнаність з темою.

- Якщо хочеш, то так, - продовжив Вадим. - Вважаю, що ми досягаємо стану для, так би мовити, "вибуху"... ПсиВсесвіт також має свої закони, за якими він існує. А ми, представники людства, одночасно є матеріальними об'єктами і володіємо психічною енергією. Тобто, якщо я психічно прийняв рішення пересунути ось цю ручку на столі, - він переклав на інше місце кулькову ручку, - то, віддавши відповідним мускулам наказ, я можу пересунути її матеріально.

- Це все ми добре розуміємо, - сказав Анатолій. - Що ти пропонуєш конкретно?

- Відверто скажу: поки що конкретної схеми, або готового апарату запропонувати не можу...

- Тоді, хлопці, знову міняємось напрямками та працюємо далі, - підсумував Олександр.

;

;

/*-----10-----*/

;

Дослідження Анатолія тепер торкалися галузі психології і він, як завжди, детально розглядав вплив гіпнозу на людину. Найбільше його зацікавило те, що дія гіпнозу може бути досить стійкою - майже на все життя.

Віктор, якому дісталась фізика-електроніка, несподівано для інших звернувся до вивчення гравітаційного поля, природа якого і досі практично невідома самим фізиком. Тому він потроху вивчав можливість зв'язку цього поля з ПсиВсесвітом.

Робота Вадима була обмежена хімічним, заздалегідь "неперспективним" напрямком. Однак несподівано для самого себе він почав відноситись з більшою повагою до цієї галузі науки. Наприклад, він зацікавився даними, що пептид сну відповідно впливає на людину. І, навпаки, вміст адреналіну допомагає людині

сприймати більшу кількість інформації. Хоча, він також змушений був визнати, що вплив за допомогою хімічних речовин міг іти тільки в напрямку сприяння психологічним процесам – в силу своєї матеріальної природи.

Сашко і раніше знав, що в Радянському Союзі проводились якісь роботи у напрямку "торсійних та спіночних полів", але він тільки зараз з'ясував, який масштаб вони мали того часу. Виявилось, що такі роботи проводились і відповідні органи відпускали на це досить великі суми грошей. Крім того, він звернув увагу на так звані біоритми життя, якими, у свою чергу, займались ще тибетські ченці багато століть тому.

За напруженою роботою підійшов час останнього обміну напрямками. Загальний обсяг інформації під час обмінів взаємозбагачувався, піддавався огляду з усіх кутів зору. Хімічний напрямок під наглядом Сашка одержав розвиток на рівні зв'язку збудження нервової клітини у зв'язку з умістом кальцію у крові.

Вадима дуже зацікавив ефект Кірліан: відображення електробіологічного світіння, виникаючого навкруги притиснутого до фотоплівки живого об'єкта.

Анатолій вивчав дані про ритми головного мозку та їхній можливий зв'язок із магнітним полем Землі.

Віктор обробляв інформацію про так званий "детектор помилок" – зони у мозку, із якою зв'язана орієнтація та управління: тобто така зона активізувалась у випадку відчуття людиною, що щось робиться не так.

Інтенсивний збір інформації підійшов до свого завершення. Наступив час наради, яка повинна буде дати остаточну відповідь, чи варто займатися проблемою впливу, чи залишити цю роботу чи продовжувати її.

– Не знаю, як ви, хлопці, а я просто перенасичений інформацією, – почав Анатолій.
– Але, незважаючи на це, я поки що остаточно не вирішив із якого краю нам, власне, починати...

– Правильно, – підтримав його Вадим. – Нам тепер треба зосередитись на якомусь одному напрямку.

– Корегию, – відізався Сашко. – Він може бути об'єднаним з усіх розглянутих нами напрямків.

– Що ми можемо поки що виключити? – запитав Вадим.

– Гадаю, що ніхто не заперечить проти виключення з вирішального списку напрямку хімії, – сказав Анатолій.

Ніхто і не заперечив: Вадим кивнув на знак згоди, Сашко витягнув праву руку та показав великим пальцем у напрямку поверхні стола, а Віктор потис плечами, подивився на Сашка і сказав:

– На черзі електроніка...

– Заперечую, – відреагував Олександр. – Цей напрямок закривати рано. До речі, лише нещодавно я дізнався, що звукова інформація та накладення відповідних гармонік у поєднанні із зоровою інформацією в декілька разів посилює ефект впливу на мозок. Треба неодмінно вивчити такий вплив.

– Пристрасті Сашка відомі. Але потрібен дійовий та узгоджений напрямок. Так,

Сашко? – сказав Анатолій.

– Можна узгоджувати досхочу, але, гадаю, що шлях до розв'язання проблеми лежить і у площині електроніки також... – трохи образився Олександр. – Пропоную питання поки що відкласти та розглянути інші...

– Пропоную зараз висловитись про біологію, а психологію залишити на потім, – перебив його Вадим.

– Вважаю біологічний напрямок достатньо перспективним, – почав Віктор. – Ефект біолокації достатньо перевірений, відомо, що були спроби навіть вести пошуки злочинців за допомогою цього методу...

– Ти маєш на увазі пошуки злодіїв одним французом-лозохідцем ще у вісімнадцятому сторіччі? – утрутився Сашко, якому Віктор кивнув на знак згоди. – Так цій інформації не дуже довіряли навіть сучасники.

– Але біополя... Провидиця Ванга... Досить відомий фактичний матеріал, – вів своє Віктор.

– Ти, Вітю, правильно сказав: матеріал. Журналісти залюбки "намалюють" тобі такого матеріалу стільки, скільки ти здатен заплатити за газети з їхніми статтями, – не вгамовувався Олександр.

– Крім того, важко отак одразу відкинути питання ноосфери... – підтримав Віктора Вадим.

– І легко відкинути ефект Кірліан та магнітне поле мозку... – продовжував Олександр.

– Ефект Кірліан може торкається реєстрації і деякій фізичної субстанції, яка притаманна живій природі, – парував Віктор. – А магнітне поле мозку досить слабке... А втім, поки що пропоную, розглянути психологічний напрямок.

– Щось багато ми відкладаємо... Але згоден, – погодився Сашко. – Тут можна пошукати більших можливостей.

– Гіпноз, йога. Це досить важливі, і, головне, на відміну від інших – уже випробувані методи впливу, – сказав Анатолій. – Хоч я і говорив про свою невизначеність щодо напрямків, але психологію вважаю найперспективнішою.

– Усе це добре, – Вадим подивився на Анатолія. – Але мені здається, що ми допустили невеличку помилку. Ми взяли розглядати ефект впливу на біоробота і дещо забули. Вважаю, нам треба з'ясувати, що представляє собою сам об'єкт майбутнього впливу: потрібна його детальна характеристика. Тобто необхідно з'ясувати, що представляє собою сам, так би мовити, андроїд. Тоді ми можемо більш упевнено говорити про вплив.

– Знову Вадик оригінальничас, – відреагував Сашко. – Але він правий: за набором інформації ми остаточно не визначили об'єкт. Хто що думає?

– По-перше, є зовсім різні біороботи, – почав Анатолій. – Я не маю на увазі представників людства: чоловіків та жінок...

– Дозвольте перебити, – раптом утрутився Віктор. – Є невеличке уточнення: нам потрібна характеристика узагальненого біологічного робота. Пропоную обійтися без

загальних фраз і негайно штурмонути питання.

- Згода, —сказав Вадим та ввімкнув магнітофона.

;

;

/*-----11-----*/

;

Мозкова атака розпочалась.

Анатолій. Біороботи на відміну від людей запрограмовані на визнання іншими власної виключності.

Віктор. Роботи визнають тільки свою власну особистість. Більшість із них не може не показувати свою зверхність над іншими. Тобто, якщо сів на шабличку вище...

Вадим. Запрограмованість на чинопочитання, тобто шаблички, це річ штучна... Головне для більшості з них - інертних - отримати щось на халяву, з метою відчутти задоволення; а для злих, ще й від причиненої пакості - "у сусіда коза здохла...".

Анатолій. Прояви зверхності: робот ніколи не уступить дорогу пішоходові, коли їде на власному авто...

Віктор. Як нікчема він отримує втіху, коли оббризкає багнюкою того ж пішохода... При умові, зрозуміло, що не бачить поблизу автоінспектора.

Олександр. Оббріхує ближнього, з метою скористатися його бідною у власних інтересах...

Вадим. Та обійти його...

Віктор. Біоробот користується нуждою свого ближнього, щоб обікрати його і потім лицемірно запропонувати свою "допомогу"...

Анатолій. Коротше, робить все щоб отримати відчуття глибокого задоволення за будь-яку ціну...

Олександр. У багатьох таких це називається вмінням "жити", тобто займатись узаконеним злочиством... Без відповідальності...

Вадим. Вибачте за відступ... Але надивились ми на це за ці останні роки, коли зухвала влада зрослася зі злочинним світом та привласнила, а де і просто вкрала, засоби виробництва...

Віктор. Разом із людьми...

Анатолій. Людьми, чи біороботами?

Олександр. Цікаве запитання...

Вадим. Гадаю, що зараз нам важко провести чітку лінію між біороботами та людьми, але певен, що головною рисою, за допомогою якої можна відрізнити біоробота від нормальної людини є доброта.

Анатолій. А чому це не може бути доброго біоробота?

Вадим. Бо добрий, даруй за тавтологію, це вже не злий. Доброті власний альтруїзм. Відсутня головна риса біоробота - установка на отримання власного задоволення будь-якою ціною.

Олександр. Мати, наприклад, може бути доброю до своєї дитини й одночасно злою

до інших дітей...

Віктор. Важко говорити про такі речі. Гадаю, що зло у розумінні робота - це робити добро тільки для себе та своїх...

Олександр. А добро - це робити зло тільки для себе та своїх?

Віктор. Ні. Добро - це робити вчинки, наслідки яких будуть добрими для всіх.

Олександр. Я поки що не знаю такого суспільства, яке спромоглося би на таке.

Вадим. Здається, це я винен у відході від теми обговорення. Пропоную повернутися до неї: які ще риси притаманні роботам?

Анатолій. Постривайте. А любов?

Олександр. Хіба доброта та любов не пов'язані між собою?

Анатолій. А ти прочитай хоч один так званий любовний роман. В сучасному суспільстві-мурашнику розглядається тільки одна теза - добро для себе. І відповідно програмуються читачі-роботи.

Вадим. Мурашник. Множина... До речі, є дуже цікава інформація, що наприклад, один терміт, скажімо, може існувати сам по собі, декілька тяж, а ось коли сукупність переходить певну межу вони починають будувати термітник.

Віктор. Ти хочеш сказати, що тоді, у такому суспільстві, вмикається певна інформація...

Вадим. Я виходжу з припущення, що вона виникає у певний момент концентрації індивідів... Одна комаха не будує, будують сім'ї. Поведінка мурах та бджіл... суспільні тварини...

Анатолій. Якщо я правильно тебе зрозумів, то на множину треба впливати множиною. Тобто ми повинні об'єднати свою псиенергію...

Олександр. Точніше, знайти можливість об'єднати... Як?

Вадим. Є ідея...

;

;

/*-----12-----*/

;

В кімнаті запанувала тиша. Було тільки чути, як крутиться касета магнітофона.

Першим не витримав, як завжди, Сашко.

- Ми тут сидимо, чогось чекаємо...

- Ідея є, але ще дуже сира, однак потрібно прийти до спільного рішення, - не дуже впевнено сказав Вадим. - Щодо об'єднання псиенергії... Лише вчора я надібав на дуже цікаву інформацію. У нас і раніше були пропозиції щодо вивчення таких явищ як релігія... Міфологія. Я поцікавився енциклопедією "Міфи народів світу".

Він устав підійшов до книжної шафи взяв звідти два томи, через декілька секунд поклав їх на стіл перед хлопцями і розвернув обидва на місцях закладинок там, де були малюнки.

- Дивіться сюди, це древо світове з листа з ацтекського рукопису, а це індійська мандала, а це тибетська магічна діаграма. Нічого не помічаєте?

;

/*Манда́ла (давн.-інд. "mandala", "коло", "диск", "круговий" і т.і.) один з основних сакральних символів у буддійській міфології; ритуальний предмет, втілюючий символ; вид ритуального підношення. Крім указаних, слово манда́ла має ще такі значення: "сукупність", "товариство", "збори").*/

;

Хлопці нахилились над книгами.

- В ацтекському малюнку відсутнє велике коло... - зауважив Анатолій. - Однак в цілому явно відчувається, що обидва малюнка відображають єдину ідею...

- Вісім людських зображень на зразках із східної півкулі та вісім людиноскожих зображень на зразку із західної півкулі, - замислився вголос Віктор.

- Придивись до підписів під малюнками: це дуже давні зображення. Ще й з різних місць світу, - погодився Олександр.

- А не може це бути схемою поєднання псиенергії? - зацікавлено запитав Анатолій.

- Ось! Саме таке запитання виникло і в мене, тому я вирішив, що доцільніше було б усім нам разом попрацювати над цими малюнками, - сказав Вадим.

- Але ж маємо вісім людських зображень, - показав розкладені на столі книги Віктор. - А нас четверо.

- Ми багато говорили про поєднання в особах людей матеріального та нематеріального... Нас і зараз тут є восьмеро, - відповів Вадим. - МатВсесвіт та ПсиВсесвіт поєднані, вони впливають один на одного. У кожний проміжок часу вони врівноважуються... До речі, - він відкрив книгу на ще одній закладинці, - ось є ще одне зображення тибетського магічного кола. Тут взагалі усього два людських зображення

- Хлопці, а стіл у нас якраз квадратний... - загадково прошепотів Сашко.

- Гадаю, що буде краще, коли кожен пильніше продивиться малюнки та продумає можливий спільний механізм використання, - сказав Віктор. - А ввечері все узгодимо...

Ніхто не відповів. Вадим дивився на стіл, а хлопці читали статті енциклопедії. Однак Анатолій відірвався від читання.

- Треба якнайуважніше продивитися всю інформацію, яка торкається цього феномену... - сказав він з зосередженим обличчям.

Наступного ранку припинена нарада продовжилась.

- Хлопці, у мене все більше відчуття того, що ми вийшли на вірний шлях, - почав Олександр. - За цей час я знайшов декілька інформацій, які, здається, одночасно підтверджують і суперечать гіпотезі Вадима.

Вадим притис праву долоню до грудей та ввічливо із серйозним виглядом, наче почесний доктор наук, поклонився друзям.

- Не загально, але відомі факти так званих езотеричних знань, - продовжив Олександр. - Тобто такі факти, які вказують на існування, ще з часів глибокої старовини, системи прихованих знань, які торкаються законів Природи. Ну, наприклад, існування колони Чандрагупти Другого або так званого Делійського Лахту.

- Звучить так, немовби ти тільки й займався цим Чандра... гуптою, - сказав Віктор.

- Ти маєш на увазі всесвітньо відому індійську колону з практично чистого заліза?

- Так, - відповів Сашко. - Уже п'ятнадцять віків стоїть...

- Здається, що це якось не дуже відноситься до нашої теми, - виразив сумнів Анатолій.

- Погоджуюсь з Толиком, - кивнув головою Олександр. - Але це був тільки приклад існування езотеричних знань... Цікавіше інше: я знайшов згадку про загадкову країну Шамбала...

- Шамбхала! - майже вигукнув Вадим. - Великі Махатми! Ось це дійсно може виявитись приближенням до розв'язання нашої проблеми.

;

/*Шамбхала (санскрит. Sambhala) - загадкова країна оточена вісьмома сніжними горами, які нагадують пелюстки лотоса. Легенди стверджують, що там живуть великі мудреці, знання яких про світ, про минуле та майбутнє неосяжні. Вони живуть товариством, де нема приватної власності, рівні та вільні.*/

;

- От чорт, як завжди, випередив, - зітхнув Анатолій. - Я також зайшов відомості про цю країну... Але вирішив трохи детальніше перевірити інформацію...

- А хто з вас чув про Чинтамані? - запитав Олександр.

;

/*Чинтамані - таємничий камінь. Найбільша його частина зберігається у Башті Шамбхали, але маленькі його шматочки можуть бути доставлені у будь-який важливий пункт земної кулі. Ці шматочки мають зв'язок з каменем у Башті і можуть передавати та отримувати інформацію.*/

;

- Загадковий камінь із "іншого" світу... - показав свою усвідомленість Віктор.

- Повідомляють, що виявляє сильний психічний вплив, - додав Анатолій.

- Зміною своїх якостей він навіть може передбачити майбутні події, - завершив Вадим. - Певною мірою висвітлення подій далекого минулого проходило через декілька поколінь, багато чого і приписано, але...

- Правильно, - підтримав його Анатолій. - Гадаю, що ці малюнки можуть відображати факт існування в минулому таких людей, які могли безпосередньо впливати на інших людей, і вже потім, після них, їхні діяння перекрутили та почали використовувати в інтересах релігій.

- Точно, - приєднався Віктор. - Якщо нам вдасться відокремити саме ту реальність від пізніших вигадок, легенд та явних казок...

- Але це і є головне питання як, - розвів руками Олександр. - Поки що ми ходимо навкруги та навколо...

- Хлопці, я пропоную повернутись до мандали, - сказав Вадим і відкрив зображення мандали в книзі. - Зображення донесене до нас через багато віків є своєрідним ключем, посланням від...

- Точно, - знову схопився Віктор. - Треба об'єднати нашу психічну енергію!

- Із малюнків виходить, що сили чотирьох буде цілком достатньо, - сказав, пильно придивляючись до книги, Анатолій.

- Я б хотів повернутись до відомих фактів, - вів своє Вадим. - Послання Великих Махатм написане у 1926 році закінчувалось так: "Привіт вам, шукаючим загального щастя"...

;

/*Махатми - мудреці Шамбхали, володіють психічною та іншими невідомими потужними енергіями. Ці енергії роблять саму Шамбхалу недоступною на невидимою.*/
;

- То нам що, їхати до Індії, до Тибету? - запитав Віктор.

- Не знаю. Може й доведеться... Якщо не знайдемо розв'язання нашої проблеми тут ... - відповів йому Вадим.

- А де брати гроші? За час праці над гіпотезою ми не отримали жодного замовлення, - відгукнувся Олександр.

Тим часом Анатолій почав листати перший том енциклопедії і зупинився на малюнку магічного тибетського кола.

- Хлопці, - вигукнув він. - А подивиться сюди: на це тибетське магічне коло! Що воно вам нагадує?

- Зрозуміло, тибетську мандалу, - вроздріб відгукнулись хлопці.

- Усі бачили цей малюнок, - уточнив Олександр.

- А що ще всі побачили? - запитав Анатолій.

- Немає восьми маленьких фігурок, замість яких - дві великих, - відповів Олександр.

- І є надписи, які ми прочитати поки що не можемо, - озвався Віктор.

Усі дивились на Анатолія. Він ще трохи витримав паузу, а потім сказав:

- А вам не здається, що дві великі фігури на магічному крузі відображають два Всесвіти... А вісім зображень на мандалі відображають насправді чотирьох фізичних осіб та їхніх чотирьох так би мовити душ...

- Тобто, дійсно, мандала може виявитися закодованим посланням-ключем... - прошепотів Анатолій.

- Треба пильніше придивитись... - схилився над малюнком Вадим.

Він узяв збільшувальне скло та почав пильно роздивлятись малюнок.

- Чотири зовнішніх кола, - почав він розмірковувати вголос. - Зовнішнє має зображення людей - щось на зразок картинок із побуту... Здається, присутня тема вогню... На третьому колі щось схоже на надпис...

- Шкода, що не можемо зараз прочитати, - пожалкував Віктор.

- Усередині чотири башти, вісім уже відомих зображень... Щось схоже на рослини у діжках...

- Де? Покажи! - схилився до нього Олександр.

- Ось тут, біля башт, - передав йому збільшувальне скло Вадим.

- Угу, - мугикнув Сашко і почав коментувати:

- А між рослинами та маленькими зображеннями сидячих людей ще по дві якісь постаті... Якійсь хитрий квадрат та в центрі ще одне коло... А всередині не можу розібрати... Чи то якась шестилапа комаха, чи ще щось...

- Знаєте що хлопці? - обличчя Вадима прояснилось. - Я знаю, що це досить незвична пропозиція. Але... Але можна просто спробувати. Я пропоную прямо зараз узятись за руки... Тут, над столом. Усім разом поєднати, торкнутися ногами та головами... Та спробувати вплинути на щось... Згоден, що ця пропозиція звучить незвично, навіть смішно, але ми нічим не ризикуємо...

- На що саме вплинути? - зажадав уточнення Олександр.

- Ну так одразу не можу сказати, - подивився навколо Вадим і помітив кота Ваську, героя перших Олександрових досліджень. Кіт спав, розкинувши лапи, біля батареї опалення під вікном.

- Як говориться, рекомендую потренуватися на кішках, - сказав Вадим. - Один радянський кіногерой робив схожу справу дуже вправно.

- А що, ми нічого не втратимо, коли спробуємо, - погодився Анатолій. - Навіть цікаво... Хоч із сторони це буде виглядати дещо дикуватو...

- Пропоную убрати зі стола зайві предмети, - по-діловому підійшов до справи Віктор.

- Як би там не було, але пропозиція має сенс, - погодився Олександр. - Можна спробувати. Раптом щось і вийде...

Хлопці усі разом зібрали зі стола папери, магнітофон, ручки, олівці та віднесли все це на сусідній стіл.

- Мені здається, що на столі щось-таки повинно бути... - засумнівався Вадим.

- Спробуємо чистий варіант, - заохотив його Сашко.

- Хлопці, - утрутився Анатолій. - Думаю, що є сенс у тому, щоб нам заздалегідь домовитись про те яку думку ми будемо передавати Васьці.

- Добре, - погодився Віктор. - Хай прокинеться, встане та підійде до столу біля стіни...

- А потім хай плигне на стіл, - додав Вадим. - Ну що, будемо починати?

Хлопці сіли на свої місця, якимось ніяково, з посмішками дорослих людей, які змушені робити дитячі речі, взяли за руки, торкнулись один одними колінами, та притисли лоб до лоба.

- Стоп, хлопці, - перервав приготування Анатолій. - Нам необхідно бути вкрай серйозними, треба зосередитись на передачі. Крім того, на всяк випадок, якщо ми самі впадемо в транс, треба вигадати щось таке, що нас розбудить... Я заведу будильника.

- Мабуть, такі міри перестороги будуть трохи зайвими, - сказав Віктор. - Але дійсно треба провести цю спробу серйозно, з чистими думками... Крім того, пропоную виконати перше випробування із закритими очима.

;

;

/*-----13-----*/

;

Хлопці кивнули на знак згоди та зосередились на незвичайному випробуванні.

При невеличкій долі уяви, якщо б у них була змога подивитися на себе згори, то вони могли б побачити своєрідне дерево життя ацтеків, утворене їхніми головами, плечами та руками...

"Ворухни хвостом."

Кіт спав, але кінчик хвоста kota зробив маленький рух та повернувся на місце.

"Ворухни лівим вухом."

Котяче ліве вухо явно струсонулось.

"Добре. Тепер прокинься."

Васька відкрив очі, підняв голову та здивовано подивився на хлопців, які сиділи за столом із закритими очима.

"Обійди навколо столу три рази."

Кіт покійно піднявся і, навіть не потягаючись, як це зазвичай робить вся котяча братія після доброго сну, неквапливо почав обходити стіл.

"Швидше."

Васька два рази швидко пробіг навкруги столу та зупинився, глядячи на хлопців.

"Іди спати."

Він пішов на своє місце та лік у тій же самій позі.

"Спи."

Кіт звернувся калачиком та знову заснув.

"Перше випробування закінчено."

Хлопці відкрили очі роз'єднали утворене хрестове коло та відкинулись на своїх стільцях.

;

;

/-----14-----*/*

;

Першим прийшов до тями Анатолій.

- Скажу вам відверто: я особисто не вірив у цей дослід. Але зараз... Я все бачив навіть із закритими очима.

- Я також, - приєднався до нього Віктор.

- Цікаво інше, - відреагував Вадим. - Нас четверо, але тоді, коли ми... не знаю... думали, чи, скажімо, віддавали накази, то діяли як одна особа...

- Точно, - сказав Олександр. - Я бачив усе з точки середини столу...

Вадим, Віктор та Анатолій кивнули на знак згоди.

- Виходить так, що з чотирьох наших псиенергій утворилась одна псиособа... - продовжив свою думку Вадим. - Вона, так би мовити, підсилилась...

- Ми тут якось так просто... дуже просто аналізуємо наші відчуття, немовби не розуміємо, на порозі якого епохального відкриття ми стоїмо... - раптом сказав Віктор.

- Ага... - усміхнувся Сашко. - Маю практичну пропозицію. Наприклад, із

дресированим котом Ваською можна виступати в цирку...

Віктор трохи образився.

- Який там цирк... Зараз ми довели, що перепрограмування людей здається цілком можливим...

Сашко з усмішкою став його заспокоювати.

- Ну, якщо відверто, то це тільки перший експеримент. Перепрограмувати людей ми ще не пробували - тільки кота... І, взагалі, поки що нам невідомо чи закріплюється програма, чи в даному випадку Васька виконував наші накази у якості робота. Але в будь-якому разі відомо одне: ми можемо впливати на живі об'єкти... І це дуже важливо. Це дійсно відкриття...

- Нам ще треба з'ясувати, на яку відстань діє наша об'єднана енергія... - сказав Вадим.

- З'ясувати як багато об'єктів ми можемо утримувати під контролем... - підтримав його Анатолій.

- Та перевірити можливості щодо стійкого перепрограмування об'єкту ... - повторив свою думку Олександр.

- Особисто я досить-таки стомився, - відкинувся на своєму стільці Анатолій. - І, хоча до обіду ще є деякий час, пропоную трохи відпочити...

Віктор замислено повторив свою думку:

- І все одно, хлопці, ми всі поки що так і не зрозуміли важливості зробленого нами відкриття...

- Можна поєднати маленьку радість відпочинку з великим торжеством відкриття, - озвався Сашко. - Я, наприклад, не відмовився б від пляшечки пивця...

- У робочий час... - звернувся до нього Анатолій з нотками докору в голосі.

- Я не винен, - посміхнувся йому Сашко, - що ми робимо великі відкриття тільки в робочий час, але можу підтримати Анатолія щодо факту втоми...

- А, може, і дійсно по парі пивця, хлопці? - запитав Вадим.

- Треба якось відмітити подію, - наполягав на своєму Сашко.

- Але не так як колись було... - погодився Анатолій. - Без переборів.

Усі ствердно кивнули.

- Ну, звісно, ми тепер, як першовідкривачі, значно мудріші, - відповів за усіх Олександр.

- Тоді закриваємо контору та гайда до міста, - дав свою остаточну згоду Толик. - Треба іноді і відпочивати. Я маю на увазі, трохи відволікатись від напруженої роботи.

- Ось, ось. Саме трохи, - устав із свого місця Віктор.

Хлопці закрили контору та вийшли на вулицю.

;

;

/*-----15-----*/

;

Був чудовий літній день. Вітерець легенько ворухив листя дерев, обережно

торкався людських облич та обережно загравав зі спідницями двох дівчат, які йшли попереду зворушених нещодавніми подіями хлопців.

- Ось я йду собі та думаю, - подивився на дівчат Олександр, який підмітив, що довжина ніг дівчат була обернено пропорційна довжині спідниць. - А чи не пора такому хлопцю як я, одному з майбутніх лауреатів, та й оженитися...

- Мабуть, таки пора... - озвався Віктор. - Але якщо врахувати звичайну швидкість твого вибору, то доведеться чекати ще років із п'ять...

- Та що ж я винуватий, коли мені трапляються лише живі статуї. Подивишся - ну краще не може бути, а як заговориш із нею... Ну були б хоч якісь натяки на розум... Нудота з такими... Дивиться така тобі в очі: "Клас! Обалденно! Пург?!"... А в її очах читається очікування ресторан і повна готовність до ліжка...

- Згоден, - приєднався до нього Анатолій. - Красивих у Маріуполі багато, а справжніх... Я також ще шукаю...

- Щодо краси маріупольських дівчат, - підхопив тему Вадим. - Які б вимоги ми не висували, але красивих та просто симпатичних дівчат в місті дуже багато. Дивна суміш віків та націй. Усі вони, звичайно, українки, але іноді мені здається, що повз мене проходить половецька княжна, іноді скіфська жителька, а іноді грецька городянка...

Сашко не витримав.

- Якщо по правді, то ті, що попереду, нічого собі. Отой, що зліва, я б поставив такі оцінки: ніжки - чотири та вісім десятих, фігура взагалі - чотири та п'ять. Загальне враження - три та вісім.

- Бач, який спритний, ще не подивився у обличчя та вже оцінив... - відгукнувся Толик. - А якщо помилився?

- Я помилився? А ну наддамо шагу...

Хлопці підійшли до дівчат. Сашко почав першим.

- Здрастуйте дівчата. Мені, зрозуміло, відомо, що знайомитися на вулиці не дуже порядно...

Дівчата зупинились та обернулись до хлопців. Він на мить зупинився: обидві були доволі симпатичні. Більше того, обличчя лівої явно підвищувало Сашкові оцінки щодо її зовнішності. Вона подивилась на хлопців, її погляд трохи більше затримався на Олександрі. І якраз йому вона і відповіла.

- Куд пайд?м? Што ти м?жеш предлаж?ть на сев?дняшній вечер?

- Вибачайте мені. Але я якраз говорив, що знайомитися на вулиці непорядно, а тому, певно, нам і не треба знайомитися, - не розгубився Сашко. - Пішли, хлопці, ми спізнюємось.

Вони випередили дівчат на декілька кроків. Сміх душив усіх. Крім, зрозуміло, Сашка.

- Вот прід?ркі... - ображено кинула навздогін "ліва".

- От тобі і загальна оцінка, - витиснув із себе крізь сміх Вітьок.

- А тепер скільки їй даєш? - весело запитав Сашка Толик.

- Півтора бала ляльці вистачить... за екстер'єр- і собі посміхнувся Сашко. - Пішли

до моря! Вдаримо трохи по пивцю...

- Оцінювати пиво, мабуть, краще, - сказав Вадим.
- Ще й як! - підтримав його Сашко. - Я буду "Українське".
- Підтримую, - приєднався до нього Вадим.

Кафе - невеличкий павільйон з відкритою огороженою площадкою - розміщувалось прямо на пляжі, лише за десяти метрів від берега моря. З-за стійки бару лунала спокійна інструментальна музика.

- "Українського" усім! - входячи до кафе, зробив замовлення Анатолій.

Хлопці сіли за столик, дочекались замовлення і дотримались давнього ритуалу студентів-електроників: вони підняли кухлі з пивом, цокнулись їхніми верхніми кінцівками - "анод", потім цокнулись донцями - "катод", тими ж донцями торкнулись стола - "заземлення" та за розмовою почали потягувати світлу прохолодну природну рідину.

- До речі, щодо дівчат узагалі, - повернувся до припиненої теми Сашко. - Нещодавно в Інтернеті знайшов сайт конкурсів краси: "Міс Всесвіт"... Ви відчуваєте таємничий збіг назв? Але я не про те... - він зробив ковток зі свого кухля. - Сама організація такого роду конкурсів не витримує критики...

- Що ти маєш на увазі? - запитав Віктор.

- Невідомо звідки висуваються так звані "красуні"... І так зване журі, з невідомо кого, вибирає таку красуню. Образ якої потім нав'язується всьому світові...

- Хлопці. Сашко має пропозицію, - озвався Вадим. - І у свою чергу пропоную замовити по другому кухлю та по тараньці... якщо ніхто не проти.

;

/*Тараня - риба родини коропових. В Україні склалась традиція пити пиво з в'яленою рибою, зазвичай з таранькою.*/*

;

Хлопці кивнули на знак згоди й Вадим зробив замовлення.

- Вадик правий, - продовжив Сашко. - Є пропозиція. Якщо б у нас було таке можливо, то ми могли б узяти навіть патент на ідею.

- Точніше захистити її авторським правом, - конкретизував Анатолій.

- Саме так, - погодився Олександр. - Я пропоную організувати комплекс конкурсів по виявленню справжніх красунь. Ну, наприклад, "Дівчина мрії". Фото або малюнок фігури та жіночого обличчя розрізається на складові частини. Тобто подрібнюється на елементи типових жіночих портретів: овал обличчя, зображення очей, губ, носа, брів, зачіски... А додатково можна запропонувати параметри тіла.

Значення цих параметрів та пронумеровані елементи портретів друкуються у газеті, журналі, або видаються окремою книжечкою... Читачам та телеглядачам пропонується вибрати ті з них, які їм найбільш до вподоби. Якщо вони не знайдуть серед запропонованих найкращих, то можуть запропонувати свої варіанти рис обличчя. Тобто надіслати до організаторів фото або малюнки, які друкуються в наступному, вже поширеному виданні.

- Важкувато буде поєднати разом видавничі компанії та телевізійників, - висловив сумнів Анатолій.

- Це вже технічне питання. А я поки що пропоную загальні обриси проекту. Можна сказати тема для подальших роздумів. Я продовжую: на основі "загальнообраних" рис обличчя створюється жіночий портрет - "Дівчини Мрії". Цього разу портрет та фізичні параметри друкуються, при можливості, у найбільшій кількості національних видань - з метою пошуку дівчин або молодих жінок, які найбільш точно відповідають портрету обраному телеглядачами, а потім проводиться телевізійний конкурс: на предмет існування в Україні такої дівчини взагалі.

Офіціант приніс замовлену тараньку та пиво.

- А ця пропозиція дійсно принципово відрізняється від існуючих, - погодився Вадим, приймаючи від нього рибу.

- Важливо, що вона справді демократична, - Сашко взяв кухоль та повернувся до Вадима. - А надалі в телестудії відбувається конкурс серед тих, хто в найбільшій мірі відповідає уявленню чоловіків нашої країни. І ось що головне - переможниця повинна визначатися більшістю голосів телеглядачів.

- Що дозволить глядачам безпосередньо прийняти участь у конкурсі, а не просто дивитись на процес обрання іншими.

- Правильно. Усе це може бути дуже цікавим для біороботів, - промовив тихо Віктор, чистячи свою рибинку. - Ми тут говоримо про дівчат та конкурси немовби ми самі справжні біороботи. Кожен із нас, здається, зовсім забув про те, що відбулось нещодавно.

Хлопці замовчали й зосередились на своїх думках. Вони наче тільки-но пригадали приголомшливі події сьогодення ранку.

- А я пропоную провести маленький експеримент прямо тут, на пляжі, - захопився Віктор. - Можемо спробувати щось невеличке, та загалом можемо вже зараз з'ясувати дальність нашого впливу...

- У цьому щось є. В усякому разі на нас ніхто не зверне уваги. Проекспериментуємо на брудершафт. - підтримав його Анатолій і тихо проспівав: "Пад крил?м самаль?та а чьом-та пай?т..."

Четвірка відставила кухлі. З'єдналися голови, руки та ноги.

"Усім тим, хто зараз стоїть - сісти."

В уявному колі, центром якого була четвірка, усі пляжники сіли прямо на пісок. Діаметр цього кола був невеликим, щось близько двадцяти метрів.

"Усім тим, хто стоїть - встати."

Ті, хто сидів, встали.

"Усім займатися своїми справами."

Усе відбулось за декілька секунд. Дехто з відпочиваючих продовжував сидіти, дехто встав та пішов до моря купатись. Хлопці відкинулись на своїх стільцях.

- Усе ясно, - сказав Анатолій. - Наш вплив діє на відстані приблизно двадцяти метрів. Але цього надто замало...

- Висновок: треба винайти якісь підсилювач, - погодився з ним Вадим. - Пропоную сьогодні відпочити, а завтра почнемо новий етап роботи.

- А може дія алкоголю послаблює силу впливу? - запитав Анатолій.

- Цілком можливо, - погодився з ним Віктор. - Але можливо й інше. Спробуємо повторити завтра на чисту голову. Але я чомусь певен, що алкоголь не дуже впливає на нас. Вадик правий, треба шукати щось таке... на зразок підсилювача.

- Здається, я можу визначити напрям пошуків, - сказав Сашко і став дивитись на море крізь свій кухоль.

Анатолій саркастично посміхнувся.

- Істина у вині? Точніше, у пиві?

Сашко знову трохи затримався з відповіддю.

- У мандалі. А точніше, у мексиканському малюнку дерева життя.

- Ти маєш на увазі... - почав Вадим.

- На малюнку зображені дерева... та гілки! - майже вигукнув останнє слово Віктор.

- Правильно!

Обличчя хлопців пожвавішали. Вони готові були кинутись у мозковий штурм хоч зараз.

- Добре. Питання в тому, які саме дерева? - запитав Сашко.

Віктор, як у школі, підняв руку і почав був говорити. Але його перебив Вадик.

- Почекайте хлопці. Почекайте. Я розумію, що зараз у кожного з нас дуже багато ідей. Однак, якщо час і підходить, все ж таки ми не в тому місці...

- Повністю погоджуюсь, - підтримав його Анатолій.

- То, може, повернемося у контору? - запропонував Віктор.

- Я не проти, - сказав Вадик. - Але. Гадаю, що ми трохи не в тому стані, щоб розв'язувати складні питання.

- Крім того, нам потрібний сам малюнок... - відгукнувся Анатолій.

- Якщо хочете, я вам хоч зараз його намалюю, - не вгамовувався Віктор. - По пам'яті намалюю.

- Я пропоную думати відпочиваючи, або відпочивати, думаючи, - сказав Олександр.

Усі його зрозуміли: хлопці якось разом замовчали. Кожен із них замислився. Віктор поклав лікті на стіл, сперся підборіддям на великі пальці рук та став дивитись на море. Олександр підняв свій пустий кухоль і через нього почав вивчати відпочиваючих, зупиняючись чомусь на дівчатах. Увагу Анатолія привернули декілька акацій та тополь, які росли поруч із кафе. Він нахилив голову трохи набік та вивчав їхні крони та стовбури. Вадиму залишилося просто небо, по якому повільно пропливали невеличкі хмарки.

Мовчання тривало декілька хвилин. Поки його не порушив Сашко.

- Зрозуміло, що нам важко відповісти на питання підсилювання психічної енергії без необхідної інформації, але ми можемо знову повернутись до вивчення об'єктів впливу. Тобто до обговорення питання явища біороботизму.

- Хоч ми декілька разів і обговорювали це питання, я знову та знову повертаюсь до

нього думками, – підтримав його Вадик. – Чи маємо ми право насильно втручатись у природні процеси...

– Тут ще треба розібратись, – утрутився Віктор, – що взагалі є втручанням у природні процеси. Узяти хоча б розробку ядерної бомби. Це був природний процес, чи штучне втручання?

– Гадаю, що на момент винаходу самої бомби її творці вважали це штучним втручанням, яке зараз ми сприймаємо в якості історичного явища, – сказав Сашко.

– Досить цікава думка, – озвався Анатолій. – Адже розвиток людства – це природний процес.

– В усякому разі наше відкриття природно вписується в теорію Всесвітів, – парувал Олександр.

– Ого! – озвався Вадик. – Гіпотезу підвищили у ранзі...

– А хіба те, що відбулось сьогодні і навіть декілька хвилин тому не утверджує цього? – запитав Анатолій.

– Згоден, теорія Всесвітів уже існує, – посміхнувся Вадим і несподівано запропонував: "Може досить тут сидіти? Підемо трохи пройдемося по узбережжю, а потім трохи по місту: давно вже так не гуляли."

Сашко підтримав його.

– А що? Слушна пропозиція.

;

;

/*-----16-----*/

;

Хлопці розплатились та вийшли з кафе. Вони пішли уздовж лінії моря, поруч із невеликими хвилями, які повільно, із легким, напливаючим звуком намагались дістати кожного, хто підходив до них надто близько.

Був жаркий день. На піску – переважно незагорілі відпочиваючі, які тиснуть ближче до моря і залишають вільними невеличкі пляжні лавочки.

– Посидимо?

– Гайда!

Усі четверо сіли на найближчу лавочку, розслабилися та стали дивитись на горизонт, на лінії якого можна було побачити якесь торгове судно.

– По каналу йде. Мабуть, на Керч, – зробив припущення Олександр.

– Мабуть... – погодився хтось із хлопців.

Віктор подивився навкруги.

– А народу небагато. То може викупаємось?

– Ти плавки взяв? – запитав Анатолій.

– Ні, нема. Але, якщо дуже хочеться...

– Якщо тобі дуже хочеться, то можеш хоч голий... Але не тут, а десь у Сопіно.

;

/*Сопіно – невеличке приморське селище біля Маріуполя, де не дуже багато

відпочиваючих через брак загальновідомих комфортних умов.*/

;

- Одному якось не дуже...

- Тоді пропоную посидіти з нами, - підсумував Олександр.

- Переконали.

- Добре тут так просто сидіти, але якось сумно... - підвівся з місця Вадим.

- Ми ж домовились: думати відпочиваючи... - протягнув Сашко.

- Відпочивати можна і ходячи. Підемо в місто, - погодився з Вадимом Анатолій.

Хлопці почали вставати зі своїх місць.

Маріуполь - місто не дуже велике, але й не дуже маленьке: приблизно півмільйона мешканців. На одне провінційне місто цілих два великих металургійних комбінати, машинобудівний концерн та безліч дрібніших та дрібненьких підприємств, кількість яких значно зросла за невизначених часів розділу колишнього радянського господарства.

"Прихватизатори" загарбали силу силенну власності і тільки-тільки починали розуміти, що в теперішніх умовах вони її нікому вже нікому не продадуть. А тому дуже-дуже повільно почали вони ж приходити до думки, що треба займатися виробництвом. Існуюче перманентно-змінне законодавство ніби нічого і не забороняло, але на місцях неважко було задушити будь-яке практичне зачинання численними перевітками.

Хабарі вимагалися. Хабарі давалися. Хабарі бралися. Хабарами було просочене все, в хід йшло усе: від грошової шоколадки до тисяч доларів. Хто хапав прямо, а хто м'яко перенаправляв відвідувачів до фірм та фірмочок, в яких, зрозуміло, вже опосередковано були представлені їхні власні інтереси.

Однак країна жила і місто жило. Жило за своїми правилами, коли, здавалось, на офіційну зарплатню навіть померти не було ніякої можливості. Нікому не вірили і жили.

А природа чхати хотіла на штучні правила та закони: як завжди у цей час зеленіли численні каштани, тополі, акації, клени... Приїжджим з-за кордону часто здавалося, що місто розміщене просто в лісі. Але зараз місто нівечили різнокольорові листки паперу на стовпах, будівлях: починалась чергова виборча кампанія по виборах президента країни.

Місто - в чудовому лісі, його мешканці - у правових джунглях.

А хлопці вже були у центрі міста і пішли вгору по центральній вулиці - проспекту Леніна. Коли вони підходили до його схрещення з вулицею Енгельса, то прямо по тротуару поруч них проїхало легкове авто і рушило на червоне світло світлофора.

- Хамло! - не стримався й кинув навздогін водієві Анатолій.

- Робот, - коротко виразився Вадим..

- Андроїд, - сказав Олександр. - Хлопці, а як ви дивитесь на припущення, що андроїди - не вигадка фантастів, що вони існують серед людей

- Точніше - люди живуть серед андроїдів-роботів, - додав усе ще роздратований Анатолій

- Люди живуть, андроїди існують серед них. Тільки на відміну від своїх вигаданих колег не мають тавра, номери на лобі... - сказав Віктор.

- Але мають можливість розмноження, - продовжив Олександр. - Фантасти чомусь дружно вирішили лишити такої можливості своїх персонажів.

- Цікаво, є у когось припущення: який номер має оцей самий робот, який проїхав тільки-но зараз? - запитав Віктор.

- Номер власного авто, - висловив припущення Толик.

- А, може, номер власного паспорту? - поцікавився Вадим.

- Непогано б було винайти хитрий спосіб нумерувати біороботів, - запропонував Вадим.

- Зрозуміло, непрямий, - підтримав його Сашко. - Але такий, щоб кожен андроїд знав про нього.

Усі погодились, просто кивнувши Сашкові.

- По морозиву? - запитав-запропонував Віктор, коли вони проходили біля продуктового магазину.

- Не завадить, - погодився Анатолій. - А далі я б не відмовився від чогось істотнішого, наприклад, від борщечку.

- Борщ будемо їсти вдома, - відклав справу на пізніший строк Сашко.

;

/*Борщ - національна українська перша страва.*/*

;

Хлопці зайшли до магазину. Біля відділу, де продавалось морозиво, вже була невеличка черга: продавщиця якраз підносила ящик із морозивом. Хлопці мовчки стали у хвості черги. Як тільки продавщиця поклала ящика до холодильника, у магазин улетів чоловік і кинувся до цього ж відділу.

- Мене ср?чна мар?женава! С?мава дараг?ва! Бес сд?чі! - кинув він продавщиці та поклав на прилавок пару папірців номіналом в одну гривню кожний.

- А в черзі постояти, як вихована людина - слабувати? - з єхидністю в голосі запитав Олександр.

Той обернувся з загрозливым виразом обличчя, але, побачивши чотирьох хлопців, відвернувся й зробив вигляд ніби нічого не почув. Він швидко схопив свою покупку, подану йому послужливою продавщицею та вискочив із магазину.

- Воно зробило вигляд ніби нічого не почуло, - прокоментував Сашко. - А втім, у такому магазині, де залюбки обслуговують нахаб, нам нічого робити.

Купивши морозива в іншому магазині, хлопці вирішили, що питання черг не відноситься зараз до дуже важливих і почали потроху обговорювати проблему з метою, зрозуміло, винайти розв'язання.

- Пропоную ускладнити завдання і пов'язати цей спосіб із маркуванням андроїдів, - сказав Анатолій.

Зі сторони здавалось, що молоді хлопці просто йшли по вулиці та їли собі морозиво. Насправді вони напружено обдумували чергову проблему.

Олександр несподівано зупинився та обернувся до товаришів. Ті також зупинились та мовчки стали дивитись на нього: вони добре знали особливості розумового процесу Сашка.

- Щось почало вимальовуватися! - сказав Олександр.

- Не тягни, - відгукнувся Віктор.

- Ідея ще сирувата, але, гадаю, дещо в ній є...

- Заздалегідь попереджую: малювання номера на лобі відпадає... - сказав Вадим.

- Ні. Для початку треба зробити так: розмістити біля прилавків підприємств торгівлі лист паперу з чітким надписом: "Без очереди лезет тот, кто сам себя считает дерьмом".

- Молодець, Сашко, - Вадим одразу схопив зміст ідеї. - Таким чином вмикається елемент самопрограмування робота під дією програмуючого надпису...

- Тобто, якщо зараз він хизується перед іншими своєю нахабністю, відриваючи найкращі кусні, та відчуваючи себе при цьому навіть комфортно, то Сашкова пропозиція повністю знищує переваги нахабності... - підтримав його Анатолій.

- Пропозицію треба прийняти за основу, - перевів питання у практичну площину Віктор, - і розширити сферу її дії. Тобто, подібний текст розмістити біля кожного місця можливого створення черг. Це і чиновницькі приймальні керівників усіх рангів, реєстратури поліклінік...

- Більше того, треба забезпечити зв'язок і з ідругої сторони: заздалегідь врахувати особливості лінощів та хитрощів створювачів черг та розмітити другий надпис. Скажімо, такий: "Ми обслуговуємо двох відвідувачів за хвилину" - зауважив автор пропозиції. - Тобто середня кількість відвідувачів за хвилину визначається на кожному місці в залежності від можливостей, наприклад: в магазині - два покупця за хвилину, а в поліклініці - один хворий за сім хвилин. Тобто, підходячи до черги, відвідувач або покупець може заздалегідь спрогнозувати скільки він витратить часу в залежності від черги.

- А потім надати можливість кожному покупцеві або відвідувачеві зробити на цьому другому папері невеличку, але чітку мітку довільної форми, наприклад: фломастером, олівцем, жуйкою, якщо покупець або відвідувач вважає, що черга створюється штучно, - вставив Вадик.

- Видалення міток або повна заміна паперу проводити раз на тиждень. Хоча б - у п'ятницю, - із посмішкою запропонував Толик.

- І врешті-решт установити, що відсутність надписів або їх розміщення в непомітних місцях, або недбалий догляд за ними свідчить про вкрай низький рівень обслуговування та погану репутацію установи, чи підприємства, - підсумував Віктор.

- Було б дуже добре, якщо ми б мали можливість ввести цю пропозицію в життя якимось законним шляхом... - замислився Сашко. - Тоді можна було б установити, що з моменту публікації такого закону надпис на першому папері вважався б діючим біля кожного місця створення черг навіть тоді, коли він відсутній. Тоді носіями змісту надпису на першому папері стануть самі відвідувачі або покупці. Тому відсутність

фізичного надпису не дасть підстав будь-якому біороботу робити висновок про його відсутність у свідомості присутніх.

- Приймається, - сказав Олександр. - Але тепер давайте подивимось на цю пропозицію під іншим кутом зору. Потрібна здорова критика.

Після невеличкої паузи Віктор сказав:

- Можуть закинути доводи щодо штучного "скасування" пільгового обслуговування певних груп населення...

- А чемні громадяни самі запропонують людині похилого віку або людині з дитиною пройти без черги, - парував Вадим.

- А що робити, якщо нікчема-нахаба все ж таки буде лізти без черги? - запитав Анатолій.

- Цікаве питання, - сказав Сашко. - Я про це не подумав...

- Може поки що це прозвучить нереально... Але можна розповсюдити спеціальну "чергову" інструкцію, - запропонував Віктор. - Тобто, у випадку хамського наміру отримати щось без черги, слід трохи відвернутися від хама та прикрити ніс...

- Вважаю проблему розв'язаною, - сказав Олександр. - Щодо конкретики, то ми можемо повернутись до цієї теми в разі її практичного використання.

- Щось вже нудно просто так гуляти, - озвався Вадим. - Мене дуже турбує проблема підсилення псиенергії. Ви як хочете, а я піду до контори: не можна гаяти дорогоцінний час.

- А що? Трохи розім'ялись і годі! - погодився Анатолій. - Поїхали до контори!

;

;

/*-----17-----*/

;

Хлопці схилилися над малюнками мандали та давнього мексіканського зображення дерева світового. На столі працював магнітофон. Ішла чергова мозкова атака.

Віктор. Дерева та гілки... Як мінімум чотири різних дерева...

Анатолій. Але два з них дуже схожі.

Олександр. В міфології досить часто згадується дуб...

Вадим. Золотий ланцюг та русалки...

Олександр. І не тільки дуб, ще й бук...

Анатолій. Обидва дерева з родини букових...

Вадим. Я за смереку. Гострі кінцівки. Бачите шишки?

Олександр. Тоді, яке друге дерево?

Вадим. Припускаю, що сосна: в неї шишки не явні... Я бачив ялинку та сосну, які стоять поруч біля чиновницького дому, тут, на Лівому березі, недалеко від нас. Щось схоже.

Віктор. Голонасінневі. Одні з найдавніших рослин нашого світу...

Анатолій. Щодо інших дерев...

Вадим. Я б сказав, що дуже схоже на представників покритонасінневих...

Олександр. Плодові дерева?

Віктор. Дуже ймовірно.

Анатолій. Шак'я-Муні!

;

*/*Шак'я-Муні – останній земний Будда, безсумнівно реальна людина, яка жила в Північній Індії у середині першого тисячоріччя до нашої ери. З фіговим деревом асоціюється священне дерево бодхи, під яким Будді відкрилась істина. Шак'я-Муні провістив майбутнє прибуття Майтреї.**

;

Вадим. Священне дерево...

Анатолій. Смоківниця.

Віктор. Або інжир...

Олександр. А яке це дерево з виду?

Вадим. Якщо я правильно пам'ятаю – фікус із родини шовковичних... Стоп! Нам треба подивитись на ареали дерев...

Анатолій. Ареали наших дерев повинні співпадати в Мексіці та в Північній Індії, в Тибеті!

Віктор встав та підійшов до шафи з книгами.

Віктор. Зараз подивимось в Лісовій енциклопедії...

Він витяг два томи із шафи та приніс до столу. Відкрив на статті "сосна".

Віктор. Сосна підходить...

Вадим *(відкрив другий том)*. А ялинка?... У Мексіці – є лише на крайньому заході... В Тибеті...

Анатолій. А ти зверни увагу на те, що на малюнку верхнє та нижнє дерева ростуть немовби із землі, а два інших – немовби в діжках...

Олександр. Тобто, може бути, що ці два види дерев досить рідкі для Мексіки?

Анатолій. Цілком можливо...

Віктор. Але смоківниця у Мексіці не росте...

Вадим також підійшов до шафи, дістав Український радянський енциклопедичний словник. Інжир... Вирощують в США... Рід фікус родини шовковичних... Тутові...

Віктор. Тутові розповсюджені досить широко...

Олександр. У першому наближенні приймаємо, що інжир можна замінити шовковицею...

Вадим. А давайте подивимось статтю "горіх". Внутрішній голос шепче... Та і на малюнку явно видно круглі плоди.

Віктор. Що ж за ареалом – підходить. А чому саме горіх?

Вадим. Горіхову лозу використовують...

Олександр. У біолокації!

Вадим. Точно!

Анатолій. Придивитесь! Стовбур верхнього дерева якийсь вузлуватий. Не схожий на звичайне дерево...

Віктор. А я десь бачив такі вузлики...

Вадим. І я десь бачив... Виноград?

Віктор. Виноград!

Олександр. Можливо. Плоди дещо схожі на грона...

Віктор. А як щодо ареалу...

Анатолій. Розповсюджений у Північній півкулі... Підходить...

Вадим. Тобто, спочатку спробуємо гілку ялинки, сосни, винограду, шовковиці та горіху. Не виключено, що деякі дерева представлені, так би мовити, у цілому вигляді, а деякі гілочками: узагалі маємо вісім зображень...

Олександр. Ймовірно, що нам доведеться проводити експерименти також з їхнім розміщенням по сторонам світу...

Вадим. Нічого. До експериментів нам не звикати...

;

;

/*-----18-----*/

;

Тиждень пішов на різні експерименти з гілочками. Хлопці навіть дістали на деякий час в одного любителя бонсай та його знайомих крихітні деревця: сосну, фікус...

;

/*Бонсай – японське мистецтво вирощування крихітних кімнатних рослин.*/

;

Ці деревця вони випросили під особисту відповідальність Анатолія, який обіцяв хазяїнові вчасно поливати деревця. В кімнаті з'явилися гілки самих різних дерев. Випробовувалось геть усе, навіть трава, а саме: маленький бамбук із колекції бонсай.

Напружена праця наближалась до завершення: вдалося знайти декілька необхідних комбінацій. При випробуваннях з'ясувалось, що дальність впливу підвищилась. Але ж не перевищувала двох кілометрів у діаметрі. Продовження численних експериментів показало, що цей діапазон дії впливу остаточний і не збільшується. Щоправда, висновок був зроблений після дослідів усе з тим же котом Ваською, який виконував мисленні накази до певної географічної межі, за якою накази не сприймалися, якщо тільки кіт сам не повертався випадково в зону впливу. Масштабні експерименти на людях хлопці поки що не проводили: на їх погляд ця частина роботи і так була форсована попередніми подіями. Зрозуміло, ризик був, і великий. Але всі розуміли, що такий експеримент кінець-кінцем доведеться проводити.

Хлопці, як завжди сиділи на своїх місцях за робочим столом.

- Не може такого бути щоб вплив був обмежений усього двома кілометрами! - вигукнув Віктор та хлопнув долонею по столу.

- По-перше, не гарячкуй, - відгукнувся Анатолій. - По-друге, це навіть добре, що радіус впливу обмежений...

- Чому це?

- А тому, що взагалі, а також за теорією Всесвітів процеси розвитку псиенергії

повинні йти поступово. Не виключено, що ми можемо виявитись не готовими контролювати складні процеси, так би мовити, у світовому масштабі...

- Певен - саме такий варіант розвитку можливий, - погодився з ним Вадим. - Однак, ми взагалі починали з декількох десятків метрів... А зараз ми вийшли на, так би мовити, частковий псирезонанс. Тобто, існують умови загального резонансу...

- Загальний резонанс - це дуже добре, але на пошуки його створення потрібен час. Тому доцільно буде б спробувати набратись досвіду по контролюванню ситуації хоча б на обмеженій території...

- Як конкретно? - запитав Сашко.

- Поки що і сам не знаю...

За столом запанувала тиша. Вадим дивився у вікно, Олександр почав малювати щось на аркуші паперу, Анатолій повільно катав олівець по столу, а Віктор, відкинувшись на стільці, дивився просто в стелю.

- Є! - відірвався від вікна та вигукнув Вадик.

Запитання було в кожному погляді, які були направлені на нього.

- Вибори президента! - прозвучала відповідь.

- Це несерйозно, - сказав Віктор. - Пов'язувати вошиву політику з таким, можна сказати, фундаментальним відкриттям...

- Пропоную послухати Вадика, - зажадав пояснень Толик.

Вадим знову повернувся до вікна.

- Це звучить незвично... Я ось зараз подивився за вікном на стовп з рекламним портретом президента... Згадав його так би мовити, досягнення на цій посаді... І подумав: а що, коли ми спробуємо вплинути на результати виборів?

- На чиєму боці виступаємо - за чи проти президента? - запитав Сашко.

- Зайве запитання: за нього виступлять усі владні бюрократи регіону... - відповів Вадим. - А ми могли б спробувати перепрограмувати виборців проти...

- Ото буде шуму у виборчій комісії, коли оголосять результати... - замріявся Віктор.

- Виходить, що нам належить запрограмувати всіх виборців, які попадуть у сферу впливу у виборчому окрузі, проголосувати проти? - запитав Сашко.

- А чому б і ні? - відповів запитанням на запитання Вадик.

- Це якось по-хлопчачому, трохи зухвало й дійсно трохи несерйозно, - постукав олівцем по столу Анатолій.

- Однак ефективно, - подивився на нього Вадим. - До речі, ми зможемо документально перевірити наслідки нашого експерименту, а, крім того, зможемо подивитись як діє хвалена демократія тут, на місцях...

- Збрешуть, - упевнено сказав Сашко. - Одержиш документальні підтвердження офіційної брехні...

- А якщо не збрешуть? - запитав Віктор.

- Тоді будемо знати, що існує ще в нашій багатостраждальній країні хоч якась подоба справедливості...

- А все ж. Навіщо нам ота політика? - вів своє Віктор. - Нещодавно ми вже

спробували... І нічого. Привели до сходинки влади якогось жевжика...

- У тому-то і справа, - сказав Вадик. - Тоді ми за гроші зробили, скажімо відверто, бруднувату роботу: проторували шлях, як зараз говорять телерекламщики: не дуже чесному бізнесменові. Треба виправляти ситуацію.

- Крім того, впливаючи на результати виборів по нашому округу, - додав Сашко, - ми перевіряємо на вошивість не тільки місцеву владу, а й саму сучасну бюрократичну систему, яку побудували для себе в окремо взятих країнах тогочасні союзні бюрократи.

- Маємо те, що маємо... - з повчальною інтонацією іронічно втрутився Віктор.

- Насправді маємо те, що не мали мати, - палко продовжив Вадим. - Система безвідповідальності дозволяє творити в країні все, що заманеться...

- До речі, - знову втрутився Сашко, - цікавою рисою наших владних керівників є показна старанність по "підвищенню відповідальності", "підвищенню виконавської дисципліни"...

- Дійсно, - підтримав його Анатолій. - Я, наприклад, впевнений стовідсотково, що відповідальність або є, або її взагалі нема...

- Це як ота славнозвісна осетрина, яка не може бути другої свіжості, - із посмішкою погодився з ним Вадим.

- Те ж саме і з відповідальністю, - кивнув Толик. - В нормальній державі не може бути якоїсь такої відповідальності, яку треба підвищувати...

- А то виходить, що я можу відповідати за доручену справу, наприклад, на десять відсотків і старанно її підвищувати... аж до п'ятнадцяти, - зобразив бюрократа Сашко.

- Більше того, мені краще не відповідати ні за що... Щоб, зрозуміло, мати що підвищувати... - кинув Вадим.

- Ми, наче звичайні бюрократи, почали займатись пустопорожніми балачками, - сказав Віктор.

- Маю пропозицію, - підхопив сказане Вадим. - Пропоную ввести зворотній зв'язок. На чергових виборах президента виборці ставлять оцінку його діяльності: від нуля до п'ятірки... Якщо оцінка буде менше трійки, то раніше був обраний звичайний брехун. Навіть, якщо його виберуть на другий строк. Тобто сучасники дають свою оцінку і прислужливі історики в майбутньому не будуть мати можливості сфальсифікувати результати.

- Цю ідею можна було б поширити на весь світ, - посміхнувся Віктор.

- Може колись так воно і буде, - розвів руками Сашко. - Але невже хтось зізнається, що він фальсифікує, навпаки, він буде доводити, що тільки коментує події...

- Як би там не було, а від'ємний зворотній зв'язок - це велика сила, - сказав Вадим.

- Однак, сподіваюсь, усім відома точка зору, що сучасники не можуть у повній мірі оцінити велич задумів свого керівника-керманича... - вставив Анатолій.

- Так, це відомо. Але мені здається, що сучасників цілком свідомо програмують на це. Наприклад, у теплом кабінеті можна розводити теревені про велич держави, якої у минулому домігся черговий кровосос та покивати трохи на перегини його внутрішньої політики, тобто чисельність жертв...

- Історики майбутнього не є жертвами померлих у минулому кровососів, - сказав Олександр. - Для них "свій" правитель-сучасник, зрозуміло, душка. Однак, вони не зможуть просто так відкинути оцінку учасників минулої історичної події.

- Вважаю, що ми можемо підвести рису під сьогоднішньою дискусією, - підсумував обговорення Вадим. - Ставлю на голосування пропозицію про керування виборами. Хто проти бюрократичної влади президента?

Чотири правих руки майже одночасно піднялись догори.

- Прийнято одноголосно. Вибори призначені на наступну неділю. Експерименти, тобто польові випробування пропоную провести двічі: у п'ятницю та суботу.

- Для біоробота вистачить і одного разу... - сказав Віктор.

- А нормальні люди за отаких політиків-бовтунів, які у нас зараз при владі і не будуть голосувати. Тобто, програмуємо виборців проти переобрання нинішнього президента.

- Нехай виборці просто викреслять прізвище президента, - додав Анатолій. - Тоді всі бюлетені виявляться недійсними, а підсумок голосування загалом буде проти.

Проголосоване. Затверджене. Запущене в дію.

;

;

/*-----19-----*/

;

Наступила очікувана п'ятниця. Хлопці завершили усі приготування до вирішального випробування. Вони сиділи за столом. У руках кожен тримав дерев'яну гілочку.

- Як і домовились: забезпечуємо стовідсоткову явку виборців на дільниці, зрозуміло, у межах нашого впливу, та стовідсоткове голосування проти... - сказав Анатолій.

- Програмуємо заздалегідь штучний результат, - посміхнувся Сашко. - Ото буде шуму.

- Скоріш за все ніякого шуму не буде, - висловив сумнів Віктор.

- Починаємо, - сказав Вадим.

Усі зосередились.

"Увага виборцям!"

"Передається важлива інформація. Не припиняти своїх справ."

"Уважно сприймати це повідомлення."

"У найближчу неділю голосування: вибори президента України."

"Кожен виборець обов'язково приходить на виборчу дільницю."

"Кожен повинен прийти обов'язково. За будь-яких умов. При будь-якій погоді. Виняток - для лежачих хворих."

"На виборчій дільниці викреслюємо прізвище теперішнього президента."

"Спасибі за вашу увагу."

Хлопці дружно відкинулись на своїх стільцях. Декілька хвилин усі мовчали.

Олександр подивився на Вадима.

- До речі, ми зараз випробували новий ефект нашого впливу. Вибірковість за віком... Зараз ми працювали тільки на виборців.

- Подивимось на результати, - сказав Віктор.

;

;

/*-----20-----*/

;

В ранок виборів хлопці спочатку проголосували на своїй ділянці, а потім домовились розійтись по іншим ділянцям, щоб подивитись та проконтролювати зі своєї сторони хід виборів. Зустрілись вони опівдні у своїй конторі.

- На трьох ділянках, де я побував, народу було-о-о-о... - протягнув Сашко. - Неймовірно, але вже до одинадцятої проголосувало біля дев'яноста відсотків виборців. Досвідчені працівники по проведенню виборів такого напливу просто не пам'ятають...

- Можу підтвердити подібні дані ще по чотирьох ділянках, - кивнув головою Вадим.

- Така ж сама картина ще на трьох, - сказав Віктор.

Усі, хто висловився, подивились на Анатолія.

- Ну, що дивитесь, - несподівано посміхнувся той. - Те ж саме. Перша частина нашого плану, здається, спрацювала. Почекаємо результатів голосування.

- А поки що будемо слідкувати за офіційними даними, - встав із свого місця Сашко. - Я принесу маленький телевізор.

Ввечері вони сіли по своїх місцях у конторі та стали дивитись випуск новин. Симпатична дикторка професійно-лагідно дивилась на них з екрана та читала задалегідь написаний для неї текст:

- Загальна кількість голосуючих в країні виявилась в межах передбачених прогнозами, - вона посміхнулась з екрану. - Але маємо і перші приємні несподіванки. Наш кореспондент повідомляє, що у виборчому окрузі номер п'ятдесят шість на більшості територіальних виборчих ділянок явка сягнула ста відсотків. Досягнути стовідсоткового результату ще на двох ділянках завадила передчасна смерть двох виборців, занесених до списків...

Вадим устав із свого місця та трохи приглушив звук.

- Цими днями на вулиці було дуже жарко. Певен, що це проста випадковість. Наш вплив не може причиняти ніякої шкоди.

- Стовідсотковий результат, - сказав Віктор, коли Вадим повертався до свого місця. - І офіційно визнаний.

- Перша половина програми виконана, - устав із свого місця Анатолій. - Цікаво, які будуть коментарі завтра, після підведення попередніх результатів...

- Давайте почекаємо, - запропонував Олександр.

- А, може, підемо до виборчої ділянки та подивимось на підрахунок бюлетенів в якості вільних спостерігачів? - запитав Віктор.

- Навіщо? Реальний результат ми все одно знаємо... - сказав Вадим. - При нагоді отримаємо всю інформацію через знайомих...

- Тоді сьогодні підемо по домівках відпочивати, - стомленим голосом сказав Анатолій.

Хлопці кивнули головами на знак згоди та почали вставати зі своїх місць.

;

;

/*-----21-----*/

;

Наближався вечір.

А на "стовідсоткових" виборчих дільницях уже почали готуватися до підрахунку голосів: хоча час до кінця голосування ще залишався. Чекати було нікого і залишалося офіційно оформити протоколи.

О двадцятій за Києвом голова комісії однієї з виборчих дільниць закрив, на всяк випадок, двері, віддав наказ піднести усі виборчі скриньки до столу та запросив спостерігачів для нагляду за процесом підрахунку.

Пішла рутинна робота: формально визначили кількість тих, хто проголосував; перевірили контрольні талони; погасили декілька невикористаних бюлетенів. Голова перевіряв цілісність печаток на скринях, повідомив усім, що вони цілі і відкрив першу, невеличку скриньку. Член комісії вголос почав рахувати бюлетені, які були в цієї та в наступних скриньках.

Голова потайки радів: він першим доповів про феноменальний, він так і сказав "феноменальний", відсоток голосуючих. Однак зараз щось його турбувало: по-перше, він з подивом виявив, що в скринях не було зайвих предметів, які, за його досвідом, частенько попадали до виборчих скриньок; а, по-друге, під час рахування бюлетенів він краєм ока побачив викреслювання.

Нарешті, загальна кількість підрахованих бюлетенів була оголошена, офіційну цифру занесли до протоколу.

- Приступимо до сортування, - звично запропонував голова.

Заздалегідь визначений член комісії приступила до розкладання бюлетенів. Вона взяла перший, показала його іншим.

- Бюлетень недійсний, - промовила вона і поклала папірець зліва від себе.

- Недійсний бюлетень, - повторила вона фразу й рух.

- Недійсний, - знову сказала вона і подивилась на голову комісії.

- Дуже цікавий початок, - їдко прокоментував один із спостерігачів.

- Нема чого радіти: це тільки початок, - відреагував голова.

- Недійсний, - знову почувся жіночий голос.

- А ну, дайте мені, я подивлюсь, - попросив її голова.

Він мовчки подивився на бюлетень. "Правильні" позначки були відсутні, лише акуратно було викреслене президентське прізвище.

- Будь ласка, дайте і мені подивитись, - звернувся до нього "їдкий" спостерігач. Він

узяв папір, запитально подивився на сусідів, але вони бажання подивитись не виявили.

- Дійсно, недійсний, - сказав їдкий, повертаючи бюлетеня жінці.

Далі в кімнаті лунало тільки одне слово: "Недійсний". Жінка почала складати бюлетені справ від себе, бо їй так було зручніше. Закінчилась перша скриня - і жодного голосу ні за кого з претендентів на президентську посаду.

Голова відчув, як стисло серце. Це був перший такий випадок у його багатій практиці. Він розгубився, він не знав, що робити.

- Нічого, друга скриня буде зовсім іншою, - невпевнено сказав "президентський" спостерігач.

Однак друга скриня виявилась копією першої.

- Усі виборці одностайні у своєму виборі, - пожав плечима "їдкий". - Це дуже цікаво.

- Так одностайні, - повернувся до нього голова. - Але ваш кандидат також не отримав жодного голосу.

Після закінчення підрахунку до усіх присутніх почав доходити зміст того, що відбулось. На столі лежала велика купа бюлетенів. Дійсних серед них не було жодного. Голова відчував, що наближається щось недобре. В голові його мерехтіло: "Такого не може бути", "Що робити?", "Доповідати нагору правду, або...".

Усі присутні, і навіть їдкий спостерігач, мовчали, переглядаючись між собою. Всі розуміли незвичайність поточного моменту, свідками якого вони стали.

Треба було приступати до складання протоколу. Голова розумів, що такий протокол означає особисто для нього великі неприємності. Треба було якось затягнути час та зв'язатися з вищим керівництвом. А він не знав, як це зробити, не порушуючи закону. Нарешті, він знайшов компромісний, як він гадав, варіант:

- Вибачте, - він виразно подивився в сторону туалетної кімнати. - Мені треба на хвилинку вийти...

Але раптом у кімнаті відпочинку задзвонив телефон. Голова комісії швидко пішов до кімнати та підняв телефонну трубку:

- Виборча дільниця. Голова слухає.

- Ти що там тягнеш час? - пролунало у трубці. - У тебе ж практично стовідсоткова явка. Пора доповідати про перші позитивні результати. Давай!

- Що давай? - стомлений голос голови звучав прихованим викликом. Він майже прошепотів в трубку. - На нашій дільниці усі бюлетені недійсні.

- Що значить всі? Скільки відсотків?

- Сто!

- Ти що там перепив?

- Якби так... Доповідаю: на дільниці всі сто відсотків бюлетенів - недійсні... До того, в усіх викреслено прізвище президента...

- Ти серйозно?

- Абсолютно. Прямо не знаю, що робити, - і майже пошепки продовжив. - Є тут один спостерігач... Коротше. Потрібна термінова допомога. Інакше доведеться

складати протокол як є.

- Тягни час. Зорганізуй якусь скаргу через сам знаєш кого. Ми зараз тут розберемось.

Голова комісії поклав трубку та пішов до кімнати, де підраховувались голоси. Їдкий спостерігач розслаблено посміхнувся назустріч, голові, який з'явився в кімнаті.

- Так коли будете складати протокол?

- Будемо, будемо. Але я повинен запитати, - він зробив паузу і виразно подивився на спостерігача від президентської сторони. - Чи має хто заяви або скарги про порушення у ході голосування, чи підрахунку голосів...

"Їдкий" спостерігач зробив заперечливий рух.

- Ви неправильно зрозуміли, - перехопив рух голова. - Ми будемо складати протокол. Будемо. Але закон вимагає від мене ставити такі запитання. Може хтось із вас забув про свої обов'язки...

- Які можуть бути запитання? Ми були тут зранку. Порушень не було. Усе і так ясно... - несподівано миролюбно відповів за всіх "їдкий".

- А ви дійсно вірите, що наш президент не спромігся набрати на нашій дільниці жодного голосу? Достатньо послухати перші дані по радіо: він йде із значним випередженням...

- Якщо робити висновки тільки по даним радіо та телебачення, то можна взагалі невідомо до чого доголосуватися...

- Усе одно, в нашому випадку треба перевірити геть усе: можливо хтось урни підмінив, можливо ще щось...

- Я був у кімнаті і можу підтвердити, що ніхто нічого не міняв. Печатки на урнах без пошкоджень, ніяких питань ні у кого не виникало до того, як підраховували всі бюлетені...

Знову задзвонив телефон, і голова похапцем підбіг до нього.

- Виборча дільниця, слухаю, - з готовністю сказав він у слухавку.

- Складай протокол, який він там є... - пролунало звідти.

- Невже?..

- На всіх ваших "стовідсоткових" дільницях однакова картина, - перебив його голос із слухавки. - Складайте протокол... Але, на всяк випадок, організуйте пару скарг, чи заяв про порушення в ході виборів... У мене все.

Голова акуратно поклав слухавку на місце та повернувся до спостерігачів.

- Як я й обіцяв, ми зараз складаємо протокол. Якщо у когось є скарги та заяви про хід виборів, - він виразно подивився на президентського спостерігача, - то прошу викласти їх до того, як я відвезу протокол до територіальної виборчої комісії.

Через чверть години голова поставив останню печатку на останньому примірнику протоколу.

- Ви маєте право підписати перший примірник, - звернувся він до групи спостерігачів. - А також представити ваші скарги та заяви.

Усі спостерігачі промовчали.

Разом з двома членами комісії він сів до автомобіля і вони вирушили. Ніколи ще не доводилось йому везти одного-однісінького пакета.

Після його прибуття до територіального виборчого протокол було оголошено, але не було одразу передано для автоматичної обробки.

- Немає необхідності на підставі закону, - коротко пояснили тим, хто почав цікавитись.

Нарешті, надійшли усі дані з дільниць. Велику частину з них складали аналогічні протоколи. Далі тягнути час було небезпечно, тому довелося включити їх до загального рахунку.

А у вечірніх новинах з'явилися певні коректування. Традиційно-симпатичні молодики та панночки на різних каналах лагідно посміхались до телеглядачів:

- Вам уже відомо про стовідсоткові результати на дільницях Маріуполя. Поступають нові дані з міської виборчої комісії про значні порушення в ході голосування, - дикторка приємно посміхнулася з екрана. - У будь-якому випадку виборців і на цих дільницях також чекає повторне голосування, бо за попередніми даними жоден із претендентів не набрав потрібної кількості голосів виборців.

У себе вдома, в невеличкій кімнаті, перед телевізором сиділо літнє подружжя.

- От бачиш! Нема ладу в країні! - сказав сивий телеглядач своїй дружині. - На дільницях роблять, що хочуть. І ніхто не відповідає!

Одразу після закінчення голосування опозиційна преса підняла дуже обережний, але досить дошкульний для влади шумок, який ставив під сумнів офіційну версію того, що трапилось. Влада якось ліниво віднеслась до цього випадку, тим більше, що міжнародні спостерігачі, як завжди, не помітили особливих порушень.

;

;

/*-----22-----*/

;

Однак, ця краплина інформації не загубилась у океанах всесвітніх даних. Через декілька днів невеличкий папірець лежав на столі чергового АНБ Сема Джоша:

;

Для внутрішнього використання.

Таємно.

Агентство національної безпеки.

управління телекомунікацій і комп'ютерних служб.

вибори в Україні, місто Маріуполь.

ЩОДО розбіжностей офіційної інформації та повідомлень опозиційної преси.

у виборах прийняли участь практично сто відсотків виборців. усі з них викреслили прізвище нині діючого президента.

з огляду на роботу зафіксованого раніше невідомого передавача не виключено використання невідомого досі впливу на великі маси.

заслуговує на увагу детальне вивчення ситуації.

Джеймс Хагарт.

начальник Аналітичної групи "а".

;

Сем Джош ще з часу виникнення отих незрозумілих передач був внутрішньо занепокоєний. Інтуїція підказувала йому, що в тій ситуації він був абсолютно правий. Тепер на його столі лежав папір, в якому була або надзвичайно вибухова інформація, або, ймовірно, фальшиві результати якоїсь невідомої політичної гри всередині України.

З огляду на те, що скоро там, в тому далекому Маріуполі, скоро відбудеться повторне голосування, він вирішив, що має сенс послати туди агентів для "детального вивчення ситуації".

"Нарешті, аналітики видали те, що повинні були дати раніше, – подумав він. – І цей папір є нічим іншим як запізнілою спробою виправдатись".

Він повільно встав та пішов до свого начальника Вільяма Годріча.

– Нова інформація щодо Маріуполя, сер. Я доповідав вам нещодавно...

– Пам'ятаю.

Сем протягнув папірець. Годріч уважно прочитав його. Він також мав неабияку інтуїцію: інакше не сидів би зараз у своєму кріслі.

– А ось це видається значно важливішим за невеличкий передавач, – цією фразою він немовби вибачився перед Джошем та одночасно немовби звинуватив його ж у подачі "сирої" інформації. – Зв'яжіться з ЦРУ. Нехай тимчасово відрядять у наше розпорядження досвідченого агента для перевірки цих даних.

– Може одразу групу? Якщо такий вплив існує...

– Гаразд... Група з трьох чоловік.

– Слухаюсь, сер.

– І тримайте цю справу під особистим контролем, – він ввімкнув нотки довірливості у своїй голосі. – Чим менше буде витік зайвої інформації, тим краще. Я покладаюсь на вас, Сем.

– Так, сер, – відповів Сем і відмітив про себе, що шеф уперше назвав його просто на ім'я.

– Йдіть.

Джош повернувся й вийшов із кімнати. Годріч залишився сидіти у своєму кріслі.

"Якщо там, в тій бідній Україні, – думав він, – спромоглися запрограмувати великі маси людей, то цікаво чи розуміють вони, що винайшли надзброю? Скоріше за все – не розуміють, бо діяли б значно обережніше... Якщо це, звісно, не хлопчак, з тих сучасних, які всюди лізуть та яким би тільки випнутися перед дівчатами та однолітками... Дуже багато цих "якщо". Треба потурбуватись, щоб вона опинилась тут. Але знов-таки якщо, – він посміхнувся, – усе здійсниться, то треба подумати до чиїх рук ця надзброя попаде. До президента та його так званої команди? Для політичної балаканини політикани ще годні, а керувати світом... Тут зосереджена реальність світової влади. І керувати цим світом буду я".

Він випрямився у кріслі і його обличчя прийняло медальні риси.

Дуже багато йому, Вільяму Годрічу, прийшлося принижуватися перед багатими нікчемами, віддавати начальникам вистраждані ним самим ідеї, плани, щоб потроху рухатись кар'єрними сходинками. Він розумів, що цей пост, який він зараз займає, є найвищим його надбанням, бо далі його просто не пустять. Так би мовити, рилом не вийшов.

А віддавати таку козирну карту він не буде. Ні за що. Такий шанс випадає раз на життя. Годріч встав. Він пригадав, що його прізвище складалось з двох древніх частин: перша – бог, друга – влада, могутність, царювання. У дитинстві прізвище краяло серце бідному хлопцеві. Настав час відповідати своєму прізвищу.

Він підняв трубку телефону та набрав номер.

– Сем, думаю, що варто послати до того Маріуполя групу з п'яťох осіб. Треба перевірити все детально. Ми не можемо ігнорувати таку інформацію.

– Буде зроблено, сер.

;

;

/*-----23-----*/

;

Четвірка хлопців зібралась разом незабаром після виборів.

– Виявляється, що незважаючи на офіційні дані все ж таки вимальовується загальна картина подій, – почав Вадим.

– Так, – підтримав його Анатолій. – Вплив працює, так би мовити, на всі сто. Це вже було зрозуміло після перших повідомлень...

– Це тоді, коли влада з надією чекала від стовідсоткової явки стовідсоткової підтримки, – із посмішкою кинув Олександр.

– Гадаю, що вона втруtilась би і в такому разі, – висловив сумнів Віктор. – Нема чого привертати увагу світової громадськості незвичними, навіть дуже хорошими, результатами...

Вадим подивився на хлопців.

– Але ж буде повторне голосування...

– Вважаєш за потрібне повторити вплив? – запитав його Віктор.

– Якраз навпаки, – відповів Вадим. – Відчуваю, що повторяти не треба.

– Це не довід, – сказав Олександр.

– Розумію, але... Я відчуваю, що це буде зайвим. Можливо, інтуїція.

– А я думаю, що ми можемо спробувати, – повторив свою точку зору Олександр.

– Приєднуюсь до Сашка, – підняв руку Віктор.

– Можна спробувати, – несподівано став на їхню сторону Анатолій. – Це той випадок, коли надлишок інформації не завадить.

– Що ж. Якщо більшість наполягає... Тоді спробуємо. Перевибори незабаром, – неохоче погодився з більшістю Вадим.

За проведенням звичайних робіт у своїй фірмі, хлопці готувались до проведення впливу.

Настав час проведення перевиборів.

На "скандальних" виборчих дільницях зібралося багато бажаючих подивитись на перебіг подій. Крім місцевих спостерігачів, прибули спостерігачі від різних європейських та міжнародних організацій, не говорячи вже про значне підвищення щільності любителів порпатися у брудному шматті – журналістів.

За перебігом подій на дільницях спостерігали ще декілька осіб. Двоє агентів ЦРУ, які працювали під безпосереднім керівництвом АНБ. А саме під пильним наглядом Сема Джоша, який, в свою чергу, чесно й простодушно припускав, що працює на велич своєї країни у владному втіленні її президента. Трое інших також не гаяли часу і вивчали оперативну обстановку в місті та вже почали робити перші кроки по пошуку можливого місця загадкового радіопередавача.

Як би там не було, але ситуація на повторному голосуванні повністю повторилась.

Перед підрахунком поданих голосів у невеличкій кімнаті стояв жвавий гомін. Журналісти від нудьги почали робити невеличкі ставки на результати виборів.

Під час підрахунку, із кожним озвученням "недійсний", гомін почав зменшуватись. А коли підрахунок голосів закінчився, в кімнаті запанувала тиша. Усі зрозуміли, що відбувається щось надважливе. Але ніхто з присутніх не розумів, що саме.

Першими стали приходити до тями твердошкірі журналісти: професійна звичка штовхнула більшість з них швидко кинутись до виходу та почати передавати по стільникових телефонах перші слова хоч і очікуваної, але все ж несподіваної інформації. Спостерігачі дивились один на одного і не знали як пояснити те, що трапилось. Однак усе відбулось у цілковитій відповідності із законами і вони просто розгубились в оцінці ситуації, яка склалася.

Наступного ранку світ прокинувся й узнав щось досить несподіване. Виявляється бувають такі речі, коли сто відсотків виборців приходять на виборчу дільницю. Виявляється бувають такі речі, коли всі вони голосують проти діючого представника вищої влади. Газети усього світу захлинались їдкими коментарями, різноманітні радіостанції присвятили декілька великих передач видатній події, канали телебачення усіх країн відмітили нечувану досі єдність поглядів виборців. В окремо взятій країні, на окремо взятій виборчій дільниці.

Політична репутація все ж таки переобраного президента отримала доволі відчутного ляпасу. Досить тільки назвати заголовки газетних шпальт: "За що президента так не люблять в Маріуполі?", "Український феномен", "Стовідсоткова відставка".

;

;

/*-----24-----*/

;

Вільям Годріч сидів у своєму кріслі і палив цигарку. Його мозок напружено підраховував свої шанси щодо використання ситуації. Він натиснув кнопку зв'язку із секретаркою.

- Місіс Уолш, будь ласка, викличте до мене чергового по Управлінню.

Уже через декілька хвилин Сем Джош увійшов до кабінету. Годріч показав на крісло для відвідувачів.

- Сідайте Сем, - запропонував він. - Дуже багато шуму біля цих виборів. Треба трохи вгамувати пристрасті.

- Згоден, сер, - відповів Джош. - Спробуємо коректно натиснути на наші засоби масової інформації...

- Важливо уникнути великого загального шуму. Не треба привертати зайву увагу.

- Ми спробуємо делікатно вплинути на європейців.

- Добре. Як там наша група?

- Приступила до з'ясування всіх відомих обставин.

- Передайте, хай поквапляться, але працюють без зайвого поспіху.

- Так, сер.

- Можете йти, Сем, але, повторюю, нам не потрібна зайва реклама. Завдання дуже важливе. Крім того, воно знаходиться під особистим контролем вищих осіб.

- Розумію, сер.

Годріч і сам не знав, чому він збрехав своєму підлеглому. Лише потім його підсвідомість дала відповідь: в такій дуже делікатній справі не можна довіряти нікому. Навіть до себе треба прислуховуватись дуже обережно. Ставка не висока. Ставка більш ніж шалена. Ставка - можлива необмежена влада на планеті Земля.

Що перед ним правителі усіх віків та народів з їхніми мріями про світове господство!

Він, Вільям Годріч, не має права на помилку. Тому треба діяти рішуче і швидко. Час працює не на нього. А старанний хлопець Сем... По-перше, він не має виходу на "високих осіб", а по-друге, він може стати в нагоді потім, у якості вдячного виконавця його наказів. А доповісти, зрозуміло, доведеться. Особисто президенту. Але трохи пізніше так, щоб створити ефект негайності і подати результати роботи у потрібному вигляді.

Обмін інформацією між групою агентів та штаб-квартирою АНБ жвавішав. Так сталося, що практично всі повідомлення проходили через дуже скромну, роботящу і непримітну жіночку. Багатьом подобалось працювати з нею: вона працювала завжди швидко і без зайвих запитань. І ніхто в АНБ не здогадувався, що вона з неменшою швидкістю передавала інформацію до Ізраїлю, у спеціальну розвідувальну службу "Моссад". Але передавала далеко не завжди і не всю інформацію, а тільки найважливішу: "Моссад" не могла дозволити собі ризикувати таким цінним агентом.

Розвідувальна служба цієї близькосхідної країни також одразу зрозуміла яку цінність уявляє собою відкриття масового впливу на людей. І "Моссад", не гаючи часу, також послала свою групу досвідчених агентів із числа колишніх громадян Радянського Союзу: вони добре знали мову, звичаї, місцевість. Тому мали деяку перевагу перед американцями при виконанні такого складного завдання.

Зрозуміло, що розвідники обох країн не могли просто так потрапити до України.

Колись це була досить важлива частина території СРСР за Залізною завісою.

Частина американської групи прибула до Києва під офіційним прикриттям: приватні підприємці та журналісти. Дехто з чиновництва в МЗС здивувався досить несподіваною цікавістю до вільної економічної зони в Маріуполі. Справа була в тому, що існувала така зона лише на папері. Тому їм хотілось дуже знати про невідомі їм перспективи можливого збагачення на цінній інформації. Крім того, вони здогадувались, що ситуація якимось чином пов'язана з виборами.

Наступного дня Джош стурбовано доповів Годрічу:

- Наші агенти доповідають, що зустріли в Маріуполі двох відомих їм агентів із "Моссад". Особисто я не вірю, що Ізраїль паралельно з нами провів кропітку роботу по вивченню ситуації. Звідси невтішний для нас висновок: скоріш за все у нас існує джерело витoku важливої інформації...

- Негайно перевірити усіх, хто мав доступ до цього проекту! Усіх без виключення. Перевіряти навіть мене!

"Отакої, - подумав Сем. - Добре, що хоч мені довіряє". А вголос сказав:

- Перевірка вже почалась.

- Добре. Коли плануєте закінчити?

- З огляду на те, що з цією справою працює дуже обмежене коло людей, сподіваюсь, що перші результати будуть вже завтра вранці...

- Усе ж таки покваптесь. Згоден, що ізраїльські агенти з'явилися там не випадково. Які будуть пропозиції по виключенню з роботи наших конкурентів у Маріуполі?

- Я якраз хотів доповісти щодо них. Справа в тому, що "Моссад" працює по повній програмі: наші встановили наявність групи з п'ятнадцяти осіб. Дванадцять чоловіків та три жінки. Агенти чекають подальших розпоряджень щодо дій.

- Треба негайно збільшити кількість наших агентів.

- Так, сер. А що робити з ізраїльтянами?

- Усіх знищити!

Джош трохи здивовано подивився на шефа, який був незвично збуджений, але звично відрапортував:

- Буде зроблено, сер. Але можуть бути проблеми з місцевою владою...

- Організуйте анонімні дзвінки до їхніх органів внутрішніх справ. Активізуйте місцеву пресу. Спишіть вбивства на місцевих злочинців або приїжджих гастролерів.

- Так, сер. Але на наступній зустрічі керівників розвідок ми мусимо щось говорити. Не виключено, що керівництво "Моссад" також може замислитись. Можливо їхні агенти вже встигли доповісти своїм, що також бачили наших людей. Крім того, через джерело витoku інформації вони зараз на крок попереду нас.

- Спробуйте списати все на місцевих злочинців, - повторив Годріч.

- Яким чином?

- Слухайте, Семе. Ви розумна людина. В "Моссад" добре розуміють, що така кількість агентів не може прибути в місто і жити в готелях. Більшість їхніх агентів працює під легальними вивісками. Невже так важко уявити декілька пограбувань?

- Декілька пограбувань не важко. Але п'ятнадцять осіб...

- Розумію, що це забагато, - Годріч замислився. - Тоді ось що. Спробуйте спровокувати великі зіткнення між місцевими злочинними групами. Щось на зразок гангстерської війни, як у наших фільмах. Організуйте масові безпорядки в місті за допомогою дрібного елемента. А під шумок уберіть наших конкурентів. В такому випадку, до речі, можна буде звалити відповідальність на них. Організуйте місцеву пресу.

Джош посміхнувся: "Чиста робота".

- А як віднесуться до неординарних подій урядові структури України?

- А як вони віднеслись до результатів виборів? Як завжди спишуть на погану роботу якогось місцевого чиновника... Або будуть-таки шукати наслідків роботи "добродіїв" з-за кордону. Ми їм допоможемо... Можна натякнути... На так зване близьке закордоння.

- Дозвольте виконувати?

Годріч стверджувально кивнув. Джош повернувся й пішов до виходу з кабінету. Але зупинився, повернувся до Годріча і спитав:

- Останнє питання, сер. Яка кількість помічників нашої групі буде доречна?

- Пошліть стільки, скільки вважаєте за потрібне. Але, зрозуміло, не більше п'ятнадцяти. Натовп дуже важко організувати на плідну роботу.

Сем кивнув на знак згоди та вийшов із кімнати. Годріч залишився сидіти у своєму кріслі. Ситуація розгорталась по небажаному сценарію. Він подумав: "Багато хто хоче оволодіти надзброєю. Треба якнайшвидше ліквідувати витік інформації у нашої структури."

Вільям Годріч взяв в руку ручку, написав у своєму робочому блокноті: "Поквапити Сема Джоша". Він нервово натиснув на кнопку зв'язку із секретаркою, але сказав досить спокійно:

- Місіс Уолш. Будь ласка, викличте чергового Джоша до мене знову.

Сем повернувся до кабінету начальника.

- Слухаю, сер.

- Вибачте, Семе, що викликав знов. Але що ви можете сказати щодо нашої резидентури в Ізраїлі. Мене цікавить можливість отримання зворотної інформації з "Моссад" на випадок наших протидій в Ізраїлі.

- Тиждень тому я доповідав вашому заступникові, сер: наш резидент в Єрусалимі несподівано загинув: потонув. Ми намагаємось відтворити керування нашою мережею. Але, ви знаєте, що новому резиденту буде важче вжитися в ситуацію.

- Добре. Але все ж таки поквартесь. І ще. Зрозуміло масові заворушення знову привернуть увагу до цього міста. Подбайте, будь ласка, щоб було щонайменше коментарів, які б пов'язували між собою відомі події.

- Слухаюсь, сер.

- Тепер можете йти.;

;

;

;

У повній відповідності з отриманим завданням, агенти ЦРУ почали виконувати розроблений в АНБ план.

До цього спокійного літнього ранку Маріуполь був доволі глухою провінцією. Віддалене від центру промислове місто жило своїм звичайним життям. Зрозуміло, що сучасне тихе життя зовсім не означало відсутності криміналу. Бували і вбивства підприємців і служників закону, які стали, можна сказати, звичайною ознакою "ринкової економіки", і мешканці зазвичай коментували ці події так: "Не зійшлись у ціні".

Однак останнім часом ситуація різко змінилась: в місті несподівано почала бешкетувати п'яна молодь. За кілька годин з початку заворушень почали поступати перші повідомлення про постраждалих, у тому числі і вбитих. Особливістю гармидеру було те, що бешкетництва не були обмежені якимсь окремим районом міста, а як добре організована пожежа, одночасно почались в усіх районах міста.

Події почали виходити з-під контролю місцевої влади. Вкрай тривожні телеграми полетіли до Києва.

Місцеві радіостанції працювали й коментували події з подивом, але дуже обережно: адже до цього моменту не було ніяких причин до спалаху насильства. Міжнародні радіостанції відреагували швидко, але й вони також були спантеличені розвитком подій: до того ж інформація надходила з непідтверджених джерел. Знову на деякий час інформаційні повідомлення з Маріуполя опинились в центрі повідомлень по всьому світі. Але цього разу вони мали яскраве тривожне забарвлення. Продюсери із CNN гірко пожалкували, що відізвали свого кореспондента з Маріуполя одразу після проведення повторного голосування.

А Сем Джош спокійно доповідав своєму керівникові:

- Завдання виконане. Наші доповідають, що більшість активних конкурентів знищена. Залишились двоє з групи фінансової підтримки та двоє зв'язківців - для створення видимості фактору випадковості.

- Спасибі, Семе. Я читав огляди у пресі. Блискуче виконання. Певен, що "Моссад" нічого не запідозрить.

- Згоден із вами.

- А тепер власне до самої справи: що відомо про розробника?

- Поки наші агенти нічого не повідомили. Шукають, сер.

- Я тут трохи подумав і гадаю, що наш розробник або група розробників, що до речі, ймовірніше, неодмінно повинні втрутитись в ці події. Треба це використати. Негайно: орієнтуйте агентів на визначення сфери дії можливого впливу. Дайте їм ще двадцять чотири години і наполягайте на скорішому виконанні завдання.

- Так, сер.

;

;

;

/*-----26-----*/

;

Тим часом хлопці зібрались у своїй конторі. Вони були дуже засмучені несподіваним і дуже швидким розвитком подій.

Анатолій подивився на інших.

- Що ви думаєте з приводу бешкетництва в місті?

- Може це якийсь побічний ефект впливу? - обережно висловив свою думку Олександр.

- Не виключено... Ми ще багато чого не знаємо про механізм роботи нашого відкриття, - відповів йому Вадим. - Але у мене таке відчуття, що ці події носять штучний характер... Хоча вони, - він розвів руками, - дійсно почались практично одразу після повторного голосування... Підкреслюю, після повторного. Крім того, ця хвиля насильства значно виходить за межі нашого впливу.

Віктор уважно подивився на Вадима.

- Треба негайно вгамувати бешкетництва.

- Знову-таки впливом? - поцікавився Анатолій.

- Нам нічого іншого не залишається. Ситуація може вийти за межі нашого теперішнього контролю. А тоді і ми вже нічого не зможемо зробити...

- Ми не можемо з нашими паличками їздити по всій матінці-Україні... - сумно посміхнувся Сашко.

- До діла, хлопці, - сказав Вадим. - Я підтримую пропозицію Віті і також пропоную негайно вгамувати неконтрольовані процеси.

Хлопці взяли в руки гілочки та схилились над столом.

Для більшості жителів міста бешкетництва вгамувались несподівано. Раптом. Одразу.

Багато з тих, хто вирішив подивитись у вікно, міг побачити, що тільки-но юрба п'яних бешкетників бігла по вулиці і раптом зупинялась та починала швидко розходитись.

І тільки у віддалених районах міста, поки що недоступних впливові, декілька груп погромників продовжували бешкетувати. Але масштаб цих погромів різко зменшився і трохи згодом з погромниками розібрались робітники правоохоронних органів міста, які були підсилені спеціальними групами з обласного міста Донецька. Ситуацію було взято під контроль.

;

;

/*-----27-----*/

;

В Ізраїлі мемуне "Моссад" зібрав позачергову нараду консультативної ради. Як виключення, на ній уперше був присутній прем'єр-міністр.

;

/*Мемуне - вищий шеф.*/

/*Консультативна рада складається з міністрів уряду.*/

;

- Справа торкається надсекретної операції, яку ми проводимо в Україні, точніше в місті Маріуполь, - розпочав нараду шеф розвідки. - Ви всі знаєте про безпорядки у цьому місті. Повинен сказати, що в ході заворушень загинули одинадцять наших найдосвідченіших агентів.

Він зупинив свою доповідь та глибоко зітхнув.

- Спочатку у нас складалось таке враження, що заворушення були штучно організовані з метою знищення усієї нашої групи: ви знаєте всю найважливішу інформацію щодо цієї справи. Знаєте, що ми отримали перші дані про неї з надр АНБ. Завдяки нашій агентурі. Спочатку у нас виникло припущення про можливі протидії американців. Але півгодини тому надійшло повідомлення від групи "коф", що вони та група "хет" залишились в живих. Вони повідомляють, що юрба бешкетників просувалась вулицею та трошила усе на своєму шляху. Потім чоловік п'ятдесят відкололись від натовпу і почали ломитися до бази групи, яка, на жаль, знаходилась в приватному магазині. В ході швидкого обговорення група "алеф" взяла відповідальність на себе і вирішила відіслати зв'язківців та фінансистів і разом з іншими бойовими групами відбитися від нападників.

;

/*"Коф" - підгрупа зв'язківців.*/

/*"Хет" - підгрупа фінансистів, яка дбає про фінанси, наймання конспіративних квартир та забезпечення доставки агентів на місця.*/

/*"Алеф" - підгрупа досвідчених убивць.*/

;

- Зв'язківці не знають, з яких причин їм це не вдалося. Але картина дуже схожа на дійсну: я особисто знаю керівника групи "алеф" Еліаху Ревіві, досвідчений військовик, він міг піти на такий крок. Інформація для присутніх: ще до початку цих подій наші встановили на легковики американців радіомаячки, - він повернувся до прем'єра. - Маленькі радіопередавачі, які працюють по півсекунди один раз за годину. Тобто навіть за втрати значної частини групи ми можемо стежити за об'єктами з годинною дискретизацією, адже такий маячок досить важко викрити. Особливо за нестачі часу.

Мемуне говорив з опущеними до столу очима. Він закінчив свою доповідь і показав це подивившись на усіх присутніх міністрів і зупинив погляд на прем'єр-міністрі.

- Певен, що надважливість справи диктує нам продовжувати цю операцію, - сказав той. - Які будуть пропозиції щодо складу іншої групи?

Усі дипломатично мовчали: нікому не хотілось брати на себе зайву відповідальність. Мемуне відчув, що затягувати паузу далі вже неможливо:

- Ми повернемо сюди агентів із першої групи, щоб детально розібратись в причинах того, що відбулось. Натомість негайно пошлемо до України зовсім нову групу агентів. Але, повинен сказати, цього разу ми можемо відстати від американців...

- Максимально використати наших агентів в АНБ, - тихо наказав прем'єр. - Навіть, коли вони будуть викриті, ми зробимо все можливе для їхнього спасіння. Гадаю - усім присутнім зрозуміло, що справа варта того.

Він поклав руки на стіл, сперся на них та встав із місця. На цьому коротка нарада, а точніше відкритий обмін думками між мемуна та прем'єром, закінчилась.

;

;

/*-----28-----*/

;

Вільям Годріч добре розумів, що довго притримувати інформацію такої важливості йому не тільки не вдасться, але й дуже небезпечно: тепер досить багато людей було залучено до операції. Тому він, після розгрому ядра ізраїльської групи, підготував секретну докладну записку для президента країни. Він свідомо пішов на такий безпрецедентний крок: обминаючи своє безпосереднє керівництво, звернувся прямо до президента. Його доповідь була розроблена таким чином, щоб підштовхнути президента до думки, що надважливість справи диктує посвячувати в неї якнайменшу кількість осіб. Тобто має смисл доручити оперативне керування справою на цьому етапі саме йому, Годрічу, зрозуміло, з негайним інформуванням про розвиток подій вищих осіб держави. Така тактика давала йому можливість бути завжди на крок попереду конкурентів, і дозволяла вчасно особисто втрутитись в події на випадок небажаного сценарію їхнього розвитку.

Президент особисто затвердив його доповідь та надав йому повноваження діяти відповідно обставинці. Правовою підставою цього стали положення того самого секретного меморандуму, сім сторінок якого були підписані Гаррі Труменом в далекому 1952 році.

;

/*Трумен Гаррі (1884-1972) - президент США з 1945 по 1953 роки.*/

;

Годріч був задоволений цим рішенням: усе йшло за його розрахунками. За його особистим планом. Залишалось знайти винахідника впливу або винахідників. І отримати владу над світом.

Тим часом оті самі винахідники сиділи у своїй конторі і розмірковували над бурхливими подіями останнього часу.

- Я не знаю, як трактувати те, що відбулось в нашому місті, але мені не подобається ця хвиля насильства, - заявив Вадим.

- Не хочу повторятись, - сказав Сашко, - але скажу знову: може це якісь побічний ефект впливу?

Анатолій подивився на нього і запитав:

- А на чому базується твоє припущення?

- Ми не вивчили саме явище і приступили до великомасштабних експериментів, - відповів Олександр. - Хіба цього не достатньо?

- Зрозуміло, що достатньо... - погодився з ним Анатолій. - Але ж після останнього використання впливу ситуація стабілізувалась...

- Так, стабілізувалась... Але чого чекати далі? - сказав Віктор.

- Не знаю, чому, але я не можу відбутися почуття, що в даному випадку ми мали справу зі штучно розробленими подіями, - висловив припущення Вадим.

- А на чому базується твоє припущення? - повторив запитання Анатолій.

- Спочатку відповім Сашку. У мене не виходить із голови те, що масштаб цих заворушень був значно більшим зони нашого впливу... Адже ми поки що можемо впливати переважно на Лівий берег, тобто лише на певну частину міста. А ці заворушення почались практично одночасно по всьому місту...

- А ти не виключаєш, що носії нашого впливу не могли передати його далі? - припустив Віктор. - Адже такого варіанта ми ще не розглядали.

- Може, і могли. Ми не знаємо точного механізму дії впливу та характеру його розповсюдження, - відповів Вадим. - Але мене непокоїть склад бешкетників. Якщо це була побічна дія, то, погодьтесь, в заворушеннях повинні були взяти участь тільки потенційні виборці. Тобто люди старше вісімнадцяти років. Однак переважна більшість бешкетників, ви самі бачили, складалась з молоді до вісімнадцяти...

- Ти хочеш сказати, про ту нестійку частину суспільства, яка найлегше піддається на підбурювання? - підхопив ідею Анатолій.

- Так. Особливо під впливом різних розігрівуючих засобів...

- Але кому було потрібно під'юджувати молодь у нашому місті? - здивовано запитав Олександр.

- Я не знаю... Але саме це питання непокоїть мене більш за все, - зітхнув Вадик.

- Невже ти хочеш сказати, що про наше відкриття хтось дізнався... - почав Віктор.

- ... і це, безсумнівно, закордонні розвідки, які зацікавились нами? - таємничим голосом закінчив речення Олександр і посміхнувся.

Вадим знову глибоко зітхнув.

- Можливо, я і перебільшую, але виключаю такої можливості...

- Вадик у дитинстві начитався детективів, - Віктор виразно подивився на Вадима. - Тому й не дивно, що зараз йому усюди уявляються шпигуни.

- Але якщо і насправді так, - тихо сказав Анатолій, - то може нам має сенс приготуватись до найгіршого перебігу подій...

- До чого? - здивовано подивився на нього Сашко. - Ми що, фахівці-розвідники? Як ми взагалі встановимо факт слідкування за нами? А, може, і зараз нас хтось підслуховує?

Він подивився на вхід, м'яко встав зі свого місця, підійшов до дверей, обережно відчинив її подивився назовні й знову зачинив її, але цього разу на замок.

- Нікого нема, - із грайливим полегшенням зітхнув він. - А двері я зачинив на всяк випадок: може Вадик і правий. Відкриття такого масштабу... Наші експерименти... Припускаю, що вони могли бути поміченими досвідченими аналітиками розвідувальних служб.

- Якщо серйозно, то ми, здається, дещо поспішили проявити себе на виборах президента, - сказав Анатолій. - Дію впливу ми перевірили, але, здається, привернули зайву увагу.

Він нічого не сказав, але хлопці і самі пригадали, що тільки Толик виступив проти проведення експерименту на виборах.

Віктор подивився на хлопців.

- Ну що ви, хлопці? Які там розвідки. Ну було трохи шуму з тими виборами. Ну і що? Щось ми дуже швидко повірили у шпигунські пристрасті...

- Однак. Усе може бути... - не здавався Вадим. - І шпигунські пристрасті також не виключаються.

- Зрозуміло, що може, - не погоджувався Віктор. - Але, які шпигуни в нашому Маріуполі... Це вже занадто...

- Пропоную компромісний варіант, - утрутився Анатолій. - Гадаю, що має сенс зосередитись на з'ясуванні внутрішніх причин впливу...

- ... та на пошуку умов великого резонансу, - додав Олександр. - Я вірю в можливість вплинути на всю планету: адже кінець-кінцем нам удалось значно збільшити радіус впливу.

- Підтримую, - погодився Вадим. - Розуміння внутрішніх причин може допомогти нам зрозуміти дію механізму впливу.

;

;

/*-----29-----*/

;

Тим часом у надрах АНБ ішла напружена робота. Завдання були ясним: знайти точне місце невідомого винахідника або винахідників, знайти джерело витoku інформації. Якщо з першим завданням аналітики бідкались через нестачу матеріалу для обробки, то з другим Сем Джош впорався вчасно. Після оперативного з'ясування обставин та особистого допиту ізраїльського агента він доповів Годрічу:

- Заарештовано ізраїльську шпигунку.

- Шуму при арешті здійняли багато? - запитав його Годріч і жестом запропонував йому сісти поруч.

- Ні, сер. Власне і арешту, як такого, не було. Наша підопічна просто несподівано "захворіла" через декілька хвилин після чашечки кави. Я сам, так би мовити, "проводив" її до лікарні.

- Добре. Як вона себе веде?

- Дуже налякана. На всяк випадок, я почав проробляти план по перевербуванню...

- Із вами приємно працювати, Семе.

Сем делікатно промовчав.

- Постарайтесь прискорити процес перевербування, - продовжив Годріч. - Вона нам ще пригодиться. Як щодо головного?

- Аналітики хоч і скаржаться, але ретельно працюють із мапою Маріуполя. Вони

впевнені, що цей вплив розповсюджується по колу і намагаються знайти епіцентр. Закінчена обробка перших даних, які торкалися виборів. Попередній результат є дуже приблизний – вирахувати координати кола точніше їм заважає море та віддаленість цього району міста від центру.

Джош підійшов до шефа, розгорнув мапу і став показувати на неї:

– Ось тут море, ось тут велике металургійне підприємство "Азовсталь", і біля нього майже не заселена житлова зона, ось тут кордон міста й поля. Дуже велика похибка. Але аналітики вважають, що епіцентр, – він показав на мапі, – десь тут. Як бачите в коло входять десятки великих домів. Особливо добре це видно на мапі збільшеного масштабу.

– Що робиться для зменшення похибки?

– Вибачте, сер. Не встиг вчасно доповісти, але я взяв на себе відповідальність негайно передати нашим агентам у Маріуполі наказ за вашим підписом: по свіжих слідах точно встановити кордони продовження бешкетництва та місця їх угамування. Аналітики просили зробити це якнайнегайніше.

Черговий швидко знайшов у папці необхідний папірець і передав його шефові.

– Підтверджую ваші дії, – погодився Годріч. Він, як завжди, уважно прочитав текст, підписав його і передав назад Джошу. – До речі, як вони там?

– Скаржаться, що дуже багато рутинної роботи, – дозволив собі посміхнутися черговий. – Але працюють оперативно.

– Мабуть зайвим буде повторювати, що завдання дуже важливе, – не став розхолоджувати підлеглого Годріч.

Сем продовжив доповідь:

– Щодо кордонів бешкетництва: аналітики таким чином хочуть отримати точнішу зону знаходження винаходу. Ми очікуємо отримати перші дані від наших агентів завтра ввечері.

– Чому так пізно?

– Дуже великий об'єм роботи. Агенти опосередковано отримують дані від місцевої міліції, іноді вони змушені збирати інформацію прямо на вулицях. Під виглядом кореспондентів та робітників місцевої влади обережно опитують місцеве населення.

– Що в Ізраїлі?

– Потрібен час на повне відтворення нашої мережі. Робиться все можливе.

Годріч зрозумів, що ніякої нової інформації про дії конкурентів немає. Він мовчки дивився у вікно.

– Можна йти? – запитав Джош.

– Зачекайте. Зорієнтуйте одного або двох агентів на роботу всередині, так би мовити, кола першого наближення. На предмет знаходження антен незнайомих конструкцій, споруд або щось такого незвичного.

– Буде зроблено, – черговий із захопленням подумав про чудову роботу мозку свого шефа.

– Тепер можете йти, — дозволи Годріч.

Сем встав із зручного крісла та пішов до виходу.

Через півгодини він подзвонив шефові і домовився про зустріч.

- Після обробки останніх даних нам удалось звузити зону до одного двора. Це п'ять дев'ятиповерхових будинків. На мапі міста це ось тут, - показав Джош.

Годріч дивився на маленьку крапку і відчував той самий свій особливий підйом, який, він знав, підіймався у тих особливих випадках, коли він наближався до успішного розв'язання складних справ.

- Агенти виконали ваш попередній наказ.

Годріч, який до цього моменту, здавалось просто дивився у вікно, підняв очі на Джоша.

- Виявлено вісім супутникових антен-тарілок, - спокійно продовжував Сем, - велика кількість дециметрових телевізійних антен різних конструкцій: там майже в кожную квартиру заходить антена. Є декілька звичайних штирьових. Однак якихось несхожих пристроїв наші агенти не помітили.

Одна з тих "звичайних" штирьових антен була встановлена Сашком.

Годріч на хвилинку замислився.

- Хай звернуть особливу увагу на усі антени колової дії: штирьові у тому числі, - розпорядився він. - На усі, крім направлених. Хай точно з'ясують там на місці, як це зручніше зробити. Або під виглядом якихось ремонтників, або ще як, але хай перевірять усі такі місця.

Годріч підвівся зі свого місця.

- У крайньому разі перевірити геть усі квартири! - він відчув запитання у виразі обличчя підлеглого. - Під виглядом телевізійників, сантехників, будь-кого! Нам вкрай потрібен результат!

Годріч трохи розхвилювався, але швидко опанував себе.

- У випадку знаходження винахідника, брати його тільки живим. Навіть не пошкодженим. Провести ретельний обшук. Усі матеріали негайно переправити сюди.

;

;

/*-----30-----*/

;

Кільце пошуку навколо хлопців невпинно звужувалось. Але, за винятком випадкового обговорювання побоювань Вадима, яке велось майже напівжартома, вони не звертали ніякої уваги на події безпосередньо навколо себе і, як завжди, "штурмували" болючі проблеми суспільного сьогодення.

Місцеві газети жваво обговорювали бурхливі події останніх днів. Було затримано декілька найбільш активних бешкетників і журналісти по свіжих слідах прогнозували міру покарання хуліганам та вбивцям.

Анатолій якраз читав газету. Віктор подивився на хлопців та сказав:

- Мені так здається, що ми стоїмо на місці: роботи по збільшенню зони впливу, м'яко говорячи, не дуже швидко просуваються.

- Тобто тупцюємо на місці, - уточнив Сашко.

- Тоді має сенс відволіктись трохи та відпочити за розв'язанням іншої проблеми, - підняв очі від газети Анатолій.

- Що ти пропонуєш? - Вадим повернувся до нього.

Анатолій наблизив розгорнуту газету до очей:

- Ось тут пишуть про міру покарання для вбивць мешканців міста та приїжджих...

- Так у чому проблема? - запитав Віктор.

- Як відомо, наша влада, зрозуміло за підказками зі сторони, відмовилась від виконання смертного вироку...

- Питання складне: є супротивники такого рішення, а є і прибічники. Ситуація в країні складна, і мені, на відміну від журналістів, не хотілось би зайвий раз дратувати суспільство такими проблемами, - прокоментував Віктор.

- Здається я можу запропонувати соломонове рішення...

- Так уже і соломонове, - скептично подивився на Анатолія Олександр.

- Тоді - моє власне.

- Не тягни, викладай, - Вадим із своїм стільцем присунувся ближче.

- Що ж. Гадаю, що можна задовольнити і тих і інших. Безсумнівно, такі злочини як убивства повинні бути суворо покарані. І я пропоную не страчувати вбивць...

- Таким чином ти просто повинен приєднатися до супротивників смертної кари... - почав Сашко.

- Або негайно сказати нам своє рішення, - закінчив Вадик.

- Я пропоную, щоб вони страчували самі себе.

- Отакої! Як це так? - не витримав Віктор.

- Ось так! Поясню на невеличкому прикладі. Гадаю, що вам усім відомо як на кораблях виводять пацюків.

- Виводять пацюкоїда! - швидше за всіх відповів Олександр.

- Правильно, Сашко! Зараз існує така система, при якій в одній в'язниці можуть сидіти всі порушники законів: і вбивці, і шахраї, і дрібні крадії і всяка інша мерзота. Я пропоную злочинців-вбивць садити лише в одному виправному закладі, як пацюків до діжки, і там вони самі будуть вирощувати вбивцевбивцю. Таким чином держава гідно зможе показати своє відношення до смертної кари і певною мірою зможе задовольнити жалісних західних любителів правопорядку.

- Тобто замість виконання смертного вироку засуджені за вбивство будуть отримувати прижиттєве ув'язнення, але у спеціальному місті відбування покарання з режимом вільного спілкування між в'язнями! - заплoduвав Віктор. - Добре придумано!..

Анатолій приклав праву руку до грудей і церемонно злегка поклонився кожному.

- Сконцентрувати покидьків на одній території! - підтримав загальне захоплення Вадим. - Суспільство ізолює злочинців, а якщо в декого з них проснуться вбивчі інстинкти...

- То відповідальність за це буде нести знов-таки злочинець! - додав Сашко.

- Здається логічним, що з часом доведеться утримувати доведеться лише одного злочинця. Крім того, прогножую, що бажаючих переступити закон на таких умовах повинно стати значно менше, - підняв пальця догори Віктор.

- Ось тут потрібно буде правильно зорієнтувати журналістів на висвітлення процесів у такій в'язниці, - сказав Анатолій.

- Хлопці! - вигукнув Вадим. - Шкода, що ми не народні депутати: особливість цієї пропозиції у тому, що її можна впровадити прямо зараз. Не гаючи зайвого часу.

- Як добре, що ми не народні депутати, - саркастично посміхнувся Анатолій. - Попусту не теревенимо...

- Зачекайте, хлопці. Не треба зайвої ейфорії, - перебив його Вадим. - Адже в житті бувають різні ситуації. Наприклад, син у стані афекту ненавмисне вбиває свого батька, який у стані сп'яніння кривдить та б'є його матір. Я читав про такі випадки. Так куди відправити такого хлопця? До патологічних убивць?

- Досить серйозне зауваження, - погодився Анатолій. - Треба придивитися до цього питання більш уважніше.

- По великому рахунку і ненавмисні вбивці є вбивцями, - парував Віктор.

- А самозахист? - замислився Сашко. - А вбивство мимоволі?

- Як це? - запитав Анатолій.

- Ну, наприклад, я працюю на даху дома, в мене з рук випадає цегла і падає вниз на когось... Або фармацевт ненавмисне переплутав рецепти... Або хірург невдало зробив операцію...

- І далі, - утрутився Вадим. - Потрібно буде якось ділити усіх убивць за статевими ознаками, а, можливо, і за віком: я маю на увазі вже згадуваного хлопчика...

- Однак думка про концентрацію усіх убивць в одному місці заслуговує на увагу, - сказав Віктор. - І я гадаю, що дійсно доведеться розділяти вбивць за ознаками злочину. Тобто головне сконцентрувати в одному місці, так би мовити, патологічних убивць, а "ненавмисних", яких не виправдано судом, тримати біля за окремою загорожею.

- А ти не подумав, що тоді патологічні за будь-яку ціну намагатимуться потрапити до "ненавмисних", - Вадим виразно подивився на Віктора.

- Тоді, коли станеться смертний випадок там, у "ненавмисних", вбивцю, або вбивць перевести до патологічних, - відповів Анатолій.

- А "патологічні" підлітки? Їх куди? - не здавався Вадим.

- До патологічних підлітків, - не здавався й Анатолій. - Тобто, взагалі, можна запровадити спеціалізовану в'язницю, розділену на дві зони по чотири сектори: зони - "патологічна" та "ненавмисна". І в кожній зоні сектори: чоловічий, жіночий та два для підлітків.

- Хлопці, - Сашко здавалось засидівся без пропозицій. - Адже ми взагалі ведемо мову про засуджених до смертної кари, точніше до довічного ув'язнення. А "ненавмисні" до цієї категорії не відносяться. Звідси розділ убивць може бути тільки за статевою ознакою.

- Точно! - погодився з ним Анатолій. - Пропоную ще...

Його перебив дзвінок.

- Отак завжди, - дещо ображено вигукнув Віктор. - Не дадуть попрацювати... Адже на дверях висить об'ява, що фірма тимчасово закрита... Ну невже не зрозуміло, що нас тут немає?

Але хтось стукав дуже настирливо.

- Доведеться відкрити, - піднявся зі свого місця Анатолій. - Усе одно треба трохи відволіктись від не дуже приємної теми.

Він відчинив двері.

;

;

/*-----31-----*/

;

Біля порога стояли двоє: чоловік середніх років та молода жінка.

- Служба міськгазу: перевіряємо роботу димоходів, - лагідно посміхнувся чоловік і протягнув Анатолію невеличку книжечку. - Ось моє посвідчення.

- Так нещодавно ж перевіряли, - незадоволено сказав Анатолій. - У нас усе нормально. До того, ми практично не використовуємо газу. У нас є відповідні документи... Віктор! Принеси, будь ласка, папери по газу. Тут нас знову перевіряють.

- Говорив же: не треба розмішувати офіс у звичайній квартирі! - пробуркотів Віктор, але пішов до шафи з документами.

- Вибачте, але ми повинні перевірити все особисто. Це повторна перевірка. Розумієте, наші попередники, як би це сказати, не дуже сумлінно попрацювали... - чоловік відверто подивився на Анатолія.

- Що ж, коли потрібно, то перевіряйте, - із неохотою погодився Анатолій і відійшов від дверей.

Пара перевіряючих зайшла до офісу.

- Будь ласка, проходите, - виконував роль хазяїна Анатолій. Він показав гостям напрям до іншої кімнати і передав їм папери, які подав йому Віктор. - Тут була кухня.

Олександр та Вадим також піднялись зі свої місць: цікаво було хоч якось відпочити від напруженої роботи. Прибульці досить повільно пішли у вказаному напрямку. Але молода жінка затрималась в кімнаті біля дзеркала. Подивилась в нього, посміхнулась у відображенні до хлопців і сказала:

- А можна мені в залі трохи відпочити? Ходимо ще зранку... Стомилась трохи.

Жіночка була досить гарненька і Сашко першим запропонував свого стільця дамі.

- Прошу, - галантно сказав він. - Відчувайте себе як удома...

- Спасибі, - вдячно подивилась на нього жінка і сіла.

- Нема за що, - відповів Сашко. - Мабуть, це досить важка робота ходити по квартирах...

- І не говорить... - вона охоче підтримала розмову. - Усе одно й те ж... А у вас тут, я дивлюсь, зовсім інакше. Не схоже на звичайну квартиру...

- Власне тут і була колись квартира, - продовжив Сашко на правах знайомого. - А

тепер ми тут працюємо...

- А чим же ви займаєтесь? Якщо, зрозуміло, не секрет.
- Розумієте, в нас різні види діяльності... - почав здалеку Сашко.
- Розумію - комерційна таємниця, - перебила його жінка.
- Ні, - трохи образився Олександр. - У нас, можна сказати, інтелектуальна робота.

Впроваджувальна діяльність...

- Та невже? Я думала, що всі зараз того... торгують...

Вадим та Віктор мовчки дивились на них. Вадиму така жвава бесіда не подобалась. Він сам не знав, чому, але не сподобалась йому ця жінка і все. Щось у її запитаннях було несправжнє. Зовні виглядало, що вона цікавилась просто так, з увічливості, але щось таке в її голосі насторожувало.

- Ми винаходимо нові рішення старих проблем... - продовжував Сашко.

Вадим не витримав і вирішив утрутитися.

- Олександр, - він повернувся до жінки. - До речі, його звать Олександром, хоче сказати, що ми робимо звичайні речі на зразок елементів сигналізації... Тобто різні електронні прилади, які потім-таки продаємо...

- Ну ми не тільки сигналізацію... - трохи обурився Сашко.

- Переважно електронні саморобки, - із наголосом на слові саморобки сказав Вадим.

Нарешті Олександр зрозумів, що Вадим чомусь не хоче говорити багато при незнайомих.

- А й справді, - посміхнувся він до незнайомки. - Щось я вирішив нас перехвалити. До речі, а вас як звать.

- Ніна, - вона чомусь показала Сашкові своє нерозгорнуте посвідчення, яке і досі тримала в руці.

- Досить рідке ім'я...

З кухні вийшли Анатолій і перевіряючий.

- Усе в порядку, - мужчина ховав до невеличкої сумки помазок. Він звернувся до своєї супутниці: "Можна йти далі".

- Я ж говорив - нас нещодавно перевіряли, все в повному порядку.

- Вибачте, що потурбували, але самі розумієте, служба є служба, - розвів руками перевіряючий.

Жінка піднялась.

- Спасибі за невеличкий відпочинок.

- Нема за що, - повторив стандартну фразу Сашко.

Незнайомці вийшли. Анатолій зачинив за ними двері.

- Щось вони мені не сподобались, - сказав Вадим.

- Мені теж, - погодився з ним Анатолій.

- Та що ви, - сказав Олександр. - Досить приємна жіночка...

- Хай з ними... Так на чому ми зупинились? - конкретизував питання Віктор.

- Анатолій щось хотів запропонувати, - підказав Віктор.

Толик здивовано подивився на Віктора. А потім згадав: "Я хотів додати... Якщо, наприклад, злочин зчинила група злочинців, то до прижиттєвого ув'язнення засуджується вся така група. Однак, коли хтось із цієї групи не має на собі крові, або його силою примусили зробити щось злочинне, то він може отримати інший строк. Не прижиттєвий...

- Якщо викриє співучасників... - догадався Віктор.

- Тобто вигідніше донести... - підсумував Анатолій.

- Зараз це виглядає саме так. Але з часом, при зменшенні кількості злочинів така пропозиція відпаде сама собою...

;

;

/*-----32-----*/

;

Фальшиві перевіряючі поквапливо вийшли з офісу невеличкої фірми. Звичайні працівники служби міськгазу піднялись би вище, на другий поверх, а ці попрямували подалі від під'їзду.

- Упевнена, що це саме ті, хто нам потрібен, - тихо сказала жінка своєму супутникові. - Я вже встигла трохи їх "промацати": сфера діяльності - розробка та впровадження електронних саморобок. А коли один із них хотів сказати трохи більше, то другий одразу згорнув розмову під приводом комерційної таємниці.

- Подивись на їхній офіс: комп'ютер, осцилограф, багато інших приборів. Це справжня лабораторія.

- Згоден. Дуже вже багато збігів. Негайно зв'язуємось з базою. Детально розберемось на місці.

Вони підійшли до іншого будинку і сіли на край лавки біля під'їзду, так щоб їх ніхто не міг почути. Але навіть якби хтось і почув, то він все одно нічого не зрозумів би, бо чоловік дістав із кишені стільникового телефону, набрав номер і сказав лише одну фразу: "Можна виїжджати."

Для американського агента, який виконував функції координатора, в той час коли інші агенти "працювали в полі", це означало, що треба повідомити усіх агентів про загальний збір на заздалегідь визначеному місці - операція підходить до завершального етапу.

Тим часом агенти "Моссад", не маючи свіжої інформації від свого агента, напружено працювали над усіма можливими напрямками пошуків. Одним із таких напрямків було "вирахування" "незвичних" зареєстрованих фірм. Тобто тих, в уставах яких значились нестандартні види діяльності.

В очікуванні прибуття обіцяних додаткових сил, групи, які залишились діяти в Маріуполі, під різними приводами діставали інформацію від податківців та службовців із місцевого міськвиконкому. П'ять хвилин тому до штаб-квартири "Моссад" було відправлено повідомлення про впроваджувальну фірму "Допомога". Таким чином ізраїльська розвідка майже одночасно з американцями "вийшла" на хлопців.

Крім того, раз на годину вони простежували переміщення конкурентів: отримували дані від радіомаячків, встановлених на легковиках американців. І якраз зараз стало відомо, що всі авто конкурентів сконцентровано за юридичною адресою невеличкої фірми.

Але двоє американців вже стукали у двері офісу. Ще двоє розмістились на вході у під'їзд, четверо знаходились між першим та другим поверхами. Остання двійка контролювала територію двора біля дому.

Анатолій відчинив двері.

- Вибачте, але вже майже вісімнадцять годин, кінець роботи - подивився він на годинник і додав. - Будь ласка, зайдіть завтра.

- Вибачте і ви, - відповів один із прибулих. - Ми з податкової міліції. Позачергова перевірка діяльності вашої фірми. Ось посвідчення.

- Проходьте, - Анатолій неохоче відійшов від дверей і крикнув до офісу: "Хлопці, підготуйте журнал для чергових перевіряючих. Дочекались перевірки на кінець дня. Податкова міліція."

- Прошу підготувати всі документи, що стосуються діяльності фірми, - владно сказав другий з прибулих, входячи до кімнати.

Олександр направився до шафи з паперами.

- А які вас більше цікавлять? - лагідно посміхаючись, запитав він і протягнув журнал перевірок. - Будь ласка, розпишіться та вкажіть причину перевірки.

- Зараз, — відповів перший та поліз до кишені. Раптом він закашлявся та витяг із кишені невеличкого балончика.

- Вибачте мого товариша, - сказав другий і витяг носовичка. - У нього звичайна астма. Йому потрібно негайно проінгалюватись. А я не виношу запахів ліків...

- Нас дуже цікавить вплив на виборців, який саме вам вдалось створити, - несподівано сказав перший "податківець".

Він подивився на четвірку, чекаючи реакції на свої слова, і хлопці не змогли приховати свого здивування інформованістю гостя. Вони ніяково дивились на "гостей": їхня поведінка зовсім не вписувалась у звичайні дії податківців.

- Ми нічого не знаємо... - першим оговтався Анатолій, але одразу почервонів - він не міг брехати.

Тим часом обидва гостя дістали з кишень носовички і перший направив свого балончика у напрямі хлопців, випустивши густий струмінь газу. В кімнату увірвались троє у респіраторях, з тих, хто стояв між поверхами.

На обличчі Анатолія застигло здивування, але вже через дві секунди він заплющив очі і почав осідати на підлогу. Голова Віктора схилилась долу і він почав падати у напрямі шафи. Олександр, який встиг присісти до того, просто повалився на стільці. Вадим устиг затамувати подих і кинувся до вікна. Але нападники були готові до цього: двоє з них устигли підбігти до нього і схопили за руки.

- Підтримайте всіх. Швидше, - наказав своїм перший і пояснив. - Щоб не вдарились при падінні.

Вадим нічого не питав: економив дорогоцінне повітря у власних легенях. Він стояв і дивився на дії незнайомців, які недвозначно підтверджували його підозри про іноземні розвідки.

"Яка розвідка, цікаво, на нас вийшла. І як?", – гарячково подумав він. "Видно, що хочуть взяти живими... Добре, що ми не встигли розвести зайву бюрократію. Не залишилось ніяких документів про наш винахід... Усе в головах..."

Він вдихнув і провалився у небуття.

– Усіх – до машини, – розпоряджався перший. – Швидко зібрати всю документацію. До жодного папірця.

Команда працювала оперативно, синхронно й діловито. Двоє збирали папери, ще двоє почали обшукувати кімнату на випадок прихованих матеріалів. Обережно простукували стіни, меблі, придивлялися до підлоги.

– Комп'ютер, всі прибори й прилади – в машину! – накази першого не затримувались хоча він також приймав участь у пошуках чогось прихованого.

Двійка, яка була надворі, підіграла автофургончик майже впритул до дверей під'їзду. Хлопців швидко перенесли до фургончика. Настільки швидко і так вдало прикривали своїми тілами хлопців, що пенсіонерки із сусіднього під'їзду нічого важливого не помітили: до цього під'їзду і раніше під'їжджали різні машини. Фургончик від'їхав і його місце зайняв легковик. І тоді, коли до нього почали переносити папери та прилади, вони подумали, що знову хтось щось собі перевозить і спокійно продовжили мити кісточки героїні чергового латиноамериканського серіалу.

Уся операція зайняла десь близько дев'яти хвилин. Три машини повільно від'їхали від під'їзду, повільно проїхали по двору і виїхали з нього. Навкруги було все спокійно. Проїхавши три квартали, дві машини попрямували до виїзду з міста, а одна розвернулася у протилежному напрямку: треба було кваліфіковано закрити тимчасову базу.

Керівник операції Якоб Шнейдер тримав у руках стільниковий телефон. Покидаючи місто, він дивився на дівчат на вулицях і думав яким чином безпечно вивезти свій "вантаж" за кордони України. Існувало два заздалегідь обговорені шляхи: короткий – морем до Туреччини та довгий – через західний кордон, у напрямі Румунії, Австрії. Кожен із них мав свої переваги та недоліки.

– А, кінець-кінцем, хай вирішують там, вгорі, – тихо пробуркотів він і набрав номера.

Агенти "Моссад" також вийшли на слід хлопців. Але, як виявилось, запізно. Сусідки, які сиділи на лавочці біля сусіднього під'їзду, бачили, як від будинку відправлялись три легковики, а серед тих, хто сідав до машин, вони впізнали чотирьох знайомих хлопців. Агенти доповіли ситуацію керівництву.

Над можливими напрямками руху конкурентів запрацювали аналітики. Перші сигнали радіомаячків упевнено показували на захід. Куди? До Одеси, Молдови, Румунії?

Невеличким групам агентів, що направлялись до Маріуполя наказано було виходити до місць можливого перехвату.

- Вони, мабуть, постараються вивезти їх, як ми свого часу вивезли Ейхмана з Аргентини, - припустив мемуне на екстреній нараді. - Нам потрібно перекрити порт, шляхи до кордонів. Зрозуміло, у нас дуже невеличкі групи, але зараз іншого виходу немає. Треба блокувати всі можливі шляхи. Тим більше, що наше запізнення вимірюється лише декількома годинами. Маріупольців брати тільки живими. При можливих сутичках з американцями маскуватись під місцевих - щоб на нас ніщо не вказувало.

;

/*Ейхман Карл (1906-1962) - НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ ЗЛОЧИНЕЦЬ. У 1960 вивезений з Аргентини ізраїльською розвідкою. Страчений.*/
;

;

/*-----33-----*/

;

Існують іграшки для дітей. Існують іграшки для дорослих. А з іграшками, цілком зрозуміло, прийнято гратися.

Хлопчики із захопленням граються з олов'яними солдатиками: вони діють немов генерали, військові мрії яких здійснюються. Генерали із захопленням граються з живими солдатами: вони немов хлопчики, військові мрії яких здійснились. Більшість генералів задовольняє жагу до військових ігор, граючись у військові навчання, але є й такі що бажають погріти руки на цілком справжніх локальних війнах.

Одна з достатньо великих військових іграшок, транспортний літак МС-130 військово-повітряних сил США, наближався до кінцевої мети виконання завдання: доставки десантників для участі у військових навчаннях в рамках програми "Партнерство заради миру" в Україні. Усе йшло штатно, екіпаж літака готувався до чергової посадки.

Погодні умови сприяли нормальному польоту.

Як відомо, одним із найвірогідніших погодних прогнозів є такий: завтра буде така ж сама погода, як і сьогодні. Вірогідність такого прогнозу становить близько 85%, тобто більшість сьогоднішніх днів майже схожа на вчорашні і за погодою, і за подіями.

Усі чекають хоч яких нових подій, бо старі приїдаються, набридають, набирають силу звички... Журналісти постійно "обнюхують" інформаційний простір в надії першими знайти щось смажене, і тим часом друкують численні рутинні шпальти, рутинні рубрики, рутинні матеріали.

До того певного часу, коли...

Раптом!

Вибухає новина!

Як з гармати...

Коментатори теле— і радіокомпаній на різний манер, майже захлинаючись, гарячково починають подавати нове інформаційне блюдо.

Цього разу звичні теми шпальт усіх газет були розірвані найсвіжішим

повідомленням: "Жахлива катастрофа американського літака в Україні".

====Київ. При заході на посадку розбився американський транспортний літак МС-130, який направлявся на проведення військових навчань в Україні за програмою "Партнерство заради миру". За хвилину до катастрофи з борту літака повідомили про технічні неполадки з лівим двигуном. Трохи пізніше надійшло повідомлення про сильну пожежу на літаку. Усі пасажери та члени екіпажу загинули. Усього в район навчань було направлено два літаки. Другий американський літак приземлився у місці призначення на півгодини раніше.=====

Тим часом три машини з американськими агентами на підвищеній швидкості їхали в напрямку Одеси. Група об'єдналась і отримала наказ прибути до одеського порту та обережно передати весь свій "вантаж" на пароплав, який мав відійти від причалу післязавтра.

Шнейдер був незадоволений таким розвитком подій. Наполегливо шукати і знайти у досить великому місті чотирьох людей, захопити їх, а потім покладатися на випадок. А якщо митники не будуть такими продажними, як йому потрібно? Існує ж якась межа навіть у хабарника, яку той не зможе переступити. Крім того, у порту завжди багато зайвих очей. Ризик великий. Але наказ є наказ.

Він продовжував обдумувати варіанти плану виконання завдання і майже не прислухувався до голосу диктора, який з автомобільного приймача сповіщав про катастрофу: на сьогодні саме ця жахлива новина подавалась усіма інформаційними агентствами світу у якості делікатесу.

;

;

/*-----34-----*/

;

Сем Джош зайшов до кабінету начальника. Шеф указав йому на стілець біля столу. Черговий сів.

- Що з нашою групою? - запитав Годріч.

- Вони рухаються в напрямку Одеси, - доповів черговий. - Спробують оформити свій вантаж контейнером на "Амалію", яка через день вирушає у напрямку Стамбула.

- Дуже ризиковано, - сказав Годріч. - Що у нас є в запасі?

- Маршрут через австрійський кордон ... Але він довший. Крім того, треба враховувати, що в такому разі доведеться перетинати ще декілька східноєвропейських кордонів...

- Не годиться, - вголос розмірковував шеф. - Має бути дещо інше...

- Аналітики завдання вже отримали, - Джош подивився на Годріча.

- Хай працюють, прискорте їх. Оперативна обстановка?

- Нового - нічого. Але, - він трохи затримався з відповіддю. - Щойно надійшло повідомлення: розбився літак наших ВПС, який летів на військові навчання. До речі, саме там, в Україні.

- Де конкретно?

- Військові навчання повинні відбутись в західній частині України. Літак розбився там же, при заході на посадку. За попередніми повідомленнями загинули всі. Кількість жертв підраховується, - сухо, по-військовому, доповів Сем.

- Зачекайте...

Годріч несподівано піднявся з крісла і підійшов до вікна. Очі його зблищали.

- Якби цього не сталось, ми повинні були б самі створити таку... ситуацію, - його голос був тихим, але трохи збудженим: доля підкидала несподіваний подарунок.

Джош почув фразу і здивовано подивився на начальника.

- Слухайте, Джоше, - Годріч повернувся до свого підлеглого і, вловивши деяку ніяковість у його очах, спокійно продовжив. - Зрозуміло це просто випадок. Але ж який випадок!

- Не розумію, сер.

Годріч підійшов до столу і нервово натиснув кнопку селектора.

- Зашифруйте негайно. Зміна наказу нашій групі в Україні: негайно змінити напрям руху - на Західну Україну, в район катастрофи нашого військового літака... Детальні інструкції - передасть черговий Сем Джош трохи пізніше.

Він повернувся до Сема.

- Я бачу треба пояснити... У випадку такої катастрофи перевіряти кількість загиблих десантників будуть тільки за нашими даними. Точніше за даними, які нададуть наші військові. Тепер головне: список загиблих повинен бути збільшений рівно на чотири прізвища. Вам зрозуміло?

- Так, сер. Тепер усе зрозуміло. Йду зв'язуватись з військовими.

- Йдіть.

Сем Джош вийшов із кабінету начальника здивований і стурбований одночасно. Навіть його, людину, яка звикла до швидких і неординарних рішень шефа, здивувала блискавична реакція на звичайне оперативне повідомлення. А стурбувала його фраза про можливе створення таких... як він сказав?... ситуацій у майбутньому. Однак вже загинули й можуть гинути наші хлопці. Ні в чому невинні хлопці. Сем звик до багатьох жорстоких рішень у своїй професії і на багато речей реагував так, як справжній розвідник. Холодно і тверезо. Можна використати ситуацію, яка вже склалась. Однак холоднокривне припущення щодо навмисного використання таких... ситуацій, це було незвичним і дуже засмутило його.

;

;

;

;

/*-----35-----*/

;

Три машини доїхали до найближчого перехрестя та повернули на північний захід: наказ було отримано і виконано.

Керівник групи дивився у вікно фургончика та задоволено посміхався: "А таки

вміють там, на горі, в тихих кабінетах, оперативно реагувати та приймати добрі рішення. Якщо, звісно, виникає потреба."

За вікном зелені дерева звично стояли на варті, супроводжуючи невеличкий кортеж. Шнейдер розвернувся до салону – зв'язані, про всяк випадок, хлопці спали в супроводжуванні трьох мовчазних охоронників – все йшло

так як треба. Але він був досвідченим шпигуном і йому зовсім не подобався перебіг подій: "Щось дуже гладко все проходить".

І він мав рацію: радіомаячок ізраїльтян регулярно, погодинно передавав коротенького сигналу. У "Моссад" знали, де знаходяться американці з точністю до години. Там точно вирахували напрямок руху конкурентів – на Одесу. Невеличким групам, які поспішали до Маріуполя, був відданий наказ негайно рухатись у напрямку Одеси.

Але декілька хвилин тому було зафіксовано різку зміну маршруту. Ізраїльські аналітики губились у здогадках. Що це, маскувальний маневр супротивника, або дійсна зміна напрямку? А може американці знайшли маячки і тепер вони стежать за іншими машинами, а точніше, за однією якоюсь зовсім випадковою машиною?

Може аналітики прорахувались. Таке буває. Але ситуацію потрібно негайно виправляти. Операція була настільки важливою, що мему не особисто контролював виключно її.

– Хто у нас зараз найближчий до американців?

– На відстані сорока кілометрів до них маємо двох: Горчинського та Отманського. Обидва народились і довгий час жили в Україні.

– Дуже добре. Головне завдання на цю годину – це розділити американців, – розмірковував вголос мему. – Повідомте їм номери легковиків. Кожен з них подзвонить до дорожньої служби із заявою про викрадення цих авто. Місцева міліція повинна затримати прикриття. Наша головна мета – це фургон: саме там мають бути ті, хто нам потрібен.

Шеф зупинився й подивився на підлеглих: треба було дати і їм відчути той тягар відповідальності за проведення важливої операції.

– Які ще будуть пропозиції?

Усі скромно промовчали. Мему не зітхнув.

– Далі. Нехай зупинять фургон. Хоча б під виглядом автоінспекторів. Щоб зняти підозри, нехай одразу починають вимагати гроші. Потім нехай застосують газові пістолети. Повторюю, вкрай необхідно взяти українців живими.

Двійка вчасно отримала наказ. Горчинський був навіть задоволений: "Свого часу, ще в Радянському Союзі, мені довелося бути і автоінспектором. Залюбки згадаю старі часи".

Тим часом його партнер вже набрав номер довідкової телефонної служби Маріуполя на мобільному телефоні.

– Довідкова? Будь ласка, міський номер міліції... Спасибі.

Він знову почав набирати номер.

- Міліція? - його голос досить вдало передавав хвилювання. - У мене вкрали машину. "Таврія", світло-зелена. Номер 14-05 ДО. Зареєстрована в Маріуполі. А зараз мені на мобільник подзвонив приятель-далекобійник. Сказав, що бачив мене, тобто мою машину на північний захід від Миколаїва. Будь ласка, знайдіть мою машину. Ага! Слава богу не забув... Візьміть до уваги: сусіди, які бачили групу викрадачів, твердять, що в одного з них був пістолет... Велике спасибі!

Горчинський взяв трубку і натиснув на кнопку повтору набору номера.

- Міліція? У мене вкрали легковушку. "Славута" зовсім новенька, біла. Номер 19-58 ДО...

А машини із захопленими хлопцями швидко продовжували рухатись у напрямі Карпат. Фургончик їхав поміж двома легковиками. Попереду виднівся будиночок звичайного стаціонарного міліцейського посту. Трійка автомобілів знизила швидкість і попленталась за якоюсь вантажівкою. На під'їзді до посту стояли троє міліціонерів. Неподалік від них знаходились ще двоє у бронежилетах, озброєних автоматами.

Шнейдер професійно відокремив озброєних, але нічого підозрілого не помітив: він знав, що озброєні міліціонери стали досить звичними на українських шляхах. Але якраз один з неозброєних показав легковику, який був попереду фургона зупинитись. Водій машини неохоче, але все ж таки виконав наказ. Фургончик об'їхав товаришів і без затримки попрямував далі.

"Схоже на звичайну перевірку. Можливо, будуть вимагати гроші. Якщо щось трапилось, то трохи згодом наші повідомлять", - подумав керівник групи. Однак, за маневром фургончика, він не встиг побачити, що і другого їхнього легковика зупиняють, інакше б він одразу запідозрив гірше і, можливо, звернув би на іншу дорогу. Водій також не помітив, що другого легковика зупиняють, але, проїхавши півкілометра, він не побачив у дзеркальці знайому машину.

- Наших позаду немає, - доповів він.

- Мабуть, залишилися для допомоги першій машині, - припустив Шнейдер.

Фургончик не встиг проїхати і п'яти кілометрів від нещасливого міліцейського посту, коли попереду, в полі зору водія, на узбіччі дороги показались ще двоє автоінспекторів. Цього разу міліціонер паличкою показав, що авто має зупинитись. Керівник подивився у дзеркальце, не побачив своїх машин і подумав: "Не вчасно вони затримались. Не вчасно".

Машина повільно під'їхала до узбіччя дороги і зупинилась. До водія підійшов міліціонер і, лагідно посміхаючись, козирнув водієві.

- Сержант Горельський. Порушуємо...

- Та ні, все було правильно, - відповів водій.

- Перевищено швидкість, - міліціонер різко крутонув палицею кудись назад і лагідно, але пильно подивився в очі водія, немовби очікуючи відповідної реакції.

- Шістдесят кілометрів за годину. Як в аптеці, - не здавався водій.

- Попрошу вийти і пересвідчитись самому...

Шнейдер побачив у дзеркальці другого міліціонера, який підходив із його сторони.

Він повернувся до салону.

- Володимире, - голосно звернувся він до одного з охоронців і рухом голови показав, що двом членам групи треба ліквідувати перешкоду зі сторони пасажирів. - Ти якраз хотів вийти до вітру. А нас тут якраз зупиняють...

- А що, Василю, і правда вийдемо, - пролунало із салону.

Горчинський, який розмовляв із водієм, відчувши, що з виходом ще двох американців сили будуть надто нерівні, швидко потягнувся за газовим пістолетом. Він майже дістав його, але використати вже не зміг: у салоні фургона почувся звук легкого ляпаса і куля з пістолета водія, який виявився значно спритнішим, пройшовши через підборіддя псевдоміліціонера вгору, полетіла у синє небо.

Шнейдер подивився у дзеркальце заднього виду, рвучко відкрив дверця та і швидко вистрелив у другого "міліціонера". Але цього разу удача відвернулася від американця: куля пройшла поруч з Отманським. Він відчув, що у Горчинського нічого не вийшло й вирішив відступити. Ізраїльтянин пригнувся та нишком кинувся до посадки.

Промак свого керівника виправили двоє агентів, які швидко вискочили з фургона. Вони вчасно помітили пригнуту фігуру втікача та відкрили вогонь. Один з них влучив у ціль. Отманський якось неприродно крутнувся і впав.

- Швидко розберіться. Свідків нам не потрібно, - Шнейдер рухом руки показав своїм напрям на людину, яка впала. Потім він розвернувся до машини.

- Рой, - сказав він водію і показав на Горчинського. - Візьмемо другого і до дерев...

Американці швидко перетягли тіла до посадки і ретельно обшукали їх.

- Радіоприймач та документи на ім'я Гричинського та Манського. Посвідчення міліціонерів, зрозуміло, відсутні, - доповів Рой.

- Прикрийте їх гілками, - наказав Шнейдер.

Він вправно керував діями підлеглих, але одночасно його непокоїла думка про те, яким чином на них вийшли так швидко.

- Хутко до машини. Підніміть капот, зробіть вигляд, що ремонтуєте її. Шукайте "жучка".

На щастя американців по дорозі не проїхав жоден автомобіль: тобто не було і зайвих свідків. Шнейдер цілком слушно вважав, що криваві події на трасі пройшли непоміченими.

Хоча на узбіччі, за тридцять метрів від місця події, і лежали двоє зв'язаних справжніх працівників ДАІ. Під дією снодійного газу вони були знепритомнілими, і саме це і врятувало їм життя: їх не помітили.

А біля фургончика та всередині нього йшли ретельні пошуки. Нарешті один із шукачів мовчки подав знак. Інші зібрались навколо. Він показав на місце знаходження детектора. На всяк випадок всі мовчали, бо не знали як працює "жучок".

Шнейдер сам зняв детектор і затис його в руці.

- Вся наша апаратура залишилась у затриманих легковиках, - тихо нагадав Рой.

- Головне - об'єкти з нами, та документація. Сідаймо в машину, - Шнейдер узяв "жучка" і сам подав приклад. - Напряма - на найближчу бензозаправну.

Керівник операції ввімкнув радіоприймача в машині та підніс "жучка" до нього.

- Будемо думати, що хоч таким чином нам вдасться розпізнати, як він працює, - прошепотів він. - На пристрій для підслуховування не схожий. Здається, це щось схоже на радіомаячок. Але як би там не було, на заправці прикріпимо його до іншої машини.

Їм щастило: біля заправки стояв схожий фургончик. Рой підійшов до водія і почав звичайну шоферську розмову. Виявилось, що цей фургончик їде саме до Одеси. Шнейдер власноруч причепив детектора до машини балакучого водія.

"Краще і бути не може", - подумав він. "Навіть напрям - до Одеси - нам підходить. Але, на всяк випадок, нашого фургончика треба негайно поміняти".

;

;

/*-----36-----*/

;

Зв'язані хлопці просто лежали у салоні. За ними весь час хтось доглядав. Кожний черговий мав наказ: якщо хтось почне прокидатись, то треба негайно вколоти снодійне. Крім того, кожен із групи повинен був час від часу придивлятись до хлопців на випадок допомоги черговому.

За нещодавніми дуже бурхливими подіями з псевдоміліціонерами черговий не помітив, що Вадим прийшов до тям.

Свідомість до нього поверталась повільно і він не поспішав відкривати очі. За відомими ознаками Вадик відчував, що він у машині і його кудись везуть. Йому пригадалось останнє, що встиг запам'ятати: "Нас захопили. Напевне, усі хлопці тут, поруч. Цілком ймовірно, що нас вивозять за кордон."

Сашко, який лежав поруч з ним, поворухнувся й відкрив очі. Він дивився навколо себе і не міг зрозуміти, де він і куди його та хлопців везуть. Черговий помітив це.

- Один із них прокинувся, - доповів він на англійській мові.

- Шприц, - також англійською коротко розпорядився Шнейдер.

Черговий швидко виконав наказ і Сашко знову заснув. Вадим зрозумів, що прокидатись небезпечно: "Мабуть, вони хочуть тримати нас сонними аж доки ми не прибудемо туди, куди вони нас везуть".

Його роздуми перервав голос з радіоприймача: "Шановні панове водії. Служба ДАІ терміново повідомляє, що озброєна банда напала на пост міліції. Вбито двоє міліціонерів та декількох бандитів. Іншим вдалось втекти. До уваги усіх водіїв на трасі Кіровоград-Миколаїв. Прохання повідомляти про всі помічені білі "Славути" та зелені "Таврії".

- Не пощастило нашим, - спокійно сказав Шнейдер. - Однак вони не дітлахи і додому доберуться.

Він трохи помовчав, а потім продовжив:

- Не на нашу користь два моменти: перше, ми втратили прикриття, а друге - мурашник розворушено, а це може завадити виконанню нашого завдання: доки ми не виїдемо з цього району зайві перевірки на дорогах нам забезпечені.

Тим часом Вадим напружено думав.

"А що, коли спробувати відтворити вплив в умовах фізичного сну?" – раптом подумав він. "А це добра ідея... Варто спробувати".

Він зосередився. І уявив собі, що піднявся під стелю фургончика. Одразу стало на душі тепліше.

"Вплив відчувається. Але дуже слабкий."

"Виявляється, що у стані сну він працює."

"Тобто на фізичному рівні нічого зробити не можна."

"Але можна спробувати вплинути на вартових."

"А потім знову спати та чекати?"

"Треба з'ясувати напрям поїздки."

"Потрібна інформація повинна бути у вартового."

"Спокійно хлопче. Не лякайся. Просто так треба. Подумки передай куди нас везуть?"

"На місце авіакатастрофи."

"Якої авіакатастрофи?"

"Наш літак розбився в Україні при заході на посадку."

"Чому нас туди везуть?"

"Вас необхідно негайно переправити до США."

"Забудь про цю розмову."

"О.К."

"Комусь у Штатах потрібний наш вплив."

"То, може варто потрапити туди та самим на усе подивитись?"

Вадим стомився знаходитись у одній позі і поворухнувся. Черговий цього разу не схибив і негайно вколов йому дозу снодійного. Перед тим як заснути Вадим встиг подумати, що вплив і зв'язок між ними можливий не тільки "хрестом", але й по нитці. І останньою майнула думка: "Треба спробувати вплинути через якийсь екран..."

;

;

/*-----37-----*/

;

Мемуне сидів у своєму кабінеті та напружено думав. Щойно йому передали повідомлення про радіопопередження водіям на автошляху і перебіг подій з американцями.

"Машина знову повернула на південь... Це було б дуже добре, якби ми отримали повідомлення від групи перехвату, що це сталось завдяки їхнім діям... До речі, група перехвату складалась всього з двох агентів. І саме я віддав наказ негайно діяти. Так, негайно. Як би там не було далі, але надважливість справи та нестача часу зробили своє. Зараз мені потрібна точна картина подій."

Він не витримав і натиснув кнопку зв'язку:

– Є хоч якісь повідомлення з України?

- Ні. Нічого, - пролунала ввічлива відповідь з гучномовця.

"Нервую", - подумав він. - "І не дивно. Можливо ще на стадії пошуків потрібно було насичувати нашими агентами всю територію країни: справа була варта того. А ми хотіли вирішити все разом в Маріуполі..."

Він піднявся з крісла та почав ходити по кабінету: так йому легше думалось.

"Через дві години відбудеться зустріч з прем'єр-міністром щодо ходу виконання цього завдання."

Він подивився на годинника.

"А через дві хвилини почнеться консультативна рада, яку скликаю я. Потрібно терміново узгодити всі "темні" питання. Виробити єдину позицію в інтересах країни з метою подальшого винесення на Раду Безпеки. Не хотілося б залучати кнесет до цієї справи, але..."

Він повернувся на своє місце, сів, зітхнув і подивився на двері.

Через півтори години після наради він знову залишився на самоті.

"Все відбулось так, як я і гадав. Усі поквапились відмежуватися від відповідальності за дії розвідки", - він сумно посміхнувся, згадуючи манірного міністра, який намагався давати поради менторським тоном. "Щоправда було декілька пропозицій. Наприклад, звернутися за допомогою до "Шін бет" або навіть БНД, чи якоїсь іншої дружньої розвідки. Немовби ми з американцями ворогуємо... На цій нараді вже відчувався дух поразки: всі показово намагались підбадьорити мене і починали пошук власних вигод з невдалої ситуації, що склалася. З невдалої, на їхню думку".

;

/*"Шін бет" - аббревіатура від "Шерут Біташон", ізраїльська служба безпеки, відома своїми тісними зв'язками з ЦРУ.*/*

/*БНД - служба розвідки ФРН.*/*

;

Мемуне знову встав і почав проходжуватись по кабінету.

"Малята. Вони не розуміють всієї важливості справи. А важливість її така, що переможець визначається тільки на етапі втілення результатів. Спробуємо спрогнозувати подальший розвиток подій. Припустимо, що американці на цій стадії нас обійшли. Їхнє головне завдання - спішно транспортувати розробників до Сполучених Штатів. Вони вважають, що ми програли і вийшли з гри. Однак, вони, на хвилі підйому вдалого завершення операції, можуть допустити помилки. Ми не збираємося виходити з гри. Ми будемо грати до кінця. До результативного кінця. Зрозуміло, що тимчасовий програш на території України дещо позначився на наших діях. Але на консультативній раді я не став наполягати саме на тимчасовості: нема чого виправдуватись перед цими бундючними індіками.

Нам не вдалося випередити американців в Україні, але ми безперечно випередимо їх на їхній території, у Сполучених Штатах. А саме цього вони від нас не чекають. Треба максимально активізувати нашу резидентуру, направити максимальну кількість агентів, але переважна більшість з них не буде знати про справжню мету цієї операції:

кожен повинен буде виконати лише певну частину плану. Ймовірно таки доведеться сконцентрувати свої зусилля: залучити "Решут" та інших...

;

/*"Решут" – центр розвідувальної служби та безпеки Ізраїлю. Керує роботою резидентів політичних та ідеологічних диверсій.*/*

;

Ми повинні використати весь наш досвід по викраденню людей. До речі, на зустрічі я зможу згадати справу з викраденням і доставкою до Ізраїлю нацистського злочинця Ейхмана: це повинно призвести приємне враження. Тобто, ми продовжуємо гру. Деталі розробимо.

Нам конче потрібно виграти там, за океаном. І на цьому я буду наполягати на зустрічі з прем'єром."

;

;

/*-----38-----*/

;

Фургончик впевнено рухався у визначеному напрямку. Шнейдер пильно вдивлявся у мапу України, яка колихалась у нього на колінах. Він прораховував можливі варіанти.

"Оперативне завдання: потрібно якнайскоріше дістатись Карпат. Повітряний шлях одразу відпадає. Залізниця? Повільно та багатолюдно, крім того, підозрілий вантаж".

Він повернувся до салону, а потім знову став дивитись на карту.

"Все в нормі. Автотранспорт? Вантажівки та "далекобійні" відпадають: їх дуже часто "перевіряють" охочі до хабарів інспектори, а в нас не дуже "зручний" вантаж. Цієї машини потрібно негайно здихатись".

Шнейдер подивився вперед, у вітрове скло. Вони почали спускатися з пагорба, і було видно як дорога попереду спускається долу, а потім знову підіймається вгору. Машин на дорозі майже не було і він помітив вдалині невелику червону цятку на узбіччі.

"На патруль ДАІ не схоже. А втім, про всяк випадок, треба підготуватись", – подумав він.

– Рой, біля тієї машини їдь акуратніше, – Шнейдер показав напрям водієві.

Той ствердно кивнув.

Червона цятка ставала дедалі більшою і через кілька хвилин можна вже було роздивитись червоний фургон марки "Фольксваген" та каністру біля дороги.

– Мабуть, бензин скінчився, – висловив припущення Рой.

– Так, – погодився керівник групи і знову схилився до мапи. Але через секунду він підняв голову і швидко наказав. – Зупинись біля нього. Всім поки що сидіти в машині. Ми з Роєм побалакаємо з екіпажем "Фольксвагена".

Фургончик зупинився позаду червоної машини. До них підбіг невеличкий вусатий чоловічок.

– У вас бензину не буде літрів п'ять? Не розраховував трохи – до заправки кілометрів

десять не дотягнув.

- Треба друг другу допомагати. Думаю, що трохи бензину знайдемо, - відповів Шнейдер і повернувся до Роя. - Петре, займись!

- Зараз, - відгукнувся Рой і пішов до фургончика.

- А ви звідки та куди їдете? - запитав Шнейдер чоловіка.

- Та мене всі по цій трасі знають, - з готовністю підхопив розмову той. - Декілька разів на місяць мотаюсь! Вожу човників з Кіровограда до Львова. Зазвичай по три, чотири чоловіки, - він озирнувся та трохи понизив голос. - А зараз їду на спецзамовлення. У Львові на мене вже чекає знайома з товаром. Зателефонувала мені. Говорить, що дуже багато набрала. І ось я їду... Шкода, що не встиг знайти попутників...

;

/*Човники - сучасна назва торговців, які курсують між місцями дрібногуртової закупівлі товарів та місцем продажу.*/*

;

Він посміхнувся і розвів руками.

- Ось і Петро! - сказав Шнейдер. - А я бачу, що ви поспішаєте...

- Не те слово, поспішаю, лечу... - перебив його чорнявий водій і підбіг до Роя.

- Але все одно з пальним треба бути акуратним, - керівник виразно подивився на Роя.

Той ствердно кивнув і вони направились до червоного авто.

Шнейдер підійшов до "Фольксвагена", зазирнув всередину, а потім поліз до кишені, дістав якесь посвідчення, підійшов до балакучого водія і сказав:

- Не хвилюйтесь. Я капітан СБУ Дерев'янка. Ми зараз виконуємо дуже важливе завдання пов'язане з корупцією. Транспортуємо до Львова членів однієї банди. Нас переслідують, і нам вкрай необхідно заплутати сліди. Треба змінити машину, тому ми вимушені тимчасово скористатись вашою машиною. Не хвилюйтесь, напрямок вашого руху залишиться тим же. Усе відбувається в рамках закону. По прибутті до Львова ми забезпечимо вас всіма необхідними документами...

;

/*СБУ - Служба Безпеки України.*/*

;

- Та я просто приватний підприємець, - ніяково посміхнувся водій. - Ніяких таких документів мені і не потрібно...

- Ну, от і згода, - і собі посміхнувся Шнейдер. Ми перенесемо наш вантаж до вашого авто. До речі, заправимо вам все наше пальне. Петре, займись, будь ласка, бензином.

- А чому ви одразу не сказали, що з СБУ? - запитав чорнявий водій.

- Маленька перевірка, - поблажливо відповів Шнейдер. - Невідомо хто міг бути в машині. А нам, погодьтеся, немає сенсу зайвий раз викриватися, бо можна нарватися на небезпеку.

- Зрозумів, - погодився водій.

Керівник групи почав тим часом стиха видавати розпорядження.

- Лейтенанте Толочко! - звернувся він до Рея. - Петре! Передай Терещенку та Корчичу наказ негайно перенести бандитів до "Фолькса". А нашу машину, - він показав напрям, - сховайте серед дерев.

- А ви, пане, не хвилюйтесь, - Шнейдер повернувся до водія. - До речі, як вас звуть?

- Володимиром... Мене тут всі на трасі знають, - стурбовано повторив водій.

- Ще одне. Не мені вам розповідати про ситуацію на дорогах. Тому для усіх перевіряючих - ми звичайнісінькі човники, які ідуть до Львова. Наші документи в порядку. Домовились?

Володя кивнув на знак згоди.

І вже через кілька хвилин майже вся група агентів швидко рухалась в західному напрямку.

Водій, який спочатку був дещо вражений перебігом подій, тепер заспокоївся: "Здається, хлопці дійсно зі служби безпеки".

;

;

/*-----39-----*/

;

Вільям Годріч нервував: ніколи він не був так близько до здійснення своїх самих найсміливіших мрій.

Він звик нікому не довіряти. Нікому, крім, зрозуміло, себе. Життя в жорстокому світі, де кожен сам за себе, навчило його саме цьому. А ще життя навчило його також тому, що великі плани одинаками не робляться. Для здійснення великої мети потрібна команда. Це непокоїло його. За всі роки роботи йому так і не вдалося повірити комусь настільки, щоб можна було спільно працювати, не озираючись навколо.

Він відчував, що йому випав саме той єдиний випадок, коли він зможе стати найголовнішим. Найголовнішим в світі.

За будь-яку ціну.

"На даному етапі, - думав він, неквапливо ходячі по кабінету, - треба негайно доставити сюди винахідників цього ефекту. Неодмінно треба буде ізолювати, або усунути всіх тих, хто захоче прийняти участь у розробці "матеріалу". І, наостанок, вичавити з цього "матеріалу" геть усе, що вони можуть та знають.

За будь-яку ціну.

Треба підготуватись до всіх можливих несподіванок. Наприклад, на заваді може стати ЦРУ: довелось же мати контакти з їхніми агентами. Але я щось поспішаю - мені ще й досі доводиться мати справу з ними. Гадаю, що інші наші розвідувальні служби не встигнуть втрутитись.

Ізраїльтяни? Так, це відчутна проблема. По-перше вони встигли досить багато узнати. По-друге, вони одразу оцінили всю важливість справи і одразу рішуче почали діяти. Зараз вони позаду, але ні в якому разі їх не можна випускати з поля зору - вони

можуть продовжувати діяти і далі: справа варта того.

Президент. Цього типа необхідно м'яко відсторонити від справи. Давати інформацію, зрозуміло, буду, але з запізненням, під виглядом перевірки, і обмежену, не треба дуже обтяжувати даними "державного мужа". Все це тільки до часу "Д". Того самого моменту, коли я, і тільки я зможу керувати світом".

Годріч зупинився біля свого крісла, трохи постояв і сів у нього.

"Команда. Її немає, хоч на цьому етапі вона мені вкрай необхідна. Вірних людей немає. Є вправний виконавець Джош. Що ж... Не дуже кмітливий, але цупкий у досягненні поставленої мети. Йому також не вистачає... рішучості. Як він зникнув, після моїх слів про необхідність створення авіакатастрофи у майбутньому. Однак, поки що попрацюємо з ним разом. А потім подивимось. У мене будуть сотні, тисячі, мільйони, мільярди вірних мені, і тільки мені виконавців. Я буду володіти всім світом. Усі разом взяті наполеони, гітлери та сталіни - молекули перед майбутнім володарем світу".

;

;

;

;

/*-----40-----*/

;

Шнейдер звик, що Рой чи хтось інший з його партнерів завжди мовчки правив машиною. Це дозволяло йому продумувати деталі наступної власної поведінки та поведінки усієї групи. Крім того, група стомилась: позначилась і шалена гонка по дорогах України, і постійна напруга в очікуванні можливих протидій конкурентів та місцевих міліціонерів.

Хоч тепер вони їхали без якихось перешкод, однак керівникові групи дошкуляв водій Володимир. Він балакав всю дорогу, цікавився роботою СБУ і задавав багато запитань. Шнейдеру доводилось відволікатись від продумування власних планів і іноді розповідати напіввигадані історії з власної практики, приписуючи їх українській розвідці.

Але одночасно він відчував полегшення: поїздка доходила кінця. Вже можна було слухати прикарпатські радіостанції, які повідомляли про скоре завершення пошуків загиблих в авіакатастрофі американців. Повідомляли також, що у зв'язку з великою кількістю загиблих дозволено було прийняти участь у пошуках американським воякам з іншого літака.

- Хоч і чужі, але шкода людей, - дивлячись на дорогу звернувся до Шнейдера Володимир. - Глупа смерть.

- Так, - той погодився з ним. - А до речі, як далеко звідси місце катастрофи?

- Кілометрів з двадцять, - відповів водій і показав напрям рухом руки. - Отам, приблизно через десять кілометрів буде поворот прямо туди.

- Цікаво, чи багато охоронних постів навколо місця катастрофи?

- Не знаю, але, гадаю, що виставлено тільки декілька постів: по одному на кожному напрямі, щоб направляти машини в об'їзд.

- Я теж так думаю.

"Настав час розстатися з балакучим водієм, - подумав Шнейдер. - як тільки доїдемо до того повороту, в машині однією людиною стане менше. Треба його убрати - нам свідків не потрібно".

"Ні, нікого убирати не потрібно. Це наказ. Спілкуватись тільки подумки".

"Наказ зрозумів".

"Добре. Продовжуйте їхати".

Цього разу прокинувся Анатолій. Це він скористався трохи раніше набутим досвідом по концентрації зусиль хлопців і відвернув небажаний розвиток подій.

"Всім агентам суворо запам'ятати: у подальшому при наказі зробити ін'єкцію ви повинні тільки імітувати цей процес. Як зрозуміли?"

"Буде виконано".

Приблизно за кілометр до охоронної зони місця падіння літака водій зупинив мікроавтобус.

- Далі не можна, - сказав він. - Охоронна зона.

"Всім вийти. Вантаж винести".

Вийшов водій і американські агенти, які обережно винесли хлопців та їхнє обладнання.

"Водію. Сідайте в машину та рухайтесь на Львів. Ви нічого особистого не пам'ятаєте, їхали як завжди, просто довелось зробити невеличкий крюк через авіакатастрофу."

Мікроавтобус м'яко рушив у зворотному напрямку.

"Американцям. Вважати всім, що водія ліквідовано".

;

;

/-----41-----*/*

;

У кабінеті прем'єр-міністра було затишно.

- Пане прем'єре, - мемуне пильно подивився на свого співбесідника: той ще не знав, що йому доведеться вислухати. - Ситуація дуже серйозна. На цей час у нас є певні підстави вважати, що американці переправляють цікавлячі нас об'єкти до США. Ми, відверто скажу, не встигли управитись.

Керівник розвідки замовчав, набрав носом повітря і продовжив.

- Однак не все втрачено. Існує план. План досить ризикований. І найбільший ризик в тому, що до цього часу ми нічим подібним не займались.

- Будь ласка, конкретніше, - прем'єр відчув, що мемуне намагається підняти вагу питання.

- Нам потрібно перенести дії на територію США. Більше того, ці дії повинні бути активними. Ми повинні захопити цих хлопців у тому місці, де їх будуть переховувати.

Якщо буде потрібно, то, навіть, у штаб-квартирі ЦРУ.

- Гадаю, що ви добре розумієте на що ви нас штовхаєте.

- У тому й справа, пане прем'єре, що дуже добре розумію. Але і ви зрозумійте: тотальний вплив на людей вартий усього. Ізраїль просто не має права поступатись. Можливо це буде виглядати і смішно, але вищі сили, - він подивився вгору, - вчасно попередили нас. І як би це не звучало, у мене таке відчуття, що вони нас не покинуть.

- Не думав, що колись, а тим більше, з вуст такого суворого прагматика я почую таке...

- Розумію вас. Пару тижнів тому моя реакція була б точно такою. А тепер конкретно про план. Ми повинні направити до США якнайбільше наших агентів. До того, більшу частину з них повинні складати агенти з бойовим досвідом. Нам нічого іншого не залишається, як організувати широкомасштабну військову операцію по захопленню розробників впливу.

Прем'єр пильно подивився в очі керівника розвідки. Той витримав погляд.

- Повторюю, я дуже добре вас розумію. І я у своєму розумі. Прошу тільки вислухати, бо остаточне рішення буде за вами. Дозвольте продовжити, пане прем'єре.

Прем'єр ствердно кивнув.

- Військова операція необхідна. Я довго думав над цим питанням. Нам не вдасться викрасти розробників так, як свого часу ми викрали Ейхмана: їх будуть дуже пильно охороняти. Однак треба врахувати психологічні аспекти. Відверто кажучи, використання розвинутих технологій у військовій справі розучило американців воювати. Не секрет, що їхні рембо та термінатори є вправними героями лише в кіно. При реальних обставинах вони вводять своїх вояків в зони конфліктів лише тоді, коли для них немає прямої загрози. Вони навіть не уявляють, що бойові дії можуть розвернутися на їхній території, де війни не було вже досить давно.

- Як ви взагалі уявляєте собі таку військову операцію?

- Перед нападом буде проведено інтенсивну інформаційну підготовку. Тобто або через наше посольство, або через будь-які інші офіційні установи ми попередимо американців про наявність даних, що готується напад на Сполучені Штати за підтримки якогось міжнародного терориста. Немовби нашим агентам вдалось отримати з різних джерел інформацію, що цей напад перевершить навіть напад на центр торгівлі у Нью-Йорку...

- Це вже конкретніше, але як можна перевершити той напад? - запитав прем'єр.

- Ми спрямуємо цю "інформацію" таким чином, що майбутній напад можливо буде торкатися безпосередньо Білого Дому та Пентагону. Як і після тих вересневих подій американці зреагують дуже швидко. Однак вони будуть пильно дивитися у небо і не помітять дій на землі. Наша військова операція буде проводитись під цим прикриттям. Тобто після нападу "терористів" американці, не маючи часу детально проаналізувати ситуацію, неодмінно прийдуть до тих висновків, які ми попередньо підкажемо. А нам зараз дуже важливо виграти час.

Збройні питання: міномети, ракети та інше. Це питання вирішуватиметься прямо

на місці. Наші бойовики почнуть діставатись до місця призначення одразу після вашого наказу. Зрозуміло, що вони поїдуть в якості туристів, бізнесменів, журналістів, студентів... Зрозуміло також, що вони поїдуть з сірійськими, ліванськими та іншими пашпортами: на випадок перевірок.

- Успіх операції?

- Зробимо все, що в наших силах.

- Цього недостатньо. Якщо операція не вдасться...

- Введемо прикриття: переведемо рейки на міжнародний тероризм і залишимося в стороні. Власне, ми повторимо маневр однієї добре відомої нам держави, яка під "терористичним" прикриттям, змусила зомбованих пілотів спрямувати літаки на будинки-близнюки у тому самому вересні, у тому самому Нью-Йорку. А потім "підказала" американцям напрямок пошуку терористів на близькому Сході. Ми повинні виграти.

Останню фразу мему не сказав з наголосом на другому слові.

Прем'єр підвівся зі свого місця та вийшов з-за столу. Він підійшов до шафи з книгами та подивився на них, немовби чекаючи відповіді на надзвичайно складне питання. Величезна відповідальність навалилась на його плечі. Деякий час він стояв так мовчки, а потім повернувся до свого співбесідника.

- Дійте, - тихо сказав він.

;

;

/*-----42-----*/

;

Наближався вечір. Шнейдер набрав номер на мобільному телефоні.

- Ми на півдні від міста призначення. Відстань - біля кілометра, - доповів він і почав слухати.

- Нас четверо і вантаж, - сказав він через декілька секунд.

Потім він вимкнув телефон і повернувся до своїх.

- Операція доходить кінця. Зараз за нами прибудуть. Охорону забезпечують наші. Транспортуємось разом з усім вантажем.

Члени групи з полегшенням зітхнули: операція була досить важкою, вони всі втомились і їм дуже не хотілось вибиратись з країни самотужки. Крім того, кожен відчував, що команда підібралась вдала і хотілось ще хоч трохи побути разом: хто знає, коли вони знову зможуть зібратись разом.

Через декілька хвилин до них наблизився мікроавтобус і зупинився в декількох метрах від групи, біля смуги смерек. З машини вийшов водій у формі вояка-американця. Він пильно подивився на групу, щось тихо сказав по мобільній радіостанції і нею показав на фургончик. Потім він повернувся до Шнейдера і тихо сказав:

- Привіт, Якобе. Як справи?

- Привіт, Джоне, - тихо відповів йому Шнейдер. - Все нормально.

- Треба швидше завантажуватись, - з полегшенням зітхнув військовий. - Ми тут не

можемо тягнути до нескінченності. Вантаж цілий?

Шнейдер стомлено подивився на нього.

- Можна подумати, що нам подобається мандрувати через всю країну... - і заспокоїв. - Цілісінький наш вантаж.

- Як ви дістались сюди?

- На автофургончику, водія ліквідували, віддалились від траси і зв'язались з вами.

- Ну ладно хлопці, не хвилюйтесь. Для вас все позаду. Відпочивайте.

З мікроавтобуса вийшло ще троє військових і через декілька хвилин всі його пасажери та так званий "вантаж" вже знаходились у невеличкому салоні.

- Їдемо прямо до аеродрому. Літак чекає, - сказав Джон. - Відверто кажучи, ми дійсно заждали вас: всі роботи практично завершилися ще вісім годин тому і ми вже просто тягли час. Тобто ви майже вчасно. Відпочивайте, скоро будемо вдома.

;

;

/*-----43-----*/

;

Останні дві доби новини в світі майже в усіх засобах масової інформації подавались в світлі трагічних подій з американським літаком.

====Вашингтон. Повертаючись до трагічних подій в Україні. Наші хлопці повинні були взяти участь у навчаннях, головним завданням яких була допомога населенню при можливому затопленні. Вони загинули при виконанні свого обов'язку. Літаком повітряно-військових сил США доставлено усіх загиблих у нещодавній авіакатастрофі. Вони будуть з почесними поховані на Арлінгтонському кладовищі.====

Зрозуміло, що про долю українських хлопців не обмовилась жодна радіостанція, телестанція та газета.

Годріч встиг подбати, щоб створену групу негайно відправили у відпустки "до подальших розпоряджень" з подякою за вдало виконане завдання, а хлопців доставили якнайближче до нього: у штаб-квартиру АНБ в Форт-Джордж-Мід. Субординація та важливість справи вимагали доповісти президентові про вдале завершення першого етапу операції.

Годріч не став гаяти часу.

- Добрий день, пане президенте...

За час доповіді він зумів запрограмувати президента на надважливість справи, на надсекретність, на надстроковість і отримав дозвіл на проведення перших допитів.

Тепер він, сидячи за своїм столом, з нетерпінням чекав першої розмови. Так, саме розмови, бо він добре знав, що творчі люди не дуже схильні до тиску, їх треба обережно підводити до "співпраці" з найсильнішою країною в світі, а насправді з ним.

Він давно вже вирішив, що допитувати хлопців, тобто розмовляти з ними, він буде особисто, перекладач не рахується. І з кожним окремо: розділяючи групу завжди можна скористатись окремими непорозуміннями з метою подальшого врахування можливих суперечок у своїх інтересах. Для цього він навіть заборонив проведення

попередніх рутинних допитів. Прізвища хлопців з'ясували з наявних документів.

План допиту-розмови був досить простим: ненав'язливо з'ясувати механізм відкриття впливу на великі маси людей у загальних рисах та можливість роботи з ним іншим особам. Запропонувати хлопцям якнайкращі умови роботи та відпочинку, найсучасніше обладнання...

"До речі, - подумав Годріч. - Хлопці вони молоді... Гарненьких дівчат у нас достатньо... З чим чорт не жартує..."

Він взяв зі столу світлини хлопців, які були зроблені одразу після їхнього прибуття у США.

"Кого викликати першим?"

Він добре знав, що саме зараз йому належить вибрати найслабкішу ланку в групі, коли вони ще не встигли отямитись від шаленої течії подій, коли знаходяться у невідомості і гадають: де вони? у кого? що з ними будуть робити?

Від найслабшої ланки залежить кількість і, головне, якість інформації, яку можна буде використати у подальшому. Цілком можливо, що доведеться м'яко, натяками, погрожувати.

Він подивився на світлину Олександра: "Цього? Мабуть, ні. Впертий погляд. Одразу не обробити..."

Потім вибрав фото Віктора: "Цей дуже спокійний, філософ. Можна втратити темп розмови і ув'язнути в незначних дрібницях..."

На поверхню перемістилась фотографія Вадима: "Рішучий. Цілком можливо, що виконує функції їхнього лідера. Буде допитаний останнім. Цьому навіть корисно трохи побути у невідомості."

Нарешті він витяг світлину Анатолія: "Оцей з виду добрий. Схоже, що сприйме необхідний темп розмови і, здається, буде шукати компромісних рішень".

Годріч рішуче натиснув кнопку:

- Викличте перекладача з російської мови...

Через декілька хвилин перекладач-стенографіст з'явився в кабінеті, тихо привітався і сів на запропоноване йому місце.

Годріч перевернув світлину, подивився на попередню інформацію і натиснув кнопку знову.

- А-на-то-лій По-ло-тан, - повільно, по складах, прочитав він ім'я та прізвище. - До мене на допит. Вища категорія секретності.

;

;

/*-----44-----*/

;

Йдучи коридором, Анатолій, дивився навколо: крім нечисленних, озброєних і мовчазних охоронників йому ніхто не зустрівся. Ліфт. Дев'ятий поверх.

Його ввели до кабінету Годріча.

- За вашим наказом, сер, - сказав офіцер охоронної служби, повернувся і вийшов.

Анатолій оглянувся довкола себе. Він побачив двох чоловіків, один з яких сидів за столом, а другий – в стороні, з папкою на колінах.

"Двоє. Шеф та перекладач. Шеф ще так собі, подивимось, а от перекладач якійсь недобрий", – подумки він зробив попередній розклад сил.

Годріч жестом запросив Анатолія сісти.

– Ласкаво просимо у Сполучені Штати Америки, – лагідно посміхаючись англійською мовою звернувся він до Анатолія і виразно подивився на перекладача.

– Дабр? паж?лавать в Сасєдін?ннє Шт?ти Америкі, – безвиразно переклав той.

Анатолій досить добре знав російську мову, але ніяким чином не збирався принижувати своєї гідності, тому і не звернув ніякої уваги на таку "дрібничку". Він пригадав, як його завжди дратувало, коли українські офіційні особи переходили на мову закомплексованих на своїй великодержавності московських журналістів, які, беручи інтерв'ю в Україні, навіть не перепрошували і одразу починали звертатись по-московськи.

Крім того, це невеличке непорозуміння з самого початку поставило його в позицію заздалегідь ображеного, що потім також, при нагоді, можна буде використати.

– Якщо я правильно зрозумів, я знаходжусь у Сполучених Штатах Америки, – спокійно українською промовив Анатолій, сів в запропоноване крісло і також подивився на перекладача.

Той дивився на хлопця і мовчав. Годріч повернувся до нього.

– Проблеми з перекладом? – суворо спитав він.

– Він розмовляє не на російській, сер.

Анатолій спокійно дивився на американців, переводячи погляд з одного на другого.

– Ви вільні, – звернувся до перекладача Годріч.

Він натиснув кнопку.

– Негайно фахівця з української мови із навичками стенографії до мене! – нервово було віддано наказ.

Неприємний перекладач вийшов.

– Ви розмовляєте англійською? – про всяк випадок запитав Годріч.

– Так, але моя англійська дуже погана, – повільно, чітко вимовляючи кожне слово відповів Анатолій.

– Гадаю, що ви все ж таки знаєте російську. Ваша країна...

– Моя країна, здається, незалежна. І якщо ми торкнулись питання мови, то на мою думку, незалежна саме від Московії.

– Ви любите свою країну...

– Можна вважати що так.

Годріч люб'язно посміхнувся, але його дуже не задовольнив початок розмови, починав дратувати повільний темп допиту, при якому ініціатива, здавалось, переходила до його співбесідника, дратували також і його незрозумілі відповіді.

"Коли ж прийде перекладач? Цей хлопець щось дуже спокійний. Можливо я помилився і він є лідером групи? Але мені треба поспішати: за своїм статусом я не

зможу довго тримати справу під своїм контролем. Президент може передати її до ЦРУ".

- подумав він і сказав:

- Якась непевна відповідь...

Анатолій з цікавістю подивився на нього.

- Якщо вас дуже цікавить розгорнута відповідь на це питання, то я залюбки...

- Ні, ні, не треба... Краще ось що. Скажіть відверто, отой фокус з виборами... Як ви це зробили?

- На відміну від вас, я на одне питання відповідь вже знаю: незаконний фокус з викраденням чотирьох чоловік з суверенної країни та перекиданням їх сюди - це ваших рук справа. Як це розуміти?

- Розуміти треба так: не як, а чому, - Годрічу сподобалась власна відповідь. Він навмисне не зреагував на адресоване йому запитання: це справа дуже поганих слідчих, які підкреслюють дрібниці, а потім дивуються, що піддослідні замикаються в собі та не довіряють їм.

- Тоді чому нас викрадено та фактично заарештовано? Де мої товариші?

- Звичайно, можна погодитися з тим, що вас доставили сюди дещо незвичним образом. Але цього вимагали обставини.

Годріч навмисне зайняв позицію виправдання своїх дій: цим він намагався приспати пильність Анатолія.

- Можу засвідчити, - продовжив він, - що інші члени вашої групи здорові та знаходяться у пристойних умовах. Ви, гадаю, керівник групи...

- Кожен може вважати що захоче... А ваші слова про пристойні умови для мене є просто словами...

Відчинились двері і до кабінету увійшла гарненька жінка.

- Перекладач, сер.

- Будь ласка, проходьте та сідайте, - показав їй місце Годріч.

Вона сіла на стілець і подивилась на начальника.

Той посміхнувся і повторив своє привітання, ясно натякаючи на новий початок допиту.

- Вітаємо вас у Сполучених Штатах Америки, - з виразним американським акцентом переклала вона Анатолію повтор вітання Годріча.

- У найдемократичнішій країні світу, - підхопив Анатолій. - Яка дозволяє собі повчати жити інших та одночасно плює на всяку демократію, коли "цього вимагають обставини".

- Нехай буде так. До речі, вже через декілька днів я вже не зможу гарантувати вам свого "демократичного" поведіння: все залежить від результатів, конкретних результатів. Тому я повертаюсь до питання впливу на вибори. Був такий вплив, чи ні?

Толик подивився на допитуючого.

- Важко заперечувати факт - ми всі читали газети... - він вирішив триматися видачі правдивої, але дозованої інформації: "Зараз головне об'єднатися з хлопцями. А там - побачимо. А цікаво: він випадково вжив слово "вплив" чи ні?"

- Це нам відомо, ми також читаємо газети. А тепер, будь ласка, розкажіть в загальних рисах про механізм або принцип роботи цього впливу.

- Я не маю повноважень про що-небудь розповідати. Зрозумійте мене правильно: мені необхідно побачитись з товаришами. Певен, що кожен з них скаже вам те ж саме. Пропоную не гаяти часу і дати нам можливість порадитись, або зустрітись з вами усім чотирьом.

Оскільки Годрічу не вдалось розтормозити Анатолія і той вперто стояв на своєму, то на цьому перший допит швидко закінчився.

;

;

/*-----45-----*/

;

Анатолія відвели до невеличкої кімнати-камери, яку нашвидкуруч зробили з якогось кабінету. Він не знав, що його друзі знаходяться неподалік. Однак все одно, якби і знав, то вони були на такій відстані, що встановити психозв'язок з ними без допомоги гілочок було неможливо.

Хлопці ж мучились невідомістю. І кожен думав не стільки про власну долю, скільки про долю своїх друзів, про батьків, які залишились одні в далекій, далекій тепер Україні.

І вони не знали, що їхні батьки кожного дня вимагали у влади з'ясування обставин викрадення своїх дітей та відповідної реакції. А те, що було саме викрадення вони не сумнівались. Вони діяли активніше міліції: опитали сусідок біля під'їзду і ті пригадали тепер вже підозрілу метушню біля автофургончика. Але влада залишалась спокійною: "Вони ж підприємці. Мабуть кудись поїхали за товаром".

Крім того для представників так званої влади зникли звичайнісінькі хлопці. Засмучена мати Віктора якось почула у "коридорі влади", як один службовець сказав іншому у приватній бесіді: "От якби вони були відомими журналістами, тоді б ще шукали..."

"Що ж це таке сталося? - думала нещасна мати. - Люди, громадяни, народ, від імені якого власне і існує ця влада, всі вони - ніхто... Я нічого не маю проти журналістів, але дивлячись телевизор, читаючи пресу уявляється, що саме журналісти є не менш як розум, честь та совість нашої епохи. Про смерть одного журналіста засоби масової інформації згадують значно довше ніж про групові смерті шахтарів, про громадян загиблих у землетрусах, повенях та інших природних та неприродних катаклізмах".

Бездущність чиновників краяла серця батькам. Але певних доказів про викрадення у них не було. А влада і не збиралась їх шукати.

;

;

/*-----46-----*/

;

Годріч поспішав. Хоча йому і вдалося переконати президента в тім, що справа

повинна була залишитись під його безпосереднім керівництвом, він почував себе досить непевно, бо знав, якщо в ЦРУ довідаються про порушення субординації, то у найліпшому випадку йому ніколи не дозволять не тільки керувати, а й займатись цією справою особисто.

Після того, як відвели Анатолія керівник управління АНБ деякий час сидів мовчки у своєму кріслі. Дивився знову на фотографії. Думав. Вибирав.

Перекладачка мовчки чекала.

"З лагідним побалакали, подивимося на впертого" – подумав він і перемінив своє попереднє рішення.

– Вадим Трошук.

Через декілька хвилин Вадим рішуче зайшов до кабінету і, не чекаючи запрошення Годріча, підійшов до крісла, де за кілька хвилин до нього сидів Анатолій, сів і запитав.

– Я вимагаю пояснень.

Перекладачка переклала.

Годріч посміхнувся: виходило так, що він не помилився у своїх розрахунках – саме цей хлопець є лідером групи – одразу намагається перехопити ініціативу.

– Ви президент Сполучених Штатів Америки? – раптом запитав Годріч.

– Ні, – не знітився Вадим. – Я громадянин республіки Україна.

– На превеликий жаль, на даному етапі я підпорядковуюсь тільки президентові Сполучених Штатів, – лагідно посміхаючись натякнув на існуючий стан речей шеф розвідки. – Більше того, запобігаючи деяким вашим питанням, скажу, що на цьому самому етапі нас цікавить використання вашого винаходу у боротьбі з міжнародним тероризмом. Певен, що ви розумієте всю серйозність справи, вам не треба пояснювати надважливість справи. Певен також, що ми з вами здатні порозумітись в спільній боротьбі і ви надасте нам всю інформацію...

– Я не розумію, чому з нами поводяться як зі злочинцями. Ви говорите про співробітництво і одночасно порушуєте закони: незаконно викрадено і вивезено громадян іншої держави, ув'язнено в невеличких камерах, ведуться допити. Де мої товариші?

– З ними поводяться добре. Власне, як і з вами. На превеликий жаль ми змушені тимчасово розмістити вас у кабінетах наших співробітників. Підкреслюю, тимчасово. Це незручності першого часу... Але повернемося до етичної сторони справи, – Годріч зробив невеличку паузу після перекладу. – Щоб надалі не торкатись цієї теми. Спробуйте зрозуміти підстави для таких дій. За звичайною логікою ми повинні були звернутись до керівництва вашої країни і надати їм всю необхідну інформацію про ваш винахід. Цілком зрозуміло, що таку інформацію довго тримати за сімома печатами просто неможливо. Які були б ваші дії на нашому місці?

Вадим мовчав, обдумуючи останні слова шефа розвідки.

– Ваші дії в країні, яка потерпала від жахливої атаки міжнародних терористів. Країни яка має всі підстави прогнозувати події у випадку попадання вашого винаходу до рук терористів. Повірте мені, бандити не будуть довго церемонитись з вами.

Вадим продовжував мовчати.

- Я хочу, щоб ви зрозуміли - з терористами можна боротися тільки за допомогою винаходу вашої групи. Приблизно так, як ми бачили це на прикладі виборів у вашому місті.

Вадим пильно дивився на Годріча. Він майже не слухав того, він обдумував ситуацію: "Що йому відомо? Здається, що мене він допитує не першим. Може він встиг обробити якимось чином когось з наших? Чи відомі йому загальні принципи механізму впливу? Яка справжня мета приховується за словами цієї людини? Як вести себе далі? Може визнати авторство впливу? Тим більше, що їм, здається, дуже багато відомо... Але ж далі вони захочуть детальної інформації... Але поки що саме роботи впливу вони, зрозуміло, не знають. Це можна використати..."

- По-перше, я вам не вірю.

- Чому? - здивувався Годріч.

- На початку допиту ви запитали мене чи я не президент вашої країни. Ви, здається, і досі не розумієте, що відтоді як один з ваших президентів займався сексуальними пустощами з практиканткою і збрехав під присягою, а суспільна думка вашої же країни з цим практично погодилась, жоден розумний чоловік в світі не вірить офіційним представникам вашої країни. Я вже не говорю про підроблені звіти ваших так званих бізнесменів...

- Що ж це так. Але я представляю спеціальні офіційні органи і працюю з достовірною інформацією. Цілком погоджуюсь з вами, що імідж нашої країни постраждав внаслідок відомих вам подій, але, в якості офіційної особи, я повинен виконувати відповідні інструкції. Певен, що ви мене добре розумієте. Отже ми зупинились на виборчому впливі...

- Припустимо, що мені, як і усім, дещо відомо про цей так званий вплив... - Вадим пильно подивився в очі Годріча. - Наприклад, кожний аналітик з тих виборних подій міг зробити такий же самий висновок як і ви. А ми, до вашого відома, займались і аналітичною діяльністю...

- Припускати нічого не будемо. Вплив існує. І нам з вами це дуже добре відомо. А втім, прошу, продовжуйте.

Годріч говорив спокійно, але в душі він зрадив: "І цей не проти поторгуватись. Він вважає, що визнає дещо. А я вважаю інакше."

- Повернемось до етичної та правової сторони питання поводження з нами...

- Я поважаю вашу думку, але не погоджусь з вами, - Годріч лагідно перебив Вадима. - Повторюю ще раз: масштаб терористичних дій, особливо підкреслюю, міжнародних терористичних дій і у просторі і у часі, вимагає, підкреслюю, негайно вимагає рішучої та швидкої відповіді. Невже ви спокійно будете отримувати інформацію про тисячі, десятки, сотні тисяч людських смертей, твердо знаючи, що могли їм запобігти? Зберегти життя людям: батькам, дітям. Усім невинним жертвам тероризму.

Він подивився як Вадим сприйняв його слова і продовжив.

- Певен, що всі ви небайдужі до проявів несправедливості. Власне, ви самі це підтвердили рішучим втручанням до ходу виборів. Зрозумійте, ми поділяємо ваше відношення до вашої же влади - нам відомо дуже багато...

Вадик мовчки дивився на співбесідника: здоровий глузд у його словах був.

- Щодо тероризму, - Вадим подивився в очі Годрічу і продовжив тоном вчителя, який роз'яснює прості речі учню. - Можу майже повторити - ви з усіх сил, усіма засобами намагаєтесь довести світові, що тільки уряд вашої країни може визначати сам термін тероризму та назначати відповідальних за терористичні напади. Кому-кому, а вам, розвіднику, дуже добре відомо, що перед нападом на Афганістан уряд США звинуватив одного арабського мільйонера в організації терористичного акту на території вашої країни. Численні закордонні та місцеві "радники" буквально нацьковували керівництво США на цю бідну країну. Офіційним приводом для розв'язування локальної війни стала відмова релігійного афганського уряду видати США цю людину: вони цілком справедливо вимагали навести докази її вини. А після закінчення бойових дій, вся юридична машина США розписалась у неспроможності довести фактичну причину нападу на суверенну державу. Світ виявився свідком імперської політики роздратованої наддержави. І, хоча справедливу реакцію на ці події було вчасно приглушено, певен, що в дипломатичних кулуарах знаходилось багато таких, хто глузував з методів військової дипломатії США, посипаючи солі на рану дипломатів аналогіями про роздратованість бульдога, якого нацькували не на того ворога...

- Однак факт залишається фактом. Напад одинадцятого вересня був. І саме терористичний напад.

- А хтось задавав собі старе-престаре питання? Кому це було вигідно?

Годріч зацікавився і вирішив трохи відійти від теми допиту. Він відчув, що його співбесідник має свою думку на ці події і вирішив повести себе у стилі Карнегі.

;

;

/*Карнегі Дейл (1888-1955) - автор книги "Як здобувати друзів та впливати на людей".*/

;

- Цікаво, а яка ваша версія?

- Версія, яка базується на наявній інформації. Перше. Не було ніяких терористів...

- То може і терористичного нападу не було?

- В загальному контексті подій - напад, звичайно, був. Але не було ніяких терористів в кабінах літаків - льотчики самі спрямували свої літаки на відповідні об'єкти... В салонах літаків були обмануті люди, які навіть примушували пасажирів дзвонити по мобільних телефонах про терористичний напад. А от льотчики були задалегідь запрограмовані на відповідні дії. Ви напевне знаєте, що багато держав ведуть роботи по так званому зомбуванню. Не виключено, що одна з них не тільки винайшла рішення, а й скористалась ним.

- Цікаво яка?
- А це вже нехай скажуть ваші аналітики.
- Але якими по-вашому були причини нападу?

- Відповідь доволі проста. На початку дев'яностих у світі формально залишилась одна наддержава. Претенденти на роль наддержави відрізнялись від неї лише ступенем розвиненості економіки. Тобто логічно припустити, що для вирівнювання ситуації необхідно нанести удар по ворожій економічному потенціалу ворога. Найважливішою ціллю, у яку було направлено подвійний удар, був, як гадали організатори нападу, економічний штаб американської економіки. Більшість з запрограмованих льотчиків виконали програму. Лише у одного програма викликала психічне протиріччя і він сам направив літака в землю. Гадаю, не помилюсь, якщо припущу, що ніяких хоробрих пасажирів у тому літаку не було. І це, мабуть, вам добре відомо...

- Дуже цікаві припущення... Повторю: дуже цікаві. Але теза про запрограмованість логічно підводить нас до питання винайденого вами впливу.

- Щодо якоїсь інформації про вплив. Мені треба порадитись з хлопцями, - рішуче сказав Вадим. - Ми завжди працювали разом і це не є моїм особистим питанням.

Годріч недовірливо подивився на хлопця.

- Розумію вас, - продовжив той. - Ви, зрозуміло, не довіряєте нам, але ви можете бути особисто присутнім на нашій невеличкій нараді.

- Гадаю, що ми можемо забезпечити вам таку можливість. Але після деякого часу. А зараз ви можете йти і відпочити в своїй кімнаті.

Вадим підвівся і вийшов. Годріч замовив кави собі і перекладачці.

"Таку зустріч, зрозуміло, можна забезпечити. Але не треба дуже спішити: нам потрібен час на пророблення всієї отриманої від них інформації."

Він був дуже задоволений отриманим результатом: він не сподівався так швидко знайти спільну мову з лідером групи. Головна мета його перших розмов була досягнута з майже отриманням попередньої згоди на співробітництво.

;

;

/*-----47-----*/

;

Мемуне почав проводити у життя свій дуже ризикований план: у США прибули майже сім десятків ізраїльських вояків. Мало хто з них прибув з ізраїльськими пашпортами, дехто використав йорданські, сірійські, єгипетські, марокканські... Це були невеличкі групи "студентів", "туристів", були серед них і "журналісти", і "бізнесмени"... Незалежно від мети, після прибуття всі вони концентрувались в трикутнику: Вашингтон, Філадельфія, Балтімор.

За задумом мемуне повідомлення про "жахливий" терористичний акт повинні були надійти до ЦРУ безпосередньо перед початком операції, щоб американці не встигли перешкодити їй втіленню зайвими перевітками документів, щоб знову не почався терористичний психоз у населення, коли підозрюють та перепереверяють всіх і

кожного.

Початок операції був призначений на першу годину ранку за вашингтонським часом.

Повідомлення про підготовку до терористичного акту зі сторони "відомого арабського терориста на території США" почали поступати до ЦРУ о сімнадцятій годині.

Перший сигнал прийшов з Єгипту: резидент ЦРУ повідомляв, що отримав неперевірену інформацію від одного свого інформанта, однак той на подальший зв'язок не вийшов.

Другий сигнал прийшов з Південної Африки. Південноафриканська розвідка повідомляла про майбутню велику терористичну акцію на території США.

Третій сигнал прийшов з теренів колишнього Радянського союзу: з Москви попередили про можливу великомасштабну операцію зі сторони терористів.

Тільки після цих сигналів дозволив собі озватися і Ізраїль. "Моссад" надала схожу інформацію, зміст якої зводився до того, що готується якась велика терористична операція зі сторони ісламського світу.

ЦРУ негайно підготувало відповідного документа та представило його на розгляд Ради Національної безпеки. Армію було приведено до підвищеної бойової готовності: ППО пильніше стало стежити за всіма маневрами літаків у повітряному просторі. В аеропортах ще ретельніше почали перевіряти вантаж пасажирів. Були розіслані відповідні директиви до посольств.

Зрозуміло, що все проходило без зайвого ажіотажу.

Сем Джош, розуміючи важливість роботи свого шефа, підготував коротку докладну записку про напруженість ситуації та наполіг на тому, щоб ця інформація була передана Годрічу негайно.

Той ознайомився з нею у перерві між допитами хлопців. Трохи подумав і підняв трубку спеціального телефону.

- Доброго дня, пане президенте. Це Вільям Годріч, начальник Управління телекомунікацій та комп'ютерних служб АНБ. У зв'язку з повідомленнями про можливий напад на державні установи США. Я вже доповідав вам про крайню необхідність роботи з вивчення впливу на маси людей. Так, йдеться про відомий випадок голосування в Україні. Я добре розумію, що повинен передати розробників впливу до ЦРУ, але вважаю недоцільним їхнє переміщення зараз, в умовах підвищеної небезпеки. Крім того, зважаючи на затрати часу на передачу цієї справи, прошу Вас поки що залишити роботу над цим впливом під нашим керуванням. Зрозуміло тимчасово. Вже зараз можу доповісти, що перші проведені допити підтверджують існування такого впливу. Певен, цим завданням треба займатись цілеспрямовано: не можна гаяти часу, треба досягти результатів якнайшвидше. В усякому випадку ми виконаємо будь-який ваш наказ.

Остання фраза була ризикованою, але Годріч дуже добре вивчив свого президента. І той не підвів – задовольнив прохання.

- Спасибі за довіру пане президенте.

Він поклав трубку.

"Карт-бланш отримано. Декілька днів спокійної роботи є. Цей час я використаю ефективно. Обов'язково. Чого б це мені не коштувало".

;

;

/*-----48-----*/

;

Цього разу перед Годрічем сидів Олександр.

- По якому праву нас викрадено? - рішуче почав він. - Я вимагаю...

- Не треба нічого вимагати, - українським відлунням прозвучав зміст фрази шефа розвідки. - Ми вже домовились з вашими друзями про нашу загальну зустріч, про попередню згоду працювати разом...

- ... інформації про моїх товаришів, - продовжив так, ніби не чув слів Годріча та перекладача Сашко.

- Повторюю, - спокійно вів своє Годріч. - Ми вже домовились з вашими друзями про взаємовигідну працю. Що торкається морально-етичної сторони вашого затримання, то я в черговий раз можу сказати тільки те, що моя країна, Сполучені Штати Америки, веде непримиренну боротьбу з міжнародним тероризмом, масштаби якого все зростають і ми повинні реагувати вчасно, і, більше того, працювати на упередження наших загальних ворогів, терористів. Уряд США бореться проти проявів тероризму по всьому світові. До речі, зараз ми маємо найсвіжішу інформацію про те, що готуються великі терористичні акції зі сторони ісламського світу. Ми не імпровізуємо. Ми діємо в рамках міждержавної таємної угоди про запобігання тероризму.

Годріч пильно подивився на Сашка: "А може я помилився і лідером в групі є цей хлопець? Цікава ситуація: невже кожен з них має лідерські здібності? І як вони уживаються в такому середовищі?".

- Приношу свої вибачення за дещо незвичний спосіб доставки вас і ваших товаришів сюди, - спокійно продовжив він. - Але, погодьтесь: інформація про таємну міждержавну угоду щодо боротьби з тероризмом не призначається для уваги кожному. Тобто, ви можете впевнитись наскільки ми вам довіряємо.

- Ми?

- Так ми. Я, Вільям Годріч, офіційний представник уряду Сполучених Штатів Америки та президента нашої країни.

- Щось надто багато уваги декільком українським хлопцям...

- Дуже багато уваги вашому відкриттю впливу на маси людей... До ваших послуг будуть наші найкращі лабораторії і фахівці. Без перебільшення: ви будете мати все.

- Ви, здається, переоцінюєте деякі результати нашої скромної роботи.

- Зрозуміло, ну які умови були у вас там. Що ви мали в Україні?

- Та мав...

- Що? - здивувався Годріч.
- Ви не повірите... Україну.
- Ну це загальна відповідь...
- Ви не вірите, але відкрию вам маленьку таємницю: тільки там я мав особливий стан душі, спокійну розсудливість, потяг до творчої роботи...

- Патріотизм патріотизмом, але весь світ намагається йти в фарватері лідера.
- А наша українська історія ніби підтверджує хибність шляху, коли керівники країни намагались йти у фарватері якогось лідера. Справжній лідер - це той, хто знає куди і як йти, і веде за собою. Тих, кого часто вважають "лідерами" змушені бігти вперед, тому що їх кусають за п'яти.

- Я розумію, що ми можемо довго дискутувати про це питання. Але пропоную наблизитись до теми нашої бесіди: ваші товариші вже погодились співпрацювати з нами, - він підняв руку долонею до Олександра, побачивши, що той захотів заперечити.
- На доказ цього можу пообіцяти вам зустріч з вашими товаришами для укладання остаточної угоди про взаємовигідне співробітництво проти міжнародного тероризму ...

- Поживемо - побачимо, - ухилився від ствердної відповіді Олександр.
- Гадаю, що ми з вами усіма порозуміємось, - лагідно посміхнувся Годріч і встав, показуючи що розмова завершилась.

Олександр мовчки встав і вийшов.

- Запросить останнього, - натиснув кнопку Годріч.

;

;

/*-----49-----*/

;

Віктор ввійшов до кабінету Годріча мовчки, впевнено пройшов до першого вільного стільця і сів.

"Невже цей мовчун може бути лідером групи? - вже вкотре подумав Годріч. - Парадоксальна, неймовірна, навіть цікава ситуація: чотири потенційних лідери працюють поруч... Невже вони не борються за лідерство? Вони повинні вести себе як павуки у банці. Це просто неймовірно..."

- Вітаємо вас в Сполучених Штатах Америки, - пролунала українська перекладачки після годрічевої американської.

Віктор сидів мовчки і не став відповідати на привітання.

- Ваші товариші були ввічливішими, - спокійно продовжив американський розвідник, хоча його дратувала мовчазна поведінка Віктора.

Однак Вітя продовжував вести свою лінію: він просто мовчки дивився на свого можливого співбесідника. Видавалось так, що він простим мовчанням почав перехоплювати ініціативу в інтелектуальному двобої.

- Вам не цікаво знати: як і чому ви опинились тут? Що відбувається з вашими товаришами...

- Ні, - нарешті тихо озвався Віктор.

- Цікаво чому?

- Бо відповіді на всі свої запитання я вже отримав...

- Яким чином? - здивувався Годріч. - Скажіть, будь ласка, якщо це, звичайно, це не секрет.

- Дуже дивно, - у свою чергу прикинувся здивованим здивування Вітя. - Невже в розвідці Сполучених Штатів Америки не вистачає досвідчених керівників-аналітиків?

- Не намагайтесь роздратувати мене, - швидко опанував себе і лагідно посміхнувся Годріч. - Ви не перший в цьому кабінеті...

- Так, і саме тому я знаю відповіді на свої запитання, - спробував і собі посміхнутись Віктор, перебиваючи перекладачку. - Адже цілком зрозуміло, що вашій розвідці потрібна від нас якась інформація: гадаю, що нас викрали саме з цієї причини. Далі. Я бачу, що мене утримують як незвичайного арештанта: моя так би мовити камера щось дуже нагадує кабінет одного ваших клерків, якого, здається, тимчасово попросили його звільнити. Крім того, моє місце заточення знаходиться досить близько до кабінету, де мене допитують. Зрозуміло, що камери хлопців також десь поблизу. Таким чином, логічно припустити, що нам надають особливого статусу. До цього, ви самі додали, що допитали моїх товаришів, а з огляду характеру мого власного допиту, припускаю, що з ними все в порядку. Як бачите все дуже просто.

- Дуже добре, - Годріч відкинувся в своєму кріслі. - Тоді розкажіть мені про вашу роботу і експеримент з виборцями. Попередня інформація у мене вже є від ваших друзів, які, до речі, практично погодились, співпрацювати з нами. Повторюю, співпрацювати з огляду на реальну загрозу міжнародного тероризму.

- Можливо, це є поважною причиною порушувати закони, - спокійно сказав Віктор. - А щодо якогось впливу... Я не знаю про що йде мова, тому згоден обговорити цю тему разом із моїми товаришами.

- Добре, - погодився Годріч. - Сьогодні ми всі заробили добрий відпочинок, а ось завтра зранку цілком ймовірно, що розв'яжемо всі питання разом. Згода?

- Авжеж.

Віктор сам встав зі стільця, підійшов до дверей і вийшов з кімнати.

- Вже пізно, - Годріч звернувся до перекладачки. - До завтра ви вільні. Але прошу вас бути десь неподалік звідси: ми повинні бути наготові.

- Зрозуміло, - відповіла перекладачка і також покинула кабінет.

Годріч напружено роздумував над результатами цього дня. Він відклав на завтра детальне вивчення матеріалів по систематизації вивезених книг та обладнання, бо в паузах між допитами встиг продивився попередні висновки. Хлопців насамперед цікавила фізика, хімія, звичайно радіоелектроніка, різні енциклопедичні видання. Серед інших матеріалів був звичайний учнівський зошит з інформацією про гілочки різних дерев.

"Важкий був день. Чотири непростих розмови з непростими хлопцями. Кожен з них має лідерські здібності і кожен може бути лідером четвірки. Але саме цього і немає. Здається так, що лідером є вся четвірка: кожен по-своєму піклується про своїх друзів,

товаришів. Як бути завтра? Розмовляти з усіма чотирма чи, може, залучити Джоша? Щось я дуже сьогодні стомився..."

Тільки зараз він відчув велику втому. Йому треба було добре відпочити перед завтрашнім днем. Вирішальним днем. Днем, коли він, Годріч, заволодіє найголовнішою таємницею на планеті Земля. У цьому він не мав ніякого сумніву.

;

;

/*-----50-----*/

;

Ізраїльтяни довідались, що практично одразу після приземлення американського військового літака з хлопцями на борту їх переправили до штаб-квартири АНБ.

Непомітно в районі Форт-Джордж-Міда збирались "студенти", "журналісти" та "туристи". В готелях, кемпінгах та просто в авто на автостоянках між Вашингтоном і Балтимором вже знаходились шістдесят досвідчених бойовиків.

Невелика кількість виконавців для такого надважливого завдання пояснювалась багатьма причинами. Треба було забезпечити надзвичайну легкість керування, щоб провести операцію без будь-яких помилок зі сторони нападаючих. Не мало сенсу дратувати американців великим озброєним формуванням. Крім того, для служби охорони був заготовлений невеличкий сюрприз, вироблений в ізраїльській секретній хімічній лабораторії.

Пізно ввечері, в означений час, до штаб-квартири АНБ вирушили легковики, джипи та декілька великих вантажівок, які планувалось використати у якості танків: виламати вхідні ворота у разі потреби. Ці вантажівки "позичили" на стоянках у водіїв-далекобійників, яких безпосередньо перед операцією, "по-сусідськи" пригостили "шпигунським" коктейлем.

Серед бойового вантажу була легка стрілецька зброя, декілька гранатометів.

Наказ був жорсткий: своїх не кидати ні в якому разі, переговори між собою вести коротко, переважно англійською, але з арабським акцентом; можна було вжити декілька арабських команд. До того, в одній з машин їхав вкрай переляканий арабський студент, якого викрали прямо з постелі, переодягли в маскувальний одяг та зв'язали. Його мали вбити та залишити десь у непримітному приміщенні на місці майбутніх подій для надійного прикриття операції. Практично він був призначений на заклання, що дуже нагадувало біблійські жертвоприношення.

У відповідності з розробленим планом, усі машини зосередились на лісистому пагорбі за декілька кілометрів від штаб-квартири АНБ.

Почались приготування до зухвалої операції. Бойовики готувались діловито, спілкувались дуже мало. Всі переговори велись майже пошепки. Кожен чітко виконував своє завдання. Всі перевдягнулись в маскувальний одяг, підготували зброю, спеціальні протигazi, мобільні телефони, заляпали номери вантажівок багнюкою.

А декілька бойовиків витягли з двох джипів металеві шухляди. Це, власне, і було сюрпризом. В шухлядах були спеціальні порошки-каталізатори. Після їхнього

змішування азот та кисень в повітрі перетворювались на закис азоту, тобто у звичайний звеселяючий газ. Задум ізраїльських хіміків був доволі простим, але достатньо ефективним: газоаналізатори американських розвідницьких служб не були пристосовані на виявлення сполук азоту та кисню, які, власне, є нічим іншим, як складовими звичайнісінького повітря. Крім того, порошки розпадались повністю і виявити їхні сліди вже через годину було практично неможливо.

Бойовикам пощастило: вітерець дув на об'єкт атаки прямо з їхньої сторони і тому місце газової атаки переносити не довелось.

;

;

/*-----51-----*/

;

Теплої, тихої літньої ночі, такої звичайної, здавалося спало майже все. Вартові на вулиці, позіхаючи, придивлялися в темряву, майже механічно виконуючи свій одвічний обов'язок. Робітники служби безпеки всередині розвідувального комплексу звично дивились на свої монітори, рух на яких зменшився, однак Палац Загадок не спав: в його надрах безперервно слухали, перекладали, та аналізували інформацію з усього світу.

На годиннику керівника бойовиків була перша година ночі. Він подивився на годинник і наказав: "Всім надіти протигази. Готуйте суміш".

Невидима газова хвиля покотилась до комплексу будинків АНБ, проходячи крізь зовнішню варту.

Справа полегшувалась ще й тим, що в потрібному їм корпусі АНБ був ще один агент. Щоправда досить дрібний – він займався прибиранням приміщень і, таким чином, міг допомогти на рівні дрібних дій. Його завданням було розсипати такі ж самі порошки у вентиляційній мережі будинку. Що він і зробив рівно о першій в одному з підсобних приміщень. Газ почав розповсюджуватись по внутрішнім приміщенням.

01:00. Розсипано порошки. Газ, що утворювався, був важчий за повітря і непомітно потягнувся за легеньким вітерцем. Всі бойовики – в протигазах – чекали наказу в трьох вантажівках.

01:10. По розрахункам газ повинен був почати діяти на місці подій. Керівник махнув рукою і вантажівки швидко рушили до головного в'їзду в штаб-квартиру.

01:14. Вантажівки дістались головного в'їзду. З головної машини вискочили двоє бойовиків з зарядженими гранатометами і ще двоє з гранатами. Чотири постріли – і вантажівки-танки рушили в зроблений отвір. Ще два постріли – і нейтралізовано високовольтну огорожу.

Вантажівки в'їхали на заборонену територію та під'їхали до темної будівлі. Бойовики швидко висипали з вантажівок. Вісім з них залягли біля машин: четвірки прикривали напрямок атаки і шлях відходу. Троє почали розгортати машини для відходу. Інші швидко побігли до будівлі.

Зі сторони охоронців не пролунало жодного пострілу. Охорона не чинила ніякого опору. Їм було смішно дивитись один на одного. І ще більше веселилися ті з них, хто

побачив дивних людей у протигазах.

- Дивись, Джордж! - реготав товстий охоронник. - А ти говорив, що інопланетян немає!

Він трусився від реготу, показуючи своєму колезі нападників.

- Ха-ха-ха! - хихотав Джордж. - Вже не можу сміятися. Живіт вже болить. Давно я так не сміявся! Я такого ще не бачив! Тільки це не інопланетяни - це жаби!

Охоронці і робітники АНБ були майже у несамовитому стані.

"Здається, наші хіміки чогось не доробили, - подумав керівник групи. - Неприродна поведінка супротивника розслаблює, мабуть треба було додати у суміш трохи сльозоточивого газу".

- Вперед, - не звертаючи на охоронників ніякої уваги, показав долонею напрям руху командир. - Шукати по кімнатах. Особлива увага на червоні стіни.

Троє бойовиків різонули кульовими чергами по відеокамерах - на всяк випадок, щоб не було видно скутих рухів полоненого студента.

01:16. Нападаючі розсипались по поверхах будинку. Завдання було відоме: треба захопити живими чотирьох хлопців, фото яких їм показали заздалегідь - агенти "Моссад" в Маріуполі під різними приводами встигли побувати в домішках у хлопців.

01:19. Командир та ще п'ятеро бойовиків разом з арабським студентом піднялись сходами на четвертий поверх.

Охоронець біля ліфта, зрозуміло, сміявся.

Командир холоднокровно застрілив його. Підійшов до вбитого, взяв його пістолет, повернувся до студента і повторив дію. Двоє його помічників швидко перевірили сусідню кімнату - там нікого не було - кинули туди гранату і втягли два трупи до неї. Студента прикрили розбитою шафою біля вікна, а охоронця залишили біля дверей.

По всьому будинку йшов інтенсивний пошук, відеокамери руйнували, але в декількох місцях їх залишили "непоміченими".

Годріч міцно спав у своєму кабінеті і навіть не відчував, що його величним задумам настав кінець.

Хлопці також спали, як звичайні люди, і не відчували, що відбувається навкруги. Кожен з них майже напевно знав, що завтра вони зустрінуться всі разом і спробують звільнитися з полону.

01:23. Двері в кімнату Анатолія різко відчинилися і бойовик увімкнув світло.

Через декілька секунд він натиснув кнопку на мобільці.

- Здається, знайшов, - сказав він арабською.

Бойовики швидко сконцентрувались біля кімнат хлопців. В кімнатах відчувався слабкий запах хлороформу.

- В одній кімнаті знайдено старенький комп'ютер, книги та різний мотлох, - доповів один з них керівникові і пояснив. - Здається, це їхнє.

- Забираємо все з собою, - швидко розпорядився командир. - Потім розберемось.

01:26. Хлопці не помітили, як їх, сонних, м'яко підняли та понесли до виходу.

- Відходимо, - віддав наказ керівник операції.

01:29. Бойовики вибігли з будинку та почали заскакувати до вантажівок. Всередині машин пройшла швидка перевірка наявного складу. Всі доповіді командир операції отримав арабською мовою.

01:31. Всі машини рушили на місце розгортання.

На головну частину операції – від початку проникнення у будинок і до відходу – планувалось не більше двадцяти п'яти хвилин. Ізраїльтяни впорались за сімнадцять.

01:35. На місці розгортання всі швидко роздяглись, склали увесь маскувальний одяг, протигази та зброю до однієї з вантажівок і розсипались по своїх легковиках.

Тільки двоє залишились на хвилину: щоб облити непотрібні вже машини бензином і підпалити їх.

Рушили. Позаду почувся вибух.

До третьої ночі майже всі бойовики повернулись до своїх мотелів, кемпінгів, автостоянок, знову стали туристами та студентами зі справжніми документами, а через годину всі спали міцним сном.

Лише командир та троє його помічників на великому джипі вивозили хлопців та їхній небагатий скарб подалі від місця нападу.

Подальший наказ був таким: перечекати декілька днів на території США і тим часом завербувати хлопців на службу Ізраїлю.

;

;

/*-----52-----*/

;

Тривогу забили через півгодини після завершення нападу. Першими оговтались охоронники біля муру. Вони побачили розбитий мур і почали виконувати відповідну інструкцію.

Через дві години штаб-квартира нагадувала розтривожене осине гніздо. З'їхалось велике начальство. Воно зібралось біля пролomu, який на той час вже охороняли посилені наряди: тимчасово було вирішено поки що не відновлювати мур, щоб мати час на збирання речових доказів.

З'явились і перші репортери. Вони воліли мати більше інформації, але їх вже чекали, і заздалегідь виставлений кордон не пропускав журналістів до місця подій.

Відсутність інформації породжує чутки, і декілька репортерів почали між собою складати свої версії нападу на штаб-квартиру АНБ.

- Може це і є той самий напад терористів, про загрозу якого щойно повідомив офіційний Вашингтон? - запитав рудий чоловік з фотоапаратом.

- Тобто версія ісламської помсти? - відповіла запитанням його сусідка.

- Не виключено...

- Однак нападали, можна сказати, на вуха та очі нашої розвідки...

--Ну і що...

- Припускаю, що в Палаці Загадок є багато таких загадок, розгадки яких хотіли б мати іноземні розвідки...

До розмови втрутився високий чоловік.

- Що ви тут толочите про якійсь версії? Після одинадцятого вересня дві тисячі першого, після створення потужної протитерористичної організації, після посилення додаткових заходів я навіть не міг уявити щоб на нас напали на нашій території...

- Це зовсім інше питання... - миролюбно відповів рудий. - А ви, до речі, яку газету представляєте?

- Та ніяку. Я просто здивувався кількості машин, які їхали на великій швидкості у такий час і повернули сюди... Я тут часто їжджу...

Рудий втратив інтерес до високого і повернувся до своєї сусідки.

- Тобто у кошику версій маємо помсту та виключно важливу інформацію...

- Мені здається, що друге вірогідніше тому, що...

- Тому, що?

- Вибачте, саме ось тому, що це є результатом мого власного експрес-аналізу події, і я вже зараз можу передати невеличкий репортаж своєму редактору.

- Зрозуміло, - зітхнув рудий і знову підійшов до охоронного кордону.

А симпатична сусідка відійшла кроків на двадцять і дістала з сумочки мобілку: вона вирішила одразу передати короткий репортаж черговому редактору по відділу нічних надзвичайних подій.

- Джо? На штаб-квартиру АНБ дійсно був скоєний напад. Поки що невідомо чи був цей напад зухвалою відповіддю терористів. Є припущення, яке може здатися неймовірним, що напад був здійснений якоюсь іноземною розвідкою... Заспокойся, будь ласка. На користь цього припущення говорять такі факти. Терористи всього світу зацікавлені у нанесенні якнайбільшої шкоди супротивнику, і, скоріш за все, вони знову скористалися б літаками або гвинтокрилами, або навіть намагались би розстріляти будівлі АНБ з легких мінометів. Картина руйнувань, яку ми зараз бачимо говорить про те, що головною метою нападаючих було не нанесення якогось потужного удару, а їм дуже було потрібно потрапити усередину... Вони сильно ризикували. На цю годину будь-які відомості про кількість нападаючих та можливих жертв відсутні. У мене поки що все. Якщо хочеш, то можеш давати в номер. А я зачекаю перших коментарів від наших "доблесних" розвідників.

Тим часом представників мас-медіа прибувало. Вони хвилювались і вимагали інформації.

Нарешті до них вийшов офіційний представник ФБР.

- Шановні панове. Я можу лише підтвердити, що на штаб-квартиру АНБ відбувся напад. Причини на цей час нам, зрозуміло, невідомі.

- Це терористичний напад, про який попереджувало ЦРУ?

- Така версія не виключена...

- Ви припускаєте напад іноземної розвідки?

- З таким же успіхом я можу припустити і напад інопланетян... - посміхнувся інтерв'юований. - Можу лише повторити, що справжні причини нападу на цей час невідомі...

- В такому випадку ви можете підтвердити, що в АНБ велись роботи в напрямку пошуку інопланетян?

- Я, так би мовити, в першому наближенні можу говорити лише про цілком земний характер нападу.

- Чи є якійсь втрати?

- Дані зараз уточнюються. Потрібен певний час. Прошу мене вибачити, пора працювати.

;

;

/*-----53-----*/

;

Ранком перші шпальти усіх газет Сполучених Штатів Америки "розкривались" заголовками. Студії телебачення "вибухнули" екстреними випусками новин.

"Терористи оголосили війну", "Черговий оскал терору", "Бойові дії за 20 миль від Білого Дому", "Найзагадковіша загадка Палацу Загадок", "Агентство, яке знайшли", "Хто постраждає завтра?", "Нова війна?"...

Коментатори усіх мастей та рангів з трагічними виразами на обличчі, з надривом в голосі, зі сльозою на кінчику пера щосили смакували надзвичайненьку. Але за награним театральним трагізмом відчувалась загальна роздратованість нездатністю влади ефективно протистояти потенційним ворогам.

Оскільки напад був здійснений не проти цивільного об'єкту, і вражаючих слідів руйнувань, окрім огорожі, не було, то подія явно не "тягнула" на рівень національної трагедії, тобто доводилось дещо інакше розставляти акценти коментарів. Журналісти починали дуже обережно ставити питання про відповідальність за те, що відбулось, про наміри нападаючих і взагалі висувати версії хто ж таки осмілився напасти на провідну розвідувальну установу держави.

В нервовій обстановці розпочалась нарада вузького кола керівних осіб держави.

Президент жбурнув на стіл купу газет:

- Хто доповість про все це?

Директор ФБР підвівся з місця:

- Я можу доповісти про наші попередні висновки. Напад було здійснено групою до ста чоловік. Діяли професіонали. Все почалось з газової атаки. Склад газу з'ясовується. Були підірвані входні ворота, ймовірно гранатометами. Нападники в протигазах, озброєні легкою стрілецькою зброєю, проникли до будинку. Ми додатково з'ясовуємо дані по пістолетах та автоматах, що були кинуті нападниками у вантажівку, яку вони потім підірвали. Одного з нападаючих було вбито. Ймовірно, охоронцем. Ми вже з'ясували, що це студент з однієї з арабських країн. Ймовірно, нападаючі не встигли його знайти та забрати за браком часу...

- Тобто знову арабський слід? - перебив його президент.

- Не виключено. Як вам відомо, нещодавно ми отримали з різних джерел інформацію про можливий терористичний напад...

- Тобто ви не впевнені.

- Точніше, пане президенте, ми впевнені, що це був не терористичний напад. Бо його було здійснено на дуже обмеженій території і нападники добре знали, що їм потрібно було шукати. Встановлено, що вони викрали тільки чотирьох хлопців, яких вивезли з України, а також все їхнє обладнання та книги.

- Це пов'язано з проектом Годріча?

- Так, пане президенте. Годріч тут неподалік, ми взяли його з собою для пояснень.

- Годріч зачекає. Гадаю, що багатьом з присутніх нічого невідомо про цей проект, - президент суворо подивився на членів Ради. - Щодо проекту. Годріч зв'язувався зі мною. Просив декілька днів на закінчення роботи з цими хлопцями. Мені доповідали, що вони винайшли вплив на маси людей на невеликій території. Ви всі пам'ятаєте ту скандальну історію про вибори українського президента.

Він замовчав.

- Вибачте, пане президенте, - втрутився директор ЦРУ. - Слід додати, що нещодавно в АНБ була викрита ізраїльська шпигунка. Був знайдений виток інформації до "Моссад". Більше того, ізраїльтяни розпочали операцію паралельну нашій на території України. Нам довелося застосувати крайніх заходів: частину ізраїльських агентів довелося нейтралізувати.

- Невже це вони провели цю атаку? - спитав президент.

- На цей час - невідомо, - відповів директор ЦРУ. - Ізраїльтяни відповідають, що вони тільки-но викрили працівника "Моссад", який працював на арабів. Тобто виток інформації поширюється.

- Ситуація ускладнюється, - зробив висновок президент. - Я хочу знати: чи дійсно той винахід такий важливий?

- Пропоную запросити сюди Годріча, - сказав віце-президент. - Цікаво послухати його звіт.

Через хвилину Годріч зайшов до кімнати і залишився стояти перед членами Ради: він розумів, що саме йому доведеться нести всю відповідальність, але не збирався здаватися просто так.

- Що ви можете сказати про причини нападу? - запитав його президент.

- Пане президенте. Причина одна - викрадені винахідники впливу на людей.

Годріч вирішив не приховувати нічого: він знав, що програв, але мав слабку надію вивернутися зі становища і, хто знає, можливо, знову опинитися на коні. Невдалий наполеончик сучасності розміркував так: "Президент - дурень: він так і не зрозумів, що це була моя власна операція. Кінець-кінцем, моєї провини в цих подіях немає. А за напад нехай відповідають ті, хто повинен був охороняти штаб-квартиру АНБ".

- Так, вони випробували вплив на невеликій території. Але вони почали працювати над дією впливу на всій земній кулі, - Годріч вирішив трохи прибрехати. - Гадаю, що всі розуміють, що це надзброя. Можна домогтись всього впливом. Обеззброїти всіх своїх ворогів одним тільки наказом. Цей винахід не треба патентувати, володар цього винаходу зможе контролювати весь світ. Тобто зможе зробити те, що досі не вдалось

нікому. З цих міркувань і був зроблений висновок про найменшу кількість людей, які були б ознайомлені з цією операцією. Тобто, саме цьому винахідники впливу були доставлені до АНБ, саме цьому я попросив керування справою на попередньому етапі залишити за мною. Я розумію, що дехто легковірний може і мене запідозрити в нечистих намірах. Але моя робота проводилась під особистим контролем президента.

Президент ствердно кивнув і подумав: "Треба було одразу брати цю справу під свій особистий контроль, однак поточні справи заїли, переважили".

- Щодо походження нападників, - продовжив Годріч. - Існує декілька припущень. Цілком ймовірно, що це могли бути ізраїльтяни, зважаючи на їхні надто активні дії в Україні. Щодо відповідальності: мені було відомо про можливий терористичний напад на території США, але ніхто не міг уявити собі до цього часу, що на комплекс АНБ може бути здійснена атака. Крім того, ми не займаємося охороною.

Годріч замовк.

- Ви вільні, - сказав президент.

Після того як Годріч вийшов, він сказав:

- Я хочу сказати, що ми як наддержави повинні відповісти якнайрішучіше. Але... Наша відповідь повинна бути хоч і швидкою, однак точною і конкретною. Я не потерплю ніяких поспішних дій, які можуть поставити під сумнів нашу роль світового лідера. Але... Мені дуже потрібна точна інформація якнайшвидше. Отже... Якими можуть бути наші дії? Ваші пропозиції...

Директор ЦРУ зітхнув і взяв слово:

- Вважаю, що нам не можна легковажно відноситись до цієї справи. Не виключено, що Годріч може якимось чином причетним... По-перше. Пропоную усунути Годріча з посади і залишити його в якості консультанта... Зрозуміло, тимчасово... До кінцевого з'ясування обставин... По-друге. Щодо дій. Необхідно негайно передати світлини цих винахідників до поліції з метою повернення їх... у наші руки. По-третє. Щодо мотивів та виконавців здійснення нападу. Можу запевнити, що ми намагатимемось встановити це якнайшвидше. Вже йде робота по з'ясуванню ланцюжка покупців та продавців кинутої нападниками зброї. По-четверте. Ми повинні мати повний контроль над цією операцією...

Директор ФБР пильно подивився на нього.

- Так, - твердо сказав директор ЦРУ. - Як виключення, ми вимагаємо повного контролю над цією операцією... У тому числі і на території США. Зрозуміло, мова йде тільки про узгоджене керування операцією. Тобто, тільки на час її виконання ми будемо координувати дії всіх наших розвідувальних служб.

Головне наше завдання знайти викрадених винахідників впливу. Найімовірніше, що вони ще на нашій території. На цей момент пропоную: жорстко контролювати в'їзд-виїзд в усій країні, ретельно перевіряти всю інформацію із Ізраїлю, у зв'язку з цим АНБ потрібно активізувати роботу в напрямку визначення і звуження кола усіх інституцій, кому відома інформація про вплив. Це перші кроки, пане президенте, на цьому шляху. Пропоную на час цієї операції працювати всім службам разом: завдання дуже важливе

для нашої країни.

- Усім зрозуміла надважливість цього завдання, - сказав президент. - Даною мені владою, я надаю особливих повноважень ЦРУ. Прошу всі інші служби координувати свою роботи з управлінням. Прошу доповідати мені про хід справи кожні три години.

Він встав зі свого місця і таким чином закрив нараду.

Усі присутні відчували, що в разі невдачі у такому складі вони вже більше не зберуться.

;

;

/*-----54-----*/

;

Олександр прокинувся першим. Оскільки карколомні події останніх днів навчили його прокидатися обережно, то він, лежачи на правому боці, трохи відкрив праве око і окинув своє нове навколишнє оточення настільки, наскільки це було можливо в його становищі. Напроти нього в ліжку спав Віктор, а трохи подалі біля дверей куняла за столиком симпатична медична сестра.

"Здається, ми знову разом, - із задоволенням відмітив Сашко. - Але чому в лікарні? Допит був нещодавно... Домовлялись про спільну зустріч... Ага... Ніч. Нас знову кудись тягнули... Немовби викрадали... Тепер лікарня..."

Він би так і лежав собі, думаючи, але, згадавши про спробу Вадима вмикати механізм впливу у стані сну, спробував і собі.

"Здається, що ми знаходимось у лікарні".

"З'ясуємо обставини у медсестрички. Де ми зараз?"

"У приватній психіатричній лікарні".

"Її місце розташування?"

"Неподалік від Вашингтону".

"Мета нашого перебування тут?"

"Мета мені невідома. Я повинна доглядати за пацієнтами і негайно доповісти, коли вони прокинуться."

"Забудьте про цю розмову".

"Добре".

Сашко розвернувся на спину і подивився навкруги так, немовби вперше побачив медсестру.

- Де ми? - запитав він.

- У лікарні, - лагідно відповіла сестричка і натиснула на кнопку на стіні.

- Чому у лікарні?

- Треба пройти короткий оздоровчий курс...

- Який курс?

- Вибачте, але це ви спитаєте у доктора... А ось і він!

До кімнати зайшов чоловік у білому халаті. Він лагідно посміхнувся і запитав:

- Ну, як ми сьогодні?

"Чому ми в лікарні?"

"Треба перебути якийсь час тут. Поки триватимуть пошуки..."

"Хто нас буде шукати?"

"Усі американські розвідувальні служби".

"Хто нас захопив цього разу?"

"Моссад".

"Чому нас переховують у психіатричці?"

"Це найзручніше місце".

"Чому?"

"Американці і не підозрюють як багато інформації ми отримуємо саме у цих закладах".

"Детальніше".

"Ми контролюємо більшість з них. Найбільш корисні ті, що розміщені біля великих міст. Ця - найкорисніша".

"Чому?"

"Ніхто навіть і не підозрює, скільки можуть знати психічно хворі родичі високопоставлених осіб, яких волею чи неволею доставляють сюди".

"Мета нашого викрадення".

"Нам вкрай потрібен ваш винахід по впливу на великі маси людей".

"Всім присутнім забути про цю розмову".

Для чоловіка в халаті і медсестри "промацування" пройшло непомітно.

- Як ми себе відчуваємо? - він продовжував лагідно посміхатись.

- Буду відчувати себе значно краще, коли дізнаюсь, де я, чому я тут і що від нас потрібно, - весело відповів Сашко.

- А я і не приховую, - відповів чоловік. - Нам довелось провести дуже ризиковану операцію по вашому звільненню з... Ми, представники держави Ізраїль, дуже цінімо вашу роботу і готові задовольнити усі ваші потреби...

- Те ж саме обіцяли й американці...

- Давайте продовжимо, коли всі ваші друзі прокинуться, і ми зможемо обговорити з вами усі умови...

- Пропозиція слухна.

- А поки що можу сказати, що ви знаходитесь на території лікувального закладу на відпочинку. Нам дещо відомо про перебіг подій з вами...

Прокинувся Віктор і одразу піднявся у своєму ліжку.

- Сашко, де ми? - гучно запитав він. - З ким ти розмовляєш?

Від його голосу прокинулись і Вадим з Анатолієм, вони почали оглядатися навколо.

- Ми у лікарні, - відповів Олександр спеціально для ізраїльських представників. - Нам пропонують працювати на країну Ізраїль.

- Невже усім хочеться використати нас в якості своїх власних інструментів? - запитав Віктор.

- Добре, що ви всі прокинулись, - лагідно сказав чоловік в білому. - Тепер ми

можемо поговорити більш конкретніше. Прошу вас вдягнутись і, після сніданку, ми розпочнемо переговори. Підкреслюю, переговори. Ви самі бачите, що ми вас не роз'єднуємо і допитів не ведемо.

"Чому хлопців не роз'єднано?".

"Ми змушені тримати їх разом. Чим менше людей, навіть тут, буде знати про їхнє місце знаходження, тим краще".

Хлопці дружно почали вставати з ліжок та вдягатися.

Через півгодини їх запросили до затишного приміщення. Там вже знаходились чотири ізраїльтянина. Одного з них вони вже бачили – це був директор приватної психіатричної клініки, а також, по сумісництву, добре законспірований секретний резидент "Моссад". Другий командував групою нападу на штаб-квартиру АНБ. Третій мав забезпечити переклад та охорону одночасно. Четвертий був довіреною особою мемуна. Він прибув до США зі спеціальною місією: спробувати завербувати винахідників впливу і супроводити їх до Ізраїлю.

– Прошу вас сідати, – запросив хлопців резидент. Перекладач переклав запрошення.

Хлопці сіли в зручні крісла.

– Ось тепер ми можемо детально поговорити з вами: відповісти на всі ваші питання та викласти вам наші пропозиції. Ми представляємо державу Ізраїль. Нам відомо про винайдений вами спосіб керувати великими масами людей. Ми віддаємо належне вашим здібностям. До речі, серед вас є євреї?

Хлопці переглянулись між собою.

– Кожен з нас українець, – ухильно відповів Сашко. – Як мінімум у душі.

– Ви мене трохи не так зрозуміли. Я лише хотів впевнитись, що серед вас немає антисемітів.

– Щодо цього – можете бути абсолютно спокійні, – запевнив його Анатолій. – Антисемітів серед нас немає.

– От і добре, – ласкаво посміхнувся до нього ізраїльтянин. – Ми маємо надію співпрацювати з вами. Вам будуть створені усі умови для роботи і відпочинку. Буду відвертим: відкрию вам наші карти. Ми не хочемо накачувати вас наркотиками та допитувати. Ми хочемо дійсно співпрацювати з вами.

"Ви дійсно хочете співпрацювати?".

Директор. "Так".

Командос. "Якщо буде такий наказ".

Довірена особа мемуна. "Якби не особистий наказ мемуна, я б ні хвилини не вагався і вибив з них все, що нам потрібно".

"Мемуне – ваш шеф?".

"Так".

"Наші речі також захоплені?".

"Так".

"Накажіть принести сюди декілька книжок та ящик з дерев'яними гілочками".

- На доказ цього я віддам наказ принести сюди деякі ваші речі, продовжив директор, він підізвав командира бойовиків і щось йому прошепотів на вухо. - Ви бачите, ми працюємо з вами відверто. Що ви скажете на запрошення працювати безпосередньо в Ізраїлі.

- А чого це ми повинні працювати в Ізраїлі? - запитав Віктор.

- Древня країна, країна розумних людей, країна Біблії, богообрана країна...

- Ми атеїсти, - сказав Вадим. - До речі, саме після читання Біблії я особисто упевнився у відсутності описаного там бога.

- Багатостраждальна країна, сторіччя переслідувань нашого народу та сторіччя переслідувань вашого народу майже поєднують нас, закладають основи для співробітництва. Крім того, ми вміємо цінувати допомогу, ми вміємо бути вдячними...

- А от тут дозвольте з вами трохи не погодитись, - сказав Анатолій. - Саме Біблія доводить приклади невіддячності: згадати хоча б золотого тельця...

До кімнати увійшов командос з ящиком та книгами і поставив їх на столі.

- Ось деякі з ваших речей. А поки що давайте залишимо теологічні питання і зупинимось на нещодавній історії. Вам безперечно відомо про Холокост. Про нацистські концтабори. Про мільйони невинних жертв.

- Так. Безперечно. Друга світова війна залишила глибокий слід в історії всіх народів. Про страждання народу Ізраїлю відомо всьому світові з численних голлівудських фільмів та інших творів мистецтва...

- Якщо на мене, то це досить відверто нагадувало пропагандистські дії, - вставив Олександр.

- Дійсно - Холокост широко відомий. А от Голодомор українців в тридцятих роках - майже ні. А за кількістю загиблих їх можна порівняти... - додав Вадим.

- Та й у роки Другої світової також загинув не один мільйон наших співвітчизників, - сказав Віктор.

- До речі, державі Ізраїль відомо скільки громадян різних країн загинуло переховуючи переслідуваних євреїв?

Ізраїльтяни мовчали - вони не чекали такої несподіваної реакції.

- Я скажу більше, - з гіркотою в голосі продовжив Анатолій. - Мого дідуся гітлерівці не переслідували, вони просто розстріляли перед хатою на очах у дружини і чотирьох маленьких діточок-дівчат, серед яких була і моя мати, за те, що він переховував у підвалі всіх переслідуваних нацистами, у тому числі і євреїв. Ви можете собі уявити, як було жити у післявоєнні роки його жінці і його дітям? Зрозуміло, що врятовані їм люди якось намагались допомагати нещасній сім'ї, але ціна тієї "вдячності" аж ніяк не рівнялась ціні його власного втраченого життя. Так. Мені відомо, що держава Ізраїль відзначала деяких з живих рятувальників - вручали відповідні відзнаки: щось на зразок дипломів праведників. А щодо загиблих... Щодо якихось компенсацій за їхні подвиги мені нічого невідомо. Якщо міряти на гроші, то вам добре відомо, що ізраїльські жертви Холокосту отримали від німців більше п'ятдесяти мільярдів доларів за свої страждання. Я хочу, щоб ви правильно зрозуміли

мене: це не антисемітизм, не запізніле бажання отримати гроші, це звичайне відчуття справедливості.

- Ви правильно сказали про страждання наших народів, - підтримав товариша Вадим. - Але існує велика різниця. Вона в тому, що ваш народ переслідували офіційно, а наш нищили неофіційно. Зрозуміло, світ про це все знав і знає: про сталінські голодомори, про гітлерівську окупацію. Який Голлівуд спроможний показати це? Тобто, чесною політикою ізраїльської держави був би постійний пошук тих, хто ризикував своїм життям, хто загинув заради збереження життя іншим. Ось і виходить, що певна кількість тих, кого нацистський режим переслідував офіційно, вижила; а ті, хто рятував їхні життя, загинули...

- Я бачу, що ви роздратовані....

- Ні, я говорю про елементарну справедливість. Скажу: ми не антисеміти і не сіоністи. Ми не ділимо людей за расовою ознакою. До речі, коли Сашко сказав, що ми українці в душі, це була щира правда: після монголо-татарської навали, після вторгнення завойовників з усіх сторін кордону, жоден з нас не може довести "чистоту" походження ні за материнською, ні за батьківською лініями. Ми душею відчуваємо українську культуру, ми думаємо по українському.

- Крім того, - Сашко подивився прямо в очі директора. - Мені особисто не подобається і сучасна поведінка правителів вашої країни. Акти самогубства, акти відчаю, які, до речі, прийняли широкого розмаху після приходу до влади в Ізраїлі справжніх екстремістів, розцінюються як терор. А справжній, державний терор розцінюється як відповідь на дії терористів. Я не виправдовую бомболодей, рівно як не виправдовую військові операції направлені на залякування місцевого населення...

- Бачу, що нам зараз домовитися не вдасться, - з погрозою в голосі сказав представник мемуна. - Взагалі, нам ваша згода непотрібна. Хоча на вашому місці краще було погодитися одразу. Вам доведеться трохи почекати і продовжити бесіду вже у нас вдома. Там, куди ви так не хочете потрапити. Ми намагались, щоб подорож і подальша співпраця були приємними для усіх.

Він встав показуючи, що розмова закінчена.

"Всім стояти".

Хлопці підійшли до столу і кожен взяв свою гілочку.

"Всім стояти, мовчати".

Навкруги запанувала тиша.

Подумки хлопці піднесли над приємним будиночком лікарні. Територія навколо будинку мала квадратну форму, була огорожена високою стіною, і, зрозуміло, охоронялась.

"Скільки людей знають про наше перебування тут?".

Довірена особа мемуна. *"Вісім".*

"Усім, хто знає про перебування тут чотирьох новачків негайно зібратись біля входу у будинок".

Четвірка розвідників направились до виходу з кімнати. З різних кутків лікарні до

входу потягнулись інші.

;

;

/*-----55-----*/

;

- Отакої, - задумливо сказав Олександр. - Опинились у Сполучених Штатах... ще й в психіатричній лікарні... не говорячи вже про перспективу поїздки до Ізраїлю.

- Нам треба вибиратись звідси, - Вадим подивився на хлопців.

- Треба, мабуть, повідомити додому, що з нами все в порядку, - сказав Анатолій. Наші мами, мабуть, з ніг збилися, шукаючи нас...

- Повідомити треба, - погодився Віктор. - Але як? Якщо розвідки, не вагаючись, пішли на протизаконні кроки, то не виключено, що вони намагатимуться перекрити нам усі шляхи, у тому числі контролюватимуть і наш зв'язок з домом.

Вадим. Так. Переговори по мобільним та супутниковим телефонам відпадають.

Олександр. Пошта?

Анатолій. Інтернет?

Віктор. Контроль можливий. Але наші повідомлення повинні дійти до наших рідних...

Вадим. Контроль наших квартир?

Віктор. Не виключено...

Олександр. А якщо через знайомих?

Анатолій. Через сусідів?

Вадим. Через якусь місцеву FM станцію?

Анатолій. Передати привіт рідним.

Віктор. Точно! А привіти передамо електронною поштою!

Олександр. Адресу створимо на якомусь сервері. Нехай потім шукають!

- Про це домовились. А тепер треба вибиратися звідси якнайшвидше, - поклавив товаришів Анатолій.

Хлопці рушили з кімнати.

- А чому, власне, нам потрібно вибиратися звідси, - раптом запитав Віктор. - Ми ж повністю контролюємо ситуацію в радіусі одного кілометра...

- Хто знає, а якщо оці "лікарі" повинні періодично звітувати комусь... - припустив Вадим.

- ...то той хтось може з'явитись тут у будь-яку хвилину, - закінчив його думку Олександр.

Вони вийшли з будиночка. На дворі була чудова літня погода. Дув свіжий вітерець, гарненькі дерева оточували будинок і тільки високий паркан та купка мовчазних людей біля входу псували відчуття ідилії картини.

- Що будемо робити з ними? - кивнув на купку Олександр.

- Так залишати їх не можна: ми ж до кінця так і не з'ясували механізм впливу, - сказав Віктор. - Крім того, не виключається, що "замороженість" може вплинути на

їхнє здоров'я...

- Але і "відморожувати" - не має сенсу: можуть зразу напасти, - з сумнівом подивився на купку Анатолій.

- Пропоную запрограмувати їх на нашу присутність тут... - почав Вадим, але зупинився, бо з дверей лікарні вискочила привітна жінка, а за нею бігла стурбована санітарка.

- Пані Джулія, негайно поверніться до своєї кімнати, - кричала вона на бігу і раптом побачила хлопців та вісьмох чоловіків серед яких був і директор клініки.

- Пане директоре, ви повинні бути...

"Заспокойтесь, будь ласка і зупиніться."

Медсестра зупинилась.

"Джулія. Що трапилось?"

Пацієнтка зупинилась і здивовано вигукнула:

- Мене хтось... **"...кликав?"**

"??? Так. Чому ви тут?"

"Я не можу... Я боюсь сказати..."

"Запитання тільки до директора. Чому ця жінка утримується у вас в лікарні?"

"Направлена сюди її лікарем-психіатром. Пресенільний психоз. Тривожно-депресивний синдром..."

"Далі не треба. Медсестра, чому ця жінка утримується в лікарні?"

"Вона ревна католичка. Її син, на її настійну вимогу, став католицьким священиком. Деякий час тому він зізнався, що двадцять років тому він домігся гомосексуальних стосунків з хлопчиком із його парафії. Для матері така новина стала справжнім ударом: вона збожеволіла - звинувачує себе; не може зрозуміти як її син, грішник, міг двадцять років брехати їй, собі, церкві та при цьому відпускати гріхи іншим; вона гадає, що зараз бога немає, бо в іншому випадку той обов'язково повинен був суворо покарати сина-священика-злочинця ще двадцять років тому. Сусіди інколи приїжджають до неї, розповідають, що це була майже праведниця з доброю і довірливою душею. Зараз у неї загострення хвороби і вона може накласти на себе руки".

"Ви вже здорові, пані Джуліє."

"Я не вірю в своє одужування."

"В нього взагалі не треба вірити. Ви здорові і можете одужати самотійно у будь-який час, коли знову почнете довіряти людям."

- Спасибі вам, добрі люди.

- Запам'ятайте, добра жінка, - несподівано сказав Віктор. - Слепа віра - це помилка доброго серця. Все мине. Помилка буде виправлена.

- Спасибі вам ще раз. Нехай Бог вам допоможе.

Хлопці лише посміхнулись.

"Ідіть до вашої кімнати. Поміркуйте. Одужуйте."

"Медсестра, проведіть її."

Жінки спокійно пішли до будинку.

- Повернемось до наших справ, - нагадав хлопцям Анатолій. - Оскільки нас будуть шукати по всій країні, як мінімум, дві розвідки... І шукати будуть чотирьох хлопців, то пропоную в радіусі дії впливу вселити в уяву кожного біоробота замість нас образи, ну хоча б, чотирьох молодих дівчат...

- Вони можуть припустити, що ми в змозі перевдягнутись, - виразив сумнів Вадим.

- Тоді уявимо їм, що ми тільки одна дівчина... - сказав Віктор.

- А ще краще, якщо жінка буде похилого віку і до того не дуже гарна собою. Це - щоб менше чіплялись, - пояснив Сашко.

- Гадаю, що цей варіант можна тимчасово прийняти, - погодився Анатолій.

- Коли на цей час інших пропозицій немає, то рушаємо звідси, - підсумував коротке обговорення Вадим

- Зачекай трохи, - сказав Віктор. - А що будемо робити з ними?

Він кивнув в сторону ізраїльських розвідників.

- Зробимо те, що ми вже робили. Запрограмуємо їх на тимчасову дію, як було з виборами. Пропоную нам зараз пошукати тут чотирьох чоловіків, не пов'язаних з ними і тимчасово вселити до їхньої уяви наші образи. Під дією впливу ізраїльтяни їх не чіпатимуть. Після декотрого часу, необхідного нам, щоб опинитись подалі від цього міста, нехай всі повертаються до свого звичайного стану.

"Усім молодим чоловікам вийти з лікарні."

Через п'ять хвилин вийшло шестеро. Хлопці вибрали чотирьох з них.

"На одну добу Ви будете Віктором, Ви - Олександром, Ви - Вадимом, а Ви - Анатолієм. Ідіть за директором."

"Всім ізраїльтянам повернутись на свої місця. Нічого не відбувалось. Продовжуйте вербування українців. Розмовляйте з ними англійською. Методів насильства не вживати."

Група людей розвернулася і попрямувала до будинку, а хлопці - в іншу сторону.

;

;

/*-----56-----*/

;

Директор ЦРУ отримав повний контроль над операцією. Він радів: враховуючи давню ворожнечу між провідними розвідками країни, зараз його контора взяла гору - саме ЦРУ тепер керувало і координувало дії по поверненню хлопців. Але разом з цим управління взяло на себе і величезну відповідальність: контроль за справою вів сам президент.

Були задіяні практично всі силові структури держави: крім ЦРУ, ФБР та АНБ була підключена вся військова розвідувальна мережа, Служба внутрішніх надходжень, розвідувальні служби відповідних міністерств, поліція, інформатори, а також різного роду конфіденційні джерела.

Завдання було коротке та ясне: знайти чотирьох хлопців. Крім того, ФБР та ЦРУ отримали додаткове завдання - контролювати всі відомі резидентури, а особливо

ізраїльську.

Під контролем були усі аеропорти, автобусні та залізничні станції, більшість готелів, мотелів, кемпінгів, крамниць. В усі банки, супермаркети та інші установи, в приміщеннях яких були установлені монітори стеження, було розіслано розпорядження вести постійне цілодобове спостереження.

Однак, важливість справи не дозволяла її робити з викладенням всіх деталей, тобто світлини хлопців були показані в усіх поліцейських дільницях, без пояснення справжніх причин пошуків, із завданням лише негайно повідомити у випадку їх виявлення.

Знову була зібрана група захвату і негайно направлена до Маріуполя з завданням ретельно контролювати поведінку родичів хлопців – на випадок можливих контактів останніх з рідними через різні засоби зв'язку.

Такого ще не було ніколи: система практично миттєво реагувала на усі повідомлення щодо хлопців, що надходили. Без затримок перевірялась геть уся інформація, що надходила до ЦРУ. У світлі визначення районів можливого використання впливу ретельно перевірялись навіть повідомлення пов'язані з непізнаними літаючими об'єктами. Перевірялась уся пошта, що була адресована до України.

О дванадцятій годині дня директор ЦРУ скликав надзвичайну нараду керівників усіх розвідувальних служб країни. Слід зазначити – секретність операції була такою, що тільки декілька з них знали головну причину такої масштабної операції.

– Нами перекрито практично усі напрями в'їзду-виїзду з країни, – розпочав директор. – Ведеться тотальне спостереження всіма наявними силами. Ситуація нестандартна: в силу відомих причин нам доводиться шукати цих хлопців без підтримки населення. Я хотів би почути конкретні пропозиції щодо шляхів полегшення пошуків та можливостей посилення заходів по пошуку.

Керівника Служби внутрішніх надходжень уперше запросили на таку нараду. Він відчував ніяковість і трохи нервував: йому хотілось достойно відзначитись у цій компанії.

– Якраз щодо цього... Щодо залучення населення... Якщо зорганізувати фіктивний лотерейний виграш чотирьох хлопців... з якогось далекого штату... ну, хоча б з Аляски, скажімо мільйона доларів. Ми можемо дати інтерв'ю щасливих родичів, а також, їхні фотографії. Родичі можуть повідомити, що хлопці ніколи не вірили у можливість виграшу і ще до тиражу вирушили у подорож по країні. Вони, зрозуміло, не знають результатів лотереї. Тим більший сюрприз їх буде очікувати, коли дирекція запросить кожного, хто їх побачить негайно повідомити у найближчий поштовий відділок. За певну суму. Гадаю, що таким чином можна поширити діапазон пошуків за рахунок залучення потенціалу місцевого населення без ризику нанести шкоду операції. Крім того, можна буде використати пресу та телебачення.

Він подивився на директора ЦРУ. Той, перекинувши декілька паперів перед собою, подивився до одного з них і зробив вигляд, що така пропозиція вже давно пророблялась в його структурі.

- Спасибі за пропозицію. Але це лише один з аварійних шляхів, які вже нами розглядаються, - сказав він. - Таким чином можна, зрозуміло, забезпечити підтримку населення. Ви всі добре пам'ятаєте про вашингтонського снайпера... Можливо, ми з вами уточнимо позиції, якщо не буде інших думок. Крім того, у зв'язку з виконанням стандартної операції затримання цих винахідників по всіх відповідним установам вже розіслані світлини. Задля уникнення зайвих непорозумінь серед наших же виконавців, нам доведеться розіслати секретний циркуляр з поясненням. Тому я хотів би вислухати інші пропозиції.

;

/*Вашингтонський снайпер тероризував декілька штатів США в 2002 році, вбиваючи невинних людей.*/*

;

- В розвиток висунутої ідеї можна запропонувати варіант нової телегри на основі відомого всім вам фільму, - своєчасно зорієнтувався в ситуації директор АНБ. - Зміст гри такий: четвірка хлопців уклала контракт про те, що їй вдасться перетнути територію Сполучених Штатів на протязі двох-трьох тижнів намагаючись залишитись непоміченими. Вони будуть мандрувати по країні. Їм можна міняти одяг, але заборонено гримуватися. Якщо цій четвірці за цей час вдасться не попастися нікому на очі, то кожен з четвірки отримає по сто тисяч доларів. Але якщо, якийсь пильний телеглядач вчасно повідомить про місце знаходження групи і викликає знімальну команду, то він отримає десять тисяч. Додатково ми можемо окремим секретним листом проінформувати відповідні служби щодо цієї гри, а саме: в якості залучення максимальних зусиль місцевого населення.

- Це вже краще, - схвалив ідею директор ЦРУ. - Всі американські бабусі і дітлахи будуть ретельно і цілодобово пильнувати за нашими пташками. Ще пропозиції?

Всі мовчали: пропозицій більше не було.

- Якщо інших пропозицій немає... - почав було директор ЦРУ.

Однак директор АНБ дозволив собі перебити його.

- Є одне невеличке питання щодо висунутої пропозиції, - він зробив невеличку паузу. - Адже фактично ми будемо офіційно шукати іноземних громадян, яких ми транспортували з їхньої країни з використанням екстремальних засобів... Тобто, я хочу сказати, що ми повинні передбачити можливі наслідки можливого міжнародного скандалу. Адже не виключений випадок упізнання цих хлопців кимсь з їхніх знайомих, які можуть перебувати на території Сполучених Штатів.

- Гадаю, що це питання ми можемо владнати з найменшими втратами, - відповів директор ЦРУ. - Державний департамент може активізувати всю наявну інформацію про діяльність президента України і відповідних урядовців. Фактичний безлад в країні такий, що всі урядові структури будуть раді відбитись від нових і старих звинувачень, а не те що шукати якихось своїх громадян. А, якщо хтось буде дуже наполегливим, ми врегулюємо питання нашими звичними засобами. Кінець-кінцем, ми не повинні звертати увагу на якусь Україну.

Він склав папери в одну стопку.

- Ще питання? Пропозиції?

Загальне мовчання.

- Нарада закінчена. Прошу залишитись представників розвідувальних та контррозвідувальних служб.

Більшість присутніх підвелись і вийшли з кабінету. Залишилися на своїх місцях директор ФБР, представник АНБ та декілька військових.

- А тепер справа нападу на АНБ, - сказав директор ЦРУ. - Ми ретельно проробляємо всю інформацію, але поки що не прийшли до остаточного висновку про виконавців. Усі факти свідчать, що напад було здійснено арабськими терористами: маємо вбитого нападника, арабського студента, схожий стиль та зухвалість дій, дзвінок що відповідальність за напад бере на себе одна з відомих воєнізованих арабських організацій, що базується на Близькому Сході, переговори вони вели по мобільниках переважно арабською...

- Аналіз наших даних свідчить, що терористичні організації не мають ніякого відношення до нападу, - м'яко вставив директор АНБ.

- Саме про це я і говорю. Складається враження, що комусь дуже хочеться перекласти відповідальність на іншого. Не хочу робити остаточний висновок, але мені здається, що це справа рук ізраїльтян: вони вже давно налагодили цей механізм. Всім добре відомо, що взяття так званої відповідальності по телефонному дзвінку - то для шумливої преси, в той час, коли справжня мета цього прийому прикрити справжніх виконавців. Нам потрібні фактичні дані. Ізраїльтяни рішуче заперечують будь-яку причетність до нападу. Більше того, вони повідомляють, що знайшли зрадника у своїй лавах...

- Було б непогано його допитати... - подумав вголос один з військових.

- Пізно. Вони повідомляють, що він покінчив з собою. Ціанід.

- Дуже підозріло, - сказав другий військовий.

- Так, - продовжив директор ЦРУ. - Але... Фактів у нас, ЦРУ, немає. Хто з вас може щось додати?

- На жаль, наша інформація збігається з вашим висновком, - директор АНБ обвів поглядом присутніх. - Швидкість дій, використання професіоналів-командос та інші деталі свідчать про те, що навіть, коли припустити участь терористів, їм просто не вистачило б часу на розробку і проведення такої операції такого масштабу. Тобто, операція готувалась заздалегідь.

- А не міг бути ще якийсь виток інформації з АНБ? - запитав військовий.

- Теоретично - міг, - директор АНБ після того, що відбулось з Годрічем відчував себе досить незручно. - Але розвиток подій в Україні ясно вказує, що на той час цю інформацію мали тільки АНБ, частково ЦРУ та ізраїльтяни. Причому останні діяли там дуже і дуже активно.

- Значить, я доповім президенту нашу спільну точку зору, - підбив підсумок директор ЦРУ.

Заперечень не було.

;

;

/*-----57-----*/

;

Майже одразу після того, як хлопці вийшли із лікарні, їм пощастило зупинити старенького "форда" з балакучим дідком-водієм.

- Я отак собі їхав і думав: непогано було б підвезти приємну літню жіночку. І собі зробити приємність і їй у чомусь допомогти, - почав той тільки-но хлопці встигли сісти.

- Чи не так?

- Зрозуміло, так, - взяв на себе ініціативу розмови Олександр, який сів біля водія.

- А у вас приємний голос...

Хлопці позаду пирснули.

- Та де там... Зовсім звичайний голос.

- І самі ви добре виглядаєте.

- Та де там...

- Ні, ні. Повірте мені - таки добре, - запевнив Сашка у ролі жіночки водій. - А ви, здається, не корінна американка.

- Так. Звичайно. Я з України. Прибула соди нещодавно...

- Україна? А де це?

- В Європі.

- Щось не знаю такої країни...

- Дуже дивно, адже Україна розміром майже з Техас...

- Розміром з Техас? Така велика країна? І чому нас ці вчителі у школах навчають?

- Не хвилюйтесь. Хоча ця країна і велика, але була майже невідомою, тому що була в складі колишнього Радянського Союзу...

- О! Радянський Союз! Знаю!

- От і добре...

- Ми вже стільки їдемо, а я і не спитав, власне, вам куди?

- А ви куди їдете?

- У Вашингтон. До сина. Він в мене адвокат

- Як добре! Я також прямую до Вашингтона. Мені потрібно залагодити деякі справи у посольстві.

Хлопці, які сиділи ззаду, аж каталися од сміху.

- Мене звуть Джім. А як вас звати?

Сашко замислився. А тим часом йому допоміг Віктор, який крізь сміх промимрив: "Джозефіна".

- Джозефіна? - перепросив старий. - Досить рідке ім'я...

- Тутсі, - пискнув Анатолій, тримаючись обома руками за живіт.

- Я так і не зрозумів. Джозефіна чи Тутсі?

- Тітонька Чарлі... - розсердився Сашко.

Він повернувся назад до трійки товаришів.

- Ви що? Сказалися?

- Я - ні, - водій прийняв звернення на свій рахунок. - А ось ви, здається, досить дивна жіночка. Мабуть-таки, вам доведеться добиратися до Вашингтону іншим шляхом.

Він почав гальмувати машину.

"Заспокойтесь. В машині нікого немає. Вам все це уявилося."

Водій спокійно почав підвищувати швидкість.

"От уявиться таке. Наче і насправді щось було. Мабуть закуняв за кермом."

А хлопці вже реготали в увесь голос. До них приєднався і Сашко: він зрозумів, що всі вони розряджаються від величезної нервової напруги.

- Джозефіна!..

- Дафна!..

- Тітка Чарлі!..

- Тутсі!..

- Ще трохи і він схопив би мене за колінку!

- Вірка Сердючка!

;

*/*Джозефіна, Дафна, Тутсі, тітка Чарлі, Вірка Сердючка - персонажі, де в якості жінок виступають чоловіки.*/**

;

- А заміж ти не збираєшся?

Хлопці реготали хвилин п'ять, а потім почали заспокоюватись.

- Гадаю, що всі погодяться - ідея бути літньою жінкою зазнала невдачі. Треба придумувати щось інше, - почав Анатолій.

- Може під виглядом літнього чоловіка? - якимсь невпевнено запитав Віктор.

- Дитини? - прозвучала пропозиція Вадима.

- Ні. Дуже підозріло - одна дитина в місті... - відгукнувся Сашко.

- Неживий предмет? - Анатолій подивився у вікно.

- А як будемо рухатись? - заперечив Вадим.

- Може комаха? Муха? - продовжив висування ідей Олександр.

- А як, коли хтось почне ганятися за нею. Можемо знову нарватись, як ось щойно було... - не погодився Анатолій.

На деякий час хлопці замовчали, роздумуючи над новими пропозиціями. З роздумів їх вивів водій: він почав пригальмовувати, бо на узбіччі голосувала дебела жінка років сорока.

- Зараз ми з тобою покатаємось... - замріяно промимрив водій.

"Нікого не брати."

Машина знову почала набирати швидкість, залишаючи дебелу жіночку на узбіччі.

- Зрозуміло, можна було б і комахою, і собакою, і кішкою, - продовжив Віктор. - Але нам, напевне, доведеться заходити і до магазинів, і до кав'ярень, і до готелів... Треба ж нам їсти, десь спати...

- А, враховуючи наш статус втікачів, нам, можливо, доведеться заходити і до офіційних кабінетів, ну хоч до поліцейських ділянок, щоб узнавати новини щодо нас, - підтримав його Олександр.

- От якщо б стати невидимими... - озвався Віктор.

- Геніально, Вітьку! - Вадим хлопнув його по нозі. - Нам треба стати невидимками!

- І ми це можемо зробити! - вигукнув Анатолій.

- Та ми вже зараз невидимки! Подивиться на нашого водія! - показав пальцем Віктор.

І дійсно, хлопці вже користувались ще однією перевагою впливу - фактором невидимості: водій спокійно їхав і зовсім не помічав їхньої присутності.

"Ми невидимі."

- В радіусі дії впливу ми є невидимими, - постановив Віктор.

- А пригадайте людину-невидимку Герберта Уеллса... - сказав Віктор. - Ми тепер досягли того, про він писав ще в кінці дев'ятнадцятого сторіччя...

;

*/*Уеллс Герберт-Джордж (1886-1946) - письменник. Автор науково-фантастичних романів, серед яких роман "Невидима людина".*/*

;

- Так-то воно так, але трішечки не так. Ми радикально відрізняємось від нього: Уеллс уявляв фізично невидиму людину, а ми психічно невидимі, - не погодився з ним Вадим.

- Так, у цьому ти правий, але я мав на увазі феномен невидимості взагалі, - уточнив свою позицію Віктор.

- Хлопці! Так тепер ми можемо заходити до будь-якого ресторану... - вигукнув Олександр.

- Спати в будь-якому готелі... - підтримав його Анатолій.

- Якщо, власне, будуть вільні номери... - охолодив їх Анатолій.

- А як офіціанти будуть приймати замовлення від невидимок та виконувати його? - запитав Вадим.

- Тут дійсно ще треба подумати... - погодився Віктор.

- Але ми можемо заходити до магазинів і брати все, що нам треба... - висловив припущення Сашко.

- А нам це ще треба перевірити: як оточуючими будуть сприйматися рухи неживих предметів, - сказав Толик.

- Є ідея! - вигукнув Вадим.

"Все, чого ми торкаємось, стає невидимим, неіснуючим. Не звертати на це уваги."

- Можемо зараз же і перевірити, - сказав Сашко і відкрив водійську шухлядку перед собою. - Так. Папірці якісь. Ого! Пістолет!

Він витяг пістолета і закрив шухлядку.

- Ось бачите він нічого не помічає, хоча я взяв пістолета у нього на очах.

- Ідея, здається, працює, - обережно висловився Вадим. - Сашко, поклади цього пістолета назад. Нам він ні до чого...

- А, може, і згодиться, - Сашко пильно розглядав зброю.

- Навіщо нам доставляти неприємності цьому дідусеві, - сказав Анатолій. - Крім того, ти, мабуть, забув, що ми володіємо найсильнішою зброєю на Землі...

- І то правда, - Сашко поклав пістолета назад. - Хлопці, пропоную трохи відпочити.

Усі відчували велику втому, яка навалилась на них майже одразу. Вони відкинулись на своїх сидіннях і почали дрімати.

;

;

/*-----58-----*/

;

Тим часом почав діяти план розвідницьких служб. Найбільша телекомпанія країни почала передавати умови нової телегри "Американська пильність". Симпатичні ведучі показували світлини хлопців і пояснювали правила нової, реальної, захоплюючої гри, участь в якій може взяти кожний. Треба тільки побачити і вчасно зателефонувати до найближчої офіційної установи. Установа оперативно надішле свого працівника, який повинен упевнитись в достовірності повідомлення та викликати знімальну групу телекомпанії. Якщо повідомлення підтвердиться, то пильний американець отримає десять тисяч доларів! Дорослі можуть дзвонити одразу, а діти повинні попросити зробити такий дзвінок своїх батьків. Про подробиці нової телегри глядачі можуть дізнатись з вечірніх випусків газет.

Громадяни схвилювались. Розумніші підвищили попит на біноклі, інші підвищили власну пильність. Результатом такого "підвищення" стали численні дзвінки до мерій, поштових відділень, поліцейських відділків, підрозділів ФБР. Дехто дійсно бачив чоловіків схожих на хлопців: десять тисяч доларів значно підсилювали їхню уяву; дехто просто таким чином "жартував".

Інформація про кожний дзвінок негайно надходила на спеціальний телефон телекомпанії і вже через декілька хвилин відповідним чином активізувались найближчі агенти ФБР.

Зрозуміло, що перевірка кожного повідомлення займала досить багато часу. Ефбеєрівці виконували цю роботу старанно, а от більшість поліцейських нарікала: зовсім незвична для них робота - бігати по дільниці та ще підтверджувати повідомлення мешканців. Вони не розуміли чехарду з недавнім надходженням світлин цих хлопців, відчували, що їх змушують таскати каштани з вогню для інших, і з великим задоволенням відмовились би від цієї роботи, але суворий наказ про виконання надійшов з самої гори. А потім, додатково, ще надійшов секретний циркуляр з роз'ясненнями щодо телегри як допоміжної функції по активізації пошуків.

В результаті ретельних пошуків було затримано декілька молодих чоловіків. Дехто з них дійсно віддалено був схожий на когось з хлопців, а один був настільки схожий на Олександра, що йому навіть довелось не тільки представляти свої документи, а й

викликати рідних та знайомих для підтвердження своєї особи.

Розвідницька сітка була розкинута широко. Не було ніякої фізичної можливості проскочити крізь якусь шпаринку. Крім психічної можливості. А таку можливість ніхто з "рибаків" не враховував.

;

;

/*-----59-----*/

;

Автомобіль з хлопцями вже в'їжджав на вулиці Вашингтона.

Віктор, якому не спалось, розштовхав сусідів:

- А не пора нам виходити?

- А де ми? - протер очі Сашко.

- Наступна зупинка - Вашингтон, - метрополітенно об'явив Віктор.

- А я б ще трохи поспав, - позіхнув Вадим.

- І я б не відмовився, - погодився з ним Анатолій.

- То можемо скористатись якимсь готелем... - запропонував Віктор. - Все ж краще спати в ліжку ніж в машині. До речі, пропоную зупинитись десь на окраїні міста: легше буде з вільними номерами і менше уваги до відвідувачів.

- То давайте дивитись, біля якого нам краще вийти, - запропонував Анатолій.

- А ось справа є якийсь... - побачив невеличкий готель Олександр.

"Зупинитись."

Водій слухняно зупинився.

Хлопці вилізли з машини, закрили дверцята.

"Можна їхати."

Вони залишились самі біля входу в готель.

- Ну і як будемо добувати номери? - запитав Анатолій.

- Спочатку ввійдемо до готелю, а там розберемось, - сказав Віктор та першим рушив до дверей.

Хлопці увійшли всередину. За конторкою сидів портє. Він дивився на двері.

- Не розумію, - пробуркотів він сам до себе. - Що це таке з дверима. Мабуть вітер...

- Давай Вітьок, узнавай чи є тут вільні номери, - Анатолій подивився на Віктора.

Той мовчки підійшов до портє і потягнувся до реєстраційного журналу.

- Не треба! Не чіпай! - вигукнув Олександр.

- Чому це? - запитав Віктор.

- А ти бачив як він дивився на двері? - відповів запитанням на запитання Сашко.

- Ну, бачив. То й що?

- А те, що ми самі невидимі, але фізичні предмети, на які ми діємо - видимі. Уяви як ти сам би зреагував, якщо ти сидиш вдома, а в тебе з-під руки сам собою рухається, наприклад, книга.

- Але для інших предмети рухаються тоді, коли ми не акцентуємо на цьому уваги. Згадайте нещодавній випадок з пістолетом, - не розгубився Віктор.

- Переконав, - погодився Олександр.

"Скільки вільних місць у готелі?"

- П'ять номерів ще є.

"Покажіть, де висять ключі від найбільшого."

Порт'є мовчки потягнувся до стенду з ключами, і, не дивлячись, ткнув пальцем в один.

"Цей номер зайнято. Ніяких відміток робити не треба."

Віктор взяв ключа, подивився на номер і рушив до сходів.

Через хвилину вони були в номері.

- Оце є великий номер? - ввійшов у приміщення Віктор.

- А що ти хочеш? - озвався Вадим. - Невеличкий готель, на окраїні міста, як ти і хотів...

- Так, я хотів добре відпочити...

- Так і відпочинемо, - сказав Олександр. - Дві кімнати нам вистачить. Однак треба вирішити питання з їжею...

- Чия черга бігти до магазину? - спитав Віктор.

Він згадав, як вони по черзі бігали зі своєї контори до найближчого магазину під час обідньої перерви.

- Черга-то моя, - озвався Вадим. - Але не помилюсь, якщо скажу, що нам не можна роз'єднуватись. Особливо тепер, коли нас шукають по всіх Сполучених Штатах невідомо які розвідки.

- Слушно, - погодився Анатолій. - Пропоную чергування тимчасово відмінити.

- Вадику як завжди повезло... - зітхнув Сашко.

Хлопці вийшли з готелю і направились до найближчого магазину.

Це був невеличкий магазинчик. Вони увійшли всередину. Продавець здивовано подивився на двері.

- Хто там балується з дверима? - з погрозою в голосі крикнув він, гадаючи, що це розважаються хлопчики.

- Знову двері, - помітив збіг подій з готелем Віктор. - Наперед перед тим, коли кудись будемо заходити, програмуємо всіх там присутніх "не звертати увагу на незвичні рухи фізичних предметів"...

- Це питання ми вирішимо, - сказав Анатолій. - А от як ми будемо брати їжу, яка, власне, нам не належить...

- Так, виникає питання етичного плану, - погодився Вадим. - Ми не можемо брати того, що нам не належить...

- А я не зовсім згоден з вами, - перебив його Олександр. - По-перше, нас сюди привезли проти нашої волі, тобто турботу про нас повинен нести уряд цієї країни. Друге випливає з першого: ми маємо повне право здобути гроші в якійсь урядовій структурі...

- Чи не в Федеральному Резервному Фонді? - посміхнувся Віктор.

- Ну не знаю де. Може на пошті...

- Гадаю, нам не треба турбуватися про гроші... - почав Вадим, але його перервав чоловік з панчохою на голові, який несподівано увірвався до магазинчика. Він підбіг до продавця направив на нього пістолета і закричав:

- Гроші! Негайно! Усі гроші з каси!

Продавець ніби застиг і злякано дивився на нападника.

- Гроші! Буду стріляти!

Нападаючий явно нервував: пістолет дрібненько трусився в його руках.

Тоді Сашко, не гаючи часу, підійшов ззаду до панчохнутого, взяв скляну пляшку з мінеральною водою з полиці і вдарив його по голові. Той впав. Продавець стояв наче заморожений - він нічого не зрозумів.

- Якщо він так і буде стояти, то Панчоха оговтається, - сказав Анатолій.

"Зв'яжіть його та подзвоніть до поліції."

Дії продавця стали змістовнішими: він взяв з-за конторки мотузку і міцно зв'язав нападника, а потім підійшов до телефону, взяв слухавку і набрав номер.

- Джон? - почав він тремтячим від хвилювання голосом. - Я схопив того грабіжника, якого ви шукаєте. Скоріше приїжджай до мене... Так це він. Ніякого сумніву. Приїжджай, а то доведеться дзвонити до звичайного відділку поліції... Добре.

Продавець поклав слухавку.

- Добре, коли брат служить у поліції. Але чому цей грабіжник впав? Обличчя мокре, скло від розбитої пляшки. Полтергейст? Піднімуть на сміх... Буду говорити, що самому вдалося скрутити його. А що? Дуже непогана реклама...

- Ну що, - сказав Вадим. - Гадаю наше спільне сумління може бути задоволено: завдяки Сашку ми отримали повне моральне право отоваритись у цьому торговому закладі.

- Тільки швидше, - погодився з ним Віктор. - А то зараз приїде його брат, а потім вже набіжать...

Хлопці швидко вибрали дещо з продуктів і покинули магазин.

Вже з номері, коли вони заспокоїлись після чергової пригоди і почали їсти, Сашко сказав:

- Це все добре, але нам не можна привертати увагу до себе. За подібного роду подіями нас можуть "вирахувати" розвідувальні служби.

- Так. Нам потрібно вести себе стриманіше, - погодився з ним Вадим.

- А також подумати над тим, що нам робити далі, - сказав Анатолій. - Ми не можемо просто так гаяти час і невидимками мандрувати по чужій країні. Це не наш шлях. Ми могли б повернутися додому...

- Цілком ймовірно, що там нас чекають не тільки рідні... - озвався Олександр.

- До речі, нам треба негайно повідомити їх, що з нами все гаразд, - згадав Віктор.

- Доведеться всім знову виходити та знайти найближче інтернет-кафе.

;

;

/*-----60-----*/

;

Тим часом в Маріуполі батьки хлопців не знаходили собі місця: вже досить довгий час не було ніяких вістей від зниклих дітей. Офіційна бюрократична влада намагалась всіляко здихатись настирливих батьків.

Мати Анатолія плакала на кухні, батько, який двадцять років тому кинув палити, тихцем курил на балконі.

Раптом задзвонив телефон.

Мати кинулась до зали і підняла слухавку.

- Маріє, ти слухаєш приймача? - запитала її товаришка по роботі.

- Ні, - була відповідь.

- Негайно вмикай місцеву радіостанцію. Там передають вітання від твого Толика.

- Толик? По радіо?

- Вмикай негайно...

Мати кинула слухавку і кинулась до кухні, де стояв радіоприймач. На бігу кинула в напрямку балкона:

- Володимире! Негайно на кухню!

Нервово увімкнула маленького приймача, перейшла на FM-діапазон і, затримавши дихання від несподіваних радощів, почула голос сина:

- ...на завершення передаю моїм рідним гарячі вітання і прошу поставити для них їхню улюблену пісню: "Чорнобривці" у виконанні Квітки Цісик.

;

/*Цісик Квітка (1953-1998) - співачка.*/*

;

Мати вже не слухала багатомовних пустопорожніх коментарів диск-жокея, який намагався пояснити заміну музичного замовлення, а потім запропонував послухати пісню у виконанні сучасної української групи.

;

/* В програмах FM радіостанцій практично відсутні мелодичні українські пісні. Іноді здається, навіть, що вони є забороненими. Можливо тому, що, слухаючи їх, потрібно думати, а не просто смикати кінцівками.*/*

;

Сльози навернулись на очі матері, сльози навернулись на очі батька, який, почувши крик дружини, негайно прибіг до кухні і ще встиг почути голос свого сина.

Деякий час вони стояли мовчки, слухаючи пісню та звикаючи до приємної новини.

- Машо, - сказав Володимир. - Що він говорив?

- Я встигла почути майже те саме, що й ти... Подзвонила Галина, сказала, що Толик говорить по радіо...

- Треба їй передзвонити та спитати, що саме вона чула...

- Так. Мабуть зараз же і подзвоню... - вона зробила рух в напрямку зали.

На хвилі радіостанції знову почувся голос диск-жокея.

- А тепер ми передаємо звукове послання від Олександра, яке також надійшло

електронною поштою. Олександр бажає передати привіт своїм рідним.

- Здрастуйте наші дорогі батьки, - почувся схвильований голос Сашка. - Ми зараз у невеличкому закордонному відрядженні. Хоч і довелось виїжджати негайно, ми всі живі і здорові. Не хвилюйтесь. А для мами та батька прошу передати пісню "Рушник".

- Чомусь сьогодні всі бажають слухати музику у стилі ретро, - почав ведучий. - Не помилюсь, якщо скажу, що наші слухачі віддають перевагу сучасній музиці...

І диск-жокей знову поставив щось сучасносмикотливе.

- Негайно треба подзвонити батькам Вадима та Віктора, - вчасно зорієнтувався батько Анатолія. - До Галині подзвониш пізніше.

Через декілька хвилин батьки всіх хлопців слухали вже Віктора.

- Дорогі мої мамо і тато. Я знаю, що ви зараз дуже хвилюєтесь... З нами усіма все нормально. Просто нас дуже швидко відправили у невеличке закордонне відрядження. Сумуємо за вами. Скоро будемо вдома. Через цю радіостанцію замовляю вашу улюблену пісню: "Рече та стогне Дніпр широкий".

Диск-жокей вже не знав, що говорити про такі незвичні замовлення, і після невеличкої паузи він продовжив програму.

- Сьогодні наші слухачі бажають послухати пісні з яскравим національним забарвленням... Мушу визнати, що і такої пісні у нашій колекції немає... А в якості заміни знову запропоную послухати сучасну українську групу...

Останнім звернувся до рідних Вадим. Він повторив інформацію про негайне закордонне відрядження і також замовив українську пісню, якої, зрозуміло, також не виявилось у фонотеці місцевої радіостанції.

Таким чином хлопцям вдалось дещо заспокоїти своїх рідних. Батьки, почувши їхні голоси, отримали хоч якійсь душевний спокій.

;

;

/*-----61-----*/

;

Тим часом в психіатричній лікарні наступив момент прояснення.

Одразу всі немовби отямили і побачили події в їхньому справжньому світлі. Ізраїльські розвідники, які вже вважали, що завербували хлопців, раптом побачили перед собою зовсім інших людей. Їм здалось, що хтось виконав якійсь таємничий фокус з миттєвою підміною людей.

- Нічого не розумію, - прошепотів директор клініки. - Це троє моїх хворих і наш санітар...

- Де хлопці? - спитала у псевдочетвірки довірена особа мемуне. Ступінь його розпачу була такою, що він не знайшов нічого кращого як задати дурне запитання.

- Які хлопці? - здивовано відповів санітар. - Я ніяких хлопців не знаю...

- Вийдіть звідси! - роздратовано кинув в напрямку псевдочетвірки керівник. - Негайно!

Четвірка поквапилась виконати наказ.

- Що будемо робити? - запитав директор.

- На всяк випадок, хоча, звісно, вже пізно, - обвів очима усіх командир групи нападу. - Пропоную перекрити усі входи та виходи з лікарні.

Директор підійшов до дверей і вигукнув в коридор розпорядження.

- Закрити лікарню! Негайно.

Командир продовжив.

- Далі. У мене є питання: чи велась зйомка допиту у цій кімнаті?

- Так, - відповів директор клініки і знову попрямував до дверей. - Зараз принесуть усі плівки.

- Плівки ми проаналізуємо, - сказав посланець мемуне. - Але нам всім треба узгодити нашу детальну доповідь додому.

Усім присутнім було зрозуміло, про що йшла мова: добре розроблена, дуже ризикована операція пішла нанівець. В Ізраїлі, без усякого сумніву, зажадають відповідальних.

- Майже певен, що нас піддали випробуванню дії того самого впливу, - директор клініки подивився на присутніх.

- Ми недооцінили силу та діапазон впливу... - почала довірена особа мемуне.

- Але ж нас ніхто і не попереджав, що вплив може бути використаний просто так - голими руками, без усяких технічних засобів, - роздратовано кинув керівник групи захвату. - Стільки роботи пропало!

- Вам то чого біdkатись... - представник мемуне вже відчував майбутній розвиток подій.

Двері відчинились, і охоронець жестом підізвав директора, передав йому касету і тихо доповів:

- На території лікарні їх немає.

- Саме цього і варто було чекати... - сказав командос. - Треба доповідати ситуацію додому...

- Нашвидкуруч продивимось плівку з першим допитом, а потім доповімо... Принаймні, будемо точно знати про що говорити... - важко зітхнув представник мемуне.

;

;

/*-----62-----*/

;

Вранці Віктор прокинувся першим. Він трохи полежав, як завжди, а потім подивився на хлопців і вигукнув:

- Підйом!

- Чого б тобі ще не подрімати... - потягнувся Анатолій.

- От невгамовний Вітьок... - повернувся на другий бік Вадим. - Дай ще поспати...

Один Сашко підтримав Віктора.

- А ну, вставайте лежебоки! Сподобалось, бачте, їм спати в американських ліжках!

- Але це перші постелі, які ми за останній тиждень вибрали самі, - розвернувся до хлопців Вадик.

- Так, - погодився з ним Толик. - Треба розробити план дій. Кінець-кінцем ми опинились в цій країні не випадково...

- Пропоную спочатку умитись та поїсти, а вже потім розробляти плани, - сказав прагматичний Сашко.

Але вже за їжею почалась звичайна робота.

- Добре відомо, що наша робота з впливом дуже зацікавила іноземні розвідки, - почав Вадим. - Події навколо нас і наша присутність тут доводить надзвичайну увагу до цього...

- Причому тут це? - запитав Віктор.

- А ти, мабуть, забув, що ми зупинились на тому, що дія впливу розповсюджується на відстані двох кілометрів...

- Ну, це я добре пам'ятаю...

- Так ось. Зрозуміло, якщо вони зацікавились такою відстанню, то ми їм потрібні для робіт по поширенню... Їм потрібний всесвітній вплив. А ми саме на цьому зупинили нашу роботу...

- Ну, не ми самі її зупинили, - хитро підмітив Олександр.

- Так. Але настала пора її продовжити. Треба покопирсатися у зібраній інформації і знайти зачіпки до закінчення роботи. Якщо всі поснідали, то пропоную провести мозковий штурм щодо поширення дії впливу.

Вадим. У мене таке відчуття, що ми проходимо мимо якоїсь важливої інформації...

Олександр. Конкретніше...

Вадим. По-перше. Ми знаємо, що вплив діє коли чотири людини збираються разом...

Анатолій. По-друге. Вплив підсилюють дерев'яні палички...

Віктор. Але чому виникає вплив?

Олександр. Вірно. Ми досі самі не знаємо чому саме виникає вплив.

Вадим. Виникає якась невідома субстанція, яка об'єднує нас...

Анатолій. А, може, і ні: крім нас ще ніхто не випробовував впливати таким чином на інших...

Віктор. Тобто, нам невідомо, чи вплив властивий нам, чи комусь іншому...

Вадим. До цього випробовування ми можемо повернутись і вдома.

Олександр. Зачекайте, зачекайте... Може з цього щось і вийде...

Товариші припинили обговорення і повернулись до Сашка..

Олександр. Слухайте. Коли ми просіювали інформацію ще на самому початку роботи над впливом, мені попалась стаття в одному з науково-популярних журналів щодо кристалічної структури Землі.

Вадим. Конкретніше.

Олександр. Дай пригадати... Там йшлося про аномальні зони... Так. Про Бермудський трикутник. Згадав! Ромби Сандерсона!

Віктор. І я щось таке пригадую. Але, здається, крім ромбів Сандерсона, там йшла мова про силовий каркас планети...

Олександр. Точно! Земля, як планета, являє собою кристал...

Віктор. Точніше сукупність кристалів, що утворюють енергетичний каркас планети...

Олександр. Якщо я не помиляюсь, то вузли складного кристалу пов'язані з центрами давніх цивілізацій, покладами корисних копалин...

Анатолій. Ви хочете сказати, що дія впливу може підсилитись у таких вузлах?

Віктор. А чому б і ні? Знаю, напевне, що це треба ретельно перевірити.

Вадим. А в цьому щось є... Мабуть можна буде говорити не тільки про підсилення впливу. А й певною мірою про резонанс. Пропоную закінчити відпочинок, піти до інтернет-кафе та пошукати там детальнішу інформацію.

Хлопці прибрались в кімнаті, щоб не було видно їхньої присутності і, попрощавшись з гостинним готелем, рушили до одного з джерелець всесвітньої інформації.

;

;

/*-----63-----*/

;

Вони вийшли на вулицю.

Раптом Олександр звернув увагу на вітрину невеличкого магазину, в якій стояв телевізор.

- Хлопці, - зупинився він і показав напрямок на вітрину. - Та це ж нас показують...

Дійсно на екрані були чотири світлини хлопців, але коментарію не було чути.

- Зайдемо, - вирішив Анатолій.

В самому магазинчику також стояв невеличкий телевізор, по якому продавець дивився програму. Лілась дикторська скоромовка.

- Дуже швидко говорить, - сказав Віктор. - Майже нічого не можу схопити.

- Спробуємо інакше, - сказав Олександр.

"Про що йде мова."

"Пропонують десять тисяч доларів за відомості про цих хлопців".

"Які відомості?"

"Нова телевізійна гра. Ці хлопці зобов'язались пересікти територію країни непоміченими і зараз деь переховуються. Той хто помітить та вчасно викликає знімальну групу отримає десять тисяч".

- Знаємо ми цю "знімальну групу"... - прокоментував Віктор.

- Ось такі іграшки. Розвідка США нас посилено шукає. По всій країні, - підбив підсумок Вадим.

- Якщо вони вже пішли на таке, то ми їм потрібні за будь-яку ціну, - погодився з ним Анатолій.

- Інформації додалось, - сказав Олександр. - Але нам треба рухатись далі.

Хлопці мовчки вийшли з магазину.

Був ранок, і інтернет-кафе, куди зайшли хлопці, було майже пустим: тільки один хлопчисько ганяв якусь гру.

"Кафе тимчасово закрито. Просимо відвідувачів вийти."

Підліток мовчки припинив грати, піднявся і вийшов, а хазяїн підійшов до дверей, зачинив їх, вивісив відповідну табличку та пішов відпочивати до невеличкої службової кімнати.

Хлопці сіли за вільні комп'ютери, поринули в світ інформації і забули про всі поточні справи.

- Де будемо шукати? - запитав Віктор.

- Як завжди почнемо з пошукових серверів... - відповів Анатолій.

І пошук почався.

Даних, на диво, було не дуже багато, значна частина їх повторялась, хлопці довідались про модель Платона, про вже згадані ромби Сандерсона, про складний кристал Гончарова, Макарова та Морозова.

;

/ Сандерсон Іван - в результаті дослідження районів Світового океану, склав карту аномалій і виявив десять ромбовидних районів.*/*

*/*В середині 1970-х років радянські дослідники Н. Гончаров, В. Макаров та В. Морозов, базуючись на ідеях С. Кісліцина припустили, що Земля не куляста, а являє собою кристал складної форми: сукупність додекаедра та ікосаедра (12 п'ятикутників та 20 трикутників), так звану ікосаедро-додекаедричну структуру Землі або силовий каркас планети.*/*

;

Саме структура складного кристалу зацікавила їх більш за усе.

- Дивиться, тут є малюнок структури! - вигукнув Віктор.

- Так, є. Але він дуже і дуже приблизний, - підійшов до нього Олександр. - На всяк випадок, роздрукуй кожному з нас по копії.

- Вже друкую, - відкинувся на стільці Вадим. - Однак, ми можемо хоч приблизно встановити розташування вузлів каркасу. Хоча б для того, щоб виявити найвірогідніший напрям наших подальших пошуків.

- Достатня кількість вузлів знаходиться на водній поверхні, - показав на моніторі Віктор. - Тобто ми можемо одразу відкинути їх.

- Тимчасово, - уточнив Анатолій.

- Однак і тут постає питання: в яких саме вузлах каркасу може бути підсилення впливу, - Олександр показав на декілька крапок. - Тобто, чи на перетинанні, трикутників, чи на перетинанні п'ятикутників, чи на перетинанні вершин кристалів.

- Дивиться, а один з вузлів, здається, знаходиться в Україні, - помітив Віктор.

- Так. Ось тут написано, що крапка номер два знаходиться на Трипіллі, - сказав Вадим. - А це відоме місце зародку стародавньої культури.

- А дивиться, що тут написано, - Олександр клацнув нігтем по екрану. - Місця стиків п'ятикутників співпадають з розломами земної кори... Нутром чую, що тут є

щось важливе.

- А ось подивиться, - привернув увагу товаришів Вадим. - На цьому сайті ця крапка позначена як вестерн раша... І, на їхню думку, цікава тільки ґрунтами...

;

/*Western Russia - Західна Росія.*/

;

- Неуки, - різко висловився Сашко. - Якщо вже займаються чимось серйозно, то хоча б поцікавились деталями...

- Не будемо зараз критикувати популяризаторів від науки, - миролюбно сказав Анатолій. - Краще подякуємо, що маємо хоч такі зображення...

- Заочно хочу вибачитись, тим більше, що вони дають і координати вузлів, - приклав ліву руку до грудей Сашко. - То можемо точніше встановити місця по географічних мапах.

- Це все добре, - сказав Вадим. - Але нам потрібно визначити напрям наших, так би мовити, мандрів.

- Щодо напрямів, то зараз найближчими до нас вузлами є, - подивився в екран Віктор, - сімнадцятий, восьмий та дев'ятий.

- Восьмий та дев'ятий - в Канаді, а сімнадцятий, здається, у Мексичі, - уточнив Олександр.

- У мене зараз сайт з коротким описом, - підхопив тему Анатолій. - Сімнадцятий знаходиться між Садоною в Арізоні та Сонорою, Мексика... Восьмий - у Канаді, Альберта, Озеро Бика... Дев'ятий десь біля Гудзонового заливу...

- Дев'ятий не підходить, - зробив швидкий висновок Олександр.

- Не будемо гаяти часу, - сказав Вадим. - Я хочу сказати, що ми можемо шукати інформацію ще бозна скільки... Точніше визначимось з цими вузлами по ходу діла. А зараз потрібно розробити загальний план дій. Я маю на увазі наступне: або ми повертаємось до України, зважаючи на те, що там є один з глобальних вузлів енергетичної структури, або ми шукаємо десь тут, неподалік від теперішнього місця перебування...

- Вадик правий, - погодився Анатолій. - Треба визначитись з глобальним напрямком, а цікаву інформацію ми можемо взяти будь-коли по дорозі у будь-якому інтернет-кафе...

- Згоден з пропозицією, - встав зі свого місця Віктор. - Чому б нам не використати наше сучасне місце розташування і не спробувати дістатись до сімнадцятого вузла?

- А чому не до восьмого? - запитав Сашко.

- Відверто кажучи, мені давно хотілось побувати у Мексичі, подивитись пам'ятники давньої культури ацтеків. Крім того, мені здається, що туди ми дістанемось скоріше... - відповів Віктор.

- Рація у цьому є... Однак восьмий є фактичним аналогом нашого другого трипільського вузлу. Тобто, я припускаю, що ці два вузли подібні, бо з'єднують п'ятикутники, натомість сімнадцятий лежить на перехресті трикутника і

п'ятикутника... - не здавався Сашко.

- То куди? - запитав Анатолій. - У Мексику, чи в Канаду?

- Мене більше зацікавила схожість восьмого та другого вузлів, - сказав Вадим. - Варто було б почати з Канади. А потім, якщо буде час, на шляху додому відвідаємо і Мексиканські Сполучені Штати.

- Ну що? До Канади? - Анатолій подивився на Олександра.

- До Канади, так до Канади, - погодився з хлопцями Сашко.

- За новими враженнями, - підбив підсумок Анатолій.

- Добре, - сказав Віктор. - Але затримаємось ще трохи і через "привіти" ще раз повідомимо наших батьків, що з нами все гаразд...

Хлопці сіли за комп'ютери і через чверть години роботу було закінчено.

"Кафе відкривається."

;

;

/*-----64-----*/

;

Мемуне помітно нервував: його люди упустили розробників впливу. Дуже ризикована операція, яка так блискуче почалась, була зірвана. Нещодавнє повідомлення зі Сполучених Штатів вкрай роздратувало його: один з найдосвідченіших розвідників "Моссад", його довірена особа доповідав, що хлопці зникли, скориставшись впливом. Вони підмінили себе чотирма чоловіками з персоналу клініки та примусили приймати їх за себе протягом доби. Про це свідчили відеокасети проведених допитів.

Однак ще більшу роздратованість мемуне викликало те, що його людина в Штатах намагалась зняти з себе відповідальність, натякаючи у звіті про недоцільність вербування на місці, замість швидкої переправи їх до Ізраїлю.

З такими думками він увійшов до кабінету прем'єр-міністра.

- Ну, розповідайте про ваші новини, - той підняв голову. - По вашому обличчю бачу, що не дуже приємні.

- Пане прем'єре, - мемуне підійшов до столу і залишився стояти. - Вам відомо, що ми справились з дуже складним завданням захоплення розробників впливу... Зважаючи на неможливість швидкого та непомітного вивозу хлопців з території Сполучених Штатів, ми зробили спробу їхньої вербування на місці. Наші агенти повідомляють, що вони відмовились від співробітництва з нами.

- На них тиснули?

- Ні, не встигли. Їм вдалось скористатись своїм винаходом, підмінити себе іншими в уяві наших людей та втекти. Наші люди...

- Вони що, можуть керувати впливом без всяких приладів?

- На жаль, виходить, що так. Наші люди повністю ізолювали їх від усіх їхніх предметів... Ймовірно, дія впливу не залежить від технічних засобів.

Мемуне зітхнув.

- Розуміючи, що операція практично провалена, я прошу про відставку...

- Зачекайте...

Прем'єр підвівся з місця.

- Слід віддати вам належне: операція захвату була проведена просто блискуче. Прикриття відпрацювало стовідсотково. Не можна повністю винуватити вас і ваших людей, що вони не могли передбачити непередбачувані події.

Мемуне здивовано дивився на прем'єр-міністра. Такої ліберальної поведінки від нього він ніяк не очікував.

- Я довго думав над цією справою, - продовжував той. - Ви абсолютно праві: цей вплив принесе величезну користь нашій державі. Тому ми просто повинні продовжити пошуки цих розробників, знайти і доставити сюди за будь-яку ціну.

- Спасибі за довіру, пане прем'єре. Ми ретельно займаємось цими справами.

- Яка ситуація зараз?

- Американці панікують, - сказав мемуне. - Їм настільки важливо знайти розробників впливу, що вони задля виконання цього завдання вигадали нову телегру.

- Телегру?

- Телевізійну гру. Вони увімкнули слідчі механізми на повну потугу, а для того, щоб залучити до пошуків населення всієї країни, вони через телебачення розповсюдили інформацію про гру щодо пошуків хлопців, які нібито намагаються перетнути всю країну непоміченими... А тому, хто побачить їх та вчасно повідомить про їхнє знаходження обіцяно нагороду...

- Тобто, розробники впливу знаходяться у США, їх дуже активно шукають і не можуть знайти...

- Це надає нам додаткових шансів. Ми повинні підключити до справи всіх наших агентів як діючих, так і сплячих.

;

/*Сплячі агенти діють як законотрухняні громадяни країни перебування, до того часу, коли надійде команда про активізацію їхньої діяльності.*/*

;

- Крім того, - продовжив мемуне. - Наші шанси зараз навіть більші, ніж до цього часу, тому що ми зможемо задіяти усі наші сили по всій країні, а не тільки в ЦРУ, чи АНБ...

- Ми з вами добре розуміємо один одного. Нашій країні необхідно виграти... І я дозволяю вам діяти на ваш власний розсуд... Ви повинні доповісти мені про хід справи кожні чотири години...

- Слухаюсь.

- Шукайте їх... Добре шукайте... Знайдіть їх знову і доставте сюди якомога раніше...

- Зробимо все можливе, пане прем'єре.

;

;

/*-----65-----*/

;

"Невидимі" хлопці йшли по Вашингтону: перед відбуттям до Канади вони вирішили хоч трохи подивитись на місто, про яке так багато чули, і в яке так несподівано потрапили.

- Щось хочеться їсти, - Віктор виразно подивився на своїх товаришів.

- Так, треба добувати їжу, - погодився з ним Олександр.

- Що ж уряд Сполучених Штатів дещо заборгував нам... - сказав Вадим.

- Так то уряд заборгував, - сказав Анатолій. - Але ж він в цій країні не годує. А брати просто так у місцевих торговців совість не дозволяє.

- Тоді треба розжитись готівкою, брати у торговців те, що нам потрібно і залишати гроші, - одразу запропонував Віктор.

- Де будемо брати гроші? - Вадим трохи випередив інших і, розмовляючи, розвернувся назад.

Він не помітив перехожого, який йшов йому назустріч, і зіштовхнувся з ним.

- От треба отак було бігти... - прокоментував невеличку пригоду Вадим, потираючи потилицю.

- А ти краще подивись на свого візаві... - захихотав Віктор.

Перехожий спочатку просто остовпів. Потім він потер правицею лоба, перелякано подивився навкруги, перевів погляд нагору, обережно помацав простір перед собою лівицею, зробив невпевнені перші кроки, і знову кудись побіг.

- Цього рано чи пізно треба було чекати: нас вони не бачать, але фізично ми для них існуємо, - підсумував результат пригоди Анатолій.

Четвірка була майже у центрі міста. Хлопці пройшли повз автостоянки та увійшли у невеличкий скверик неподалік від пам'ятника Вашингтону.

У скверику на лавочці жваво розмовляли дві молоді жінки, а поруч бігали, граючись, їхні діти: хлопчик та дівчинка.

Раптом хлопчик зупинився, подивився на хлопців і закричав: "Мамо! Дивись от ті дяді з телегли, яких показували по телевізору!"

Хлопці переглянулись між собою: такого розвитку подій вони явно не чекали: несподівано виявилось, що не такі вони вже й невидимі.

Одна з жінок припинила розмову і подивилась в напрямку погляду сина.

- Знову ти щось вигадуєш, Джонні. Нікого тут немає. Заспокойся.

Але тут дівчинка пильно подивилась в ту сторону, куди показував хлопчик.

- А Джонні плавий. Це ті самі дяді, яких показували у новій телеглі.

Мати дівчинки, зрозуміло, також нікого не побачила.

- Дженні! Тобі також захотілось порозважатися у такий спосіб?

- Ні, мамо, - дівчинка вперто стояла на своєму. - Вони залаз стоять всі лазом ось тут.

Здивовані хлопці не стали чекати можливого небажаного розвитку події і швидко рушили подалі від небезпечного місця.

- Мамо! Вони уходять! - хлопчик побіг за четвіркою, і дівчинка за ним.

- Джонні! Негайно назад! Ти чуєш?

- Дженні! До мене!- пролунав суворий голос.

Вадим обернувся і побачив, як діти неохоче підкорились матерям.

- Я говорила плавду... - почав рюмсати Джонні.

- Чому ви нам не вілите... - дівчинка також схлипувала від почуття гострої несправедливості.

І матері заходились заспокоювати малюків.

- Оце так несподіванка! - Віктор був явно збентежений подією. - Однак чому це діти нас бачать, а дорослі - ні?

- Над цим треба ще думати, - сказав Вадим.

- А пригадайте Джулію. Божевільну з психіатричної клініки. Вона також сприймала нас не так, як інші, - пригадав Анатолій.

- Пропоную знайти якесь затишне місто, подалі від дітей, і спробувати експрес-методом розв'язати це питання, - як завжди практично підійшов до справи Олександр.

- Що це за такий експрес-метод? - здивувався Анатолій.

- Якнайшвидший, - лаконічно відповів Сашко.

Хлопці зайшли до невеличкого бару. Хазяїн меланхолійно протирав бокали і навіть не звернув уваги на незвичні рухи дверей: він твердо знав, що постійні відвідувачі з'являться ближче до вечора.

Четвірка сіла за перший столик.

- Маємо чергову проблему, - розпочав Віктор. - Для дорослих ми прозорі, вони ведуть себе відповідно, і на нас не реагують.

- А діти і божевільні нас бачать, - замислився Олександр.

- Щодо божевільних, - озвався Анатолій. - Я думав над випадком з Джулією ще в тій лікарні...

- Ну не тягни, - поклавив його Віктор.

- По-перше, пригадайте форму місцевості навколо лікарні. По-друге, з часу пошуків інформації про вплив, про мандалу і древо життя, я прочитав про вару. Якщо пам'ять мене не зраджує, то вара це є щось на зразок обителі блаженних в квадратній огорожі.

;

/*Вара - в іранській міфології притулок, обитель праведників. Мотив квадратної огорожі, всередині якого впорядкований світ, протиставлений силам хаосу і смерті, просліджується у декотрих індоевропейських традиціях (прямокутні в плані храми в іранській, слов'янській, давньогрецькій та інших традиціях).*/

;

- А точно, ділянка там була квадратна, - пригадав Вадим. - І цілком можливо, що це може бути ключем до з'ясування проблеми.

- Приймається за версію, - сказав Анатолій. - Але що, власне, об'єднує дітей та божевільних?

На декілька хвилин запанувала тиша. Було чути тільки бармена, який мугикав якусь пісеньку в такт своїм рухам руками.

- Тобто, як завжди, мозковий штурм, - перервав тишу Анатолій.

Всі ствердно кивнули.

Вадим. Почну від супротивного. Що роз'єднує дітей та дорослих?

Анатолій. Різниця в мисленні...

Віктор. В способі мислення?

Олександр. Досвід?

Анатолій. Іграшки?

Вадим. Відповідальність?

Віктор. Може генні зміни за віком...

Анатолій. Загальний підхід: дорослі турбуються про дітей...

Олександр. Автономність життя дорослих...

Віктор. Кількість знань?

Вадим. Різні системи цінностей?

Анатолій. Дитячі дослідження? Дитина кожного дня відкриває щось цікаве для себе.

Олександр. Дитячий світ!

Віктор. А що взагалі роблять діти?

Олександр. Граються. Точніше вивчають навколишній світ, граючись.

Вадим. Вивчають світ...

Анатолій. Взагалі – вчаться. Переймають знання від вчителів.

Віктор. Не підходить. Бо нас бачать діти дошкільного віку.

Олександр. Діти набирають інформацію від інших, і, насамперед, від своїх рідних.

Анатолій. Батьки читають їм казки...

Вадим. Казки. У казках добро завжди перемагає зло.

Олександр. Діти вірять у казки!

Віктор. Вірять у казки тому, що довіряють тим, хто їх розповідає.

Вадим. Дитина інакше і не може: до певного віку вона безмежно довіряє найближчому своєму оточенню...

Анатолій. Добро і довіра! Ось що поєднує божевільну Джулію та дитинчат. Їхні душі вільні від зла.

Олександр. А що? Дуже схоже на те, що добро і довіра – це дві складових частини механізму впливу.

Вадим. Припускаю, що складовий елемент є один – довіра. Бо добро може приймати різні форми, наприклад: те, що для одного може бути добром, для іншого може обернутися на зло.

– Невже русійною силою нашого впливу є довіра? – запитав Сашко.

– Не виключено, що довіра примножується у добрих руках, – відповів Віктор.

– То неville так виходить, що русійною силою нашого впливу є довіра? – якось тихо повторив Сашко.

– Повторюю: не виключено, бо ми не мали часу провести ніяких досліджень, – відповів Віктор.

– А я чомусь згадав про різницю між довірою та вірою... Але це я так просто... –

сказав Вадим і замислився.

- Ну що ж. Здається, що в першому наближенні ми це питання розв'язали, - підсумував Анатолій. - Час перейти до поточних справ. Нам необхідна певна кількість грошей, щоб розраховуватись з тими, хто, сам того не знаючи, буде допомагати нам... Я маю на увазі, що нам потрібно їсти, десь перепочити, але не завжди ми же будемо чекати на випадок, як це було у тій невеличкій крамниці.

- Дійсно! Не грабувати же нам! - погодився з ним Віктор.

- Ну а як щодо методів Слизького Джіма? - хитро примружився Олександр і подивився на товаришів.

;

/*Слизький Джім - пацюк із нержавіючої сталі - герой серії романів письменника-фантаста Гаррі Гаррісона про пригоди Джіма ді Гріза. Цей герой вважав, що із всіх численних форм злочинної діяльності пограбування банків є найкориснішим для особистості та суспільства: особистість отримує масу грошей, суспільство отримує гроші в оборот, і таким чином стимулюється економіка, поліція отримує шанс проявити свої численні таланти. Банки застраховані, а страхові суми - дрібниця у загальному обороті компаній. Тому єдиний можливий негативний результат - мікроскопічне зменшення дивідендів.*/*

/*Гаррісон Гаррі (1925) - письменник-фантаст, автор серії романів про пацюка з нержавіючої сталі та серії "Світ смерті", у перекладі - "Неприборкана планета .*/

;

- Не підходить. Грабування - є грабування, - озвався Вадим.

- До того ж в нас немає його славнозвісних капсул з сонним газом, - посміхаючись додав Анатолій.

- А навіщо нам гроші? - запитав Олександр. - Будемо брати потроху і все тут!

- Це буде не чим іншим як дрібною крадіжкою, - сказав Анатолій. - І, таким чином, ми, в якійсь мірі, будемо уподібнюватись тим, хто насильно привіз нас сюди...

- Наше право користуватися безкоштовними послугами оправдано тільки у відношенні до уряду та розвідницьких служб, - кивнув Віктор. - Звичайні торговці за них не відповідають.

- Ваша висока мораль нас не дуже нагодує... - не здавався Сашко - Кінець-кінцем нас сюди депортували насильно...

- Це все зрозуміло, але ми не можемо бути подібними до них, - стояв на своєму Анатолій.

- А, здається, я знаю, що ми можемо зробити, - сказав тихо Віктор.

Хлопці подивились на нього.

- Ідея сирувата... До речі, Слизький Джім у чомусь-таки мав рацію... Тобто ми можемо спробувати дістати гроші у найближчому відділенні великого банку...

- Пограбування не підходить, - твердо означив свою позицію Анатолій.

- А я і не пропоную грабувати, - хитро посміхнувся Віктор. - Президент цієї країни безсумнівно має рахунок у великому банку... Пропоную орієнтовний план дій: ми,

невидимі, заходимо до банку, за "допомогою" голови відділення робимо дублікат кредитної картки президента Сполучених Штатів Америки, або його дружини, або директора ЦРУ, це вже на ваш вибір...

- Правильно, нехай він сам відповідає за дії державних служб. Особисто, - підтримав ідею Олександр і звернувся до Віктора. - Вибач, я тебе перебив...

- А я майже закінчив. Звісно, що наживатись на цьому ми не будемо, візьмемо стільки, скільки потрібно на життєві потреби. А щоб все взагалі було законно, ми можемо залишити розписку в особистому сейфі президента з проханням у подальшому компенсувати йому понесені втрати з державного бюджету країни.

- У мене немає заперечень, - погодився Анатолій.

Вадим та Олександр ствердно кивнули.

- Я б зупинився на особі директора АНБ, - сказав Вадим. - Він прямо відповідає за дії своєї служби.

- А що нам заважає одразу зробити дублікати карток президента, і його дружини, і директорів ЦРУ та АНБ, - запропонував Віктор.

- Тобто, якщо брати потроху з кожного рахунку - буде не так помітно, - сказав Вадим.

Ніяких заперечень більше не було і хлопці відправились виконувати не дуже приємну, але необхідну, з питання забезпечення життєдіяльності в далекій країні, роботу.

;

;

/*-----66-----*/

;

Рутинна робота по грошовому забезпеченню ніяким чином не відволікала хлопців від основних завдань - паралельно кожен з них постійно думав над новими гранями їхнього відкриття.

Роздуми від Вадима.

1. Інформація про силовий каркас Землі є дуже важливим кроком і у питанні поширення впливу, і у питанні його виникнення.

2. Невипадково у одних вузлах силового каркасу розміщені всілякі величезні споруди, як то велетенські пам'ятники острова Пасхи, піраміди Гізи, величезні камені Стоунхенджа та Калленіша - вони немов вимагають, щоб на них звернули увагу.

3. В інших вузлах будь-які велетенські "відмітки" відсутні.

4. Звідси: існують "примітні" вузли каркасу, існують "непримітні" вузли каркасу.

5. Зрозуміло, що всі вузли різняться своїми властивостями. Фізичними: в різних вузлах - різні корисні копалини. Психічними: в різних вузлах повинні діяти різні психічні впливи.

6. Психічні впливи можуть бути позитивними та негативними.

7. Потрібні для збільшення дії впливу сили можуть бути у вузлах виникнення давніх світових культур.

8. Такими вузлами є: перший - єгипетська культура, другий - трипільська культура; дванадцятий - протоіндська культура, тринадцятий - тибетська та китайська культури, сімнадцятий - ацтекська культура, двадцятий - берберо-туарегська культура, двадцять перший - культура нубійців, тридцять п'ятий - культура інків.

9. Непримітними вузлами з вищенаведених є: другий, двадцятий та двадцять перший.

10. Серед "непримітних" вузлів також третій (обська археологічна культура); четвертий (район озера Байкал); восьмий (місто зустрічей індіанських племен крі та чорноногих); тридцять шостий (амазонські руїни); сороковий (про який сповіщають, що там був спонтанний ядерний вибух близько мільйона років тому); сорок перший (відмітка про найперших людиноподібних); сорок четвертий (земля австралійських аборигенів)...

11. І це все без урахування вузлів на водній поверхні, особливо тих, що розміщені близько до материкової суші...

12. Цілком ймовірно, що дев'ятнадцятий вузол показує на місце існування давньої Атлантиди.

13. Саме другий вузол силової структури, Трипілля, виділяється з непримітних вузлів, центрів зародків цивілізацій; дарма давні індійські тексти показують саме на неї, як місце виходу їхніх предків...

14. Цей же вузол відрізняється від інших унікальними ґрунтами, чорноземом; він ніби навмисне створений для повернення хліборобів, людей осілих.

15. На його поверхні відсутні величезні споруди, хоча нещодавно в цьому районі знайдені дуже давні підземні піраміди, зате відчувається постійна генерація великого інтелектуального потенціалу.

16. Без усякого сумніву цей вузол є потужним культурним вектором.

17. Лише декілька з багатого числа прикладів світового масштабу цієї потужності - Нестор-літописець, Сковорода, Чехов, Гоголь, Яцик, Франко, Шевченко, Українка, Довженко, Грушевський, Кримський, Вернадський, Пулюй, Бенардос, Анахарсій, Кондратюк (Шаргей), Корольов... ..

18. Насправді важко сприймати видатних українців тільки як науковців, або тільки як митців: їх сила у синтетичності сприймання світу і впливу на його розвиток.

19. Численні вихідці з України розробляють та розповсюджують по всьому світові багатющий культурний пласт.

20. Будь-яка добра людина, що хоч деякий час перебувала на Україні, обов'язково має підвищити свій інтелектуальний потенціал.

21. Випадково чи ні, але саме в сучасній Україні знаходиться географічний

центр Європи.

22. Україна є своєрідним талісманом планети.

;

/*Анахарсій - скіфський мудрець 6 ст. до н.е., уродженець Подністров'я, подорожував по багатьох країнах світу і був у великій пошані в стародавній Греції; на його визначення суті грошей посилався К. Маркс.*/

/*Бенардос Микола (1842-1905) - винахідник, творець дугового електрозварювання металів.*/

/*Гоголь Микола (1809-1852) - письменник, активний провідник української культури.*/

/*Грушевський Михайло (1866-1934) - історик, політичний діяч.*/

/*Довженко Олександр (1894-1956) - кінорежисер і письменник.*/

/*Кондратюк Юрій (Шаргей Олександр) (1900/1897-1942) - вчений, винахідник, теоретик космонавтики, так званою "трасою Кондратюка" подорожували на Місяць космічні кораблі "Аполло".*/

/*Корольов Сергій (1907-1966) - вчений, конструктор ракетно-космічної техніки.*/

/*Кримський Агатангел (1871-1942?) - вчений філолог, сходознавець, письменник.*/

/*Нестор (р.н.невід. — після 1113) - письменник і літописець, чернець, потім диякон Києво-Печерського монастиря.*/

"Піраміди у Криму - на початку другого тисячоріччя нашої ери було знайдено ряд підземних пірамід неподалік міста Севастополь."

/*Пуллуй Іван (1845-1918) - фізик, відкриття Х-променів, безпосередня участь у перекладі Біблії українською мовою.*/

/*Сковорода Григорій (1722-1794) - просвітитель-гуманіст, філософ і поет. З 1769 мандрував, проповідуючи свої філософські погляди серед народу. Його твори пройняті вірою в людський розум, у можливість знищення бідності, ворожнечі між народами, поширювались головним чином у списках.*/

/*Шевченко Тарас (1814-1861) - поет, художник, мислитель.*/

/*Українка Леся (Косач-Квітка Лариса) (1871-1913) - поетеса і громадська діячка.*/

/*Франко Іван (1856-1916) - письменник, вчений, громадський і політичний діяч.*/

/*Чехов Антон (1860-1904) - письменник, провідник української культури.*/

/*Яцик Петро (1922-2002) - активний розповсюджувач української культури в світі.*/

;

Роздуми від Олександра.

1. ПсиВсесвіт існує. Не виключено, що сама планета Земля, як складний кристал, взагалі є тим самим таємничим каменем Чинтамані.

2. Вузли силового, енергетичного каркасу можуть бути вершинами цього каменя, тобто його проявами на поверхні. Давня тибетська легенда сповіщає, що найбільша частина Чинтамані зберігається у Башті Шамбхали, але маленькі його шматочки іноді доставляються до означених

пунктів земної кулі: чи то при настанні нової ери, чи то коли в даному місці повинен бути створений новий центр цивілізації. Ці шматочки енергетично пов'язані з каменем і можуть передавати та отримувати інформацію.

3. Ще Сандерсон звертав увагу на феномен нерівномірності течії часу в небезпечних районах (у вузлах каркасу): декотрі літаки, повертаючись з завдання, приземлялись значно раніше розрахованого часу.

4. Вузол номер два, Слов'янський вузол, представляє найбільший інтерес з точки зору психічного впливу.

5. Він немовби навмисне розміщений на злитті сучасних кордонів трьох східнослов'янських народів.

6. Логічно припустити, що саме він і є тим центром виникнення та розповсюдження слов'ян, про який сперечаються вчені.

7. Вузли енергетичного каркасу є сталими у плані розміщення, але діапазон матеріальної та психічної концентрації цих вузлів не є сталим. Відомо, що фізіологічно-активні крапки на тілі людини, змінюють свій розмір від кількох міліметрів у спокійному стані, до декількох сантиметрів або навіть охоплюють суцільну зону при захворюванні.

8. Матеріальний та психічний вплив у вузлах може змінюватись як у просторі, так і у часі.

9. Слов'янська крапка коливається у просторі: у найнебезпечніші часи вона може охоплювати велику територію між Єгипетським, Шотландським та Тюменським вузлами.

10. Слов'янський вузол безсумнівно коливається у часі (Кам'яна Могила (від XII тисячоріччя до н.е.) - Трипільська культура (від IV тисячоріччя до н.е.) - Київська Русь (від IX ст. н.е.) - Козаччина (від XV ст. н.е.) - Сучасна Україна).

11. Кам'яна Могила - пам'ятка протошумерської писемності. Культура Трипілля - землеробство та скотарство, винахід колеса ще у 32 ст. до н.е., розвинута металургія у III тисячоріччі до н.е., винахід підкови. Київська Русь - розвинута держава, літописи. Козаччина - вільна республіка, перші спроби написання конституції, кобзарство.

12. Наяву позитивна псиенергетична дія Слов'янської крапки у вигляді потужного культурного вектору розвитку.

13. Лише декілька з багатого числа прикладів світового масштабу цієї потужності - Чайковський, Мусоргський, Дворжак, Достоевський, Толстой, Чапек, Міцкевич, Коперник, Ломоносов, Тесла... ..

14. Сила слов'ян у синтетичності сприймання світу і впливу на його розвиток.

15. Слов'яни розробляють та розповсюджують по всьому світові багатющий культурний пласт.

16. Слов'янський вузол прямо і опосередковано впливає на розвиток

світової культури.

;

*/*Дворжак Антонін (1841-1904) – композитор.*/**

*/*Достоевський Федір (1821-1881) письменник, захоплювався ідеями утопічного соціалізму, виступав з гнівним протестом проти гноблення та приниження людської гідності.*/**

*/*Ломоносов Михайло (1711-1765) – вчений, природознавець, філософ, історик, поет.*/**

*/*Кам'яна Могила – пагорб, складений пісковицями в долині ріки Молочної, поблизу с. Терпіння Мелітопольського району Запорізької області. Малюнки Кам'яної Могили були зроблені давнім населенням Приазов'я.*/**

"В даний час відомо 130 панно, написаних в основному на стелях і карнизах печер, плюс архів з 160 кам'яних табличок з протошумерською письменністю. Археолог Юрій Шилов залучив до розшифровки вченого А. Кифішина, який доводить, що перші клинописні повідомлення з'явилися там не менш ніж за вісім тисячоліть тому. Були розпізнані символи, якими шумери позначали своїх богинь — Енліль, Нінліль, Ашнан і бога грози Ішкура. Прочитані, наприклад, такі фрази: "Шара – цар народу заходу" та "Радісно плуг ріже землю"."

*/*Коперник Миколай (1473-1543) – астроном, творець геліоцентричної системи світу.*/**

*/*Міцкевич Адам (1798-1855) – поет і діяч національно-визвольного руху.*/**

*/*Мусоргський Модест (1839-1881) – композитор-реаліст.*/**

*/*Тесла Ніколо (1856-1943) – фізик і винахідник в галузях електро— і радіотехніки.*/**

*/*Толстой Лев (1828-1910) – письменник, викривач капіталістичної дійсності, виразник протесту проти експлуатації.*/**

*/*Трипільська культура. Відкрита археологом Вікентієм Хвойкою (1850-1914).*/*

"Розкопки стародавніх мідних копалень поблизу міста Попасна, Донбас, дозволили зробити однозначний науковий висновок: там тридцять сторіч тому закладались підвалини сучасної євразійської цивілізації."

"У дев'ятому сторіччі в Київській Русі була виготовлена перша металева підкова, яка за формою і кількістю ухналів не відрізняється від сучасної."

"Розкопки давнього поховання, в яких були дерев'яні візки з суцільними дерев'яними колесами у великому чотириметровому кургані поблизу міста Маріуполя, проведені археологом Кульбакою Володимиром, однозначно стверджують, що колесо на теренах України винайшли значно раніше ніж в Месопотамії – радіовуглецеве датування – 32 сторіччя до нашої ери."

*/*Чайковський Петро (1840-1893) композитор, музикальна спадщина є однією з вершин світового мистецтва.*/**

;

Роздуми від Віктора.

1. Правильно говорять: кожна людина повинна посадити дерево,

збудувати дім та виховати дитину. Тобто, будь-яка фізична дія має своїм відображенням вплив на психологічний світ.

2. Існує глибокий зміст у будь-яких вчинках, бо вони пов'язані з обома світами.

3. Коли людина робить суспільно корисну роботу, наприклад, копає землю, вона фізично втомлюється, але ця втома врівноважується тим задоволенням, яке вона отримує від ПсиВсесвіту, задоволенням від плідної роботи.

4. І навпаки. Коли вона займається, наприклад, аеробікою, або тягає гирі для власних потреб, то це призводить до дегармонії світів. Задоволення лише власних потреб виключає будь-який взаємозв'язок з ПсиВсесвітом.

5. Тільки на перший погляд, різниці між перекопуванням землі та рухами під музику не існує. Втома, фізична втома однакова. Однак перекопувач бачить суспільно корисний результат своєї роботи, а аеробіст ні. В першому випадку позитивна інформація "перетікає" між Всесвітами. В другому такого позитивного перетоку немає.

6. Як наслідок: суспільний розрив між простим фізичним навантаженням та навантаженням суспільно корисним проявляється у підвищеній кількості психотерапевтів в країнах з нестачею суспільно корисного навантаження.

7. Це торкається також загальних світових проблем.

8. Слов'янський вузол-2 - це один з кількох вузлів каркасу, які "відповідають" за позитивний перетік псиенергії.

9. Його аналогами, тобто суходільними вузлами п'ятикутників, є Байкальський-4, Альбертський-8, Суданський-21, Перуанський-35.

10. Існує певна взаємодія між вузлами каркасу.

11. Дуже цікаво, що випадково чи ні, але під впливом різних обставин українці намагаються концентруватись в районах вузлів світового енергетичного каркасу.

12. Зі Слов'янським вузлом все зрозуміло, але Тюменський-3 нараховує одну з найбільших українських діаспор; багато українців у Далекосхідному вузлі-5; у Альбертському-8 численна українська діаспора; переважна кількість бразильських українців проживає в штатах Парана, Сан-Паулу, Санта-Катаріна, Ріо-Гранді-ду-Сул, найближчих до Навколобразильського-49 вузла; також австралійські українці, хоч і невеличка кількість, однак концентруються у районі Аделаїда-Мельбурн, що знаходяться біля Австралійського-44; діяльність промислових і наукових фахівців-українців пов'язана з Єгипетським-1, Протоіндським-12 та Алжирським-20 вузлами...

13. Через такого роду систему вузлів здійснюється потужний загальний міжсвітовий взаємозв'язок.

14. Лише декілька з багатого числа прикладів взаємозв'язку - Бетховен,

Вишиваний, Гюго, Десямар, Нансен, Мовінкель... ..

15. Йде паралельний, послідовний, взаємовпливаючий розвиток всієї світової культури.

;

/*Бетховен Людвіг ван (1770-1827) – композитор, класик світового музичного мистецтва. В основі творів – пісенні і танцювальні мелодії багатьох народів, зокрема українські. Обробив для голосу в супроводі фортепіано українську народну пісню "Їхав козак за Дунай".*/

/*Вишиваний Василь (1895-1951) – принц з династії австрійських Габсбургів, брав участь у збройній боротьбі за вільну Україну у 1918-20х, український поет.*/

/*Гюго Віктор-Марі (1802-1885) – письменник, виступав проти деспотизму, тиранії, милітаризму, висловлював віру в перемогу прогресу. Цікавився долею України, захоплювався героїзмом її народу, гетьмана Мазепу називав "мучеником національної ідеї".*/

/*Десямар Казімір (1796-1870) – сенатор, свого часу вніс у французький сенат петицію, в якій, зокрема, писав: "Історія не повинна забувати, що до Петра I той народ, який ми нині називаємо рутенами, звався руським або русинами, а його земля Руссю або Рутенією, а той народ, який ми нині називаємо російським, іменувався москвинами, а його земля Московією".*/

/*Нансен Фрітьоф (1861-1930) – полярний дослідник, організував допомогу голодуючим на початку 1920-х років, приїжджав в Україну.*/

/*Мовінкель Йоган (1870-1943) – державний діяч, під час Голодомору в Україні заявив, що його маленький норвезький народ, готовий йти на найбільші жертви, щоб допомогти нещасній Україні.*/

;

Роздуми від Анатолія.

1. У Слов'янському-2 вузлі сходяться три лінії від п'ятикутників.

2. Можливо звідси походить паралель з стародавнім гербом українців - Тризубом?

3. В гуцульських селах матері і досі прив'язують над ліжечками дитинчат три пучка солом, зв'язані особливим образом. Це інтуїтивний оберіг "павук", можливо, найдавніший образ сучасного тризуба.

4. Усвідомлення давнього праслов'янського світу, який живе тисячі років на нашій землі, сформувало і вибрало з багатьох інших саме цю геральдичну символічну структуру.

5. Через цей символ наші предки інтуїтивно відчували глибокий взаємозв'язок між Всесвітами.

6. Таких символів небагато, вони відображають ментальність народів, і, одночасно, формують її.

7. Усі митці на інтуїтивному рівні відчують і відображають взаємозв'язок між обома Всесвітами: вчені, поети, письменники,

художники...

8. В Україні збереглися глибокі джерела автентичної народної творчості (у пісні, слові, малярстві, ремеслах тощо), які завжди були рятівним резервом для професійної культури і генерували, сказати б, сукупний мистецький талант нації.

9. Українська народна мистецька культура - не предмет спогадів чи музейного догляду, а реальність життя мільйонів людей, - а це й величезний резерв для професійної творчості, і неабияка величина в загальному культурному потенціалі нації, яка постійно народжує нові і нові таланти.

10. Не випадково початку двадцятого сторіччя виник небувалий сплеск футуристичного напрямку, який набув не тільки форми течії в українському мистецтві, а й склав певний пласт світової культури. Футуризм спирався безпосередньо на чисту лінію примітивізму, на народні настрої. Писанки, колядки, кобзарство - все це концентрує невичерпну душу, незламну волю, співучий талант українців.

11. Абстрактне відображення світу стало продовженням традицій народного мистецтва у творах Бурлюка, Хлєбникова, Семенка, Татліна, Бойчука, Архіпенка, Богомазова, Екстер... ..

12. Цей напрямок розвивається у роботах Олександра Мухіна (Тризуб-тріон, Кардіоїда), і, поєднуючись з роботами Кажинського, Берідзе-Стаховського, забезпечує зв'язок "мислесвіту конкретної людини з мислесвітом космосу".

13. Інтуїтивно-футуристичні пошуки закономірностей часу поета Хлєбнікова знайшли своє логічне продовження в чмиховській теорії глобальних, надлюдських закономірностей розвитку земного життя.

14. Сергій Васильченко, поєднавши ідеї Миколи Чмихова та Олега Слензака, запропонував механізм революційної зміни способу мислення, нищення старих формацій та будування нових.

15. Ноосфера, як сума колективних досягнень людства в духовній області моралі та мистецтва, концентрує всі мрії, догадки, натхненні ідеали тих, хто давно зник з лиця Землі, розроблені наукою засоби пізнання, творчу уяву художників, письменників, поетів всіх народів і віків.

16. Вузли світового каркасу виступають у ролі центрів ноосфери, і в якості місць інтелектуальної підзарядки, де навіть короточасне перебування дає позитивну енергію добрим людям, дає відчутти та відтворити вектор творчості.

17. Слов'янська крапка, наче колиска світової культури ніби запрошує майбутніх матерів народжувати своїх дітей саме тут, бо немає нічого кращого від залучення до позитивного вектору від моменту народження.

/*Архіпенко Олександр (1887-1964) – скульптор і живописець, основоположник кубізму в скульптурі.*/*

/*Берідзе-Стаховський Анатолій (1930-1982) – природознавець, винахідник біогенератора "Церпан", прибору, який змінив зв'язок мислесвіту конкретної людини з мислесвітом космосу.*/*

/*Богомазов Олександр (1880-1930) – художник-футурист, теорія "якісних ритмів".*/*

/*Бойчук Михайло (1882-1939) – художник. Він, як і Архипенко, вважав, що, крім голоду і сексу, існують також чисті стихії: жаль до себе і до іншого, вода, повітря, тобто стихії, які не примушують людину дбати лише про задоволення своєї першої сигнальної системи.*/*

/*Бурлюк Давид (1882-1967) – один із засновників футуризму. На зв'язок минулого з майбутнім в його футуристичних, абстрактних роботах вказує використання елементів трипільської культури.*/*

/*Васильченко Сергій – науковий редактор, поєднав теорії і розробки Миколи Чмихова та Олега Слензака.*/*

/*Екстер Олександра (1892-1949) – художниця-футуристка.*/*

/*Кажинський Бернард (1882-1962) – дослідник телепатії та взаємодію на відстані.*/*

/*Мухін Олександр – вчений, філософ, художній керівник студії "Зерна", де було створено такі прибори безпричинної техніки як "Тризуб-тріон" та символ світової культури "Кардіоїда", прообразом яких став "Церпан" Берідзе-Стаховського.*/*

/*Семенко Михайло (Михайль) (1892-1937) – поет-футурист.*/*

/*Слензак Олег (1931)– науковець, спостерігаючи поведінку гірських порід в умовах підвищеного тиску винайшов геоплазму, енергію виникаючу в результаті раптового зруйнування атомарно-молекулярної структури кристалічної речовини. Тобто, структура, яка є ідеально збалансованою у системі своїх внутрішніх напруг, не має окремих слабких місць і руйнується не поступово, а враз і вся, – аж до розпаду атомів на складні елементи, які породжують енергетичний вибух.*/*

/*Татлін Володимир (1885-1953) – художник-футурист.*/*

/*Хлебников Велемір (Віктор) (1885-1922) – поет, проникаючи у коріння слів, в початкові звуки корінь, хотів досягти найдавніший зміст звуку і тим самим проникнути у пам'ять людства, намагався оволодіти числовими "законами часу".*/*

/*Чмихов Микола (1954-1994) – відтворив знання стародавніх людей про циклічність руху цивілізацій, розробник теорії глобальних, надлюдських закономірностей розвитку земного життя, згідно з якою є кілька глобальних астрономічних циклів: головний – 9576-річний, що складається з кількох природно-історичних епох тривалістю по 1596 років, епохи в свою чергу діляться на періоди по 532 роки, а періоди діляться на дрібніші відрізки. Нинішній глобальний 9576-річний цикл та всі його складові частини одночасно закінчуються у 2015 році. Закінчення циклу характеризується революційною зміною способу мислення землян, нищаться старі формації та будуються нові. Ознакою активізації геоплазми може бути факт радикальної зміни інстинкту гагар, які почали гніздуватися влітку на узбережжі Чорного моря, хоча зазвичай вони

це роблять за Полярним колом.*/
;
;
/*-----67-----*/
;

Хлопці, сміючись, вибігли з банку і зупинились біля вхідних дверей.

- А як витяглася пика отого пихатого банкіра, - Віктор махнув рукою на будівлю банку, - коли він "дізнався" хто до нього завітав?

- Так, пане президенте... Буде обов'язково зроблено, пане президенте... Я вас уважно слухаю, пане президенте... - Сашко не тільки скопіював інтонації керуючого банком, а й підлесливо вигнувся.

- А як всі вони реагували на "виставлених" нами охоронців! - вигукнув Анатолій.

- Їй бо! Суворих хлопців ми їм "виставили"! - сміявся Вадим. - У класичних чорних окулярах...

- Якби це було в реальності, то кожен з них запам'ятав би події сьогоднішнього дня на все життя. Ще б пак! До банку завітала найвища державна особа, - почав заспокоюватись Анатолій. - А втім, вони все це вже забули і ніколи не згадають.

- Як би там не було, а гроші в нас вже є, - підсумував Вадим. - Невеличку кількість грошей нам позичили президент, його дружина та директор ЦРУ з дружиною.

- Так, - погодився Віктор. - Але змушений визнати, що це, так би мовити, пограбування віку ніколи не стане відомим широкому загалу...

- Це не пограбування, - заперечив Олександр. - Ми залишили відповідні записки у особистій схованці президента... А позичені кошти перевели на чотири нових рахунка. Причому я подбав щоб наші картки були виготовлені без прізвищ та номерів.

- Це все добре, але пора займатись нагальними справами, - вів своє Анатолій.

- Найнагальніша справа - пообідати! - заявив Олександр. - Хлопці, а де тут можна поїсти звичайного борщу? Не отієї піци та отих гамбургерів, а справжнього борщу.

- До речі, я чув, що на деяких міжнародних виставках ця страва користується такою популярністю, що у московських павільйонах її пропонують під назвою "російський борщ". Ще трохи і будуть пропонувати супи з гнізд російських ластівок або російський черепаховий... А поки що, мабуть побоюються, що тоді можуть з'явитися французькі щі або німецькі пельмені... Російського борщу не може бути, тому що справжня хазяйка при приготуванні справжнього борщу використовує виключно буряк, а не свьоклу, - пожартував Віктор.

Хлопці посміхнулись цьому жарту.

- І я б не відмовився від борщечку, особливо з молодіої капусти, - замріяно підвів очі вгору Віктор. - Та ще й з молоденьким часничком...

- В Канаді, може, і знайдемо щось поїсти з української кухні, - сказав Анатолій.

- Не ятри душу, - озвався Олександр. - А, може, заскочимо в якийсь ресторан?

- Сашко завжди мислить конкретно, - зауважив Віктор. - Пропоную зараз у банкоматі отримати кишенькові гроші та перехопити щось попоїсти у першому

ресторані по дорозі в аеропорт.

Хлопці отримали гроші.

- Пропоную трохи "матеріалізуватись", - сказав Анатолій. - Повторимо фокус з перетворенням, але замість жінок уявимо особу чоловічої статі.

- Підходить, - погодився Сашко. - В якості образу пропоную Степанкова.

;

/* Степанков Костянтин (1928-2004)- відомий актор, народний артист СРСР.*/

;

- От ти їм і будеш, - запропонував Вадим і посміхнувся. - Досвід є...

Сашко-Степанков не образився, підізвав таксі і хлопці сіли в машину.

- В аеропорт, - розпорядився Сашко.

- Вам в який?

- А нам все одно...

- Як щодо Міжнародного?

- Аби тільки швидко...

Хлопці їхали по столиці та роздивлялись визначні пам'ятки міста.

- Щось довгенько ми їдемо... - засумнівався Олександр.

- Скоро під'їдемо, - заспокоїв водій.

Нарешті прибули до аеропорту.

- Шістдесят доларів, - дорожувато буде, - сказав економний Анатолій, коли таксист озвучив ціну.

- Не хвилюйся, нам все одно - президент платить, - заспокоїв його Сашко.

В приміщенні аеропорту вони рушили до табло розкладу польотів, попередньо перевіривши чи немає поблизу маленьких дітей.

- Нам потрібно, - Вадим розвернув роздруковану карту кристалічної структури Землі, - до Альберти.

;

/*Альберта - провінція Канади.*/

;

Він випрямився і побачив прямо перед собою охоронця аеропорту, який поважно йшов прямо на нього. Вадим зробив крок в сторону і пропустив того.

- А в самій Альберті куди? До Калгарі? - запитав Віктор.

- Скоріше, до Едмонтон, - відповів Вадим. - А там доберемось Мітинг Кріку на попутках.

- Так, що у нас на Едмонтон? - Олександр подивився на розклад.

- Прямого рейсу на Едмонтон, здається, немає. Але можемо дістатись Канади і з пересадкою, - відповів йому Віктор.

Як намітили, так і зробили: вирішили летіти до Едмонтону з пересадкою у Денвері.

;

;

/*-----68-----*/

;

- Як приємно подорожувати без цієї бюрократичної тяганини! - радісно вигукнув Сашко, коли хлопці безперешкодно проминувши всі пункти стандартних перевірок, опинились на борту літака.

- До того, можна пронести з собою все, що завгодно, - сказав Анатолій. - Від пістолета до звичайної контрабанди.

- Чим ото мріяти про всяке неподобство, - зауважив Вадим, - краще вибирайте вільні місця.

- Ти мене не зрозумів, - сказав Анатолій. - Я мав на увазі, що дуже добре, коли впливом не можуть користуватись лихі люди.

- Яким класом летимо? - запитав Олександр.

- Вистачить і економного, - відповів Вадим. - Зайві розкоші - для біороботів. Для нас, невидимок, політ у будь-якому класі однаковий. Різниця лише в ступені підлецування до пасажира та якості харчу. Тобі, що? Не вистачає самоповаги?

- Так, все це вірно, - зітхнув Олександр. - Пригадую у Савченка: "Неможливо літати зі швидкістю світла. А, коли б і було можливо, то все одно: ніхто не побачить і не оцінить".

;

/* Савченко Володимир (1933) - письменник-фантаст, роман "Відкриття себе".*/

;

Хлопці влаштувались на сидіннях і задрімали.

Хвилин через двадцять Віктор несподівано прокинувся від того, що хтось сів йому на коліна і легенько вдарив по носу. Він відкрив очі і побачив прямо перед собою дівочу стрижену потилицю.

- Джейсоне! Тут щось є! Я на щось сіла! - залунав стривожений дівочий голос.

"Оцього тільки мені ще не вистачало" - спросоння подумав Вітьок.

Дівчина різко підхопилась, зробила крок в сторону і стала пильно дивитись на місце, де сидів Віктор.

- Джейсоне, перевір. Там щось є.

- Невже ти сама не бачиш, що крісло пусте? - відгукнувся хлопець.

- Так, дійсно нічого нема, - погодилась з ним дівчина. - Але ж щось там було...

- Не хвилюйся, знайдемо інше, - заспокоїв її Джейсон. - Ну от, є поруч пусті...

Вони сіли на пусті місця неподалік від Віктора.

"Вільних місць в літаку немає".

- Хоч вільних місць і немає, але тут зараз нікого нема. Нам часу вистачить, - хлопець допоміг дівчині сісти.

Вітя знову спробував заснути. Але молода парочка спокою не давала, двійка чогось вовтузилась. Віктор відкрив очі і побачив, як хлопець зробив дівчині укол в руку, а потім і дівчина також зробила хлопцеві укол.

- От бачиш, я ж тобі говорив, що не треба буде бігати до туалету, - говорив хлопець, ховаючи шприца у кишеньку сидіння. - Тут спокійно можна покейфувати, і ніхто нічого

не запідозрить.

"Наркомани, – подумав Віктор. – Такі молоді, а вже втікають від дійсності..."

Він і раніше вже думав про явище наркоманії, про уявну боротьбу з нею будь-якої влади, про майже показну відстороненість суспільства. Виходило так, що владі вигідно мати справу з наркоманствующою молоддю: з одного боку – мати додаткові фінансові канали, з другого – інструменти впливу на молодіжний, невгамовний, але такий покірний, коли він задурений наркотиками, натовп.

Свого часу Віктор навіть розробив щось на зразок програми профілактики наркоманії в суспільстві. Головним принципом цієї програми було визнання суспільством наркоманів психічно хворими людьми. Тобто такими хворими, в яких життєві цінності зміщені в сторону вживання наркотиків.

"Це дозволить відноситись до них як до хворих, з відповідними корективами. Він згадав твори Джека Лондона про прокажених, згадав про ізоляцію суспільством людей, які взагалі нічим йому не завинили – вони лише хворіли на невиліковну заразну хворобу."

;

/*Лондон Джек (1876-1916) – письменник. У творах "Подорож на "Снарку", "Кулау-прокажений", "Прощай, Джеку!" описав життя прокажених, зокрема на гавайському острові Молокаї, на початку 20 сторіччя.*/*

;

"І навпаки, те ж саме суспільство чомусь не хоче визнавати наркоманію та алкоголізм, на відміну від прокази, штучними психічними захворюваннями, не хоче відповідно ставитись до них."

"Тому доцільно було б виділити територію з розміщеними на ній виробничими, житловими спортивними, культурними спорудами, та віддаленістю її від найближчого населеного пункту не менш, як п'ятсот кілометрів."

"Краще за все підійшов би Острів. Майже такий, як лондоновський Молокаї."

"На цьому Острові всім хворим, які добровільно прибувають туди, забезпечується вільний та безкоштовний доступ до наркотиків та спиртних напоїв. Відповідно до цього, правила суспільної поведінки підтримуються мешканцями Острова."

"Транспортний зв'язок з Островом здійснюється повітряним шляхом, наприклад, раз на місяць."

"Особам, які зможуть зрозуміти згубність своєї звички та видужають, забезпечується право повернення до суспільства."

"На час виконання програми ізоляція Острова з моря та повітря покладається на збройні сили."

"Зв'язок з Островом підтримується у повному обсязі."

"Острів повинен забезпечуватись основними видами продовольства."

"Одночасно з утворенням території-Острова, держава(ви) приймає(ють) і виконує(ють) найжорсткіше законодавство щодо обороту наркотичних речовин на своїй(їх) території(ях), бо наркоділки можуть тимчасово розповсюдити велику кількість

наркотиків серед молоді безкоштовно з метою звести програму нанівець. На території держави тимчасово можуть існувати лікарські заклади для осіб, що бажають вилікуватися без поїздки на Острів."

"Таким чином, відбувається самоізоляція негативних елементів суспільства, для яких здобуття будь-якого наркотичного засобу стало змістом життя."

"Таким чином, провадиться економічний підрив ринку наркотиків у сполученні з принципами соціальної справедливості: діяльність дрібних розповсюджувачів наркотиків стає надризикованою, а для наркоділків – безглуздою, тому, що, коли наркоман доходить стадії повної наркозалежності, то йому немає сенсу тратити гроші на те, що можна отримати даром."

"Ніхто не має стверджувати, що на Острові живуть знедолені, одночасно ніхто не має стверджувати, що на Острові живуть обрані. Там будуть жити ті, хто зробив свій вибір."

"Як би там не було, але це значно гуманніше, ніж поводження з прокаженими в лепрозоріях."

Так думав Віктор. Програма може стати реальним інструментом боротьби з наркомафією на відміну від сучасної імітації боротьби владними структурами усіх країн світу, на відміну від використання непевних ситуацій владними біороботами.

;

;

/*-----69-----*/

;

Тим часом у Вашингтоні йшло засідання надзвичайної ради під керівництвом директора ЦРУ.

– Усі наші заходи не дають результату, – розпочав нараду і директор ЦРУ, окинувши важким, стомленим поглядом присутніх. – Гра – грою, але ми не граємось. Ми втрачаємо дорогоцінний час. Потрібні ефективніші пропозиції.

Він замовк, чекаючи пропозицій від присутніх.

Над залом запанувала гнітюча мовчанка, яку насмілився перервати директор АНБ: в якійсь мірі і його відомство було причетне до масштабної "гри", тому він розумів, що становище треба виправляти.

– Щодо нових пропозицій, – спокійно сказав він. – Наші аналітики пропонують все зробити навпаки. Ми повинні перехопити ініціативу. Тобто ми будемо продовжувати шукати об'єкти, але водночас ми повинні зробити так, щоб вони почали активно шукати нас.

Директор АНБ зробив ефектну паузу.

– Конкретизуйте вашу думку, – запропонував директор ЦРУ.

– Можливо наші дії видадуться декому досить різкими, але дозволю собі запропонувати наступне. По-перше, слід організувати негайну доставку їхніх батьків сюди; по-друге, через засоби масової інформації розповсюдити фотографії цих батьків з проханням звернутися у призначене місце. Наші хлопчики, гадаю, правильно

зрозуміють цей крок і неодмінно зв'яжуться з нами.

- Якщо вони ще на нашій території...

- По-перше, у нас є підстави припускати, що вони ще тут, а по-друге, ми можемо розповсюдити фотоінформацію таким чином, щоб вони дізнались про це у будь-якій крапці земної кулі.

- Як ви пропонуєте зробити це?

- Один з варіантів: сповістити про жахливий терористичний акт із захопленням заручників у автобусі. Фотографії та відеоінформацію про заручників, тобто батьків цих хлопців, розповсюдити усіма нашими засобами масової інформації не тільки по Сполучених Штатах, а й по всьому світові. Зрозуміло що варіант короткодійний в часі - ми не можемо "крутити" цю інформацію досить довго, але він дешевший за другий варіант...

- Продовжуйте...

- Другим варіантом передбачається глобальна рекламна кампанія на кшталт реклами виробників нашої підфарбованої води, або запропонуємо якісь засіб від старіння. Ми зможемо "крутити" таку інформацію де завгодно, коли завгодно і головне, скільки завгодно. Але суттєвим мінусом цього варіанту є грошові витрати.

- Так, досить великі грошові витрати... У вас є детальний план?

- Детального плану поки що немає. Ми працюємо над ним. Але сам механізм зміни напряму розшуків нам здається цілком слушним.

Директор ЦРУ нахилився до переговорного устрою і натиснув кнопку.

- Передати екстрений наказ нашій групі в Маріуполі, Україна. Негайно захопити батьків винахідників впливу та якнайшвидше переправити їх на територію США. Ніякого ризику для їхнього життя. Вони потрібні нам живими.

Він подивився на колег.

- Наступного разу, гадаю, що просто присутніх тут буде значно менше. Ваші контори отримують великі гроші не за це.

В кімнаті панувала тиша.

- Вам, пане директоре, - директор ЦРУ звернувся до директора АНБ, - до часу доставки сюди цих батьків, доручається негайно розробити детальний план по використанню відеоряду з заручниками. Прорахуйте обидва варіанти.

- В нас значно менше часу, ніж ми думаємо, - озвався директор АНБ. - Треба діяти активно, з урахуванням того, що чим менше виконавців залучено до цієї справи, тим менше ймовірність пригорнути увагу до цієї справи інших розвідок. Тому ми б просили розпочати операцію не з часу прибуття цих батьків сюди, а раніше: як тільки стане відомо, що вони вже прямують сюди. Це надасть можливість виграти дорогоцінний час.

- Згоден. Ми будемо тримати вас у курсі подій по операції транспортування об'єктів сюди, і повідомимо вас, як тільки вони візьмуть курс на США, - погодився директор ЦРУ. - Але це ні в якому разі не звільняє інші служби від розробки нових ефективних варіантів доставки розробників впливу.

;

;

/*-----70-----*/

;

Хлопці відмовились від використання стільникових телефонів для зв'язку з рідними з міркувань потенційних можливостей для організації стеження. А тому додатково направили декільком своїм маріупольським знайомим електронні листи з проханням повідомити своїх батьків про те, що з ними все гаразд.

Знайомі, отримавши електронну пошту, негайно подзвонили батькам і передали ці повідомлення.

Мати Анатолія якраз поклала слухавку, а її чоловік стояв поруч.

- Дзвонив Сашко Пилипчук, - промовила вона. - Передав привіт від Толика. Сказав, що Толик просив нас не хвилюватись. Вони всі зараз за кордоном, але скоро збираються додому.

- За кордоном, - з подивом повторив батько. - Де?

- Скоріше - чому?

- Треба порадитись...

- Давай порадимось з усіма нашими... І з Сашковими, і з Вадимовими, і з Вікторовими... Може наша пропозиція, та, яку ми з тобою сьогодні обговорювали, і підійде...

- Дзвони до них та запрошуй сюди: треба збирати велику раду. Не забудь поставити чаю, а я схожу до крамниці та куплю чогось солодкого. Я швидко.

Марія набрала номер батьків Вадима.

- Віро?... Нам передали повідомлення від Толика... От і добре... Тим більше треба обговорити ситуацію з цими повідомленнями... Якщо зможете, то приходьте з Андрієм до нас прямо зараз. Ні, ні. Нічого страшного... Я подзвоню іншим. Домовились?

Всі погодилися на зустріч, і через півгодини всі сиділи в невеличкій залі полотанівської квартири.

- Ми запросили вас з метою вирішити питання, що нам робити далі, - розпочав батько Анатолія. - Всі ми отримали повідомлення від хлопців, що вони живі, здорові і зараз знаходяться десь за кордоном.

- Так, нам відомо, що у них все нормально, - підтримав розмову Тарас, батько Віктора. - Але нам з Надією здається, що вони не хочуть наражати нас на небезпеку, і підтримують, так би мовити, односторонній зв'язок.

- Ми з Костиком теж так вважаємо, - підтримала його мати Олександра Наталія.

- От ми і вирішили порадитись з вами щодо цього, - сказала Марія. - Перше: щодо можливості зробити цей зв'язок повним. Друге: розібратися, що взагалі робиться. Коли ми бігали по міським офіційним установам і хотіли отримати хоч-яку інформацію, тоді нам було не до цього. Тепер ситуація хоч трохи спокійніша, і ми можемо спробувати розв'язати її...

- А над чим вони працювали останнім часом? - запитав Андрій, батько Вадима. - Наш останнім часом, як ніколи, ходив, думав, ходив, думав і нічого не говорив...

- Наш теж, - підтримала Марія.
- І наш, - сказала Надія. - Хоча зазвичай завжди ділився...
- Вони всі разом домовились нам нічого не говорити про свою останню роботу, - підсумувала Віра.

- Мені здається, що остання їхня робота було пов'язана з отими виборами, - висловив своє припущення Костянтин Корнійович. - Щось Сашко хитро посміхався, коли були усі ті повідомлення про президентські вибори...

- Мені також здалось, що ота історія з виборами була справою їхніх рук, - погодився з ним Володимир Іванович. - Ці дуже дивні результати...

- Отже, найімовірніше, що їхнє так зване закордонне відрядження дійсно пов'язано з цими виборами, - сказала Надія Анатоліївна.

- А дивні результати виборів можуть означати, що наші діти навчилися впливати на великі маси людей... - продовжив свою думку Володимир Іванович.

- І хтось довідався про це, - у відчаї приклала руку до грудей Віра Іванівна.

- Якби хтось, - стурбовано сказав Тарас Володимирович. - Певен, що цим зацікавились іноземні розвідки.

- А, може, все ж таки наша розвідка допетрала... - з надією висловила своє припущення Віра Іванівна. - І вони тут, в Україні...

- Згадайте тільки спосіб викрадення, - нагадав Андрій Васильович. - Ні, це не можуть бути наші... Вони так би не діяли.

- Схоже на те... - погодився Володимир Іванович. - Тим більше, що й наші хлопці повідомляють про закордонне відрядження.

- Але де вони можуть бути? - запитала Наталія Костянтинівна.

- Не хочеться припускати, але моя думка така: їх викрали американці, - махнув рішуче рукою батько Вадима. - Вони зараз думають, що все в світі їм дозволено...

- Може так, а, може, і ні, - розмірковувала вголос Надія Анатоліївна. - Взагалі, будь-яка іноземна розвідка могла викрасти наших хлопців, а ось хто конкретно - невідомо...

- Нам треба вирахувати їх точніше, - конкретизував питання Андрій Васильович. - Якщо інших пропозицій не буде, то пропоную, у першому наближенні, спочатку зупинитись на американській версії.

- Це нам мало що дасть, - вставив батько Віктора. - Навіть, якщо ми будемо стовідсотково впевнені, що хлопці на території Сполучених Штатів, то і в цьому випадку невідомо, як встановити контакт з ними.

- А якщо нам зробити офіційний запит про викрадення? - запитала мати Вадима.

- До кого: до американців, чи до наших? - запитав жінку Андрій Васильович. - До американських бюрократів можна достукатись тільки через наших...

- Тоді годі й надіятись... - погодився батько Олександра. - Якщо наші чиновники до цього часу нічого не зробили, то і далі нічого не зроблять...

- Я, навіть, більше скажу, - палко втрутилась в розмову мати Віктора. - Якщо навіть нам буде точно відомо, що наші хлопчики в США, то наші чиновники з усіма своїми

скандалами, вибачте, будуть гавкати на нас і, вибачте, лизати американцям...

;

/*Відомі міжнародні українські скандали доби сучасної незалежності: справи по вбивствах журналістів, крадіжки грошей високопоставленими посадовцями, спікеріади, касетний скандал, загадка збитого над Чорним морем ізраїльського літака, влучення військової ракети у будинок в Броварах, продаж радарів "кольчуга"... Багато на які поступки змушена була піти українська зовнішня дипломатія, щоб хоч якось прикрити вади існуючої системи влади.*/*

;

- Прошу заспокоїтись, - підняв обидві руки батько Анатолія. - Вам може здатись, що ми просто запросили вас сюди поговорити. Але я маю невеличку пропозицію щодо можливого зв'язку з нашими хлопцями.

Всі уважно слухали.

- Ми можемо зробити наступне, - продовжив він, - Толик розповідав нам, що йому цікаво інколи дивиться в Інтернеті про діяльність людей з нашим прізвищем...

- І наш нам розповідав... - тихо сказала мати Олександра.

- І наш теж... - підтвердила мати Вадима.

Мати Віктора мовчки кивнула головою на знак підтвердження.

- Так ось, - вів своє батько Анатолія. - Ми можемо розмістити інформацію про нас на інтернетівських сторінках і через них тримати зв'язок. Ми з Марією сьогодні вже говорили про це... Наш небіж Юрко може нам допомогти...

- Що ж... Звісно, це значно краще ніж просто так чекати... - погодився Костянтин Корнійович. - Однак я особисто ще поміркую, що можна ще зробити...

- Добре, - підтримала ідею Віра Іванівна. - Передайте, будь ласка, Юрку наше прохання зробити ці сторінки... Може дійсно це допоможе...

;

;

/*-----71-----*/

;

Пересадка в Денвері та переліт до Едмонтоні пройшли спокійно. Хлопці безперешкодно проминули усі пункти перевірок. Ввійшли до світлої зали Едмонтського аеропорту та, тимчасово "матеріалізувавшись" в огрядну жіночку, на всяк випадок обміняли валюту. Потім, вже як "невидимі", вийшли на вулицю.

- Навряд чи нам вдасться найняти таксі до потрібного нам місця, - висловив сумнів Віктор. - Цей Мітинг Крік, здається, заховався десь в глибокій канадській провінції...

- Тоді, може, на попутках? - запитав Вадим.

- Можна, - відповів Анатолій. - Але боюсь, що тоді нам дуже довго доведеться добиратись...

- То давайте наймемо машину, - запропонував Олександр.

- Але як ми її наймемо без документів? - спитав Віктор.

- А дуже просто, - сказав Сашко. - Нам немає потреби пред'являти документи.

--Як це? – здивувався Вітьок.

- А ось так! – парував Олександр. – Наскільки мені відомо, документи пред'являються для того, щоб той, хто перевіряє міг засвідчити особу та внести у документи дані, на випадок якщо ця особа порушить якісь відповідні правила. Так?

- Так, – погодився Вітя.

- Тобто, якщо б ти, в якості видимого, пред'явив, наприклад, добре зроблене фальшиве посвідчення, то воно б спрацювало... – Сашко побачив ствердний кивок Віктора. – Нам взагалі документи не потрібні, бо фізична форма документів, так би мовити, перетворюється в голові суб'єкта, що перевіряє папери, у віртуальну форму. Зрозуміло, лише у тому випадку, коли не треба їх залишати для подальшої перевірки. Тобто, нам достатньо впровадити суб'єкту думку, що ми пред'явили відповідні документи, а він сам виконає всі необхідні формальності. Тут головне, щоб в голові суб'єкта не виникло ніяких підозр. Ось і все. Звикай, Вітю, до нових реалій.

- Тоді беремо машину, – погодився Віктор.

Через півгодини вони вже їхали у південному напрямку. За кермом старенького "форда" був Вадим. Напрямок подорожі був визначений такий: від Едмонтон до Кемроуза, а від Кемроуза, прямуючи на Доналду, вони виїдуть на кінцевий пункт подорожі – Мітинг Крік.

- Студентам завжди знижка, – говорив Олександр хлопцям. – Бачите яке авто найняли?

- А отой "суб'єкт" був доволі симпатичний... – сміявся Вадим. – Сашко так ввічливо "пред'являв" документи...

- А чого тут смішного, – Сашко трохи почервонів. – Дівчина дійсно симпатична.

- Яка така дівчина? – не вгамовувався Вадим. – Ти твердив про суб'єкти. Так от будь такий добрий і поведься з нею як із звичайним суб'єктом...

- Тобі лише сміятися... – пробуркотів Олександр.

- Та не ображайся, – заспокоїв його Вадим. – Дівчина дійсно дуже гарна. Вона і мені сподобалась. Але я, на фоні цих роздумів про "суб'єкта", згадав про Сашкову зустріч з маріупольськими дівчатами... Хто знає, що це за дівчина...

- Та про тих годі й говорити, – махнув рукою Сашко. – А ця, нічого собі, вправна. Оформила все швидко і так як треба...

Автомобіль вже виїхав з міста і прямував по звичайній сільській місцевості.

- Дивиться, хлопці, – здивований Анатолій дивився у вікно. – Прямо як у нас, в Україні.

- А точно! Майже такий же краєвид... – підтвердив Олександр. – Земля тільки не чорна...

Хлопці мовчки проїхали декілька кілометрів. Кожен згадав свої рідні місця, своїх рідних...

- Скоро засутеніє, – першим вийшов з роздумів Вадим. – Скоріш за все до Мітинг Кріку прибудемо, коли вже буде темно. Тобто, треба або зупинитись у якомусь готелі, або доведеться заночувати в машині.

- Не й дуже велика біда ночувати в машині, - сказав Віктор. - Пропоную їхати, а там - подивимось.

- Їдемо, - підтримав його Анатолій. - Їхати менше трьохсот кілометрів, повинні встигнути.

- Тоді ви, на всяк випадок, відпочиньте, а я покерую далі, - погодився з товаришами Вадим.

Дорога нагадувала звичайну українську і Вадим тримав шлях на Кемроуз, поглядаючи на дорожні покажчики. Час у дорозі проходив, як звичайно: сумовита сіра смуга попереду "форду" ставала дедалі темнішою і водії усіх автомашин почали обережно мацати її ввімкнутими фарами.

;

;

/*-----72-----*/

;

Ввечері Джек Формер, робітник служби охорони вашингтонського міжнародного аеропорту, переглядав відеоплівки, які були записані у приміщенні аеропорту раніше. При цьому він не стільки виконував нещодавно отриману сувору інструкцію, яка вимагала робити ретельні повторні перегляди усіх відеоматеріалів з метою пошуків чотирьох хлопців, скільки з задоволенням дивився на самого себе в якості головного героя свого улюбленого серіалу "Джек Формер герой аеропорту".

"Вони там, на горі, геть казалися, - думав він, відкинувшись на стільці та дивлячись на екран монітора. - З цією грою... Шукають цих хлопців... Мабуть, там, - він подивився на стелю, - хтось зробив добрячу ставку на цих хлопчаків."

Такого роду думки не заважали йому досить ретельно дивитися за рутинними подіями на моніторі і поясненням цього було дуже просте явище: на екрані з'явився він сам, власною персоною.

"А чим не Брюс Вілліс, - він з приємністю дивився на власну особу. - Навіть кращий, бо кожного дня - на екрані. І хлопець з себе видний."

Джек добре знав розташування всіх відеокамер в аеропорту, і тому, майже як досвідчений оператор, вибирав найвигідніші ракурси. Йому подобалось це нескінченне кіно, де він був, так би мовити, і автором сценарію, і режисером, і головним героєм, і глядачем.

Екранний Джек зупинився, лагідно посміхнувся звичайному Джеку, і хотів вже рушити далі, але кадр був зіпсований: аеропортівського кіногероя закрив собою якийсь хлопець з папірцем в руках. Той стояв перед розкладом польотів, а потім зробив крок в сторону і дав дорогу екранному Джекові.

"От нахаба. Лізе в кадр, не може вести себе пристойно, - мляво подумав Формер. - А, здається, я його десь бачив."

Через декілька секунд до нього дійшло, де він бачив це обличчя. І холодний піт потік поміж лопатками.

"Це ж один з тих, з гри, кого так сильно шукають ефбеєрівці..."

Він став дивитися на екран ще пильніше і побачив інших хлопців.

"Вся четвірка, – ворухнулась щаслива думка. – Треба одразу доповісти..."

Він вскочив зі стільця, натиснув на стоп-кадр і рушив до виходу, але зупинився.

"Стоп. Стоп. Стоп. Але чому я не бачив їх там, в у приміщенні аеропорту? Він же був прямо перед мною. Як я поясню, що пройшов тоді мимо просто так, у той час, коли їх посилено шукають по всіх Сполучених Штатах? Однак я їх дійсно не бачив..."

Джек розгубився.

"Що мені робити? Якщо зараз скажу, що знайшов тих, кого розшукують, то доведеться пояснювати і свою власну поведінку. А там невідомо, спецслужби можуть приписати і пособництво."

Він повернувся на своє місце.

"Куди не кинь – усюди клин. О! Мабуть краще буде порадитись з Лайлом."

Лайл Шейлінг був найближчим приятелем Джека. Вони разом працювали в одній зміні, разом перевдягались і майже разом відпочивали: їхні дружини також приятелювали. Джеку взагалі здавалось, що вони геть усе друг про друга знають.

– Лайле! – повернувся він до приятеля, який неподалік також переглядав плівки. – Тут така справа... Треба порадитись.

Партнер неохоче встав зі свого місця і підійшов до Джека. Той прокрутив частину своєї плівки назад: до місця появи хлопців.

– Дивись! – показав на екран Джек. – Ось я, як завжди, проходжу по холу.

– Невже ти покликав мене просто подивитись на тебе? – трохи роздратовано запитав Лайл: багато хто зі служби охорони аеропорту знав про приховану Джекову голлівудську пристрасть. – Якщо тільки для цього, то...

Але Джек ткнув пальцем в екран і Лайл замовк, пильно вдивляючись у зображення.

– Та це ж ті самі... – вирвалось в нього.

– Авжеж. І я про те... – сказав Джек.

– Але як ти пропустив їх там?

– І сам не розумію. Я абсолютно впевнений, що тоді їх не бачив. Однак на плівці вони – прямо перед мною... Я ніяк не міг їх пропустити. Наче мана якась... Ще пособництво "пришиють"... – тихо додав він.

– Заспокойся, – сказав Лайл. – Ніхто тебе посібником не вважає...

– То ти не вважаєш, – перебив його Джек.

– Повторюю – заспокойся, а то ще рюмсати почнеш, – подивився на розстроєне обличчя партнера Шейлінг. – Давай краще перевіримо інші плівки за цей час... Вони пішли далі ось сюди, значить ми їх повинні побачити на іншій камері... Це буде запис... Якраз зараз я його і продивляюсь...

Він підійшов до свого столу і прокрутив запис вперед до часу входження хлопців в іншу зону контролю.

– Ось і вони! – радісно вигукнув Лайл і показав на екран.

– Точно! Ось вони пройшли повз Марка, а він їх також не помітив... – з полегшенням підтвердив Джек. – Але чому ми їх не бачили?

- Вони неначе невидимі... - припустив Лайл. - В усякому разі ясно одне, ти не винен. Певен, що й на інших камерах буде те ж саме.

- Пропоную зараз ретельно продивитись їхній шлях до літака: з нас вимагатимуть повного звіту, - пояснив Шейлінг. - Давай-но подивимось інші плівки: з'ясуємо, на який літак вони сіли... А потім впевнено доповімо...

Через декілька хвилин вони вже знали, що хлопці сіли на літак, який направлявся до Денверу.

- Ти тут трохи відпочинь, а потім ще раз переглянемо всі плівки, підготуємо коротенький звіт і доповімо...

- А, може, доповімо прямо зараз?

- Навіщо? Якщо ми зараз доповімо, а потім не зможемо вчасно сказати на яких саме плівках, коли саме в часі ми їх бачили, якщо почнемо виправдовуватись, чого ми їх не затримали, то поставимо під сумнів наші професійні обов'язки. Але якщо ми, навіть, трохи і затягнемо з доповіддю, то, по-перше, це ще треба доводити. Однак ми будемо готові відповісти на будь-яке запитання. Так що, ти промаркуй плівки за часом та місцями появи... А я тільки злітаю до туалету і буду тут.

Джек радо пристав на пропозицію.

Шейлінг вийшов зі службової кімнати, але пішов не до туалету, а в напрямку телефону-автомату. Він набрав номер, дочекався відповіді, запитав: "Люсі?", а потім: "Вибачте, помилився номером".

Після цього він перейшов до іншого телефону і через декілька хвилин знову набрав номер.

- Об'єкти знайдено у Вашингтонському міжнародному. Сьогодні ж вони відбули до Денверу. Враження таке, що ніхто з нашої служби їх не бачить, навіть, коли вони проходять поряд. Зображення зафіксоване на плівці. Спробую зробити одну копію. У мене все.

Він поклав слухавку.

Простий хлопець Джек і не підозрював, що його надійний напарник Лайл щойно зробив перший дзвінок до ізраїльського посольства, а другий до телефону-автомату неподалік від посольства.

Ізраїльтяни отримали несподівану можливість на невеличкий крок випередити американську розвідку.

;

;

/*-----73-----*/

;

Вадим вів машину у вечірніх сутінках. Хлопці відпочивали, а він намагався роздивитись у плямі фар покажчики напрямів, які монотонна стрічка дороги неначе намагалась приховати від нього.

І це їй вдалося: водій "промахнувся". Він помітив свій промах коли не побачив очікуваного за часом поїздки Кемроузу.

Вадим з'їхав на узбіччя та зупинив машину.

- Здається, я проскочив Кемроуз, - сказав він хлопцям, які щойно прокинулись. - Гадаю, що зараз ми знаходимось десь неподалік Ферінтошу. Я стомився. Хто мене змінить?

- Давай я поведу... - підвівся Сашко.

Хлопці помінялись місцями. Після невеличкої наради вирішили їхати далі по паралельній дорозі наступним маршрутом: Нью Норвей - Ферінтош - Башау - Доналда - Мітинг Крік.

Сашко зрушив з місця і сіра анаконда дороги почала звичайну монотонну гіпнотичну обробку своєї чергової жертви.

Олександр не довго був під її чарами, бо через півгодини він зупинив машину.

- Хлопці! А куди ми так летимо? Гадаю, не буде великої шкоди якщо ми трохи відпочинемо, а вже зранку доберемося до пункту призначення. Подивіться - тут поруч кемпінг. Пропоную відпочити.

Пропозиція була слушною, тому усі погодились. І через десять хвилин вони вже спали.

А зранку рушили знову.

- Сашко їдь повільніше, щоб можна було подивитись хоч щось навкруги, - сказав Анатолій. - А то що нам відповідати вдома, коли запитати: "А що ви там бачили у Канаді?"

- А що бачили? - запитав Віктор. - Все майже як у нас! Наче по своїм місцям їдемо... Он і ставок!

- Майже... - сумно повторив Вадим. - Але далекувато нас занесло...

- А ото, здається, церковка католицька, - Віктор не припиняв дивитися у вікно.

- А ось і ще одна примітка, - показав на цистерни біля залізничного переїзду Анатолій.

- Так це вже прямо маріупольський краєвид! - розсміявся Віктор.

Так, за спогадами, за роздивлянням краєвидів, хлопці швидко проминули невеличкий Ферінтош, потім Башау, Доналду і нарешті наблизились до мети своєї подорожі - Мітинг Кріку.

Неподалік було видно якусь башту.

- Здається, це той самий елеватор, який я бачив на фотографіях краєвидів Мітинг-Кріку... - показав рукою Віктор.

Машина зупинилась і хлопці вийшли з неї.

- Нарешті ми прибули до одного з вузлів каркасу... - сказав Віктор.

- Місцевість навкруги здається звичайною... - Анатолій озирнувся навкруги. - Майже як у нас, на нашій Батьківщині...

- Що значить "майже"? - поцікавився Олександр.

- Практично все, як у нас, за одним виключенням. Подивитесь на ці витвори природи, - і Анатолій показав на незвичайні кам'яні утворення, які, наче фантастичні гриби, стояли неподалік. - Бачиш? Не знаю, що це: природні чи штучні утворення.

- Гадаю, що природні, - висловив припущення Олександр.

- Може, природні, а, може, й ні - не забувай в якому місці ми знаходимось, - озвався Вадим.

- І то правда, - погодився з товаришем Сашко. - Тоді... Чого ми чекаємо? Варто спробувати наш вплив саме зараз...

Ранкове сонечко приємно гріло. Навкруги було тихо, наче сама природа допомагала хлопцям зосередитись на важливих справах, неначе вона сама очікувала чогось незвичайного. Хлопці мовчки відійшли від машини в напрямку невеличкого пагорбу.

Вони піднялись на гору, сіли, утворивши хрест, дістали свої гілочки та притулились головами.

"ПІДЙОМ."

Внизу означились чотири постаті хлопців, які сиділи на пагорбі.

"Трохи ВИЩЕ."

Постаті зменшились в розмірах, віддалились.

"ВИЩЕ."

Постаті зникли з поля зору, поверхня Землі почала затягуватись, проміні сонця заграли на невидимих сторонах хмаринок. Хмари подрібнішали. Показався обрій Землі.

"ЩЕ ВИЩЕ."

Земля пливла внизу кулею, показуючи рухливий кордон між ранком та ніччю.

"ІЩЕ ВИЩЕ."

Рух вгору припинився. Там, "вгорі", виднілись зорі, обабіч відблискував такий незвичний Місяць...

"НИЖЧЕ."

Земля почала збільшуватись. Можна було вже розрізнити великі міста на північ та на південь. "Спуск" тривав, доки трохи південніше не почало виділятися якесь місто.

"Стоп. НА ПІВДЕНЬ."

Земля попливла внизу. Місто наближалось.

"ВНИЗ. ДО ЦЕНТРА МІСТА."

Видно було машини, крокуючих пішоходів.

"ДО ПОВЕРХНІ."

По тротуару йшла молода дівчина.

"Яке це місто?"

"Калгарі."

"ВГОРУ."

Знову стрімкий зліт.

"НА ПІВНІЧ".

Швидко наблизилося інше велике місто.

"ЦЕНТР. ПОВЕРХНЯ."

На тротуарі стояв літній чоловік.

"Яке це місто?"

"Едмонтон."

"ВГОРУ І НА ПІВНІЧ."

Поверхня віддалилась, рух на північ припинився. Внизу був Едмонтон.

"НАЗАД. ДО МІТИНГ КРІКУ."

Едмонтон віддалився, пішов на північ. Рух почав зупинятись, коли внизу можна було вже побачити знайомі постаті.

"ТЕПЕР ВНИЗ."

Відстань швидко зменшувалась: до постатей було близько двісті метрів, потім майже сто, потім двадцять, десять...

- ЩОСЬ ПРОМАЙНУЛО...

Темно.

"СТОП!".

Темно. Сиро.

"ПАХНЕ ЗЕМЛЕЮ."

"ВНИЗ."

Вода... Теплішає... Зовсім тепло... Гаряче!

"МАГМА."

"ВГОРУ."

Холоднішає... Вода... Поверхня...

"СТОП!"

Приголомшені карколомними мандрами хлопці сиділи на місці свого старту побіля Мітинг Кріку. Кожен мовчки дивився на трьох своїх сусідів.

Першим прийшов до тями Вадим.

- А це було ціка-а-а-аво... - протягнув він. - Одне, що я точно можу сказати, це те, що дія впливу збільшилась, але, гадаю, не далі Едмонта. Це, здається, не більше двохсот кілометрів...

- Так, - підтвердив Анатолій. - Однак з'ясувались інші дуже цікаві речі: можна говорити про польоти над Землею...

- І, як ми бачили, на ті ж самі двісті кілометрів, - сказав Олександр.

- Але ми ж майнули і під Землю! - схопився на ноги Віктор. - На ті ж самі двісті!

Інші також підвелись.

- Нам треба найретельніше осмислити все те, що відбулось тут, - Анатолій подивився на хлопців.

- Але невже це і є максимум дії? Знову не досягли... - розчаровано сказав Олександр.

- Поки що це максимум... Поки що. Ти згадай з якої відстані ми починали. Треба працювати далі... - відповів Вадим.

- А може спробувати в Україні? Може спробувати у вузлі трикутника? - почав

пропонувати Віктор.

- Хлопці, давайте трохи посидимо тут, подумаємо, а потім будемо вирішувати, - сказав Анатолій.

Усі погодились.

;

;

/*-----74-----*/

;

Посольство Ізраїлю негайно передало всю інформацію додому. Слід вів до Денвера: там хлопці сіли на літак. Але з Денвера повідомлень не було.

"Куди вони могли направитись? - напружено думав мемуне. - Вони, напевне, щось шукають. А, може, просто намагаються покинути Сполучені Штати? Згідно з повідомленнями ці хлопці якимось чином непоміченими проходять повз всі заслони. Тільки перегляд відеозаписів фіксує їх переміщення. Невже виходить, що вони вміють робити себе невидимими, як мінімум, на час проходження заслонів? В такому разі ефективність дії впливу воістину вражаюча! Навіть, якщо припустити, що дія впливу обмежена у просторі, маючи на увазі роботу впливу під час виборів. Звідси можна робити деякі висновки. Перший. Нам потрібно спостерігати за ними з допомогою засобів дистанційного стеження: бінокль, телефон. Однак і вони можуть не допомогти, тому що нам невідома конкретна відстань впливу. Нам треба їх бачити... Тут впливає другий висновок: якщо вони невидимі, то треба будь-яким чином змусити їх самих прийти до нас..."

Мемуне почав ходити, схрестивши руки за спиною. Він ясно відчував, що розв'язання проблеми десь тут, десь близько.

- Вважаю, що нам необхідно негайно запросити сюди їхніх родичів для введення, так би мовити нашого, віртуального впливу, - пробурмотів він тихо, і викликав секретаря.

- Негайно, - сказав він як тільки секретар ввійшов. - Наказ за моїм підписом. Якнайшвидше організувати нову оперативну групу та послати її до Маріуполя. Мета: установлення найближчих родичів цих хлопців, бажано батьків, захоплення цих родичів та якнайшвидше переправлення їх до Ізраїлю.

Він кивнув на знак закінчення, добре вишколений секретар вийшов.

"Оскільки операція досить серйозна, не треба всю відповідальність брати на себе, - продовжував розмірковувати мемуне. - Треба розділити її між усіма зацікавленими сторонами. Тим більше, що вони і так знають вже досить багато."

Він підійшов до свого столу, підняв трубку прямого зв'язку з прем'єр-міністром.

- Пане прем'єре, - почав він. - У нас є нові дані по справі впливу. Інформація свідчить, що українці, користуючись впливом, роблять себе, так би мовити невидимими, і непомітно проходять скрізь американські заслони. На даний час зафіксувати їх можна шляхом перегляду відеозаписів. Вважаю, що з огляду на це дистанційне спостереження є неперспективним.

- Ваші пропозиції...

- Ми повинні заманити їх на приманку, в якості якої ми плануємо використати їхніх батьків. Захопити їх та переправити до Ізраїлю, сповістивши наших хлопчиків про їхнє місцезнаходження. Вони будуть змушені самі зв'язатись з нами і прибути до нас.

- Ви... Пробачте, ми вже і так нарубили багато дров в цій справі...

- Але, погодьтесь, ця справа варта цього... Варта всього...

- Так, варта, - погодився прем'єр. - Тому - дійте. Якнайскоріше.

- Спасибі, пане прем'єре, за довіру, - закінчив мемуне та поклав трубку.

;

;

/*-----75-----*/

;

Хоча ізраїльтяни і отримали інформацію про шлях напряду хлопців раніше, але, завдяки ретельній роботі своїх аналітичних служб, американська група в Маріуполі вже діяла. Прослуховувалися всі телефонні розмови батьків, записувалися усі домашні розмови, провадилося візуальне стеження за родинами, паралельно розроблявся оперативний план захоплення та переправлення батьків хлопців до Сполучених Штатів.

Згідно з цим планом необхідно було переправити всіх батьків за межі України. З метою уникнення зайвої уваги до цієї операції передбачалось зібрання усіх у одному місці, усиплення за допомогою психотропних речовин та організація якнайшвидшого переправлення.

- Де їх зібрати? - нервував керівник на невеличкому зібранні своєї групи. - Та ще непомітно...

"Вони там, у Ленглі, геть сказалися, - роздратовано думав він. - Легко балакати язиком, виробляючи загальні плани..."

;

/*Ленглі - місце розміщення штаб-квартири ЦРУ.*/

;

- Спробуємо розглянути всі можливі варіанти, - професіоналізм взяв гору, і він заспокоївся. - Збирати їх у когось на квартирі - безглуздо: завжди існує пильна сусідка, яка завжди щось помітить; кафе, кінотеатри та театр - багато зайвих очей; у офісі фірми звідки брали цих хлопців - взагалі немає сенсу...

- А, здається, ми зможемо їх зібрати, - подав голос літній розвідник, фахівець у системах зв'язку. - Потрібно зателефонувати, наприклад, до сусідів когось із батьків та синтезованим голосом сина попросити передати інформацію про те, що всі хлопці знаходяться у населеному пункті десь неподалік від Маріуполя... Повідомити, що вони беруть участь у якоїсь секретній операції і просять доставити їм трохи їжі, чи ще чогось...

- А в цьому щось є, - зрадів шеф. - Добра ідея про сусідку: мати може розпізнати інтонації голосу сина, а сусідці майже все одно... Треба швидше продумати цей варіант. Доллі, Джон, Мартін та Гарольд, негайно, але дуже обережно з'ясуйте відносини

батьків з сусідами, зрозуміло, тільки з тими, які мають телефони.

Він кивнув головою в сторону ноутбуку.

- Почніть з телефонного довідника...

Означена четвірка негайно почала виконувати наказ.

- Джордж, - звернувся він до автора ідеї.- Ми з тобою займемось текстом цього повідомлення.

Джордж приготувався занотовувати.

- Орієнтовний зміст... Тьютю, або дядя... ім'я вставимо пізніше... Можливо ви знаєте... З деяких причин я зараз не можу подзвонити додому... Прошу вас негайно зайти до моїх та сказати їм, що ми зараз знаходимось, - він подивився на мапу околиць Маріуполя, - у Новоазовську. З нами все гаразд, але потрібно трохи грошей. Хоча б п'ятсот гривень та наші спортивні костюми... Ми на них дуже чекаємо...

;

/* Новоазовськ - приморське місто на схід від Маріуполя.*/

;

Він перестав диктувати і подумав: "Хотів би я побачити таку матір, яка б відмовилась допомогти своїй дитині..."

- Джордж, спробуйте синтезувати це повідомлення чотирма голосами. А ми почнемо готувати пасажирське таксі на вісім місць...

Через п'ять годин все було готове: до батьків Віктора прибігла закехкана сусідка і повідомила, що Віктор ось тільки-но зараз говорив з нею і просив передати ось таке повідомлення. Вона протягнула папірець.

Мати Віктора уважно перечитала текст, протягнула листа чоловікові, який також уважно прочитав його.

- Спасибі тобі, Машо... - звернувся він до сусідки.

- А... Нема за що, - махнула рукою Марія.

- Тарасе, - звернулась до чоловіка Надія Анатоліївна. - Але ж Віктор повідомляв, що вони всі зараз за кордоном...

- Так, - погодився Тарас Володимирович. - Однак попередні повідомлення також приходили від них через посередництво інших... Крім того, вони могли вже і повернутися... Пропоную зібрати всіх, порадитись та прийняти рішення.

- Але не телефоном, - запропонувала мати Віктора. - Сходимо пішки. Ти - до Вадимових та Олександрових, а я - до батьків Анатолія...

За годину усі батьки зібрались у парку на Лівому Березі. Після швидкого обговорення питання було прийнято рішення негайно вирушати до Новоазовська, тим паче, що це неподалік і можна в усьому розібратись прямо на місці.

Розійшлись по домівках, швидко зібрали необхідні речі, гроші. Знову зібрались біля парку, і викликали таксі на вісім чоловік.

Вийшло так, що навіть найближчі сусіди, окрім сусідки батьків Віктора Марії, не здогадувались про можливі причини відбуття своїх сусідів за межі міста.

Американські агенти не гаяли часу: вони швидко організували подачу свого

мікроавтобуса, який у супроводі двох легковиків вирушив в напрямку Новоазовська. Троє агентів дочекались справжнього таксі і на ньому вирушили у тому ж напрямку. Їхнім завданням було підстрахувати основну групу на період подорожі, а потім вони мали повернутись до Маріуполя: на випадок можливих дій у місті.

;

;

/*-----76-----*/

;

Хлопці все ще були в Мітинг Кріку. Вони, хоч вже і почали звикати до карколомних витворів винайденого ними впливу, все ж були трохи приголомшені його новими можливостями.

- Я певен, що двісті кілометрів це далеко не межа дії впливу, - подивився на хлопців Вітьок.

- Маєш рацію, - погодився з ним Олександр. - Але нам доведеться старанно попрацювати над розширенням цієї межі.

- Працювати доведеться, - додав Вадим, - Але, мабуть, трохи згодом: потрібно вирішувати, що нам робити зараз.

- Звісно, - кивнув головою Анатолій. - За нами женуться, як мінімум, дві розвідки...

- І наміри в них дуже серйозні, - підтримав Анатолія Вадим. - Вони вважають, і небезпідставно, що ми володіємо, так би мовити, надзброєю тактичного діапазону дії і ні перед чим не зупиняться, щоб заволодіти нею.

- Тобто нам потрібно вирішити: де і як ми будемо працювати з впливом, - підвів попередній підсумок Анатолій.

- Як де? - запитав Віктор. - Доцільно було б працювати в Україні... Тим більше, що Слов'янська крапка знаходиться поруч...

- Ти забув, як ми тут опинились? - парував пропозицію Олександр. - Певен, що там, на Батьківщині, нас вже чекають.

- А тут - шукають, - додав Вадим.

- Може, десь переховаємось? - запропонував Сашко. - На Кубі, наприклад.

- Особисто я за Кубу, - заявив Анатолій. - Мені подобається ця країна. Але по-перше: найближчий вузол там, здається, у Бермудах; а по-друге: я зараз більше думаю про реальну небезпеку, яка може загрожувати нашим батькам: зовсім не виключено, що наші "друзі" спробують використати їх в якості інструмента тиску...

Запанувала тиша. На сонце зайшла хмара: здавалось, що Мітинг Крік попереджав про небезпеку.

- Треба забрати їх з України та перевезти до якоїсь тихої країни, де ніяка спецслужба нас не знайде, - сказав Віктор.

- Легко сказати - треба... - з сумом в голосі сказав Вадим. - Які будуть конкретні пропозиції?

Хлопці задумались.

- Може, проштурмуємо? - першим озвався Олександр.

- А що? Як на мене, то пропозиція слухна, - підтримав його Вадим.

Анатолій. Повернутися додому за батьками?

Вадим. Дуже небезпечно.

Віктор. Викликати їх сюди?

Олександр. Організувавши туристичну поїздку до Туреччини?

Вадим. Туреччина - член НАТО і ЦРУ може діяти там, як вдома.

Анатолій. До того ж в них немає закордонних паспортів...

Олександр. А, може, кудись ближче, наприклад, до Беларусі, чи до Росії... А вже звідти...

Анатолій. Там також можуть виникнути певні проблеми з паспортами...

Вадим. А може-таки махнемо додому? З використанням ефекту невидимості?

Анатолій. Як запасний варіант, можна прийняти... Ще пропозиції...

Олександр. Спробувати вплинути на Білий Дім з безпечної відстані у сотню кілометрів - щоб назавжди забули про нас?

Анатолій. Якби тільки один Білий Дім знав про нас і наші розробки...

Вадим. Тоді треба негайно попередити батьків про можливу небезпеку.

Анатолій. Попередити - це половина справи. Їм потрібно десь переховуватись до нашого повернення...

Віктор. У рідних - неможливо: розвідки швидко можуть вийти на них.

Анатолій. У знайомих?

Олександр. Теж проблематично...

Вадим. Відправити усіх на курорт?

Анатолій. Це вже краще. Пропоную Закарпаття. До того ж, близько до кордону...

Вадим. Можна і до Одеси...

Віктор. І до Слов'яногорська...

Анатолій. До Південного берегу Криму...

Олександр. Або до степового Криму...

Вадим. Однак найближчий - Слов'яногорськ.

Олександр. Я не проти.

Анатолій. Зважаючи на фактор часу, Слов'яногорськ має перевагу.

Віктор. Звідки зв'яжемося з батьками?

Анатолій. Позичимо стільниковий телефон на декілька хвилин у будь-якого канадського громадянина.

Віктор. Навіщо нам підставляти звичайних громадян?

Анатолій. Згоден, придбаємо новий телефон у найближчій компанії та подзвонимо.

Вадим. Мерщій до машини!

;

;

/*-----77-----*/

;

Мікроавтобус зупинився на узбіччі траси не доїжджаючи до Новоазовська.

- Не хвилюйтесь, будь ласка, - звернувся до пасажирів водій. - Вибачте за зупинку. Я повинен вам повідомити про те, що я американський розвідник і, в даному випадку, представляю уряд сполучених Штатів Америки. Повірте, ми змушені були діяти дуже швидко. Винахід Вадима, Олександра, Віктора і Анатолія, про який вам відомо, дуже важливий для розвитку демократичних сил в усьому світі. Наше завдання, зрозуміло, при вашій допомозі, не допустити витоку інформації про цей винахід, яким можуть скористатися міжнародні терористичні організації. Ваші діти з радістю погодились співпрацювати з нами, але вони, цілком слушно, поставили вимогу щодо вашої присутності біля них у Сполучених Штатах. Вони, і ми, до речі, також, хочемо забезпечити безпечне впровадження проекту.

Водій, він же керівник групи, зробив паузу і подивився на батьків, які мовчали, сприймаючи несподіваний перебіг подій.

- Цілком зрозуміло, - продовжив американець. - Що ви зараз з деякою підозрою, а, можливо, і з недовірою сприймаєте мої слова. З певних причин ми не можемо прямо зараз організувати зв'язок з вашими дітьми, але можемо, так би мовити, передати привітання від них. Учора нашими каналами ми отримали відеозаписи від кожного них з запрошенням приїхати до США.

- А які, власне, причини заважають нам прямо зараз подзвонити їм? - запитав батько Олександра.

- При виході в ефір, навіть через стільниковий телефон, нас можуть, так би мовити, "засікти", - терпеливо відповів керівник групи. - Повинен вам сказати, що існують дуже зацікавлені сторони, які заради захоплення секрету винаходу знищать і хлопців, і, повірте, нас з вами.

- СБУ? - підняв брови батько Віктора.

- Ні, - коротко відповів розвідник.

- А хто? - наполягав Тарас Володимирович.

- Особисто мені не хотілося б розголошувати секретні дані і таким чином ненавмисно "підставляти" вас, але я маю наказ відповідати на всі ваші запити задля успішного завершення операції. Скажу вам, що у нас на "хвості" висить інша розвідка. У нас є дані, що вони хочуть захопити вас та використати в якості заручників, щоб мати інструмент впливу на ваших дітей і таким чином змусити їх працювати на них. До речі, ви, мабуть, пам'ятаєте про несподівані криваві події у Маріуполі під час виборів... На той час ми зафіксували представників цієї розвідки в Маріуполі.

Він знову запаузував, привертаючи таким чином увагу до змісту своєї короткої промови.

- Часу у нас дуже небагато. Нам усім потрібно якнайшвидше покинути територію України.

- Яким чином? - запитала мати Віктора.

- Ми сподіваємось на співробітництво. Тобто, ми оформимо нас усіх в якості туристів, які летять на відпочинок до Анталії. Ну, а з Туреччини вже буде значно легше переправитись до теперішнього місцеперебування ваших талановитих хлопців.

- А подивитись відеозаписи часу вистачить? - справився батько Анатолія.

- Будь ласка, але покваптесь.

Американець взяв до рук маленьку відеокамеру, ввімкнув і передав її батькові Анатолія.

- Вибачте за малий формат картинки, але зараз я не можу запропонувати вам більшого.

- Гадаю, що цього нам вистачить, - сказав батько Вадима.

Матері схвилювано дивились в маленький екран, який старанно приховав вади поспішної роботи комп'ютерних монтажерів. Хлопці говорили про необхідність негайного виїзду з України і запрошували приєднатися до них "у відомій вам країні".

Інформація практично збігалась з тією, яку вони отримали раніше.

- Всі відповідні документи ми приготували заздалегідь, - вів своє керівник групи. - Літак вилітає до Стамбула через три години. Потрібне ваше рішення, якщо ми всі полетимо у якості туристів.

Батьки переглянулися між собою.

- Ми летимо з вами, - сказав батько Анатолія.

Інші на знак згоди кивнули.

- От і добре, - полегшено зітхнув американець. - Наступний напрямок - маріупольський аеропорт.

Переліт до Туреччини відбувся надзвичайно гладко. Звичайна група українських туристів не викликала ніяких підозр. Прямо зі Стамбульського аеропорту батьків хлопців швидко переправили на американську військову базу, де з ними поводитись як з дуже важливими персонами. Батьки цим були приємно здивовані і протягом часу, що вони знаходились на базі, вони навіть не помічали, що їх знімали прихованими камерами.

Усі відзняті відеоматеріали були негайно передані до США, а згодом туди направився і військовий літак ВПС США з дорогоцінним вантажем.

;

;

/*-----78-----*/

;

По відпрацьованій вже "невидимій" схемі хлопці місцем зупинки обрали готель у невеличкому Ферінтоші. Всі їхні спроби додзвонитися додому з різних мобільних телефонів виявилися марними: протягом хвилини ніхто не брав слухавку, а чекати більше часу було небезпечно.

- Повинні бути вдома, - сказав, зробивши останню спробу подзвонити Анатолій і подивився на годинника. - Зараз там вечір і вони завжди у цей час дивляться останні вісті...

- Дійсно, дуже дивно, - погодився з ним Олександр. - пропоную ще трохи почекати, а потім ще раз подзвонити, коли вони будуть лягати спати.

- А поки що можна подивитись останні новини тут, - запропонував Вадим, підійшов

до телевізора і ввімкнув його. – Щоб бути в курсі поточних світових справ.

Час був не новинний і Вадим перемикнув декілька каналів, по яким лунали пісні та йшли ток-шоу, і зупинився на початку якогось пригодницького фільму.

– Роблю висновок – нічого вкрай важливого в світі не відбувається, – тихо звернувся себе сказав він. – Але фільм, мабуть, додивлюсь.

Хлопці спали, Вадим не витримав і не помітив, як сам також закуняв. Скоро вже всі спали в тих місцях, де їх застав сон.

Телевізор залишився працювати, картинки на екрані рухались, намагаючись всіляко привернути увагу телеглядача до себе – з корисливою метою скормити йому чергову порцію нав'язливої реклами.

Віктор, як був – не роздягнутий, простягся на ліжку, поворушився – йому снилась рідна домівка: неначе він знову маленький; снилась мама, навіть, почувся її голос... Вітя витяг перед собою руки і зробив крок назустріч...

По телевізору крутився рекламний ролик.

Анатолій розслабився у кріслі, незручно торкаючись підборіддям до грудей. У своєму сні він був на дачі. Цвіли вишні, черешні; був чудесний світлий святковий, навіть, весільний настрій, коли Толик помагав батькам садити город. Почувся бас батька, сміх мами, на душі було легко і спокійно...

Телевізійна реклама настирливо кликала та манила до екрану.

Сашко розкинувся на другому ліжку. Йому снилось море. Батьки сидять на підстилці, а він щодуху біжить до теплої хвилі, оглядається і бачить, як батько вже встає а мати весело сміється, дивлячись на своїх мужчин...

Вадимові у кріслі перед телевізором спалось незручно, бо сон переміг його незначну цікавість до американського бойовика. У своєму сні він уявив себе у дитячому оздоровчому таборі. В очікуванні приїзду батьків, які ось-ось повинні приїхати. З'являється автобус, відкриваються двері першою виходить мама... Вона...

Вадим відкрив очі, і, ще не прокинувшись, подивився на екран, з якого до нього лагідно посміхалась мама...

"Мама тут, у чужій країні, в іншій стороні світу. Цього не може бути..." Миті вистачило, щоб він, вдивляючись у знайомі риси, задався питанням: "Як? Яким чином тут, у далекій Канаді може з'явитись телевізійне зображення моєї мами?"

Вадим підштовхнув Анатолія.

– Подивись!

Толик відкрив очі і не повірив собі: він бачив обличчя матері Вадима, і прямо в душу глянули такі знайомі, такі лагідні очі тьоті Віри.

Потім на екрані з'явилося усміхнене обличчя мами Сашка, а потім і мами Віктора. На задньому плані усміхались щасливі на вигляд татусі.

Лише тільки зараз до Вадима почав доходити зміст цього загадкового епізоду: голос за кадром рекламував якісь крем для згладжування шкіри. На екрані з'явилися телефони фірми та, крупно, коротка адреса інтернетівського сайту.

Погляди Вадима та Анатолія зустрілися. Вони подивилися на сплячих ще хлопців.

- Вітьку! - гукнув Вадик. - Сашко!

Вони міцно спали і не відзивались.

- Вітьку! - наполягав Вадим. - Сашко!

Олександр та Віктор неохоче прокинулись і незадоволено подивились на Вадима.

- Невже тобі спати не хочеться? - з нотками докору в голосі запитав Віктор.

- Спати, звісно, хочеться, але з'ясувались вкрай важливі обставини, - відповів за Вадима Анатолій. - Треба негайно обговорити...

Хлопці неохоче піднялись з ліжок і підійшли до крісел.

Тим часом телевізор закінчив показувати рекламного блока і перейшов до якогось ток-шоу.

- Що тут такого трапилось? - позіхнув Вітьок.

- Тільки-но, - показав на екран телевізора Анатолій. - Тут були зображення наших матерів.

Сашко недовіжливо подивився спочатку на Толика, а потім на телевізор, де якась гарна жіночка теревенила щось по потойбічне життя:

- Я розумію, що ми всі дуже стомились, скучили за рідними... Але так жартувати...

- Я не жартую, - перервав його Толик. - Повторюю. Тільки-но ми разом з Вадиком на власні очі бачили наших матерів у якійсь рекламі чудодійного крему від зморшок. Ми розбудили вас для того, щоб всім разом подивитися цю рекламу. Певен, що її скоро повторять.

Хлопці налаштувались на довге чекання, але майже за десять хвилин рекламу повторили. Так, це були їхні усміхнені матері, а на задньому плані було видно татусів.

- Що б це могло значити? - Олександр ще не зовсім прокинувся.

- Це може означати тільки одне, - сумно сказав Вадим. - Американська розвідка натякає, а точніше повідомляє нам відкритим текстом, що наші батьки у них в заручниках. А ми не встигли їх попередити...

- Більше того, - додав Анатолій і показав на екран. - Дивиться! Вони крупними літерами показують телефони та адресу інтернетівського сайту.

- Зрозуміло, - зітхнув Сашко. - Натякають на канал зв'язку.

- Що ж. Наші плани тепер зазнають змін, - перевів розмову у конкретну площину Віктор.

- Це відвертий шантаж, але нам доведеться зв'язуватись з ними...- Анатолій обвів поглядом хлопців і таким чином ніби вибачився за невдале рішення. - Я зараз не можу запропонувати нічого іншого.

- А, може, це якась пастка? - висловив припущення Вадим.

- Для нас немає ніякої різниці: пастка це чи шантаж, - Сашко дивився на екран. - Хто б там не був, але вони дуже хочуть подіяти на нас... Зрозуміло, що вони не знають нашого місцезнаходження, не знають де нас шукати і, так би мовити, змушують нас самих пійматись на гачок...

- Якщо це наші американські знайомі, то певен, що ця реклама крутиться майже по всіх каналах... - перемикнув канал Вадим.

І справді, на іншому каналі через декілька хвилин передача перервалася вже відомою рекламою чудодійного крему.

- Вони, мабуть, гатять великі гроші, рекламуючи цей крем аж по всьому континенту... - висловив припущення Віктор.

- Немає худа без добра, - згадав відоме прислів'я Анатолій. - Ми тепер знаємо, що хоч наші батьки і потрапили до лап розвідки, але з ними нічого поганого не сталося...

- Доки чекають нас, - закінчив фразу Сашко.

Знову йшла ця реклама, і знову на них дивились такі знайомі, такі рідні обличчя.

- Вони посміхаються, значить з ними поводяться непогано, - сказав Вадим. - В якійсь мірі це втішає, але... Які будуть пропозиції?

- Мабуть, доведеться зв'язуватись... - повторив свою пропозицію Анатолій.

- Це дуже важливо, але не менш важливим є те, що нам доведеться відкривати секрети впливу, - припустив Віктор. - І можна тільки припускати, як вони їм будуть розпоряджатися.

В кімнаті запанувала тиша.

- А нам нема чого відкривати, - впевнено сказав Вадим. - Хіба ви і досі не побачили, що вплив працює виключно при одній умові...

- Якій? - запитав Сашко.

- Між нами. Точніше, не тільки між нами, а між будь-якими чотирма учасниками впливу повинна бути довіра. Саме це є головною і єдиною умовою виникнення і роботи впливу: повна довіра. Цілковита довіра.

- Точно! - вигукнув Сашко.

- Звідси можуть бути такі попередні висновки. Наші "знайомі" вже показали, що вони ні перед чим не зупиняться у намаганні дорватися до нашого відкриття, за допомогою якого вони хочуть керувати світом. Тобто, вони домагаються абсолютної влади під приводом нав'язування свого бачення так званої демократії.

- Тобто, існує всесвітовий бар'єр на шляху кожного, хто захоче скористатись впливом з лихою метою, - сказав Віктор. - І цього бар'єру довіри злій людині ніколи не перетнути. Бо кожне загарбання базується на недовірі, на пригнобленні, намаганні контролювати все...

- В такому разі жодному загарбникові ніколи не вдасться отримати світовий, а тим більше всесвітній контроль... - підхопив думку Віктора Олександр.

- Точно так, - посміхнувся Вадим. - Неможливо уявити, щоб якісь чотири негідники безумовно довіряли один одному... Певен, якщо їм вдасться змусити, наприклад, трьох з нас спробувати скористуватись впливом у присутності когось такого четвертого, то вплив не буде працювати.

- А, коли вони почнуть змушувати нас виконувати їхні накази, то ми зможемо використати вплив проти них! - зрадів Олександр.

- Я б так не радів, - остудив його Анатолій. - Згадай тільки на яких відстанях ми можемо впливати...

- Тобто, якщо лихі люди будуть на певній відстані з заручниками, вони зможуть в

якійсь мірі керувати нашими діями... - продовжив думку Вадим.

- По-перше, нам нема з чого вибирати, а по-друге, вони не знають, як і на яких відстанях працює вплив, - сказав Віктор. - Тут поки що перевага на нашому боці...

- Що ж. Намагатимемось використати наші переваги, - підсумував Вадим. - Будемо діставатись території США самостійно?

- Нехай самі нас везуть, - буркнув Віктор. - Зателефонуємо їм звідси.

;

;

/*-----79-----*/

;

Ізраїльські агенти повідомляли з Маріуполя, що батьки хлопців раптом покинули свої квартири і не з'являються там.

Мемуне ходив по кабінету вкрай роздратований. Він навіть говорив вголос сам із собою, чого з ним ніколи не помічалось:

- У мене таке враження, ніби все, що ми задумуємо миттєво стає відомим американцям! Або вони діють дуже швидко, або в нас діє подвійний агент.

Він зупинився, підійшов до крісла, сів в нього.

"Щось я розбалакався у кабінеті. Хвилююсь. Однак треба спочатку детально проаналізувати ситуацію самому. Що ми маємо? Ці хлопці десь у США. Їхні батьки, можливо, теж вже там. Зрозуміло, що після нападу на АНБ американці намагатимуться переховувати їх у більш безпечному місці. Тобто необхідно якомога точніше визначити це місце. Мабуть доведеться активізувати всі наші наявні сили у Сполучених Штатах. Ну, добре. Спробую поставити себе на місце шефів американської розвідки. Куди б я сам заховав цих хлопців? Ніякі загальновідомі місця на кшталт штаб-квартир, після нападу на АНБ, не підходять. Може якась військова база? Не виключено. Скоріш за все якась секретна база. Це може бути військова база і поза межами США. Хоча, напевно - дуже далеко. Потрібен повний перелік американських військових баз. Далі. Необхідно активізувати нагляд за всіма керівниками американських розвідувальних служб. Через агентів, електронними засобами. Цілком ймовірно, що щось може вплинути... І стосовно місця, і стосовно планів."

Він взяв ручку та помітив у робочому блокноті: "Перелік військових баз. Тотальне слідкування за керівниками розвідки."

"Припустимо, що усіх зберуть на базі. Чотири хлопця та їх батьки... Загалом дванадцять чоловік. Що їм може бути потрібно? Їжа? Одяг? Взуття? Якісь наукові прилади? Ні, здається, що вони нічого такого не застосовували, коли пересувались наче невидимі. До речі, про невидимість: повинні десь залишитись сліди переміщення їхніх батьків."

Він дописав: "Можливі шляхи доставки батьків. Виявити сліди."

"Однак час йде. Поки ми будемо шукати... А чому наглядати тільки за керівниками розвідок? Чому б не спробувати приглянути за президентом та віце-президентом? Не може бути щоб операцію такого масштабу провадили без відомо президента та не

тримали з ним зв'язок. Спробуємо зробити це усіма наявними засобами."

Пункт другий отримав додаток: "Президент. Віце-президент. Переміщення. Зв'язки."

Мемуне подивився на свій список, подумав: "Небагато набралось, але хоч буде про що говорити з начальством".

Він взявся за слухавку прямого зв'язку з прем'єр-міністром, але не встиг її підняти. Пролунав голос секретаря:

- До вас помічник. Просить прийняти негайно.

- Запросить.

Помічник зайшов до кабінету і одразу направився до мемуне з папером в руках.

- Щойно отримали, - він вручив папір начальникові і став пояснювати. - Американці по більшості телевізійних каналів почали транслювати рекламний ролик, в якому фігурують батьки цих хлопців.

- Спасибі, можете йти.

"Час від часу не краще. ЦРУ вирішило діяти за аналогічним планом. Ця інформація лише підтверджує своєчасність запланованих рішень. Ми не встигаємо. Але треба використати геть усі шанси і бути готовими до будь-якого повороту подій: не виключено, що їм знову вдасться втекти."

Він підняв слухавку прямого зв'язку з прем'єр-міністром.

;

;

/*-----80-----*/

;

Радощам директора ЦРУ не було межі, щойно він отримав повідомлення про місцезнаходження хлопців.

- Нарешті наші пташенята озвалися із канадського гніздечка! І далеченько вас занесло! - він подивився на мапу. - Цікаво, і що ж ви робили у цьому самому Ферінтоші?

"Однак, треба вас звідти витягати? - подумав він. — Поблизу нікого з наших немає. Якщо забезпечити тимчасову охорону силами канадської поліції, то, до прибуття літака, без сумніву, буде привернута зайва увага. Крім того, доведеться пояснювати наші дії канадцям. Якщо взагалі проігнорувати охорону, то у випадку небажаного розвитку подій, цього не зрозуміє президент. А діяти треба дуже швидко. Зараз відрядимо два-три легкі літаки з нашими охоронцями, а потім організуємо доставку цих хлопців сюди."

Зібравши заступників, він почав віддавати розпорядження щодо організації негайного перевезення "дорогоцінного вантажу" до Сполучених Штатів.

- Потрібно негайно організувати повітряний коридор і надіслати літак до Едмонтоні з групою супроводу. До прибуття цього літака потрібно забезпечити охорону наших пташенят. Негайно з'ясуйте, які наявні сили ми маємо біля цього Ферінтоша. У випадку відсутності таких сил, а цілком ймовірно, що так воно і є, негайно

перекинути туди усіх найближчих агентів декількома легкими літаками. Ні в якому разі не привертати уваги місцевої поліції. Виключити будь-які можливі непорозуміння. Зв'язуватись безпосередньо зі мною у випадку виникнення будь-якої проблеми з доставкою. Виконуйте.

"Вже зараз треба знайти та підготувати місце, де ми розгорнемо роботи по перевірці та використанню відкриття. Штаб-квартири - не підходять: організацію їхньої охорони треба вдосконалювати, або змінювати. Скористатись зоною 51? Чи зупинитись на якійсь звичайній військовій базі з налаштованим порядком і охороною? Гадаю, що буде краще, якщо військові порекомендують відповідну базу та самі забезпечать охорону об'єкта. Треба заручитись підтримкою президента."

;

/*Зона 51 - місце відоме журналістам в якості випробування літаючих об'єктів інопланетного походження.*/
;

;

;

/*-----81-----*/

;

Міністрові оборони США не дуже сподобалась пропозиція директора ЦРУ, але накази Верховного Головнокомандувача потрібно виконувати. Міністр запропонував базу Райт Патерсон, штат Огайо та невеличку базу "Y" поблизу Ель Пасо, штат Нью-Мексіко, організовану свого часу генералом Скоттом.

;

/*Скотт Джеймс Меттун - п'ятизірковий генерал, голова комітету начальників штабів, антизаконну діяльність якого вичерпно висвітлили Ф. Нібел та Ч. Бейлі в роботі "Сім днів у травні".*/

/*Флетчер Нібел (1911-1993) - письменник і журналіст.*/
/*Чарльз Уолдо Бейлі-другий (1929) - письменник і журналіст.*/
;

;

Якщо перша база була неподалік від Вашингтону, то друга досить-таки далеченько і нелегкий вибір залишався за директором ЦРУ - таким чином міністр вирішив показати рівень свого незадоволення.

Директор ЦРУ обрав базу "Y" з багатьох міркувань: віддаленість від столиці - небагато журналістів та високопоставлених інспекторів з Вашингтону захочуть вештатись десь далеко у пустелі Нью-Мексіко; поблизу розміщені великий ракетний полігон Вайт Сендз, авіабаза Холломен, база Форт-Блісс, аеродром Бігс-Філд, що повинно забезпечити додаткову військову охорону поза межами бази "Y"; а головне, база і досі залишалася секретною, з суворим режимом охорони.

Про своє рішення директор ЦРУ негайно повідомив військових, він також попросив, щоб вони якнайшвидше забезпечили відповідні приміщення та, на всяк випадок, звільнили декілька ангарів.

Оперативність підготовки приміщень диктувалась розвитком подій у Канаді, звідки

повідомляли, що агенти ЦРУ вже супроводжують хлопців до аеропорту Едмонтон, та повідомленнями з військового аеродрому про прибуття батьків хлопців.

Настрій у директора був добрий: "Тепер ми сконцентруємо всі наші сили на базі "Y" та забезпечимо використання цього важливого винаходу на користь Сполучених Штатів Америки. Як показує досвід попередніх подій, під тиском відповідних обставин, так би мовити, родинного фактору, хлопці не відмовляться співпрацювати з нами. Однак, треба і мені вилітати до Ель-Пасо. Завдання вкрай важливе. Все доводиться робити самостійно: і забезпечувати теплу зустріч, і проводити тонку подальшу роботу з нашими розробниками впливу."

;

;

/*-----82-----*/

;

Ізраїль як ніколи активізував розвідницьку діяльність на всій території Сполучених Штатів. В максимально можливому ступені контролювались всі урядові та розвідницькі організації. Під контроль були поставлені навіть пошта та телеграф. Безпосередньо фільтрувалась наявна інформація з Інтернету. При цьому кожен виконавець намагався якнайменше привертати увагу до своїй діяльності.

У зв'язку з небезпекою особистих контактів з відомими політиками, військовими, та журналістами оброблялись їхні родинні кола: дружини, діти, а також всі відомі інтимні позародинні зв'язки.

Вся інформація, яка надходила зі Сполучених Штатів, одразу оброблялась спеціальною аналітичною групою, створеною особисто мемуне.

На жаль, нічого такого, щоб могло привернути увагу досі не надходило.

Мемуне вже котрий день просто не знаходив собі місця: він добре розумів, що гра, яку він розпочав, була більше ніж гра, і козири були не в нього, але він сподівався на несподівані повороти долі.

"Що ми маємо? - мемуне сидів у своєму кріслі та намагався аналізувати крихти інформації, просіяні його групою. - Президент на короткий строк збирався до Кемп-Девіда. Кемп-Девід? Ні, наряд американці будуть ризикувати проводити будь-які експерименти та комплексні випробування впливу десь поблизу Вашингтона: всім дуже добре відомі маріупольські результати. До речі, треба буде звернути увагу на якісь схожі події деінде у Штатах. Повідомляють, що рекламний ролик з батьками цих хлопців вже не передають. А це вже невеличкий "прокол": шантаж вдався, хлопці клюнули, американці домоглись свого і зняттям з ефіру ролика, тобто дуже короткою рекламною кампанією, довели це. Цим вони підтвердили знаходження самих хлопців та їх батьків на американській території. Але де? Після нападу на штаб-квартиру АНБ вони повинні прийти до висновку про забезпечення потужної військової охорони. Я і досі певен, що найкращим місцем для виконання такого завдання може бути тільки військова база. Але їх багато... До того ж, зрозуміло, існують і надсекретні, про які нам поки що нічого невідомо..."

Він натиснув кнопку виклику секретаря:

- Будь ласка, кави.

"Точне місцезнаходження хлопців, зрозуміло, є головним завданням... Але потрібно вже зараз подумати про можливі наслідки контакту цих хлопців з американцями. Тобто, ЦРУ може "вичавити" з них інформацію про операцію у штаб-квартирі АНБ. Політичні наслідки щодо нападу та вербування українців можуть бути найжахливішими за всю історію Ізраїлю. Треба буде негайно порадитись з прем'єром. Останній варіант: порадити прем'єру звалити все на мене, на мої дії, мовляв, діяв на власну відповідальність, розробив власну операцію, хотів якнайшвидше узнати секрет впливу у власних інтересах. Це, зрозуміло, відставка... Американці не дурні, вони розуміють, що ми намагатимемося звалити все на свого Норта. Але це дозволить якось стабілізувати політичну обстановку... Треба вибрати момент, коли "запустити" цю операцію прикриття."

;

/*Норт Олівер – підполковник армії США, який в середині вісімдесятих років нібито особисто займався мільйонними військовими контрактами з урядом Ірану і переправлянням отриманих коштів на забезпечення протиурядових сил Нікарагуа. Скандал "Іран-контрас".*/

;

М'який і короткий стук у двері перервав роздуми мему. Ввійшов секретар, поставив перед шефом замовлену каву і вийшов.

"Не виключено, що їм потрібно буде повернутися до Маріуполя? Хоч і не варто очікувати, що вся ватага заявиться туди, але наших людей там, про всяк випадок, потрібно залишити. Нагляд за повітряним простором США мало що дає: замало у нас супутників. Фіксуються всі можливі переміщення літаючих об'єктів, особлива увага приділяється посадкам в містах військових баз."

;

/*Значна кількість штучних супутників Землі, офіційно заявлених в якості мирних космічних об'єктів, виконує військові та розвідувальні завдання на орбіті.*/

;

"Але поки що нічого незвичайного не помічено. Нам треба працювати якнайобережніше: на нашу шалену активність, безсумнівно, буде звернута увага, а наші вуха і так стирчать далі нікуди. Збирати інформацію і чекати. Це все, що зараз нам залишається. Як би там не було, а це найважча справа у моєму житті і я повинен зробити все можливе для її виконання."

;

;

/*-----83-----*/

;

Директор ЦРУ хвилювався даремно: зустріч хлопців у Ферінтоші та доставка їх у призначене місце проходили без усяких перешкод. Він прилетів на базу "Y" десь за

годину до прибуття літака з хлопцями і вирішив зустріти їх особисто.

З сірого ранку пустелі виринув невеличкий літак і плюхнувся на бетонну смугу бази "Y". І тільки-но він зупинився, як до нього під'їхали три легковики.

- Shchro r?di vit?ty vas na terit?rii Spol?chenyh Sht?tiv Am?ryky, - директор ЦРУ привітав хлопців, які тільки-но спустились з трапу літака. Він посміхався та старанно вимовляв українські слова: далися взнаки невдалі спроби спілкування Годріча.

Хлопці здивовано переглянулися, і першим опанував себе Вадим.

- Приємно почути українську мову у цьому, здається, не дуже приємному місці, - він розвів руки долонями догори.

Директор ЦРУ подивився на перекладачку і та швидко переклала.

- Це тільки тимчасове місце перебування, - лагідно продовжив головний розвідник.
- Воно спеціально вибрано для забезпечення умов проведення відповідних експериментів в умовах суворої секретності.

Його обличчя набуло офіційності.

- Від імені уряду Сполучених Штатів Америки прошу у вас вибачення за досить незвичну форму забезпечення цієї зустрічі...

- Ми свою частку, так би мовити, угоди виконали, - перервав офіційну промову Віктор. - Ми тут. А де наші батьки?

- Прошу сідати, - запросив хлопців директор до чорного лімузина. - Вони вас чекають.

У машині він продовжив свою промову.

- Цілком зрозуміло, що ми не тільки не хотіли, але навіть і не думали заподіяти якусь шкоду вашим батькам. Справа в тому, що сучасна міжнародна політична ситуація вимагає швидкого реагування. І ми просто не бачили іншого шляху зв'язатися з вами. Ще раз прошу вибачення за форму забезпечення цієї зустрічі.

"Що насправді планується робити з нашими батьками?"

"Ми не збираємось заподіювати шкоду вашим батькам".

Автомобіль під'їхав до охайного двоповерхового будиночка, на ганку якого стояли схвильовані подіями останнього часу батьки.

Зустріч рідних людей була бурхливою, але недовгою. Американці спочатку ввічливо посторонилися і не заважали прояву емоцій. Однак відійшли вони недалеко: на таку відстань, щоб мати можливість вчасно забезпечувати контроль за подіями, а потім почали поступово наближатись до українців, немовби підштовхуючи тих до входу у будинок.

- Прошу всіх до будинку, - ввічливо запросив директор ЦРУ.

;

;

/*-----84-----*/

;

- Як ви бачите, ми зацікавлені у плідному співробітництві, та хотіли б отримати від вас попередню інформацію про механізм впливу, - розпочав, так би мовити, офіційну

частину зустрічі керівник розвідувального управління. – І чекаємо на взаєморозуміння.

"Що вам вже відомо про вплив?"

"Тільки те, що за допомогою його можна впливати на волевиявлення мас людей".

– Як ми розуміємо – іншого виходу у нас не залишається, – майже в'їдливо відповів Анатолій.

– Ми вас також добре розуміємо, – парирував директор ЦРУ. – Виходів досить-таки багато, але, повірте, найраціональнішим з усіх буде наше співробітництво. Наприклад, ми можемо відпустити вас хоч зараз. Прошу вас повірити на слово – цей варіант не виключається. Але ви самі дуже добре розумієте, що, зважаючи на виняткову важливість вашого винаходу, ми повинні будемо контролювати кожен ваш крок, кожен контакт. Тим більше – і вам це добре відомо – не тільки ми зацікавлені у вашому відкритті, але і деякі інші розвідувальні служби. До речі, а хто вас так зухвало викрав з попереднього місця нашого з вами контакту?

"Вам дійсно цікаво знати?"

"Це дуже важливо."

Хлопці швидко переглянулись між собою.

– Документів нам, звісно, ніхто не пред'являв, – дипломатично відповів Анатолій. – Але, виходячи з їхніх заяв, можна було зробити висновок, точніше – припущення, що вони діяли від імені ізраїльської держави. Хоча, звісно, вони могли представляти і інші країни...

– Ви бачите, що це підтверджує справедливість нашого висновку про потенційну небезпеку, – спокійно продовжив шеф розвідки, і жодним рухом не показав своєї радості від першої отриманої важливої інформації. – Хоча, повторюю, ми розглянемо будь-які ваші пропозиції щодо інших варіантів нашого співробітництва. До речі, а як ви звільнилися від ваших захоплювачів?

– У Сполучені Штати нас також ввічливо не запрошували... – пробуркотів Віктор.

Директор почув його слова і дочекався перекладу.

– Суворість ті швидкості наших дій вам одразу пояснив високопоставлений представник нашої розвідки Годріч. Подальші події, і вам це добре відомо, тільки підтвердили наші припущення, точніше, висновки. Так як же вам вдалося звільнитися?

– А ми просто зробились невидимими, – відповів Олександр.

– Як це? – зробив вигляд, що здивувався директор.

– Зрозуміло, що ми не зробились невидимками у повному розумінні цього слова. Фізичний прояв цього явища поки що залишається у фантастичній площині, – пояснив Вадим. – Ми, так би мовити, вселили в уяву присутніх нашу відсутність...

– Власне, пояснення цього взагалі торкається теми впливу. А це, як ми розуміємо, найголовніше, що вас цікавить, – Анатолій обмінявся швидкими поглядами з товаришами. – Можливо вам це не досить сподобається, але існує одна дуже важлива умова, при якій вплив працює. Це звичайна довіра.

– Не буду заперечувати – нас це дуже цікавить, – підтвердив слова Анатолія головний розвідник США. – Ми розуміємо, що ви всі дуже стомилися і тому хотіли б

щоб ви спочатку хоча б коротко розповіли про загальні принципи механізму дії вашого впливу на великі маси людей, а вже потім будемо деталізувати...

- Ми згодні, - сказав Віктор.

Його товариші кивнули на знак згоди.

- Дуже, дуже добре, - директор ніяк не показав свого відчуття задоволення. - Не буду приховувати - з вами дуже приємно працювати.

- А от нам вибирати не доводиться... - артистично зітхнув Віктор.

- Певен, що ми всі добре розуміємо серйозність обставин, які досить швидко розвивалися, та відповідні дії, які потрібно було негайно приймати, - спокійно вів своє директор ЦРУ. - Отже, так би мовити, в загальних рисах, що ви можете розповісти про винайдений вами вплив?

- Власне, ми поки що і самі в повній мірі не знаємо всіх проявів впливу. Ми і досі знаходимось у стадії експерименту... - пояснив Олександр.

- Я би сказав дуже ефективного експерименту, - віддав належне директор.

"Проводились подібні експерименти у Сполучених Штатах?"

"Різного роду роботи, зрозуміло, проводились."

"Які методи використовувались?"

"Хімічні речовини, радіохвилі, різного роду психологічні експерименти з масами... Вивчали навіть книжки Карлоса Кастанеди."

;

*/*Кастанеда Карлос (1925-1988) - доктор антропології, був учнем дона Хуана Матуса, індіанського шамана з Мексики.**

;

"Кастанеди?"

"Цікаво, але ці твори пройшли повз нашу увагу."

"Треба ознайомитись."

- Ми працюємо з різними джерелами, з різними предметами... - продовжував Сашко.

- Це зрозуміло... А яка дальність вашого впливу?

- Точніше буде говорити про діаметр... - підкреслив Анатолій.

"Що вам відомо про діапазон дії впливу?"

"Судячи з аналізу даних з Маріуполя, це близько двох кілометрів".

- Добре, - посміхнувся директор ЦРУ. - То який діаметр вашого впливу?

- На даний час - близько двох кілометрів, - без вагань відповів Вадим. - І це за допомогою допоміжних предметів.

- Яких?

- Дерев'яних паличок. З різних дерев.

- Усі технічні деталі ми проробимо з нашими фахівцями, якщо ви не заперечуєте.

- Немає ніяких заперечень, - погодився Віктор від імені хлопців.

- А як щодо можливості читання думок? - несподівано запитав директор.

"Чому задане це запитання?"

"Цікаво, але я тільки-но зараз припустив таку можливість і вирішив, на всяк випадок перевірити."

- Ми припускаємо можливість читання думок, але до цього часу ніяких спеціальних робіт у цьому напрямку не проводилось, - відповів Вадим. - Але ми маємо намір продовжити дослідження.

"Ніяких спеціальних робіт дійсно не проводилось - така можливість була з'ясована практично одразу."

- А чому ви направились до Канади?

"Що конкретно вам відомо про це?"

"Взагалі нам це цікаво."

- Мета нашої подорожі до Канади була... - зробив паузу у своїй відповіді Сашко. - Забезпечити якомога найширші умови для повернення до України.

- Відверто кажучи - просто заплутати сліди, - пояснив Віктор.

- Що ж. На цьому підготовчий етап нашої роботи можна вважати закінченим, - підвівся зі свого місця директор ЦРУ. - Вам, зрозуміло, хочеться відпочити, поговорити з рідними. Не буду вам заважати.

"Чому так швидко закінчились переговори?"

"Після підтвердження даних про двокілометровий діаметр дії впливу, має сенс спілкуватись з дальшої за два кілометри дистанції".

- Але нам треба домовитись про початкові умови нашої подальшої роботи, - Олександр і хлопці залишилися сидіти на своїх місцях. - Нам потрібна бібліотека, необхідні предмети..."

"Потрібні всі матеріали, якими користувалися аналітики ЦРУ. В тому числі твори Кастанеди."

- Всі технічні питання вже вирішені. Додатково ми замовимо і забезпечимо вас всіма матеріалами: від аналітичних висновків до книжок Кастанеди.

- А на якій мові? - запитав Вадим.

- Якщо вас задовольнить англійська, то відповідні книжки будуть доставлені досить скоро, в іншому випадку буде потрібен певний час на переклад.

- На жаль ми не володіємо англійською в такій мірі, щоб швидко читати великі об'єми тексту... - почав було пояснення Вадим.

- Ми маємо можливості забезпечити переклад, - перервав його шеф розвідки.

- В такому разі, до побачення, - попрощався Олександр.

;

;

/*-----85-----*/

;

Повернувшись до Ленглі, директор ЦРУ майже одразу скликав екстрену нараду розвідницьких служб.

- Виходячи з того, що діапазон впливу сягає двох кілометрів, і розробники таким чином при потребі зможуть впливати на нас безпосередньо, нам потрібно виробити

методи спілкування з хлопцями на певній дистанції. Які будуть пропозиції.

- Безпосередньо на базі, пропоную залишити нашого представника, - розпочав директор ФБР. - Це може бути один з ваших заступників, або командир цієї бази з додатковими повноваженнями. Ми можемо контролювати процес з комплексу Вайт Сендз засобами телеметрії: бази з'єднані між собою оптоволоконним кабелем. Стільниковими телефонами пропоную користуватись у звичайному режимі тільки персоналу бази, тому що підозрілими будуть як раптова відсутність зв'язку, так і підвищена активність переговорів. При цьому керівництво бази повинне унеможливити попадання стільникових телефонів до розробників впливу та їхніх родичів.

- Матеріальні контакти між базою та комплексом Вайт Сендз можна підтримувати автотранспортом, а, в разі негайної потреби, гвинтокрилами або військовими літаками, - додав представник Пентагону.

- Чудово, - підсумував директор ЦРУ.

- Пропоную представником призначити командира бази полковника Бродеріка, - чітко заявив представник Пентагону. - Він дуже добре знає цю базу: ще його батько командував нею. Суворий дисциплінований офіцер, зразковий послужний список. Крім того, в цьому випадку, виключаються всі випадки з можливими непорозуміннями між розвідниками та військовими.

Пентагон був не проти спочатку збільшити контроль за справою, а, при нагоді, перебрати всі важелі керування операцією на себе.

Директор ЦРУ, у свою чергу, чудово знав неприховані намагання військових, однак він не заперечував, що вся відповідальність за можливий напад на базу повністю ляже на військових. Розвідницьке співтовариство не могло дозволити собі розкіш повторного нападу на свій об'єкт, як це було у штаб-квартирі АНБ. Бо тоді воно повністю скомпрометує себе в очах суспільства. Точніше, не в очах суспільства, на думку якого йому було взагалі геть начхати, а в очах тайних владних структур держави.

"Крім того, - думав він, - загальне керування справою залишається за нами, нехай хоч і з Вайт Сендз. Бродерік буде щоденно звітувати перед нами. Єдина перевага військових, це можливість екстрених дій. Але до цього ми не допустимо: мені треба заздалегідь заручитись підтримкою головнокомандувача на такий випадок."

- Я не проти цієї пропозиції. Чи будуть інші пропозиції?

- А що нам заважає використати гіпноз, або щось на зразок окситацину? - запитав директор ФБР.

- Наші аналітики не радять зараз цього робити. Вони виходять з того, що таким чином можна зашкодити механізму дії впливу. Але цей варіант не виключається у подальшому, - відповів директор АНБ.

;

/*Окситацин - гормон, основний компонент "мікстури довірливості".*/

;

- Ще пропозиції?

Далі пропозицій не поступило.

;

;

/*-----86-----*/

;

Наступного ранку, одразу після сніданку, командир бази Бродерік з перекладачем ввійшли до вітальні. Полковник був дуже схожий на свого батька: злита лінія брів, густе чорне волосся на руках. Бродерік посміхнувся, як тільки міг ввічливо, і сказав:

- З цього моменту всі повноваження по забезпеченню вашої роботи покладені на мене.

Перекладач переклав.

- А директор ЦРУ... - почав було Віктор.

Перекладач намагався синхронізувати переклад, але Бродерік продовжував:

- У всіх високих керівників дуже багато важливих справ. Вони засвідчили вам свою повагу, і, прошу повірити, на моїй пам'яті це був перший прийом на такому рівні. Крім того, не виключена ваша зустріч з президентом США. Зрозуміло, у випадку нашої плідної роботи. На цей час ми зробили все можливе. Ми підготували першу частину обіцяних матеріалів, - він коротко, по-військовому, показав рукою в напрямі журнального столика. - Тут все, що наші фахівці встигли перекласти на цю годину... Переклад машинний. Тому, якщо будуть запитання щодо якості перекладу, до ваших послуг буде наданий кваліфікований перекладач.

- Спасибі за оперативність, - від імені хлопців подякував Віктор. - Ми спробуємо проробити все це якнайшвидше.

- Як бачите, ми не квапимо вас з викладенням ваших розробок...

- Ми це цінуємо, - швидко зреагував Олександр.

- Ми не квапимо вас з викладенням ваших розробок, - методично говорив Бродерік.

- Тому, гадаю, буде справедливим такий розпорядок роботи: один день ви працюєте самостійно, а другий разом з нами.

- Ми згодні, - швидко погодився Олександр.

Командир бази у супроводі перекладача покинув вітальню.

Хлопці поринули в читання робіт Кастанеди. Оскільки комплект книжок був тільки один, то кожному дісталась різна книжка.

Батьки хлопців тим часом відпочивали біля приміщення басейну і не заважали дітям працювати. Питання їхнього несподіваного полонення та швидкого переміщення на південь США до дітей вони поки що не обговорювали: спочатку треба було придивитися до ходу справ.

Читання тривало до вечора. Після вечері хлопці знову зібралися у вітальні.

- Я ще не встиг усього прочитати, але дещо для серйозної розмови у мене вже є, - розпочав маленьке зібрання Вадим.

- В мене те ж саме, - погодився з ним Віктор.

Інші просто кивнули на знак згоди.

- Штурм чи обговорення? - поцікавився Анатолій.

- Для штурму даних недостатньо, - підключився до розмови Олександр. - Має сенс провести обговорення, тим більше, що доводиться більше проглядати матеріал, ніж ретельно його вивчати.

- Давайте почну я, - сказав Віктор. - Матеріал дуже цікавий. Можу впевнено сказати, що багато з прочитаного мною співпадає з нашими даними. В кожній книжці йдеться про дона Хуана Матуса, індіанця з племені які. Так ось, у мене таке враження, що дон Хуан через Кастанеду залишив щось на зразок заповіту. Тобто, на мою думку, він скористувався звичкою Кастанеди детально конспектувати події.

- Згоден, - кивнув Анатолій. - Кастанеда зовсім не наступник дона Хуана. А ці книжки є своєрідним посланням наступникам, які зможуть правильно прочитати все, що законспектував Кастанеда.

- Мені чомусь здається, що це послання адресоване саме нам, - нескромно підтримав загальну думку Олександр.

Після цих слів у кімнаті на декілька хвилин запанувала тиша.

Директор ЦРУ у затишному будиночку військового комплексу Вайт Сендз пильно вдивлявся в екран монітора, який видавав картинку з камери спостереження, встановленої у вітальні. Перекладач щойно закінчив переклад. Директор не розумів змісту цієї довгої паузи. Він пригадав учорашню розмову, пригадав про умову, при якій працює вплив. Учора, за всіма подіями дня, він не надав значення цим словам, але зараз він серйозно замислився. Тепер він почав здогадуватись, чому хлопці так легко пішли на співробітництво: відверто говорити про речі, які на думку будь-якого керівника, неможливо говорити вголос.

"А, втім, трохи почекаємо. Побачимо, що буде далі", - подумав він.

Тим часом обговорення тривало.

- Слухайте, що написано, - розкрив свою книжку на закладеній сторінці Анатолій. - "Дон Хуан висловив припущення, що відкриті шаманами рухи являли собою таємну спадщину людства, що зберігалася вдалині від випадкових очей і відкривалося тільки тим, хто його свідомо шукав. Він порівняв древніх магів з ловцями перлів, що поринали в глиб океанської безодні і зненацька знайшли приголомшливий скарб".

- Певен, що тут він не до кінця відкрився, - сказав Вадим.

- Так, вірно, - погодився з ним Сашко. - Кастанеда записав правильно: висловив припущення. Тобто, якщо б ця таємна спадщина відкривалася тим, хто його свідомо шукав, це було б дуже просто, як у будь-якому пригодницькому романі. Висновок: не просто "відкривалося" тим, хто "шукав", а тим, хто до того мав інші, додаткові якості.

- Слухайте далі, - продовжив Анатолій. - Цитую: "Маги бачили, що у Всесвіті існує гігантська сила, величезний конгломерат енергетичних полів, який вони назвали Орлом, або темним морем усвідомлення. Це та сила, що усім живим істотам, від вірусів до людей, надає в тимчасове користування усвідомлення: вона наділяє їм усі новонароджені істоти, а вони надалі розширюють і удосконалюють його за допомогою нагромадження власного життєвого досвіду - аж до того моменту, коли сила затребує усвідомлення назад".

- Це ж ПсиВсесвіт! - вигукнув Віктор.

- Точно! - також не втримався від відгуку Олександр.

- Стривайте, стривайте, - заспокоїв товаришів Анатолій. - Слухайте далі. Уважно. "Маги лінії дона Хуана стверджували, що темне море усвідомлення не прагне відняти в людської істоти життя, воно усього лише хоче отримати їхній життєвий досвід". Підкреслюю: отримати життєвий досвід. Тобто можна, з великою долею ймовірності, припустити, що ПсиВсесвіт розширюється з кожною краплиною набутого досвіду. Таким чином, наша теорія отримує хоча і несподіване, але досить вагоме підтвердження.

- Я б поки що не поспішав з висновками, - остудив гарячі голови Вадим. - Нам, зрозуміло, дуже хочеться знайти підтвердження нашим ідеям, і ми, також цілком зрозуміло, шукаємо саме те, що співпадає з ними. На мою думку треба звертати увагу і на те, що не збігається. А незбіги взагалі можуть змінити напрями нашої роботи, - тут він поклав руку на книжку. - Ось, наприклад, в книзі йде мова про стійку сили воїнів-толтеків.

- Не виключена безліч варіантів, - погодився Сашко. - Від того, що Кастанеда міг неправильно зрозуміти дона Хуана, і це ми бачимо по численним його проханням пояснень, до неточностей перекладу. Хоча, згоден, на всі моменти треба звертати увагу. До речі, є і інші дуже цікаві місця, - він постукав вказівним пальцем правиці по своєму екземпляру. - Цитую. "Для спільного сновидіння Пабліто вирішив, що нам з Ла Гордою варто піти на скелю і посидіти там, зблизив голови разом". Кінець цитати. Це вам нічого не нагадує?

- Зайве питання, - сказав Анатолій. - Ми зараз як рудокопи повинні обробити тони породи задля декількох крупинок знань.

- Додам ще крупинку, - Олександр немовби кинув щіпку до купи. - "Четверо сновидців та четверо сталкерів збираються разом тільки тоді, коли їм потрібно виконати дуже важку задачу. Але лише у виняткових обставинах ці четверо можуть з'єднувати свої руки, тому що їхнє зіткнення зливає їх у єдину істоту і повинне відбуватися тільки у випадку крайньої потреби, чи нужди в момент покидання цього світу".

- Оце так крупинка, - оцінив Вадим.

- А я ще додам, - не зупинявся Олександр, дивлячись у текст. - "Чоловічі воїни і кур'ери теж можуть утворювати незалежну одиницю або ж діяти як окремі істоти в залежності від обставин".

- А ось це треба взяти на замітку і перевірити, - черкнув у записничку Віктор. - Цілком ймовірно, що це не відволікаючий маневр.

- Згоден, - кивнув Анатолій. - Але зроблю припущення, що це торкається лише нагваля.

;

/*Нагваль. The nagual [nah-wa'hl] - абстрактне, намір, невимовна, друга увага, дух, ліва сторона. The nagual man and nagual woman - подвійні істоти яким було відкрито

правило. Нагваль існує як пара з чоловіка і жінки, але стає єдиним цілим тільки після того, як їм обом буде відкрито правило і вони обоє його цілком зрозуміють. Нагваль має незвичайну енергію, витримку і стабільність. Це провідник духу, без утручання якого людина не може знайти волі. Нагваль може переміщати не тільки свою крапку зборки але і крапку зборки інших людей.* /

;

- У зв'язку з цим можу додати наступне, - як у школі підняв руку догори Віктор. - Якщо особиста сила нагваля дозволяє йому мати більше воїнів, то їхня кількість завжди буде кратна чотирьом.

- А мене зацікавило ось це, - розкрив свою книжку Вадим. - Кастанеда приводить слова дона Хуана: "Перша з істин про усвідомлення полягає в наступному: навколишній світ, яким ми його представляємо, у дійсності зовсім інший. Ми думаємо, що маємо справу зі світом об'єктів, але це помилка". І далі: "Ми сприймаємо щось. Це - точно установлений факт. Але те, що саме ми сприймаємо, не відноситься до числа фактів, настільки ж однозначно встановлених. Тому що ми навчаємося тому, що і як сприймати". І ще: "Мається щось, що впливає на наші органи почуттів. Це - та частина, що реальна. Нереальна ж частина - те, що нам говорять об цьому наші органи почуттів. Розглянемо, приміром, гору. Наші органи почуттів говорять нам, що вона - об'єкт. Вона має розмір, колір, форму. Ми навіть підрозділяємо гори на визначені категорії. І тут усе вірно, за винятком однієї деталі. Нам ніколи не приходить у голову, що роль наших органів почуттів дуже поверхнева. Спосіб, яким вони сприймають, обумовлений особливою властивістю нашого усвідомлення. Саме ця властивість змушує їх працювати так, а не інакше".

- Цікава точка зору, - погодився Віктор. - дуже цікава.

- Ми, звісно, запам'ятаємо усі помічені відмінності з тим, щоб ретельніше попрацювати над ними пізніше, але зараз, думаю, є смисл пильніше придивитися до збігів, - повернув розмову у колишнє русло Анатолій. - Читаю. "Колись він пояснював мені, що на нагвалі лежить величезна відповідальність, тому в кожного нагваля повинне бути особливе місце у фізичному світі - місце самоти, де певним чином концентруються і зливаються потоки енергії. Для дона Хуана таким місцем була Сонорська пустеля".

Він підняв очі від книги.

- Дивовижний збіг, - першим порушив нетривале мовчання Вадим. - Адже Сонора була у переліку місць...

- Як і Мітинг Крік! - не утримався від вигуку Віктор.

- Так, - погодився з ним Вадим. - Дуже багато дивовижних збігів. Можу додати до цього ось це: "коли ми, серйозні дорослі людські істоти, дивимося на дерево, наші крапки зборки роблять настроювання незліченної кількості еманцій, і в результаті відбувається чудо. Наші крапки зборки змушують нас сприйняти блок еманцій, який називається деревом".

- Дерево! - знову не втримав емоцій Вітьок. - І гілочки.

- Заспокойся і послухай далі, - Вадим приготувався читати. - "Це може показатися тобі дивним, однак дерева людині набагато ближче, ніж, скажемо, мурахи. Я вже говорив тобі: між деревами і людьми можуть установлюватися дуже тісні взаємини. Це відбувається тому, що в них є загальні еманції".

Вадим подивився на хлопців.

- Дон Хуан таким чином намагається пояснити механізм роботи дерев взагалі і гілочок зокрема. Тобто він має на увазі зміщення крапок зборки. Я відчуваю, що через дерева може бути здійснений зв'язок органічного світу з неорганічним, Фізичного Всесвіту з ПсиВсесвітом. Більше того, - він перегорнув декілька сторінок. - "Древні Толтеки були переконані, що рослини знаходяться в дуже тісному спілкуванні з неорганічними істотами".

- Дійсно, - підтримав тему Анатолій. - Деревина здійснюють безпосередній зв'язок із Землею. Здається, це саме те, що ми шукали в Канаді. Дон Хуан дивиться на нашу планету, як на живе ество.

- А ось ще одна цікавинка, - привернув увагу хлопців Віктор. - "Усе людство відійшло від абстрактного, хоча колись ми, мабуть, були дуже близькі до нього. Воно, безумовно, було тією силою, що підтримувала нас. Потім відбулося щось таке, що відвернуло нас від абстрактного. Тепер ми не можемо повернутися до нього назад". І далі. "Суттю наших труднощів у поверненні назад до абстрактного є наша відмова прийняти можливість знання без чи слів навіть без думок".

- Малевич! - вигукнув Сашко. - Чорний квадрат на білому тлі! Червоний квадрат! Абстракції у чистому вигляді!

;

/*Малевич Казімір (1878-1935) - видатний художник, основоположник одного з видів абстрактного мистецтва - супрематизму. Концепція чорного, червоного та білого квадратів - чиста філософія чистого мистецтва.*/*

;

- Футуризм! - в захопленні додав Анатолій.

- Кубофутуризм, - уточнив Вадим.

- Інтуїтивне відчуття абстрактного, - сформулював Віктор. - Завжди були і є такі люди, які відчували і відчувають світ інакше. Наприклад, той самий чорний квадрат може бути, - він подивився у книжку, - символом велетенського озера німого знання, яке є всередині кожної людської істоти, і про яке кожен з нас знає інтуїтивно.

- Але багато хто про це не здогадується, - продовжив думку Анатолій. - Я ось згадав геніальне відчуття Марка Твена, який відверто абстрагував в одному з своїх творів. Пригадую, що там він писав про одного кравця. Той кравець писав такі вірші, які не снилися Гомерові і Шекспіру, проте ніхто не хотів їх друкувати, ніхто не читав їх, крім його сусідів, які сміялися з нього. Але в абстрактному раю Марка Твена він стояв поряд з Буддою, значно вище Шекспіра.

;

/*Твен Марк (1835-1910) - письменник, автор багатьох творів, серед яких "Подорож

капітана Стормфілда до раю".*/

;

- У цьому сутність Темного моря усвідомлення, - сказав Вадим. - В ньому нічого не пропадає, і збирається геть усе, про що думала людина, навіть, коли не встигла з різних причин опублікувати свої думки.

- Мабуть це мав на увазі Булгаков, коли стверджував, що рукописи не горять, - додав Сашко.

;

/*Булгаков Михайло (1891-1940) - письменник, драматург.*/

;

- Щодо відчуття, - сказав Вадим. - Можу додати, що Хуан Матус часто згадує про відчуття власної важливості, яке, на мою думку, є для людини свого роду попередньою огорожею для свідомого проникнення у ПсиВсесвіт. - він відкрив книжку на черговій закладинці. - Ось послухайте: "непохитне прагнення раціональної людини твердо дотримувати образу себе - це спосіб надійно застрахувати своє дрімуче неуттво. Вона, наприклад, ігнорує той факт, що магія - це не заклинання, не магичні формули, не фокус-покус, але воля сприйняття не тільки повсякденного світу, але і будь-якого іншого, доступного людській істоті". До речі, мене зацікавило ще одне його висловлення, про те що у нього залишалося дуже мало часу, щоб зробити щось, перед тим як світ спіймає мене у свої пастки.

- Світ ловив мене і не спіймав? - запитав Анатолій.

- Дуже цікава думка, - сказав Олександр. - Невже Григорій Сковорода був нагвалем?

- Не виключено, - відповів Вадим. - Але, думаю, що простого збігу слів дуже мало для такого важливого припущення. Хоча... Все може бути. На всяк випадок, пропоную тримати у пам'яті.

- Є пропозиція на сьогодні припинити роботу і трохи відпочити, - встав зі свого місця Анатолій. - Дуже багато даних, треба все усвідомити. Та й батьки нас зачекалися.

- Приймається, - схвалив рішення Віктор. - Гайда до басейну!

;

;

/*-----87-----*/

;

Тим часом директор ЦРУ жалкував за своїм рішенням щодо розбивки роботи по днях тижня: його регулярно турбували з Білого Дому і настирливо цікавились просуванням справи, але, як добрий розвідник, він чітко розумів, що для успішної подальшої розмови щодо з'ясування механізму впливу, йому треба "відкрити кредит довіри", тобто задля досягнення своєї мети треба не тиснути на хлопців, а м'яко підвести їх до відкриття таємниці.

Його дуже дивувало, більше того, він просто не розумів чому хлопці так відверто обговорюють питання. Вони аніскільки не схожі на тих, хто не здогадується, що за

ними встановлено постійне стеження.

"Тоді чому вони так себе ведуть?" – це питання не виходило з голови досвідченого розвідника. – "Невже їм дійсно нема чого приховувати? А може вони за вдаваною відвертістю приховують головне?"

Він вирішив викликати хлопців на відвертість та спитати їх про роботу механізму впливу.

Наступного дня, після сніданку, хлопці проводили батьків до приміщення басейну і зібрались у вітальні. І вже через декілька хвилин до вітальні зайшов командир бази у супроводі перекладача.

– Сьогодні ми хотіли б з вами поспілкуватися, – заявив він. – Я маю на увазі не себе. Певні причини державного значення заважають нам зібрати тут, на базі, всіх наших відповідальних осіб та фахівців, які бажали б поспілкуватись з вами. Але сучасні досягнення науки і техніки дозволяють нам провести невеличку конференцію. Так би мовити, дистанційно.

– Ми не заперечуємо, – погодився від імені усіх Анатолій.

Бродерік підійшов до дверей та впівголоса віддав розпорядження. Одразу ж солдати почали вносити в кімнату необхідне обладнання.

– З вами бажають поспілкуватись різні особи, від державних діячів до видних спеціалістів, – полковник сів на стілець біля дверей. – Сьогодні нашу сторону представляє ЦРУ. Ви з його директором вже знайомі. Просимо прийняти до уваги, що невідкладні питання державної безпеки вимагають першої зустрічі з представником розвідки. Надіємось на розуміння наших проблем.

– Нема питань, – погодився з полковником Анатолій. – Ми згодні.

Необхідні підключення були зроблені, і, майже в той самий час, коли Толик сказав останнє слово екран монітора засвітився. Хлопці побачили усміхнене обличчя директора ЦРУ.

– Shch?ro r?dyi vit?ty vas zn?vu, – українською мовою привітався шеф розвідки.

– Дуже приємно чути, – відповів Сашко.

– Як ви бачите, ми виконуємо всі наші зобов'язання, – продовжив "відкриття кредиту довіри" директор. – Буду більш відвертим і не буду приховувати від вас, та, певне, ви і самі знаєте, що ми змушені збирати інформацію про кожний момент вашого перебування на цій базі. Це технічна сторона справи, яка повинна бути зрозумілою для всіх. Тому перейду до практичної сторони справи. Особисто мене дуже цікавить питання чому ви без додаткових умов пішли на співпрацю з нами?

– Так ми про це намагаємось сказати з самого початку! – вигукнув Віктор. – Нам нема чого приховувати!

– Будь ласка, будьте точнішими.

– Якнайточнішою буде така відповідь, – зробив невеличку паузу Вадим. – Ми зі своєї сторони офіційно стверджуємо, що головною складовою частиною роботи впливу є довіра. І чергове підтвердження цього ми отримали після вивчення робіт Кастанеди.

– Прошу правильно нас зрозуміти, – підтримав товариша Анатолій. – Саме довіра є

природним захисним бар'єром на шляху корисного використання впливу.

- Ви хочете сказати, що скористатись можливостями впливу можуть люди, які довіряють одне одному?

- Точно! - підтвердив Віктор. - Саме так.

- Я скажу більше, - Вадим привернув увагу до себе. - Саме довіра. Довіра, а не віра. Слід відрізнати ці два поняття. Прошу зрозуміти нас правильно: віра спонукає до сліпого підкорення чужим рішенням, довіра залишає людину вільною у виборі свого власного рішення.

- А не може так бути, що ви приховуєте справжній стан речей?

- Ви що! - навіть обурився Віктор.

- Думаю, для того щоб ви переконались у нашій правоті, ми можемо провести зразково-показовий експеримент тут, на базі, - несподівано запропонував Вадим. - Призначайте час.

- Якщо ви не заперечуєте, то про це - дещо пізніше. А зараз уточнить, будь ласка, максимальну дальність дії вашого впливу.

"Чому він постійно запитує про дальність дії впливу?"

- Важко дати однозначну відповідь, - відповів Анатолій. - Нам відомо два радіуси дальності впливу. Перший, це, коли ми, так би мовити, працюємо самі, тобто без допоміжних засобів. Цей радіус невеличкий і складає близько двадцяти метрів. З допоміжними засобами, гілочками дерев, радіус збільшується до двох кілометрів. Ми вважаємо, що цей радіус може бути збільшений, але, вибачте, певні події змусили нас припинити роботи у цьому напрямку.

- А як щодо невидимості? - задав чергове питання головний розвідник країни.

- Ми пам'ятаємо, що ви вже цікавились цим питанням, - відповів Олександр. - Будемо говорити відверто, ми і самі до кінця не осмислили цього ефекту. Нами з'ясовано, що можна впливати не тільки, так би мовити, одномоментно, а також направлено впливати на стале програмування осіб, які опиняються у сфері його дії. Ми також з'ясували, що можемо створювати, так би мовити, рухомий купол дії впливу. Цей купол може переміщуватися разом з нами, і може спрямовувати уяву всіх оточуючих таким чином, що вони на психічному рівні сприйняття нас не бачать, хоча в цей же час ми наяву знаходимось поруч.

- До речі, це підкреслюється і Кастанедою, - сказав Віктор. - Ми навіть прочитали про вправу як стати непомітним. Ми продовжуємо працювати і досить ретельно вивчаємо конспекти Кастанеди про дон Хуана Матуса.

- Недарма ваші спеціалісти цікавились цими матеріалами, - схвалив дії аналітиків ЦРУ Анатолій. - У цих книжках наведена велика кількість достатньо відвертої інформації, яку, без умови існування бар'єру довіри, просто небезпечно було б виносити на публічне обговорення. Важко уявити, що могло б статися, коли кожний міг би скористатися порадами Хуана Матуса.

- Недарма дон Хуан постійно підкреслює різко від'ємну дію відчуття власної важливості, як початкову силу противаги відчуттю довіри, - підтримав товаришів

Вадим.

"Командире бази. Чому використовуються засоби телеметрії?"

"Напевне не знаю, можу тільки припустити, що наші керівники чогось побоюються."

"Яке ваше завдання?"

"Забезпечити охорону. В разі непередбачуваних обставин – прийняти команду на себе."

"Чиї накази ви виконуєте?"

"Свого безпосереднього керівництва."

"Розвідка не довіряє військовим."

– Нам добре відомі твори Кастанеди, – екран монітора знову привернув увагу до себе. – Однак, якщо ви не заперечуєте, повернемось до практичного використання вашого винаходу.

– Задавайте ваші питання, – відгукнувся Віктор. – Ми готові відповідати.

– Однак просимо взяти до уваги, що ми цілком відверто намагаємось пояснити важливі моменти роботи впливу, – додав Вадим.

– Ми це цінуємо, – посміхнувся з екрану директор ЦРУ. – Але складається таке враження, що ви намагаєтесь переконати нас в неможливості використання вашого винаходу будь-ким іншим.

– Це хибне враження, – заперечив Олександр. – Ми тільки постійно намагаємось привернути увагу до дуже важливої умови роботи впливу. Це означає, що будь-хто може користуватись впливом, але при обов'язковому виконанні умови: між ними повинна бути повна взаємна довіра.

– Значить, ви не будете заперечувати, якщо ми спробуємо перевірити це твердження за вашою участю, – ствердно сказав розвідник.

– Ні в якому разі, – відповів Вадим. – Ми згодні продемонструвати нашу роботу, а потім ви самі або будь-хто з ваших представників зможуть повторити те, що ми покажемо.

– За однієї простої умови, – додав Анатолій. – Знайдіть таких виконавців, які довіряють один одному.

"Цікаво, а зможемо ми взагалі знайти в нашій країні хоча б чотирьох осіб, які б довіряли одна одній? І, головне, осіб, яким би довіряли ми. Неможливо навіть припустити, що ми не зможемо контролювати процес. В іншому випадку потрібно буде приймати специфічні рішення."

Директор ЦРУ перевів розмову в практичну площину роботи впливу. Хлопці нічого не приховували і до кінця дня показували, як вони розміщуються за столом, як концентруються. Вони, на прохання директора розвідки, продемонстрували роботу впливу на любимому собаці Бродеріка і на одному піхотинцеві, який добровільно, за достатню оплату, погодився на участь в експерименті. Директор був вражений: це було не в кіно, це було і працювало насправді. Він почав хвилюватись, бо не знав що і як доповідати президенту.

;

;

/*-----88-----*/

;

Тим часом батьки хлопців відпочивали від приголомшливих подій останнього часу. Їх не турбували і вони проводили час у розмовах. Розмовах про своє, про наболіле.

- Мене дивує відношення держави до винахідництва. І взагалі до творчої діяльності, - продовжив раніше розпочату тему Володимир Іванович, батько Анатолія, коли батьки, після сніданку, зібрались вранці біля будівлі басейну. - Я за те, щоб рішуче зламати існуючу практику, коли винахідник змушений доводити бюрократам корисність свого винаходу. Одним з головних завдань держави повинно бути створення умов, коли бюрократи від винахідництва будуть змушені самі бігати за винахідницькими грошима. Зміст моєї пропозиції такий - реєстрація всіх винаходів повинна проводитись безкоштовно. А от вже кошти від впровадженого, підкреслюю, від впровадженого, винаходу в розмірі, скажімо, від одного до п'яти відсотків щорічно повинні поступати на рахунок патентної установи. За ці гроші установа сама повинна підтримувати дію патенту, сповіщати про це винахідника, і повідомляти про хід впровадження винаходу. Саме ця установа повинна всіляко розповсюджувати винахід по підприємствам. Справа проста: чим більше впроваджень тим більше грошей надійде на рахунок установи. Саме таким повинен бути справжній державний підхід, справжня державна позиція у справі винахідництва.

- Пропозиція слухна, дуже слухна, - підтримав його батько Вадима, Андрій Васильович. - Але де ж ви бачили бюрократів, які б намагались працювали по-справжньому?

- Відповідально, - уточнила Наталя Костянтинівна, мати Сашка.

- І не говорить, бюрократизм - це дуже болюче питання. Вітя якось розповідав мені, як наші хлопці пропонували вирішити цю проблему, коли починали створювати свою фірму. Ти пам'ятаєш, Тарасе? - звернулась Надія Анатолівна до свого чоловіка.

- Дуже добре пам'ятаю, - відповів Тарас Володимирович. - Вони пропонували ввести такий порядок, при якому кожному чиновнику треба надати право можливості виконувати не тільки свою роботу, але і роботу колег незалежно від посадових функцій. Зрозуміло з відповідним відрахуванням з платні того, хто не може, або не хоче виконувати роботу. Тобто створити реальні умови для скорочення кількості чиновників, при умові виконання усього обсягу роботи.

- Я також пам'ятаю. Сашко якось у розмові наводив приклад, - Костянтин Корнійович подивився на дружину і та ствердно кивнула. - Якщо в кімнаті якоїсь установи знаходяться дванадцять осіб, то троє чи двоє добре працюючих чиновників можуть, для початку замінити когось, а, може, і всіх дванадцятьох. За кожного заміненого виплачується до п'ятдесяти відсотків його платні тому, хто виконує роботу. Після чого треба почекати, коли залишаться працювати троє, двоє, а може і один працівник. За той розмір платні, який складеться в результаті такого скорочення.

- І я пригадую, - сказала Віра Іванівна. - Вадик розповідав, що чиновник, який вирішить нормально працювати і заробляти, ставить до відома керівництва контори про намір виконувати роботу колеги, або колег. Після цього лінивий колега тимчасово переводиться на іншу роботу. При успішному ході роботи місце, або місця звільняються, а частина зекономленої платні додається до платні активного працівника.

- Бюрократи завжди виживали тільки тому, що з ними боролися ззовні, - підтримала тему Марія Петрівна, мати Анатолія. - Треба ініціювати процес зсередини. Тобто прищепити "сироватки працьовитості та доброзичливості" кожному бюрократичному організмові, щось на зразок винайдених Паркінсоном ліків нетерпимості. Після такої "вакцинації" той, хто видужав не буде розводити тяганину, не буде перекладати свою роботу на інших, а почне роботу в темпі. У нас, в Україні.

;

/*Паркінсон Сіріл (1909-1993) - публіцист-сатирик, автор загальновідомих протибюрократичних законів.*/*

/*Нетерпимість - за Паркінсоном добувають з крові армійських старшин. Складається з двох елементів: "а можна і краще" та "ніяких виправдань".*/*

;

- І з американською посмішкою, - додав її чоловік, Володимир Іванович.

- До речі, про Україну, - сказав Тарас Володимирович. - Мене дуже турбує політична ситуація в країні. Вибори йдуть за виборами, а краще жити не стає. Депутати, так би мовити, рясно засівають правове поле країни юридичними реп'яхами, а потім виходять на правову прополку, тобто змінюють одні статті законів, додають другі, редагують інші. Може я дещо і перебільшую, але скажу, що мені невідомий такий закон, який би одразу став працювати нормально, без внесення до нього змін та доповнень. Пропоную ввести таку законодавчу норму, щоб депутатам, які протягом року голосують за зміни до першого з раніше ухвалених ними же законів знижати зарплатню на десять відсотків. І так само робити за кожний змінений закон аж до прожиткового мінімуму. Коли такий депутат ще буде "виживати" на таку зарплатню протягом більше кварталу, то автоматично звільняти його з "вовчим білетом", бо таким чином він доводить, що існує на зовсім інші прибутки. А ви тільки подивитесь як вони приймають закони! Закони, за якими нам потрібно жити. У залі парламенту депутати-багатоверстатники тиснуть кнопки за прийняття законів. А де інші, так би мовити, народні представники? Чим вони займаються? Де саме і як вони представляють народні інтереси? На фоні депутатського нехтування своїми обов'язками, неторканної безкарності, нам, громадянам, забороняється навіть зайти удвох у кабінку голосування для того, щоб обрати такого от "народного обранця".

Тарас Володимирович зітхнув.

- А я за прийняття закону, який зробив би самі вибори демократичними, - сказав Андрій Васильович. - Ми якось довго розмовляли на цю тему з Вадиком і він запропонував ввести зворотний зв'язок в загальну систему виборів. Сама система

виборів практично не змінюється, а змін зазнає лише форма виборчого бюлетеню. Лист бюлетеню повинен складатися з трьох частин. Перша – це та частина, яка в прийнятому порядку залишається на виборчій дільниці. Друга і третя майже такі, як і зараз, але третя є копією другої. На цих двох частинах друкується випадковий номер, який покривається захисним невидимим шаром. Щось на зразок царап-картки для поповнення рахунку за користування мобільним зв'язком.

Він зробив невеличку паузу.

– Практично вибори проходять, як завжди. Створюються списки виборців; в день голосування виборці приходять на виборчу дільницю; пред'являють відповідні документи; отримують виборчі бюлетені; заходять у кабінку; знімають захисний шар з номерів на другій частині та ставлять відмітку свого вибору на другій та третій частинах; розділяють частини та кидають другу частину бюлетеня до урни, а третю частину залишають собі для контролю; по закінченні часу виборча комісія підраховує голоси; виборча комісія приймає протокол, в якому перелічуються номери тих, хто проголосував "за" і номери тих, хто проголосував "проти"; цей протокол передається у комісію вищого рангу і друкується у місцевій пресі з указанням номерів "за" та "проти". Виборець може не тільки перевірити правильність свого вибору, а й може оскаржити проведення виборів на дільниці, у випадку спроби фальсифікації.

– Ця система значно краща за існуючу, – сказав Володимир Іванович. – Але не виключено, що влада може купувати виборців, які навмисне будуть робити різні відмітки у другій та третій частинах. З метою подальшого оскарження результатів виборів.

– Слушне зауваження, – погодився Андрій Васильович. – Але можна прийняти закон, яким встановити межу фальсифікації. Тобто, якщо кількість зіпсованих бюлетенів буде впливати на результат виборів, тоді вибори вважати такими, що не відбулись і проводити перевибори.

– Але ніяка влада ніколи не прийме такого закону, – сказав Костянтин Корнійович.

– І не говорить, – зітхнула Віра Іванівна.

– Сашко також пропонував введення зворотного зв'язку, але вже після виборів, – продовжив Костянтин Корнійович. – Він хотів вимкнути механізм використання грошей у передвиборчому процесі шляхом введення механізму про автоматичний відклик депутата, у разі невиконання їм своїх обіцянок протягом виконання обов'язків. Кандидат в депутати перед виборами повинен представити виборцям загальну програму виконання обіцянок з розбивкою по кварталах, і будь-який виборець його округу повинен мати право поставити питання про автоматичний відклик депутата на підставі невиконання програми перед відповідною радою.

– Ви забуваєте про українську політичну дійсність: всі без винятку українські партії протинародні. І це дуже легко довести, – продовжив політичну тему Володимир Іванович. – Подивитесь самі: у Верховній Раді представлена значна кількість партій та партійок. Якщо я не помиляюсь, то всі вони захищають народні інтереси, і, особливо, перед черговими виборами. Деякі з партій навіть можуть похвалитись регіональними

представництвами, районними комітетами тощо.

- А КПУ? - запитала Наталя Костянтинівна.

;

/* КПУ - комуністична партія України.*/

;

- А КПУ, - різко зреагував Володимир Іванович. - Найпротинародніша партія колишніх союзних бюрократів. Її протинародність в тому, що частина її колишніх членів забажала додати до влади сили владу грошей, а інша частина, яка не встигла використати момент, тепер здійснює чи не найбільший галас у тій же самій Верховній Раді. Вам добре відомо, що на момент розпаду СРСР в компартії налічувалось близько вісімнадцяти мільйонів членів. І жоден з них, підкреслюю, жоден, тоді не піднявся на захист комуністичних ідей. А ось зараз, демократичних умовах, з телерадіобалаканиною у них все у повному порядку. Вони вносять на розгляд Ради проекти законів, про які заздалегідь відомо, що вони не будуть прийняті. Єзуїтство цієї поведінки в тому, що подібні проекти вносяться тільки тоді, коли партія при владі, а в іншому випадку - це свідоме затяжка часу; бюрократична відмітка, мовляв, "бачите як ми боремось". Але подивимось трохи назад у часі: попередники сучасних комуністів, соціал-демократи, керовані Володимиром Ульяновим, добре розуміли поточні політичні моменти. Вони трибуну царської Державної Думи використовували лише як трибуну для політичних заяв та запитів. А ось основну свою роботу вони вели в усіх легальних організаціях: профспілках, народних домах, клубах, страхових установах. Підкреслюю, роботу, а не балачки. А наші бюрократи від комуністичної ідеї не хочуть, не можуть і ніколи не будуть використовувати вже набутий досвід своїх попередників! Вони намагаються "спілкуватися" з народом через трибуну Верховної Ради, газетки та мітинги у великих містах! Паразитуючи на ностальгічних настроях пенсіонерів, вони панічно бояться спілкуватись та працювати з живими, реальними робітниками в колективах. Що це, як не зрада ленінських засобів боротьби? Дрібні політиканчики замість теорії розвитку сучасного комуністичного руху підсовують нам ідею реанімації СРСР. Наяву маємо ідеологічну зраду.

І тут варто сказати про профспілки. Більших зрадників робочого класу за останні роки, роки не виплачених зарплат, роки несамовитого наступу на права трудящих і уявити неможливо! Вони гірші за, вибачте, повій, бо беруть гроші з трудящих, а віддаються власникам підприємств. Загальновідома "школа комунізму" насправді виявилась звичайнісінькою школою бюрократизму, підлабузництва, адміністративної мімікрії. Кожен з цих "захисників" повинен понести історичну відповідальність за відмову від захисту інтересів робочого класу. Наяву маємо зраду матеріальних інтересів трудящих.

Володимир Іванович перевів дух.

- Повертаючись до теми комуністичної партії. Характерною її рисою є маріонетковість. Комуністичні бюрократи другого та третього ешелонів, а саме вони зараз сидять у Верховній Раді, не вміють діяти самостійно. Характерним штрихом цього

було волення одного партійного функціонера при розгляді одного з військових питань: "Натовські танки будуть під Воронежем!". Тобто, так званого українського комуніста, якщо не задовольняють, то якось влаштовують ці ж самі танки під Львовом. Звідси видно чиї інтереси захищають так звані комуністи. Ця партія, втім, як і усі інші, не використовує профспілки, випробуваний інструмент боротьби за права трудящих. Адже будь-яка партія може скористатись виборністю керівників профспілок для подальшого використання цього справді ефективного інструменту.

- Всі сучасні українські партії створено під невелике коло політиків, - вступив у розмову Андрій Васильович. - І вони відображають інтереси окремих груп, кланів, а не класів. Тобто, по великому рахунку, це взагалі не партії. Цілком згоден, що доказом цього є нескінченна балаканина на шпальтах газет, в парламенті, в радіо і телебаченні і повна відсутність реальної роботи внизу в колективах.

- Так, "комуністичні" бюрократи союзного зразка досить довгий час мали владу, і, після своєї перебудови, зажадали органічно додати до влади пряму її ознаку - власність, - підтримав товаришів Тарас Володимирович. - Однак мені здається, що вони переоцінили свої можливості. І тепер тим, хто в результаті всіх перипетій прихвистизації загарбав цю саму власність, потрібно нове, модернізоване, кріпосне право; потрібен старий поліцейський порядок.

- Як би там не було, незважаючи на багатогранність розвитку політичних процесів, політики все одно є лише одними з приводних колішат механізму влади, який просто змушує палко бажати керування масами інших колішат, - додала Марія Петрівна.

- Так, керують шляхом обіцянок, - сказав Тарас Володимирович. - Ще один варіант оцінки діяльності - давати відповідну оцінку після закінчення строку перебування при владі.

- Оцінки - оцінками, а в житті людини найбільше важить тільки творчість, - знову привернув увагу до теми творчості Володимир Іванович. - І саме та творчість, яка в свою чергу дає поштовхи до розвитку творчості інших. Я читав, що японський підприємець, капіталіст, засновник компанії "Омрон", Татеїсі Кадзума у творчих пошуках форм людського суспільства пішов навіть значно далі наших "патентованих" комуністів. Процитую напам'ять: "я роблю все, що залежить від мене, щоб направити "Омрон" по шляху гуманізму".

;

/*Кадзума Татеїсі (1900-1991) - підприємець, автор теорії історичних інновацій, Нового Суспільства. В своїй книзі "Вічний дух підприємництва" писав: "Біля 2025 року почнеться ера автономності, перехід від суспільства, яке знаходиться під контролем свідомості (воно виникло в період колективного суспільства, до "природного" безконтрольного суспільства. Ми впритул підійдемо до ери великих перемін, в якій назавжди щезне боротьба за виживання, а отже, за панування на собі подібними. Шляхом досягнутого до цього часу найвищого рівня психології кожна людина зможе поступати автономно, не відчуваючи тиску суспільного контролю. Залишиться лише одна цінність як така: створення чогось нового.*/*

;

- Так, - після нетривалої паузи сказав Тарас Володимирович. - Японський підприємець на практиці, як може, впроваджує ідею загального щастя людства. На відміну від наших політико-теоретичних імпотентів, які за роки знування над народом не знайшли нічого кращого, як езуїтські повідомляти тому ж народу з різних трибун, що над ним знущаються.

- Але далеко не всі західні підприємці підтримують ідеї Татеїсі Кадзумі, - продовжив думку Володимир Іванович. - Не помилюсь, якщо буду стверджувати, що майже всі західні підприємці взагалі не підтримують його ідей. Питання моралі західного зразка є явищем, яке потрібно ще розкривати. Я б назвав таких підприємців скральниками. Тобто, скрягами-повчальниками, такими собі дядями Скруджами, які, пограбувавши когось, потім повчають пограбованого, як тому треба жити, кидаючи йому крихти з награбованого. Прикладів більш ніж достатньо. В Україні потужний рудно-металургійний комплекс переробляє руди в метали. Технології недосконалі і ми дихаємо бозна чим. Тим часом за кордон вивозиться брухт кольорових металів, брухт чорних металів, чим там забезпечується екологічно чисте виробництво. А потім вони ж вимагають витратити гроші на закупівлю в їхніх же країнах очисних технологій! При цьому за всіма їхніми законами вони абсолютно чисті. Наприклад, німці можуть купувати мідний брухт у якоїсь приватної голландської компанії, яка, в свою чергу, перекупує мідь у прибалтійських фірм, які вивозять крадену мідь з України. Хоча всім відомо, що для цього крадії вирізають мідні кабелі на підприємствах, вночі крадуть діючі мідні трамвайні і тролейбусні тролеї, крадуть металеві кришки каналізаційних люків, зливні решітки на дорогах... При цьому робиться вигляд ніби ніхто не знає, що скуповується крадене. Інший приклад. Надаючи кредити новоствореним країнам СНД Європа твердо знала, що всі надані кредити будуть вкрадені і знову опиняться в їхніх банках, а розплачуватися будуть трудові обікрадені маси. Мало прикладів? Ось ще: вони із задоволенням вклали кошти у виробництво фарбованої води, цигарок, пральних порошків, жуйки та іншої дріб'ятини... Прибутки, зрозуміло, вивозяться. А до нас направляють сміття у вигляді секунд хенду. Ще й прибуток на цьому мають... На жаль, Україна має власних зрадників від влади, які зараз тішаються тим, що нібито попали в історію... Але хай ці зрадники не думають, що нащадки будуть про них пам'ятати з добром.

Володимир Іванович перевів дух.

- Таким чином, можемо говорити про новий вид економічної імперії, при якому не треба завойовувати нових територій, не треба витратити коштів, щоб утримувати ці території, не треба утримувати апарат наглядачів. Зміст існування такої імперії криється у вивозі надприбутків. Тому треба тільки встановити і виконувати закони "пограбування" для економічно "переможених". Схема добре обкатана скральниками у Африці. Мало того, що вивозяться матеріали, всіляко заохочується імпорту кваліфікованих спеціалістів з бідніших країн.

- А нам завозять другосортну продукцію, - вставив своє Костянтин Корнійович. - Це

торкається не тільки товарів та технологій. Голлівудська продукція розрахована на нерозвинених осіб, бо тільки нерозвинену душу можуть торкнути насильство, вбивства, секс та інші кіножахи...

- Точно, - погодилась з ним Надія Анатоліївна. - Західному суспільству притаманна глуха відчуженість між людьми. Намагання розшарувати суспільство. Пропаганда так званого середнього класу. Пропагується багатство за будь яку ціну. Головна мета - гроші.

- До речі про гроші і про культуру, - змінила напрям дискусії Марія Петрівна. - Я маю на увазі графіті. Адже можна не малювати на стінах. Якщо і є така необхідність, то таким я б запропонувала монети та паперові купюри. Найтонкіше графіті! Наприклад так, як наносять клейма на ювелірні вироби. Можна на поверхні самої монети або по її гурту. Я б навіть залишила спеціальне місто для цього. Графіті такого роду стає рухомим, переходить так би мовити в іншу площину сприйняття. Тобто повертається до своєї пізнавальної ролі в історії. До того, і збережеться краще.

- А я хотіла б повернутися до конкретного питання, - привернула увагу присутніх Надія Анатоліївна. - Питання використання в Україні української мови. Начебто вона є державною, але сфера використання за роки незалежності майже не змінилась. Бідна Україна залишається у полоні колоніальних домагань. Боротьба за мову не повинна точитися у засобах масової інформації. Треба на рівні закону зобов'язати усіх державних службовців спілкуватись на роботі між собою виключно українською мовою. Без виключень. З відвідувачами, зрозуміло, потрібно спілкуватись на мові більшості проживаючої в регіоні. Поза роботою державні службовці можуть розмовляти будь-якою прийнятною мовою. За невиконання вимоги — негайне звільнення з роботи. У сучасних суспільних координатах українська мова повинна зайняти місце мови влади. Крім того, для впровадження такого указу, або закону не потрібно жодної державної копійки.

- Підтримую обома руками, - підхопився з місця Костянтин Корнійович. - Згоден, що українська мова стане справді державною, а точніше загальнодержавною, тільки тоді, коли вона стане мовою влади. Ось чому її так бояться сили колишньої імперії зла. Вони її нищили віками і не змогли знищити. На їхню думку "руській язык" повинен був цементувати, об'єднувати імперське мислення, але з цим він не впорався. Більшість периферійних країн колишньої імперії рішуче розірвали мовний зв'язок з нею і це дуже боляче сприймається у Кремлі: нав'язуються поняття мови "міжнаціонального" спілкування, хоча для цього можна використовувати будь-яку іншу мову з набагато більшою сферою вжитку; беруться під захист так звані "рускоязычніє", а насправді зрусифіковані; створюються слов'янські союзи, з яких геть виключаються поляки, чехи, словаки, лужичани, серби, болгари, хорвати, словенці, македонці, босняки, чорногорці і залишаються тільки білоруси, росіяни, українці, тобто ті з слов'ян, які безпосередньо перебували під імперським тиском.

- Якби у Кремлі були розумніші, то дійсно зайнялись би розв'язанням слов'янського питання. Добре відомо, що всі імперії світу розпадались. І завжди будуть розпадатися,

адже ніякий правитель ніколи не зможе керувати думками кожного окремого громадянина. Дійсно, на даний момент існує засвоєна всіма східними слов'янами величезна територія, яка офіційно на міжнародному рівні закріплена за Російською Федерацією. На цій основі і треба об'єднувати зусилля всіх слов'ян. І не в ім'я колишніх та прийдешніх імперій, а в ім'я розвитку величезного культурного вектору, який властивий саме слов'янам. Взагалі йдеться про світову культуру, в яку кожен народ вносить свої досягнення, свої культурні надбання. Можливо, суттєвим кроком до об'єднання слов'ян стане розробка загальнослов'янської мови об'єднаними силами всеслов'янського колективу лінгвістів-філологів, на базі первісної слов'янської.

- Цілком згодна. А зараз на теренах України створюються штучні партії, союзи, які базуються на мовному, ніби то "слов'янському", а насправді великодержавному імперському принципі, - спробувала поєднати теми Віра Іванівна. - Взяти хоча б Кримську область...

- Автономію, - уточнив Тарас Володимирович.

- Та яка там автономія, - махнула рукою Віра Іванівна. - Право на автономію несподівано отримали нащадки тих, хто масово переселявся на Кримський півострів, колишні військовослужбовці, серед яких, не виключено, є і ті, хто виселяв кримчан...

- Історія Криму досить складна, - сказав Володимир Іванович. - Тут були і скіфи, і античні греки, і готи, і гуни, і хазари, і печеніги, і татари, і слов'яни, по-більшості - українці... Хоча можу погодитись, більше прав на культурно-національну автономію мають не ті, кого переселяли...

- Щось ми дуже захопились політикою. Починаємо трохи гарячково обговорювати питання, - сказала Наталя Костянтинівна і попрямувала до басейну. - Пропоную трохи охолонути.

;

;

/*-----89-----*/

;

- Ви нас обманюєте - вплив не працює, - сказав Бродерік, коли хлопці зібрались наступного ранку. - Ми спробували повторити і у наших фахівців нічого не виходить. Ви змушуєте нас застосовувати дещо інші методи...

- Ніхто вас не обманював, - перебив його Олександр. - Ви ніяк не хочете зрозуміти головне. Ми з'ясували, що існує природний захист від користування впливом лихими людьми. Вплив працює лише тоді, коли їм користуються оператори, які безумовно довіряють один одному. Не вірять, а саме довіряють. Якщо хоч одна людина не буде довіряти, то механізм не буде працювати. Можете спробувати або з нами, або з деким іншим, якщо в вашій країні існують люди, що безумовно довіряють один одному.

- Ми про це намагаємось вам сказати з самого початку, - продовжив Вадим. - Відверто кажучи, саме цьому ми нічого від вас не приховуємо.

- Може це прозвучить смішно, але мабуть недарма споконвіку йдеться, що добро завжди перемагає зло, - додав Анатолій.

- "Що ви збираєтесь робити?"

"Наскільки мені відомо, зараз потрібно відтворити дію впливу з нашими людьми."

- Те, що ми робимо - далеко не є казками, - відрізав командир бази.

- Ми добре розуміємо, що вплив є реальним, - сказав Віктор. - Але усіма можливими способами намагаємось довести вам природну захищеність впливу.

- "Чиї накази ви виконуєте?"

"Нам, військовим, наказано працювати з найвищим керівництвом розвідки."

- Як я зрозумів, ви стверджуєте, що природною захищеністю впливу є довіра між операторами, - сказав Бродерік.

- Саме так, - підтвердив Олександр. - Взаємодовіра.

"Наші експерименти по використанню впливу закінчились цілковитою невдачею, - роздумував директор ЦРУ, дивлячись на екран монітора. - Аналітики схиляються до думки, що ці хлопці не брешуть, що існує своєрідний захист від "несанкціонованого" використання. Звідси витікають два логічні висновки: перший, шукати в наших лавах людей, які б довіряли одне одному... Дуже складно. Адже наше суспільство фактично базується саме на взаємній недовірі, на гострій конкуренції, на бажанні за будь-яку ціну вирватись вперед, стати лідером. Тобто, якщо ми не знайдемо таких людей, то другий висновок такий: потрібно використати той матеріал, який в нас вже є, потрібно змусити цих хлопців виконувати наші накази. Тобто, керувати дистанційно. "

"Які методи заплановано застосувати?"

"Як крайня міра - методи примусового виконання наших наказів."

"Використання наших батьків?"

"Так."

- Що ж, ми ретельно вивчимо ваші заяви, - командир бази немовби забув про свій рішучий початок розмови. - А сьогодні ви сьогодні можете працювати у вільному режимі.

- Без нагляду? - запитав Вадик.

- Майже, - спробував пожартувати Бродерік.

"Проведемо час з користю."

- Гайда на вулицю, до батьків! - Віктор першим рушив назовні.

"Промачаємо" весь штат цієї бази на "вошивість."

"Ситуація ускладнюється. Треба проробляти шляхи відходу."

Біля дверей стояв вартовий.

"Яким чином можна покинути базу?"

"Літаком, гвинтокрилом або автомобілем."

"Яка система охорони?"

"Периметр бази суворо охороняється: системи сигналізації, відеонагляд, сторожові вишки, крім того під наглядом усі дома та майданчики з гостями бази."

"Що планується робити з усіма гостями?"

"Не знаю."

Хлопці вискочили на вулицю і побігли до басейну. Ззовні здавалось, що батьки та

діти радо відпочивають разом.

;

;

/*-----90-----*/

;

"На порядку денному стоїть питання втечі: тут робити нема чого."

"Тобто, треба переміститись у більш безпечне місце, де буде змога спокійно обробити всю інформацію та знайти відповіді на головні питання."

"Коротше: коли звідси втекти, як звідси втекти і куди краще направитись".

"На перше питання свого часу дадуть відповідь наші охоронці."

"Щодо другого. Покидати базу потрібно усім разом."

"В умовах пустинної місцевості невеличку групу досить легко простежити. Навіть, якщо вона володіє ефектом "невидимості". Можуть бути використані космічні супутники для постійного дистанційного стеження в усьому спектрі електромагнітних хвиль."

"Але не виключені "жучки" на нашому одязі."

"А в нас часом не вживили?"

"Командире бази, які засоби використовуються для стеження?"

"Стандартні засоби охорони бази, а нещодавно встановлені спеціальні прилади телеметрії."

"Вважатимемо, що супутники задіяно."

"Полковнику Бродерік, чи є на хлопцях якісь розвідницькі пристрої?"

"Мені про це нічого невідомо."

"Будемо вважати, що тіла залишилися недоторканими."

"Головна мета - дістатись до відносно великого міста, і вже звідти, під парасолькою невидимості, рушити далі."

"Додатково можна провести маскувальну операцію: організувати панічну втечу усіх військовослужбовців бази групами у різних напрямках. Під цим прикриттям можна обрати заздалегідь обраний напрямок."

"Можна зробити трохи інакше: влаштувати масову втечу солдатів на літаках, гвинтокрилах, машинах. Тим часом можна залишитись на базі, ніхто тут не буде шукати, а потім перемінити місце."

"Це не вирішує проблеми - потрібно покинути базу."

"В такому разі, щоб відвести увагу, один з літаків програмується на перетин кордону з Мексікою і далі територією Мексіки в напрямку Мексиканської затоки до Куби. Літак повинен летіти на дуже низький висоті, майже понад земною поверхнею."

"Американські винищувачі будуть змушені збити літак над морем."

"Вони вважатимуть, що головні втікачі на цьому літаку. Для того, щоб впевнитись, чи були вони на тому літаку потрібен буде певний час."

"Треба продумати якийсь інший варіант, щоб уникнути зайвих людських втрат."

"Здається, що іншого прийняттого варіанту немає."

"Пропонується прийняти цей варіант за основу, і шукати інші більш прийнятні шляхи втечі звідси."

"Щодо людських втрат. Нас сюди вивозили незважаючи на ніякі втрати."

"Батьків зробили заручниками."

"Фактично, знаходимось у полоні."

"Тільки що не ведуться бойові дії."

"Війну можна вести у різні способи."

"Так що це? Таємна війна?"

;

;

/*-----91-----*/

;

"Війна."

"У будь-якій мові холодно-свинцевий зміст цього слова відлунює у свідомості людини відчуттями небезпеки, страху, голоду, переслідувань, тортур, смерті."

"Часи міняються. Війни міняються: і мета, і стратегія, і тактика."

"Багато сучасних політиків мислять категоріями далекого минулого: старомрійники – збільшенням територій, новомрійники – збільшенням економічного впливу."

"Вони не хочуть зрозуміти, що, незалежно від етичності приводів, всі війни залишаються війнами. З усім лихом, що вони з собою приносять."

"Достатньо згадати події в Іраку."

;

/*На початку 21-го сторіччя Сполучені Штати Америки та Великобританія під вигаданим приводом розробки Іраком зброї масового знищення напали на суверенну державу і швидко її окупували, навіть незважаючи на протести своїх союзників. Активні пошуки цієї зброї впродовж багатьох місяців не дали ніяких вагомих результатів.*/*

;

"Іракці припустились декількох суттєвих помилок. Невеличка різниця між війнами існує: війни можуть бути офіційними та неофіційними. Тобто, американці навіть не були у стані офіційної війни з Іраком, коли напали на нього. І це перша помилка іракського керівництва. Треба було негайно офіційно оголосити війну Сполученим Штатам. В такому разі іракські протиамериканські загони, які зараз контрольовані засоби масової інформації називають "повстанцями" та "терористами", стали б звичайними "партизанами". Крім того, стан офіційної війни дає право кожній з сторін проводити диверсійні операції на території супротивника."

Один з прикладів: обстріли будь-якої владної будови з пересувних легких мінометів безпосередньо у столиці ворогуючої сторони."

"Можна згадати іншу війну. Війну в Ічкерії."

"Дивна війна. Війна, яка несе страждання одному народу. Війна, яка робить інший народ байдужим до страждань. Війна, яка приносить прибутки зацікавленим структурам з усіх сторін. Війна, яку можна було закінчити через два тижні після її початку силами двохсот-трьохсот бійців: достатньо було сформувавши з них диверсійні групи по два-три чоловіки, бойовим завданням яких було вивести з ладу компресорні станції газопроводів та нафтопроводів. Тобто одразу "вибити" економічне підґрунтя ведення цієї війни."

"Класичне ведення війни зараз просто неможливе. Треба одразу переносити бойові дії на територію противника. Надкомунікативність сучасного світу дозволяє швидко пересуватись, зв'язуватись, організовувати диверсійні операції з підризу живильних ниток економіки: газопроводів, нафтопроводів, ліній електропередач, ліній зв'язку..."

"Найбільш ефективною диверсією може бути виведення з ладу комунікаційних мереж у великих містах. Системи електропостачання: підстанції, силові трансформатори, силові лінії електромереж; системи зв'язку: провідні телефонні станції, пошта, трансляційні стільники мобільного зв'язку; системи постачання води і відведення водостоків. Наприклад, несподіваним, але вкрай ефективним може виявитись блокування каналізаційної мережі якогось великого міста шляхом за пробкування каналізаційних труб, наприклад, пінополіуретаном у багатьох місцях."

"Це можна зробити, відправивши відповідну кількість туалетного або звичайного паперу в систему каналізації звичайного хмарочосу. Такі диверсійні дії на території противника не дозволять рядовим членам суспільства байдужо відноситись до політики своїх урядів."

"Такого роду дії можливі тільки при офіційній об'яві війни. В іншому випадку, противна сторона буде "ховати" свої дії під виглядом "наведення конституційного порядку" чи "операцією по запобіганню розробки і використання зброї масового знищення." Влада буде використовувати звинувачення у тероризмі."

"Однак тероризм не береться нізвідки. Як говориться, ненажерливість одних породжує тероризм других."

"Яскраво відобразив риси війни та тероризму письменник Гаррі Гаррісон у "Неприборканій планеті", де люди поставили себе в розряд стихійних лих і все живе почало з цим боротися. Війна була породжена та постійно підготовувалась ненавистю."

"Тероризм – це крайня форма наслідку причини, ім'я якої – несправедливість. І як би не намагались переконати нас можновладні "борці" з "міжнародним тероризмом", що вони борються зі злом, насправді вони самі, своєю власною поведінкою, породжують це саме зло."

"Аль-Каєда – це звичайнісінький блеф, вигадка, операція прикриття для західних

урядів, яка розрахована на наївних дурників. Нам товкмачать про підготовку тисяч бойовиків, але, якщо зорганізувати хоча б п'ятдесят реальних бойовиків, то вони здатні, використовуючи вірну стратегію скоординованих у часі дій, перевернути всі існуючі уявлення про тероризм."

"Тих чеченців, як борються за свободу своєї країни, невидимі режисери немовби підштовхують до прогнозованих, провокаційних і заздалегідь неефективних дій. Театральність сценаріїв "чеченського тероризму" яскраво відобразилась у захваті театрального комплексу у Москві."

"За неефективним сценарієм події розвиваються таким чином:

терористи захвачують і утримують значну кількість заручників у певному місці, терористи висувають вимоги, повідомлення засобів масової інформації про відсутність вимог свідчить про небажання влади вести переговори,

починаються переговори з терористами, під час яких до місця подій негайно стягуються протитерористичні підрозділи,

проводиться операція по "визволенню" заручників, в ході якої здебільшого навмисне і без будь-яких пояснень знищуються усі терористи, а з ними і вся інформація про ведення переговорів, та частина заручників,

відповідальність за загиблих заручників покладається на знищених терористів.

Дуже зручний сценарій для тих, хто дійсно організував подібну операцію і хоче назавжди заховати всі кінці у воду.

А сценарій дій справжніх терористів буде зовсім іншим:

терористи публічно, через засоби масової інформації, висувають вимоги і повідомляють про план і орієнтовний термін проведення операції на неназваному об'єкті в неназваному місці у відповідній країні в разі небажання влади вести переговори,

в разі відсутності факту переговорів до визначеного часу, така операція проводиться,

всі терористи після проведення операції розосереджуються і готуються до нової операції.

В такому разі влада не зможе покласти повну відповідальність на терористів, оскільки ті спочатку вимагали переговорів. Крім того, силові важелі влади у вигляді протитерористичних загонів не можуть бути використані, бо тактика їхніх дій зорієнтована на зазначене місце операції. І, головне, терористичні сили будуть збережені повністю і готові до нових дій."

"А для запобігання театральних операцій доцільно було б прийняти закон, про те, що всі без виключення відповідальні особи, до президента країни включно, які беруть участь у операціях по визволенню заручників, перед виконанням своїх обов'язків повинні обміняти відповідну кількість взятих заручників на своїх найближчих родичів."

"Останнім часом деякі міжнародні засоби масової інформації посилюють вектор несправедливості, вказуючи медіаспоживачам на зв'язок тероризму з певними

релігійними течіями."

"Посіяний несправедливістю, тероризм пускає корні, які живляться ненавистю, зневагою, боязкістю. А невдовзі з'являються і сходи: бомболюди, вибухи, постріли..."

"Які, у свою чергу, посилюють причину, яка, у свою чергу..."

"Тільки взаєморозуміння може повернути ситуацію в правильне русло."

"Приборкати планету ненависті зможе довіра та доброта."

"Усяка війна – дурниця: правити Всесвітом неможливо. Людство тільки тоді стає людством, коли відмовиться від хліба та видовищ і зрозуміє, що тільки творчість важить на світі найбільше."

;

;

/*-----92-----*/

;

- Маємо до вас невеличке прохання, – наступного ранку почав полковник Бродерік.
- Нам конче необхідне вплинути на терористів, які ховаються у відомому нам районі.

"Здається, що хочуть "помазати кров'ю" під виглядом боротьби з терористами. Батьки, звісно, залишаться на базі у заручниках."

- Прохання чи наказ? – поцікавився Віктор.

- Я маю повноваження передати прохання, – сухо відповів командир бази.

- Де приблизно знаходиться цей район? – перевів розмову у практичну площину Вадим.

- Неподалік. У Хьюстоні.

- У самому місті? – зажадав уточнення Олександр.

- Так.

"Точніше про це завдання."

"Мені відомо, що треба знищити терористів, які готуються, за нашими даними, до теракту."

"Розвідка нічого не повідомляє військовим."

- Як ми дістанемось до місця? – запитав Анатолій.

- Від нас на гвинтокрилі, а далі, ймовірно, автомобілем.

- Батьки поїдуть з нами? – Олександр кивнув у напрямку басейну.

- Краще буде, коли вони залишаться тут, на базі. Погодьтеся – немає потреби брати, навіть у невеличку подорож, ваших батьків.

- Коли потрібно виїжджати? – продовжив обстріл питаннями Віктор.

- Завтра вранці.

- Що маємо робити зараз? – спитав Анатолій.

- Відпочивати і готуватись до завтрашньої операції, – відповів полковник Бродерік, піднявся і пішов до виходу із приміщення.

"Операція."

"Відчуття таке, ніби втягують у щось брудне та небезпечне проти волі."

- Чудовий ранок, - Віктор набрав повітря у груди і видихнув.

"Втягують у війну, яку не ми розпочали."

- Так, ранок чудовий, - погодився з ним Вадим.

"То, може, спробувати її закінчити?"

- Якщо сьогодні ми вільні, то можна трохи поплавати у басейні, - запропонував Сашко.

"Спочатку треба вирішити, як забратися звідси."

"Мабуть час настав. Вночі треба покинути цю "гостинну" базу."

- Гайда до басейну! - Віктор першим рушив у вказаному напрямку.

Трійка швидко приєдналась до нього.

"Залишається обраний раніше варіант втечі?"

"На інший не вистачає часу. Але, по ходу дії завжди можна внести корективи."

"Куди втікати?"

"У безпечне місце. Зрозуміло, у якійсь з вузлів силового енергетичного каркасу Землі."

"Найближчий - Сонора."

"А, може, знову до Канади?"

"А, може, до Батьківщини?"

"Звідтіля вже викрадали."

"Але викрадали з Маріуполя. А Україна - досить велика країна."

"Крім того, найближчий, Слов'янський вузол знаходиться на території Білорусі."

"Куба? Острів Свободи."

"І Бермудський вузол майже поруч."

"Приймається як варіант."

"Дон Хуан черпав свої сили у сонорській пустелі."

"Тоді мета - Сонора."

"Так. Сонора."

"Дванадцятьом важкувато буде залишатись непоміченими, навіть при використанні ефекту невидимості."

"Є одне цікаве питання."

Вадим зробив кілька рухів брасом та пірнув.

"Якщо згадати мандалу, то там, крім чотирьох головних постатей, та дерев, зображено ще вісім допоміжних постатей."

"Тобто, можна спробувати застосувати вплив разом із батьками."

"Не виключено збільшення дальності впливу у разі успіху такої спроби."

"Де і як в умовах полону можна буде перевірити цю версію?"

"Дистанційне стеження унеможливилює проведення цього експерименту вдень."

"Тюремники можуть запідозрити неладне та встигнуть вжити

заходів."

"Має сенс все перевірити сьогодні вночі."

"Вибору немає: доведеться випробовувати цей план безпосередньо перед нашою втечею."

Весь день хлопці та їхні батьки робили вигляд ніби активно відпочивали. Насправді ж йшов інтенсивний обмін думками.

Варіант втечі поки що залишався незмінним.

Лише за вечерею почались певні зрушення.

"Є корективи до плану втечі."

Анатолій попросив Вадима передати сіль.

"Вночі можна вплинути на операторів дистанційного стеження, які знаходяться на базі, з метою "випадкового" виведення з ладу систем стеження. Хтось з них може "випадково" спіткнутися, чи "випадково" вдарити чимось по апаратурі, коротше, тимчасово вимкне її з роботи. Буде час на перевірку роботи впливу разом з батьками."

"Добра ідея, але розвідслужби негайно активують усі інші системи стеження, включаючи супутникові. Не виключено, що навкруги бази можуть бути декілька кіл охоронного оточення."

"Якщо б мати запас часу, то під час втечі можна було пустити в ефір попередньо записані події через систему дистанційного стеження."

"І тоді можна було б уникнути масової втечі і не наражати на небезпеку зайвих людей."

"В усякому разі, буде час на спільну роботу з батьками."

;

;

/*-----93-----*/

;

Вночі хлопці звичайним порядком розійшлись по своїх кімнатах.

"Командир бази Бродерік. Де знаходиться пункт керування системою дистанційного стеження на базі?"

"Блок 17, на захід від басейну."

"Як організована система чергування?"

"Вдень – вісім чоловік, вночі – п'ять."

"Хто саме чергує зараз?"

"Не знаю. Вони мені не підпорядковані."

"Блок сімнадцять. Старший. Представтесь."

"Сержант Армїтстед."

"Назвіть прізвища всіх, хто зараз чергує?"

"Рядові Додман, Лестор, Маскам та Спїкнелл."

"Що робите зараз?"

"Працюємо з моніторами в кімнатах об'єктів."

"Є щось цікаве?"

"Ні, всі сплять."

"Вітьок. Не балуйся."

"Як живиться система?"

"Три рівня: загальна електромережа, акумулятори, дизель-генератор у підвалі."

"Є резервування електронних блоків?"

"Так. Подвійний запас."

"Обробляєте інформацію самостійно?"

"Ні. Вся отримана інформація одразу транслюється на вищий рівень. Детальна обробка йде там."

"Де знаходиться вищий рівень?"

"Мені невідомо."

"Яким чином з бази інформація передається до вищого рівня?"

"За допомогою оптоволоконного кабелю."

"Чому використовується оптоволокно?"

"З міркувань неможливості зафіксувати інтенсивно працюючі канали зв'язку."

"Існують слабкі місця системи?"

"Слабких місць в системі немає."

"Типове військове мислення. Наче кабельну лінію не може пошкодити якийсь п'яний вояк з бази."

"Скільки часу потрібно на відновлення роботи системи стеження у випадку пошкодження кабелю?"

"Запасного кабелю немає. Доведеться відновлювати старий, або переходити на радіозв'язок."

"Як швидко ремонтується кабель?"

"Доведеться викликати спеціальний підрозділ. Не раніше завтрашнього ранку"

"Як прокладено цей кабель?"

"Він поєднує наш блок та відповідний блок на комплексі Вайт Сендз."

"А якщо кабель буде пошкоджено безпосередньо всередині блоку?"

"Все одно буде потрібен фахівець-монтажник."

"Скільки часу знадобиться?"

"В найкращому разі він може бути тут не раніше як за три години."

"Сержант Армістед. За десять хвилин до дванадцятої ночі ви попросите рядового Спіннела приготувати та принести всій зміні гарячу каву. Рівно о дванадцятій він зайде у кімнату. Ви будете сидіти біля підсилювача, приєднаного до оптоволоконного кабелю. Спіннелл почне передавати вам каву, ви невдало візьмете чашку, кава проллється вам на ноги, ви різко вскочите і ненавмисне штовхнете Спіннелла. Ви обидва впадете на підсилювач. Ви, падаючи, схопитесь за кабель і різко рвонете його так, щоб кабелем зруйнувати кріплення роз'єму. Спіннелл схопиться за підсилювач, і у падінні вдарить його об підлогу."

"Рядові Додман та Маскам. Ви зайдете до кімнати одразу за Спіннелом і будете

знаходитись там."

"Сержант Армітстед. Після цього інциденту ви негайно повідомите своє керівництво про те, що відбулося."

"Будемо розраховувати, що керівництво не стане драматизувати події і просто накажуть посилити візуальне стеження."

"А якщо вони перейдуть на супутникові канали?"

"Не виключено. Але не треба забувати про ізраїльтян. Адже поява нового потужного супутникового каналу цифрових даних може бути зафіксована та відповідно проаналізована."

"По ходу дій потрібно контролювати ситуацію та відповідно корегувати дії."

"До виконання плану втечі залишилось дві години."

;

;

/*-----94-----*/

;

Секундній стрілці настінного годинника в кімнаті стеження залишилось зробити п'ятдесят дев'ять невеличких кроків до дванадцятої години ночі.

Сержант Армітстед проглядав екрани моніторів та чекав на замовлену каву.

Стрілка зробила дев'ять чергових кроків.

Ситуація на екранах залишалась незмінною. Кожен з хлопців мирно спав на своєму місці.

Час невпинно спливав: ще десять рвучких кроків секундної стрілки невпинно наближали введення плану втечі.

Монотонне стеження стомлювало сержанта.

"Коли ж цей Спінкнелл принесе каву? – думав він. – Хоч би трохи збадьоритись. До кінця нудного чергування ще далеченько."

Досвідчений Армітстед шостим чуттям відчував тиху ходу годинника: час скоротився ще на дванадцять довгих секунд...

Він закрив очі та почав рахувати секунди у зворотному напрямку: двадцять вісім, двадцять сім, двадцять шість... На п'ятій він зупинився і коротким поглядом на циферблат перевірів себе.

Сержант залишився задоволеним: його внутрішній секундомір не схибив.

Він швидко окинув зображення на моніторах. Нічого не змінилось. Все йшло нормально.

Один.

Два.

Три

Чотири.

Через секунду Армітстед автоматично, краєм ока, подивився на годинника і відмітив: рівно дванадцять.

Рядовий Спінкнелл в кімнату не зайшов. Зайшли Додман та Маскам.

- Рядовий Додман, подивись, що там зі Спінкнеллом, а то ми тут будемо чекати каву до другого прищестя.

Додман негайно направився виконувати наказ.

- Пане сержанте! - почувся його схвильований голос. - Пане сержанте!

- Рядовий Маскам, - сержант звернувся до Маскама. - Приглянь за обстановкою. Я на хвилинку.

Вже через вісім секунд він був у кімнаті відпочинку, де побачив Додмана, який схилився над бездиханним Спінкнеллом і перевіряв наявність пульсу.

- Як він? - коротко спитав сержант.

- Пульсу, здається, немає, - коротко відповів рядовий.

- Негайно роби штучне дихання. Я - доповідати. Пришлю тобі на допомогу Маскама, - одразу розпорядився старший і кинувся до місця чергування.

- Пане полковнику, - схвильовано почав свою доповідь сержант. - Надзвичайна подія. Рядового Спінкнелла хвилину тому знайдено у кімнаті відпочинку без ознак життя. Додман і Маскам роблять зараз йому штучне дихання. Чекаю ваших розпоряджень.

- На базі відчувається щось підозріле? - запитав полковник.

- Наскільки я можу судити, - продивися екрани Армітстед, - поки що все спокійно.

- З'єднай мене з Бродеріком.

- Полковник Бродерік, вас викликає полковник Коркері. Полковник Бродерік на зв'язку.

- Полковнику Бродерік, прошу негайно підсилити загальну охорону бази. Особливу увагу приділить вашим гостям.

"Програма втечі не запустилась."

"Треба негайно з'ясувати обставини."

"Рядовий Спінкнелл."

...

"Рядовий Спінкнелл!"

...

"Рядовий Спінкнелл!!!"

...

"Треба заспокоїтись. Сержант Армітстед. Що трапилось?"

"Нештатна ситуація: рядовий Спінкнелл без ознак життя."

"Що вже зроблено?"

"Я доповів по команді. Наказано підсилити охорону бази."

"Галас вже здійснюється."

"Спінкнелл або мертвий, або непритомний."

"Вплив не міг так подіяти. Половина Маріуполя абсолютно спокійно перенесла дію впливу без жодного ускладнення."

"Тоді вирішуємо, що робити далі."

"Відкласти втечу ми не можемо."

"Запускаємо первісний варіант втечі."

"Спробувати взаємодію із нашими батьками не встигаємо."

"Доведеться всі випробування відкласти на потім."

"Не будемо гаяти часу."

"Полковник Бродерік. Скільки на базі літаків, гвинтокрилів та автомобілів?"

"На даний момент: вісімнадцять літаків, шість гвинтокрилів та близько двохсот одиниць автотехніки."

"Блок стеження: негайно вимкнути всю апаратуру."

"Усьому персоналу бази. Негайно підготувати до польоту усі наявні літаки та гвинтокрили. Зібратись у групи по кількості автомобілів. Всім, хто залишиться без рухомого засобу, об'єднатися у групи по десять чоловік. Полковник Бродерік, виконуйте наказ."

;

;

/-----95-----*/*

;

Через кілька хвилин усі полонені зібрались у холі. Хоч батьків і було розбуджено майже серед ночі, але вони, прослухавши короткі необхідні пояснення своїх дітей щодо негайної втечі з полону, одразу погодились з загальним планом екстрених дій.

- Через декілька хвилин ми віддамо наказ солдатам негайно вирушати на всіх рухомих засобах у визначених напрямках, - почав викладати деталі плану Віктор. - Літаки, гвинтокрили та автотехніка рівномірно розподіляються по дузі схід - південь - захід. Основний напрямок - Мексіка.

- Пропоную вирушити автомобілем до Ель Пасо під прикриттям масових цілей, а там пересікти кордон, - запропонував Олександр.

- Згоден, - підтримав його Вадим. - Літаком дуже небезпечно. Не виключено, що зопалу військові почнуть збивати все, що перетинатиме кордон з Мексікою. Але в Ель Пасо нас можуть зафіксувати камери спостереження, наприклад, при перетині кордону. І вся операція прикриття може піти нанівець.

- А якщо використати тунелі, - пролунала несподівана пропозиція від Анатолія. - Десять я читав, що існують таємні підземні тунелі, які риють мексиканці для нелегального перетину кордону зі Сполученими Штатами. Тобто, їдучи вздовж кордону на відстані кілометра, ми можемо "намацати" такий тунель.

- Це - добре, - схвалив пропозицію Вадим. - А що будемо робити з автомобілем?

- А ми будемо міняти автомобілі якнайчастіше, - сказав Віктор. - Будемо користуватись місцевими авто.

- Це вже краще, але на нас все одно можуть вийти, хоча і трохи згодом, - все ще сумнівався Вадим. - Тим більше, що нам буде потрібен або мікроавтобус, або, як мінімум, три легковики.

- Це питання можна легко зняти, - звернув увагу на себе Сашко. - Ми беремо

мікроавтобус з водієм, доїжджаємо до тунелю, і програмуємо водія на повернення назад.

- Треба не забути і відповідно запрограмувати також і його найближчих сусідів, - одразу повеселішав Вадим і проспівав: "Нічого не бачив, нічого не чув я, нічого нікому не скажу."

- Добре, - сказав Анатолій. - З'ясовуємо стан підготовки наших статистів та починаємо.

"Полковник Бродерік. Доложить стан підготовки технічних засобів."

"Автомобілі готові. Чотирьом літакам не вистачає пального."

"На яку найменшу дальність вони зможуть летіти?"

"До трьохсот кілометрів."

"Слушайте наказ. Всім літакам та гвинтокрилам заглибитись вглиб території Мексіки на сто п'ятдесят кілометрів. Зробити посадку на будь-який майданчик неподалік маленьких містечок. Потім вирушити пішки до цих містечок і подзвонити до найближчого американського консульства. Вплив на вас після цього закінчується. Автотехніка повинна якнайближче наблизитись до кордону. Військові виходять з машин і чекають солдат прикордонної служби. Після зустрічі з ними дія впливу на вас закінчується. На всяк випадок, загальна дія впливу на всіх закінчується завтра о дванадцятій дня."

;

;

/-----96-----*/*

;

Цієї ночі у філіалі ЦРУ в Вайт Сендзі царювало непорозуміння та майже паніка.

Раптове зникнення картинки на усіх моніторах доволі ясно вказувало на серйозне намагання полонених звільнитися.

Супутники, негайно виведені на режим роботи в реальному часі, показували велику кількість інфрачервоних цяток, які раптово, з різною швидкістю, почали розповсюджуватись з бази у напрямку Мексіки.

Тепер реальне місцезнаходження хлопців з батьками було невідомо.

Директор ЦРУ гарячково розмірковував: "Що робити з літаками та гвинтокрилами? Збити їх вже просто не встигаємо."

- Контролювати переміщення кожної цілі, - розпорядився він. - Особливу увагу звернути на повітряні об'єкти.

"Треба негайно заблокувати кордон, - гарячково роздумував на ситуацією директор ЦРУ. - Хоча вони, безсумнівно, зараз пересікають кордон, але буде що відповідати нагорі."

- Негайно заблокувати кордон. З Вайт Сендзу та Форт Блісу гвинтокрилами направити підрозділи до бази ігрек. Головне завдання - оточити базу і приступити до ретельного обшуку. Не припиняти стеження супутниками. Аналізувати всю інформацію. Оточити район і на зовнішньому колі, задіяти місцеву поліцію, - завдання

послідовно йшли одно за другим: давався взнаки професіоналізм кадрового розвідника та досвідченого організатора.

- Літаки перетнули кордон, - надійшла доповідь.

- Знаю, спасибі.

"Треба організувати пошукові роботи на мексиканській території."

- Негайно зв'язатись з мексиканцями, - він повернувся до свого помічника. - Попередити про масове порушення їхнього кордону. Нехай нічого не роблять. Запросить дозвіл на співпрацю з нашими службами. Можливо доведеться працювати разом.

Той одразу впівголоса передав наказ далі.

- Була хоч одна ціль в іншому напрямку?

- Ні, всі рухались до Мексики.

"Навряд вони рушили у іншому напрямку. Скоріше за все рушили під прикриттям цілей з бази. Треба було не панькатись з ними. А що в цих умовах ще можна зробити? Доставити сюди батьків їхніх батьків? Один раз спрацювало..."

- Хто у нас залишився в Маріуполі? - запитав він помічника.

- Частина тієї групи, яка організовувала вивіз батьків цих хлопців, чекає подальших наказів.

- Негайно нехай встановлять абсолютно всі родинні зв'язки втікачів.

У обличчі помічника відобразився подив: він не до кінця зрозумів наказ.

- Маються на увазі дідусі, бабусі хлопців, а, може, і прародичі, - краєм ока помітив стурбованість помічника директор ЦРУ.

Наказ негайно пішов у виконання.

"А якщо цих дідусів та бабусь не буде? На які ще важелі можна буде натиснути? Вони, здається, патріоти своєї країни. Натиснути на уряд України? Можна було б, але наш президент може не погодитись. Повторити масові заворушення у всій країні, на зразок тих, які ми організували в Маріуполі? Можна, але потрібно буде це зробити у масштабі всієї країни. Можна, але потрібен час та гроші. Тоді можна спробувати принаймні у столиці зробити якусь маленьку революцію. Дешевше, а ефект майже той же, якщо його правильно освітлювати у засобах масової інформації. Все одно потрібна буде згода президента, а після другої за рахунком втечі, немає ніякого сумніву, що кредит довіри до наших служб буде вичерпаний майже повністю, і наші конкуренти не забаряться використати ситуацію у своїх інтересах."

Директор ЦРУ напружено думав, віддавав накази і нарешті дочекався головної доповіді.

- Повітряні цілі сідають на території Мексики. Приблизно за сто кілометрів від нашого кордону.

- Зв'яжіть мене з президентом, - втомленим голосом наказав він.

;

;

/*-----97-----*/

;

Невеличка група втікачів на мікроавтобусі безперешкодно виїхала з бази і невдовзі дісталась Ель Пасо. За нашвидкуруч розробленим планом, вони кинули позичений на базі мікроавтобус в середині міста і, ввімкнувши ефект невидимості, на чотирьох таксомоторах направились до східних околиць міста. На кожну родину прийшлося по легковіку.

- Придивляйтесь до домів з великими гаражами, - сказав Анатолій своїм батькам. - Нам краще знайти мікроавтобус.

Довго чекати не прийшлося і група машин зупинилась біля одного подвір'я, де невеличкий мікроавтобус стояв прямо біля будинку.

- Це, здається, саме те, що нам потрібно, - сказав Толик.

Усі вийшли з легковиків.

"Водіям легковиків повернутись до міста. На питання куди ви виїжджали - відповідайте про місце доставки передостанніх пасажирів. Більше ніяких пасажирів не було."

Таксі рушили у напрямку центру Ель Пасо, а втікачі направились до будинку.

"На всяк випадок. Нас тут ніхто не бачить."

Вони "промацали" будинок. У ньому спали чоловік з жінкою, обидва років сорока.

"Жінка спить до сьомої ранку. Чоловік йде до мікроавтобусу. Сусіди сплять і нічого підозрілого не помічають до восьмої години ранку."

Через декілька хвилин всі їхали за околиці міста.

"Ви мексіканець?"

"На щастя, ні."

"Що вам відомо про тунелі для переходу кордону з Мексікою?"

"Нічого невідомо."

"Їдемо на схід до найближчого населеного пункту. Яке це, до речі, місто?"

"Санленд Парк."

Рушили на схід. Проїхали близько п'яти кілометрів.

"Треба час від часу зупинятись і "сканувати" навколишній простір на предмет знаходження тунелю до Мексіки."

"Зупинити машину."

Мікроавтобус зупинився.

"Хто знає про тунелі на кордоні?"

Тиша.

"Їдемо далі."

Проїхали ще п'ять кілометрів.

"Зупинити машину."

Мікроавтобус знову зупинився.

"Хто знає про кордонні тунелі?"

"Я."

"Де він знаходиться?"

"Мені відомий один неподалік від Дугласа у штаті Аризона. На мексиканській стороні він виходить до Агуа Прієта."

;

/*Агуа Прієта - місто-близнюк Дугласа, кордон між Мексікою та США проходить через декілька таких міст-близнюків, або міст-сестер, серед яких: Ногалес - Ногалес, Нако - Нако, Дуглас - Агуа Прієта, Ель Пасо - Сюдад Хуарес, Ігл Пасс - Пієдрас Неграс.*/*

;

"Що ви зараз робите?"

"Сплю."

"З ким можна зв'язатись у Дугласі?"

"З моїм двоюрідним братом."

"Як його ім'я? Де його можна знайти?"

"Армандо Ортега. Живе на восьмій вулиці."

"Водій. Де ми зараз знаходимось?"

"У Санленд Парку."

"А як щодо поїздки до Дугласа, Аризона, а потім повернутися назад."

"Туди близько трьохсот кілометрів. Мені треба заправитись."

"Він не встигне вчасно повернутись додому."

"Як їхати до Дугласа?"

"По десятій до Лас Крусеса. Потім до Демінгу. Далі не пам'ятаю, інші штати, треба буде їхати за вказівними знаками."

;

/*Десята - номер міжштатової дороги у США.*/*

;

"Скільки до Лас Крусеса."

"Десять п'ятдесят."

"Їдемо до Лас Крусеса."

"З Лас Крусеса цей водій поїде додому, а ми далі рушимо на перекладних."

;

;

/*-----98-----*/

;

Мемуне сидів за столом в кабінеті і задоволено потирав руки: незважаючи на невдачу операції із захопленням хлопців на території Сполучених Штатів ситуація несподіваним чином почала виправлятися.

"Перша інформація, що надходить, свідчить, що ці хлопчики утерли носа ЦРУ. Ситуація в Ленглі близька до панічної."

Однак, незважаючи на свій гарний настрій, мемуне помітно нервував.

"Про що американці встигли довідатись? Як багато знають вони про роботу ефекту впливу?"

Він встав і продовжував розмірковувати, повільно ходячи по кабінету.

"Якщо виходити з нервової реакції ЦРУ і організації пошуків, то хлопчики їм дуже потрібні. За нашою інформацією американці їх забрали з Канади. Ми знаємо, коли вони туди потрапили. Але чому вони їздили туди? Невже тільки хотіли втекти? Чи, може, було ще щось? Відомо лише, що їх переховували на якійсь військовій базі. Якщо зважити на масовий перетин кордону в районі Ель Пасо, то їх можливо переховували десь у Вайт Сендзі. Складається враження, що цього разу вони направились до Мексіки."

Він знову сів за стіл.

"Наших у Мексіці зовсім небагато, якщо не помиляюсь, то лише у посольстві. Політиків Мексіка не цікавить."

З почуттям легкої досади він пригадав відповідь прем'єр-міністра на його запит щодо організації невеличкої розвідницької мережі в Центральній Америці: "Як вам відомо, ця частина світу не входить в коло наших найважливіших інтересів."

"Тепер доведеться перекидати в район північної Мексіки агентів зі Сполучених Штатів з завданням знайти розробників впливу. Треба з'ясувати кого ми можемо швидко перекинути з південних районів США?"

Він зробив відповідну помітку у блокноті.

"Район пошуків – Мексіка. Безперечно, досвідчені агенти на місці зорієнтуються і розберуться з ситуацією. Для інших треба розробити хоча б приблизний алгоритм пошуків. Завдання аналітикам."

У блокноті з'явилась чергова помітка.

"А як би я сам почав розв'язувати таке завдання? – по-перше, у ньому заговорив азарт старого розвідника, по-друге, аналітики Моссад дуже поважали свого шефа за те, що він не тільки добре розумів їхню роботу, а інколи видавав несподівані для них самих блискучі рішення найзаплутаніших проблем. – Доцільно було б нейтралізувати ефект невидимості."

Мемуне зупинився на хвилинку.

"Ефект невидимості... Адже повинен бути і ефект постневидимості. Тобто, якщо невидимка зайде в кімнату, візьме якусь річ і вийде, то ефект постневидимості виразиться в зникненні з кімнати цієї речі. Зрозуміло, що цей спосіб далекий від досконалості. Але це певний шанс і на нього можна розраховувати. В нашому випадку потрібно пильно стежити за всіма незвичними випадками по всім можливим каналам інформації: у поліцейських відділках, у медичних установах. Можливо, у банках. Однак, цей спосіб хибить тим, що доведеться йти по сліду, спізняючись зі своїми діями."

Він натиснув кнопку виклику секретаря:

– Будь ласка, кави.

"Дистанційне стеження? Підключитись до мереж стеження? Як з цим у Мексіці?"

Блокнот став багатшим ще на одну помітку.

"Що ж. З моєї сторони пропозиції є. Подивимось, що запропонують інші. Треба негайно приступати до виконання завдань."

Він взяв блокнота та натиснув кнопку виклику секретаря:

- Будь ласка, запросить до мене всіх заступників.

;

;

/*-----99-----*/

;

Пройшло кілька годин, коли, втомлені нічними пригодами втікачі, нарешті дістались Дугласа.

"Армандо Ортега. Де ви зараз і що робите?"

"Я - вдома. Сплю."

"Що вам відомо про тунель між Дугласом та Агуа Пріета?"

"Є такий, але це велика таємниця."

"Де вхід зі сторони США?"

"На кладовищі Кальварі."

"Без нього будемо довго шукати."

- Поїхали на восьму вулицю, заберемо цього Армандо та з його допомогою переберемось на ту сторону, - запропонував Сашко.

- Йому потім доведеться повертатися назад, - виразив сумнів Анатолій. - Зайві очі, зайві балачки.

- То нехай покаже шлях та місце, а потім ми його повернемо додому, - висловив пропозицію Вадим. - Сусіди нічого не пам'ятатимуть.

- Здається, заперечень нема. Приймається, - сказав Віктор, після того, як окинув поглядом усіх присутніх.

Незабаром Армандо Ортега показав місце входу у тунель. За час "спілкування" з ним хлопці дізнались про деякі досить цікаві речі. Виявилось, що тунель "працює" тільки в одному напрямку: з Мексики до США, а точніше з Агуа Пріета до Дугласа.

"Як добре все продумано, - похвалявся на шляху до кладовища Ортега. - Цим шляхом забезпечується доставка виключно наркотиків. Ніяких мігрантів. Після відомості про смерть якогось місцевого жителя, прости Господи нам гріхи наші, вночі на кладовище доставляється товар, а вдень поховання він вивозиться на катафалку, зрозуміло, вже після того, як роз'їдуться рідні та запрошені! Ніякі прикордонники та митники і уяви не мають про цей шлях! Звісно, час від часу ми повинні "підкидати" їм дрібних наркотранспортерів з невеличкими порціями наркотиків, які ті переправляють всередині себе, щоб було про що звітувати нагору."

Хлопці радо направили балакучого Армандо додому.

Тунель був обладнаний світлом, тому невеличка подорож по ньому не спричинила втікачам ніяких незручностей.

Головна мета втечі була досягнута - вони були у Мексиці, вони були біля Сонорського вузла.

Теплим ранком стомлені хлопці з батьками йшли по вулиці невеличкого мексиканського міста. Вони тільки нещодавно вийшли з тунелю.

Біля дому сидів і кутив літній чоловік.

"Де тут можна відпочити?"

"А багато де можна. Є готелі, є мотелі, є декілька дюжин хатинок для гостей."

"Яке місто відпочинку найближче?"

"А ось прямо напроти будиночок. Там здають кімнати усім, хто прибуває."

"Все. Тепер спати."

У будиночку була тільки одна господиня. Тому ніяких проблем з розміщенням не виникло.

;

;

/*-----100-----*/

;

Розмова директора ЦРУ з президентом закінчилася стандартно: той пообіцяв зв'язатися з президентом Мексики щодо забезпечення оперативної взаємодії ЦРУ та мексиканських служб під виглядом запобігання розповсюдженню наркотиків, а також віддав наказ негайно взяти ситуацію під контроль і забезпечити повернення розробників впливу до Сполучених Штатів.

Минуло вже декілька годин з того часу, коли директор ЦРУ отримав перші повідомлення з бази щодо втечі, і ситуація потрохи почала прояснятися. З повідомлень, які продовжували надходити, виходило, що автомобілі кордону не перетинали. Надійшло і перше повідомлення з американського консульства щодо літака, який приземлився на мексиканській території. Консул повідомляв, що командир екіпажу літака подзвонив йому і повідомив про екстрену посадку свого літака. Цікавим було те, що він не знав, яким чином він опинився у Мексиці.

"Ефективність впливу просто вражає, – незважаючи на безсонну ніч, зусиллям волі він намагався тримати ситуацію під контролем. – Змусити добре вишколених вояків виконувати свої накази... Їм непотрібна ніяка зброя. Вони керують на відстані. Двох кілометрів вистачає для вирішення багатьох питань, а якщо зважити на те, що вони працюють далі і можуть значно поширити дію впливу, то тоді вони зі своєю клятою довірою можуть скласти неабияку загрозу нашому державному ладу."

"На базі нічого не знайшли. І не знайдуть, якщо ними використовується ефект невидимості. Однак, про всяк випадок, наші люди повинні там залишитися. Повинні? – спіймав сам себе директор. – Це здається смішним. Виходить, я ще не встиг перебудувати своє мислення відповідно до ситуації. Треба думати, треба діяти по-іншому."

"Спроба знайти їх здається малоймовірною. Невидимість, вплив на людей – це дуже серйозні фактори."

Він почав проробляти варіанти.

"Цілком ймовірно, що вони подалися до Мексики, однак не слід відкидати і тимчасового перебування на базі, або втечу у зовсім іншому напрямку. Хоча... Всі ці варіанти вимагають фізичного визначення місцеперебування, а це може бути з'ясовано

тільки побічними засобами, як це було у Денвері. У найкращому випадку будемо спізнюватись приблизно на годину, якщо відеозаписи будуть переглядатися щогодини. В Мексиці з цим буде важкувато. Залишається випробуваний віртуальний вплив на хлопців: варіант доставки сюди батьків їхніх батьків. Звісно, тиск на цілу країну можливий, але буде дорого коштувати. Цей варіант залишимо на крайній випадок."

Директор ЦРУ викликав помічника.

- Що повідомляють із Маріуполя щодо дідусів та бабусь цих хлопців? - запитав він.

- З'ясовують, - пролунала відповідь. - На даний момент відомо про трьох бабусь та двох дідусів. Детальна довідка на поточний час готується і буде готова за декілька хвилин.

Добре, - кивнув головою шеф. - Нехай негайно зроблять та перешлють фотографії тих, кого вже знайшли. Аналітикам завдання - розробити нову операцію по доставці їх сюди, до США.

"Треба зробити все можливе для нейтралізації розробників впливу. Якщо ми не можемо використати вплив на свою користь, тоді доведеться за будь-яку ціну знищити цю небезпеку."

;

;

/*-----101-----*/

;

Події бурхливої ночі настільки стомили втікачів, що вони проспали до шостої вечора. Їх ніхто не турбував: відповідні впливові заходи були прийняті одразу по прибутті до будиночку для гостей.

Віктор і Сашко, які прокинулись першими, встигли збігати за їжею до найближчого магазинчика. Гроші у них ще залишались з Канади: американці, якщо і обшукували їх, то зробили це дуже акуратно: кредитні картки залишилися у хлопців.

- Тепер пора всім підкріпитись, - Віктор першим ввалився з пакунками до будинку і таким чином голосно сповістив про своє прибуття, коли побачив, що всі вже встали і зібрались у найбільшій кімнаті будинку. - Ніхто не заперечує?

- Оце - правильно. Оце - по-нашому, - схвалив дії сина Тарас Володимирович. - В здоровому тілі - здоровий дух.

Схвальний гомін невеличкої компанії був найвищою оцінкою зусиль Віктора та Олександра.

Після сніданку почалась імпровізована нарада.

- І від АНБ ми втекли, і від ЦРУ ми втекли... - жартівливо почав Віктор.

- Але це зовсім не означає, що вони зараз нас не шукають і надалі не будуть шукати, - Вадим був не схильним до жартів.

- Однак зараз ми під захистом невидимості, - сказав Олександр.

- По-перше, як ми всі знаємо, певні категорії населення можуть нас побачити. А по-друге, ми не знаємо на які кроки тепер здатні розвідслужби, - стояв на позиціях обережної поведінки Анатолій, - Я маю на увазі використання наших батьків в якості

заручників.

Батьки поки мовчали, уважно слухаючи дітей.

- Ви знаєте, чому саме ми всі опинились спочатку в США, а потім тут, - звернувся до батьків Анатолій. - Наслідки нашої останньої, так би мовити, інтелектуальної розробки, виявилась досить несподіваними для нас самих. Ми використовуємо вплив, але ми поки що не знаємо всіх його можливостей. На даний момент нам відомо, що чотири людини, які довіряють одна одній, можуть контролювати, а точніше, впливати на інтелектуальний стан біологічних об'єктів на відстанях від двадцяти метрів до двохсот кілометрів. Відстань залежить від допоміжних засобів, маються на увазі гілочки дерев, та місця знаходження. Вадим, виходячи, так би мовити, з послань древніх, запропонував, спробувати дію впливу всім нам разом.

- Як ви дивитесь на участь у такому випробуванні? - запитав Сашко.

- Не бачу ніяких перепон для допомоги нашим дітям, - сказала Віра Іванівна.

Ніхто з батьків, звісно, не заперечував.

- Тоді збираємось у порядок мандали, - почав Віктор і, побачивши запитання в очах батька, пояснив: "Мандала - це староіндійський малюнок зображенням дванадцяти осіб, які розміщені відповідним чином."

- Пропоную кожній парі батьків стати за своїм сином, - сказав Вадим. - Так ми зберемось швидше.

- Сашко, передай, будь ласка, батькам гілочки, співпадаючі з синоюю, - попросив Віктор.

Через хвилину всі вже стояли у порядку мандали.

"ПОЧАТОК ПІДЙОМУ."

Означились дванадцять постатей.

"Трохи ВИЩЕ."

Означились контури будинку.

"ЩЕ Трохи ВИЩЕ."

Містечко внизу почало поступово зменшуватись.

"ВИЩЕ."

Чітко позначились гори.

"ЩЕ ВИЩЕ."

Мелькнули рідкі хмари.

"ІЩЕ ВИЩЕ."

Майже повна планета Земля була внизу.

"ЯКОМОГА ВИЩЕ."

Зменшення розмірів Землі зупинилось.

"НИЖЧЕ. ДО ХМАР."

З'явився вже знайомий ландшафт.

- "ВПРАВО."

Земля попливла в іншому напрямку.

"ШВИДШЕ".

На південному напрямку показала водна поверхня.

"Мексиканська затока."

"Флорида."

"Атлантичний океан."

Внизу виднілась велика водна поверхня.

- "ЩЕ ШВИДШЕ."

З'явилися контури суші.

"Африка."

На північному напрямку показала водна поверхня.

"Середземне море."

- "ПОВІЛЬНІШЕ."

"Єгипетські піраміди."

"НА ПІВНІЧ І ПРАВИШЕ."

Море, суша, море.

- "ЩЕ ПОВІЛЬНІШЕ."

"Маріуполь."

- "ВНИЗ."

Місто внизу почало збільшувалось.

"СТОП. НАГОРУ. НА ПІВДЕНЬ."

Місто зменшилось і щезло з поля зору.

"СКОРІШЕ."

"Знову піраміди."

- "ВПРАВО."

Піщана поверхня.

"ШВИДШЕ."

Гори. Сутеніє. Ніч. Вогні міст. Виблискує водна поверхня.

"Тихий океан."

Світлішає. Після довгої водної поверхні з'являються гори.

"Кордильєри."

"Каліфорнія."

"Каліфорнійська затока."

"ПОВІЛЬНІШЕ."

"Важко орієнтуватися."

"ВНИЗ."

Внизу показалося місто.

"ПОВІЛЬНІШЕ."

Місто наближалось.

"ЩЕ ПОВІЛЬНІШЕ."

Видно пішоходів на вулицях.

"СТОП."

"Яке це місто?"

"Ногалес."

"Як дістатись Агуа Прієта?"

"По п'ятнадцятій, а потім по другій дорозі на схід."

"Будемо рухатись уздовж стіни."

"НА СХІД."

Внизу поверхня повільно рухалась. З'явилося інше місто.

"СТОП."

"Яка назва міста?"

"Нако."

"Де знаходиться Агуа Прієта?"

"На схід."

"НА СХІД."

Знову повільний рух земної поверхні. З'явилися дахи міста.

"СТОП."

"Яка назва міста?"

"Агуа Прієта."

"НИЖЧЕ. ПОВІЛЬНО Рухаємось НА СХІД понад дахами."

Дахи внизу рушили на захід.

"Східна околиця міста."

"СТОП. НАЗАД."

Напрямок руху дахів змінився на протилежний.

"Західна околиця міста."

"СТОП. НАЗАД."

"???"

"Вхід до тунелю на стороні Дугласа."

"СТОП. НА СХІД УЗДОВЖ СТІНИ."

"Кладовище."

"СТОП. ПОВІЛЬНО НА ПІВДЕНЬ."

"Он наш знайомий дідок сидить. Он і будиночок."

"СТОП!"

Всі знаходились у будиночку для гостей.

- Як я злякалась, коли ми одразу не знайшли нашого місця, - приклала руки до грудей Наталя Костянтинівна.

- Нічого страшного, мамо, - заспокоїв її Олександр. - Однаково знайшли б.

- Під кожен дах би заглянули, - пожартував Віктор, - до вечора знайшли б обов'язково.

- В будь-якому разі ми вже тут, - привернув увагу до головного Вадим. - І, повинен сказати, маємо дуже, дуже вагомні результати випробовувань.

- І дійсно, - з посмішкою погодився Сашко. - Тепер дія впливу розповсюджується на всю нашу планету!

- Навколосвітня подорож за вісімдесят хвилин! - захопився подією, яка тільки-но

відбулася, татко Анатолія.

- Значно більше, тату, ніж навіть навколосвітня подорож, - сказав Анатолій. - Набагато більше. Я поки що і сам не можу в повній мірі збагнути те, що зараз відбулось.

- Зараз ми всі отримали надзвичайну можливість впливати на планету Земля, - сказав Олександр.

- Точніше - на біологічні об'єкти планети Земля, - уточнив Вадим.

- І це потребує певного часу на осмислення того, що відбулось, - зробив попередній висновок Вадим.

;

;

/*-----102-----*/

;

До ізраїльтян почала надходити більш детальна інформація про перебування мариупольців у Сполучених Штатах і про роботу механізму впливу.

Мемуне одразу звернув увагу на повідомлення щодо роботи впливу в умовах цілковитої довіри. Спочатку він з легким подивом узнав, що користуватись впливом можуть лише добрі люди, і що вони повинні довіряти одна одній. А спроби змусити їх працювати під тиском виявились безуспішними.

З часом, по зрілих роздумах, він почав схилитися до несподіваної для нього самої думки, що вплив, в якому довіра виграє вирішальну роль, сучасному суспільству непотрібен.

"Більше того, вплив і взагалі будь-яка система влади, які будуються на довір'ї, небезпечні і загрожують нормальному існуванню нашого суспільства. Загрожують цінностям нашого світу. Я ніколи над цим не задумувався, але, якщо подумати, то весь наш світ з глибокої давнини побудований саме на недовірі. Всі абсолютно державні бюрократичні інститути існують тільки недовірою: керівництво, постійний контроль, фіксація всіх вартих уваги подій. Я не можу навіть уявити, що буде, коли усе тайне стане явним. Виявиться, що непотрібні начальники, непотрібен жодний інструмент контролю, непотрібні взагалі всі державні інституції. Самі держави непотрібні! Кордони непотрібні! Єдиний невтішний висновок - ми прорахувались щодо використання цього впливу у своїх інтересах, тому розробників впливу потрібно негайно знищити. Але спочатку потрібно їх знайти. Нам відомо, що це важке завдання. Вкрай необхідне об'єднання усіх владних сил нашого світу. І якомога швидше."

Завжди спокійний, він нервово підняв слухавку прямого зв'язку з прем'єр-міністром.

- Пане прем'єр-міністре, - почав він, коли на тому кінці йому відповіли. - Є дуже важлива інформація. Прошу негайно мене прийняти.

;

;

/*-----103-----*/

;

Приголомшливість подій вплинула на хлопців та їхніх батьків. Кожен розумів, що взаємодовіра в умовах небезпеки спрацювала, і батьки, при оволодінні навичками, можуть керувати впливом також.

Досвід і молодість йшли разом по важкому шляху пізнання.

Пауза, яка запанувала після висловлювання Вадима тривала недовго.

- Було б дуже добре, якби у нас був час на осмислення подій, - сказав практичний Олександр. - Мені здається, що Агуа Пріета не дуже підходить для роздумів: нас шукають. Потрібно знайти більш віддалене від кордону місце.

- Взагалі, ми направлялись до Сонорського вузла, - нагадав Віктор.

- Ми направлялись туди, щоб спробувати збільшити дію впливу удванадцятьох, - уточнив Анатолій. - Але зараз нам вже відомо якої відстані ми можемо досягнути...

- Тепер я розумію призначення велетенських малюнків у пустелі Наска, і взагалі розміщення мегалітів у вузлах глобальної сітки, - перебив його Віктор. - Вони спеціально зроблені для впевненої орієнтації при віртуальному переміщенні, а, можливо, також для перевірки вчителями-нагвалями навичок по переміщенню майбутніх шаманів в районах крапок.

- А я можу додати, що при переміщенні шаманів-нагвалів над поверхнею Землі їх можуть бачити інші люди у вигляді світлих плям, які швидко переміщуються, і ці люди сприймають їх як літаючі об'єкти, - пролунало припущення Олександра.

- Однак вони вважають, що бачать прибульців, - продовжив думку Віктор.

- Вони вважають саме те, про що їм настирливо твердять засоби масової інформації, - пояснив його батько.

- Якщо пам'ятаєте, то загадкові "кільця" на полях можуть бути не чим іншим, як "входженням" у глибини Землі під різними кутами, - додав Вадим. - У Мітинг Кріку ми теж заглиблювались на двісті кілометрів.

- Відверто кажучи, я тоді не звернув ніякої уваги на зміну місцевості, - сказав Сашко.

- І я нічого незвичного не помітив, - додав Віктор.

- Тоді нам не до того було, - згадав події того часу Вадим. - Але ми обов'язково перевіримо це цікаве припущення.

Батьки мовчали і уважно слухали дітей.

- А чого нам чекати, можна спробувати і подивитись будуть такі кільця чи ні прямо зараз, - запропонував Віктор.

- Зараз - не треба, - заперечила Наталя Костянтинівна, пригадавши нещодавні перипетії. - Можливо, якимось потім, в якомусь більш примітному, з точки зору повернення, місці.

- Повертаємось до початку розмови. Чи варто нам знову вирушати в путь, до Сонорського вузла, - сказав Анатолій.

- А, може, рушимо додому? - запитала Віра Іванівна.

- Найближчою крапкою там є Слов'янська крапка. І вона знаходиться на території

Білорусі, майже на кордоні, – пояснив Вадим.

– А нам візи непотрібні, – сказав Віктор.

– А до чого нам, власне, крапка? – запитав Олександр. – Діапазон впливу достатній, щоб вирішити багато нагальних питань.

– А Сашко правий, – Вадим навіть встав зі свого місця. – Ми можемо вплинути хоча б на припинення наших пошуків зі сторони американців...

– Пропоную спочатку "витерти" всю інформацію про вплив у розвідувальних служб, – підхопився і Анатолій. – Знищити усі документи про нашу розробку.

– Щось це мені нагадує генія бажання у одному з творів Бестера, – сказав Тарас Володимирович.

;

/*Бестер Альфред (1813-1987)– письменник-фантаст, автор таких розповідей як "Феномен зникнення", "Зірочка світла, зірочка рання" та роману "Людина без обличчя".*/

;

– Ну і добре, можемо практично використати, так би мовити набутий досвід, – підтримав Анатолія Вадим.

– Але це означає, що спочатку ми повинні попрацювати у США, послідовно "вираховуючи" ланки усіх даних про нас, починаючи з президента та причетних розвідок, а потім переміститись до Ізраїлю і повторити операцію, – почав намічати послідовність дій практичний Олександр.

– Не все так просто, – охолодив його Анатолій. – Ми в змозі "витерти" пам'ять про нас у людей, але існує значна кількість носіїв інформації, знищення яких потребує часу.

– Тоді спочатку прийдеться знищувати фізичні дані, які торкаються впливу, за допомогою людей, а потім вже працювати з тими, хто допомагав, – с ходу запропонував Вадим.

– Слушно, – прозвучала коротка Сашкова оцінка пропозиції.

– Постривайте! – обличчя Анатолія проясніло. – Перед тим як "витирати" інформацію, ми можемо узнати про що думають президенти, наприклад, США і РФ.

– А також і президент нашої рідної України, – додав Віктор.

– А щодо побоювань тьоті Наталі, то зробимо так, що протягом певного часу сюди ніхто не зайде, – сказав Вадим. – Нікому навіть і думки не спаде про це.

– А, крім того, добре запам'ятаємо місце повернення, – додав Анатолій.

– А якщо будемо "повертатися" вночі? – зауважила Віра Іванівна.

– Слушне питання, – погодився Анатолій. – Тоді зробимо так: протягом певного часу, наприклад, тридцяти годин, заборонимо вхід до цього будинку. Відповідно матимемо час на повернення завтра, якщо, з якоїсь причини, не встигнемо сьогодні.

– Тоді нам нічого не заважає прямо зараз "промацати" думки президентів, – встав зі свого місця Сашко і звів руки, показуючи, що треба збиратись разом. – Ніхто не буде заперечувати?

Всі мовчки повставали зі своїх місць і почали займати свої місця.

"Хазяйко. Є ще хтось у цьому будинку?"

"Нікого немає."

"Хазяйко, робіть все як завжди, але до кімнати гостей всім входити суворо заборонено. Кожен, хто наблизиться до цього будинку ближче десяти метрів забуває навіщо сюди приходив і повертається назад. Заборона діє протягом тридцяти годин."

"ПОЧАТОК ПІДЙОМУ."

"ВИЩЕ."

"Ще ВИЩЕ."

"ВПРАВО. ШВИДШЕ."

Земля унизу пливла доволі швидко. Спочатку на півдні, а потім на сході з'явилась водна поверхня.

"НА ПІВНІЧ."

"ТРОХИ ВПРАВО. СТОП."

Внизу виднілось велике місто.

"ВНИЗ."

"СТОП."

Внизу виднівся п'ятикутник Пентагону.

"ТРОХИ ВПРАВО."

"СТОП."

"Білий Дім."

"Президент?"

"Так."

"Що вам відомо про вибори президента України в місті Маріуполь?"

"Директор АНБ пояснив результат виборів в Маріуполі незвичним впливом на маси виборців."

"Що відомо про розробників впливу?"

"Зараз директор ЦРУ займається цим питанням. За його останніми повідомленнями розробники впливу втекли з секретної бази."

"Які плани щодо розробників?"

"Нещодавно він був у мене і доповів дивні речі. Він впевнений, що розробники впливу являють собою загрозу існуванню нашого суспільства, навіть нашої цивілізації. Він поставив питання про нагальну необхідність усунення цієї загрози."

"Тобто їх потрібно знищити?"

"Президент США не займається питаннями знищення будь-кого."

"А чим він займається?"

"Стратегічними питаннями захисту країни від всіх можливих ворогів вільного світу."

"Яке ваше власне рішення щодо розробників впливу?"

"Рішення ще не прийнято."

"Цікаво дізнаватися про думки політика."

"Яке головне політичне завдання стоїть перед вашою країною?"

"Глобальне розповсюдження вільних американських демократичних принципів і знищення тероризму."

"Як в Іраку?"

"Спільними з Великобританією діями в Іраку ми забезпечили усунення загрози поширення тоталітарного режиму."

"З політиками цікаво спілкуватися."

"ВГОРУ. ВПРАВО."

"ВПРАВО. ШВИДШЕ."

Атлантика. Середземне море. Чорне море.

"ПОВІЛЬНІШЕ. НА ПІВНІЧ."

Азовське море. Маріуполь.

"ШВИДШЕ. НА ПІВНІЧ."

Київ.

"СТОП. ВНИЗ."

Маріїнський палац.

"Президент?"

"Так."

"Яке головне політичне завдання стоїть перед Україною?"

"Відповідати політичним викликам сучасності."

"А як щодо виклику сучасності зі сторони Російської Федерації?"

"Це наш стратегічний партнер."

"А зі сторони Сполучених Штатів?"

"Це наш стратегічний партнер."

"Вам не здається, що політичні цілі цих двох стратегічних партнерів відрізняються?"

"В усякому разі, це наші стратегічні партнери."

"А яка участь стратегічних партнерів в чергових виборах?"

"Вони пильно стежать за їхньою підготовкою."

"А як щодо втручання у хід передвиборчого процесу?"

"Втручання мене непокоять."

"З політиками просто неможливо спілкуватись."

"ВГОРУ. НА ПІВНІЧ."

"ШВИДШЕ."

Атлантика. Середземне море. Чорне море.

"ПОВІЛЬНІШЕ."

Наближається велике місто.

"СТОП. ВНИЗ."

Кремль.

"Президент?"

"Так."

"Яке головне політичне завдання стоїть перед вашою країною?"

"Їх таких декілька."

"Яке зараз вас турбує найбільше?"

"На фоні досить різкого загального скорочення чисельності населення Росії збільшується частина м-м-м неслов'янських народів. Це означає, що доля російського народу скорочується ще різкіше."

"Яке друге?"

"Воно пов'язане з першим і поділяється м-м-м на дві частини. Перша - це повернення ситуації з виборами в Україні на нашу користь. Друге - укрупнення регіональних територій з метою м-м-м приведення до титульного національного знаменника."

"Забезпечення домінування російської нації?"

"Уніфікація населення Росії."

"Яким чином буде використана ситуація з виборами в Україні?"

"За допомогою наших ставлеників ми поступово забезпечимо приєднання України до Росії."

"З якою метою?"

"Мета - відродження великої Росії."

"Україна буде існувати в якості суб'єкта федерації?"

"Спочатку - так."

"А потім?"

"Передбачається укрупнення територій сучасної Білорусі та України у новий Новоросійський регіон Російської Федерації."

"А як щодо української та білоруської мов?"

"Головне завдання - уніфікація населення Росії."

"Вам в якості президента цієї країни просто не вистачить часу на виконання цього завдання."

"Вистачить."

"Яким чином? Адже Конституція країни забороняє бути президентом більше двох строків поспіль."

"В такому разі потрібно забезпечити законні зміни до Конституції."

"Яким чином?"

"Механізм відпрацьовується."

"Детальніше."

"На даному етапі передбачається вправно використати нагнітання внутрішньої обстановки в Росії, як це було напередодні моїх перших президентських виборів. Контрольована дестабілізація обстановки сприяє прийняттю загальноросійських рішень."

"А цього разу?"

"Потрібно вправно використати нагнітання внутрішньої обстановки, але вже у

більших масштабах."

"Детальніше."

"Використати керовану пропагандистську кампанію по боротьбі з тероризмом. Напередодні закінчення мого другого строку, для початку за кордоном, наприклад, в Індії, Бразилії, чи Індонезії, а потім десь у Європі відбудуться декілька гучних терористичних актів. Потім терористична хвиля пошириться на нашу країну, тобто не виключаються масштабні диверсійні акції в районі Північного Кавказу, а, в разі неефективності цих акцій, терористи почнуть переміщуватись до деяких обласних центрів центральних районів та, можливо, до Москви."

"Таким чином міжнародне суспільство вимагатиме ефективної боротьби з тероризмом, а на цьому фоні і російське суспільство, у особах вами назначених губернаторів, вимагатиме відповідних змін до Конституції."

"М-м-м. В будь-якому випадку рішення такого рівня важливості будуть приймати губернатори, Дума, Рада Федерації."

"У разі успіху ваших політтехнологів на українських виборах, що ви будете робити з тими силами в Україні, які не бажають приєднання."

"У нас колись було таке гасло: "Коли ворог не здається - його знищують." М-м-м. Але не одразу. "

"ВГОРУ. НА ПІВДЕНЬ."

"Цікаві інтерв'ю."

"НА ПІВДЕНЬ. ШВИДШЕ."

Україна. Чорне море. Середземне море.

"СТОП. НА ЗАХІД."

Північна Африка. Атлантичний океан. Флорида. Мексиканська затока. Місто. Місто. Місто - Агуа Пріета.

"ПОВІЛЬНІШЕ. ВНИЗ."

"СТОП. НА ЗАХІД УЗДОВЖ СТІНИ."

"Кладовище."

"СТОП. ПОВІЛЬНО НА ПІВДЕНЬ."

"СТОП!"

Всі знову знаходились у будиночку для гостей.

;

;

/*-----104-----*/

;

Хоч "ситуаційна кімната" у цокольному поверсі Білого дому була повна, як ніколи, в приміщенні царювала тиша.

Президент окинув оком всіх присутніх.

Як завжди на свої місцях сиділи віце-президент, державний секретар, міністр оборони, помічник президента по національній безпеці, директор ЦРУ та голова комітету начальників штабів. Присутні були міністр фінансів, міністр юстиції, міністр

торгівлі, голова Економічної ради при президенті, директор Агентства по контролю над озброєннями та роззброєнню. Додатково були запрошені директор Федерального бюро розслідувань, директор АНБ, а також керівники: Управління по збору розвідінформації за допомогою супутників; розвідувального управління міністерства оборони з представниками розвідорганів від всіх видів збройних сил; Управління інформації та досліджень державного департаменту; розвідслужб міністерства фінансів, енергетики, торгівлі; Гарвардського, Йельського, Джорджтаунського, Колумбійського університетів, Брукінгського інституту.

- Всім добре зрозуміла мета цієї наради, - президент розпочав надзвичайну нараду Ради Національної Безпеки Сполучених Штатів Америки. - Попередні матеріали роздані усім, і часу, щоб з ними ознайомитись, було достатньо.

Він зробив паузу і знову оглянув присутніх. Всі уважно слухали.

- Питання надважливе для цієї країни, - продовжив президент. - І мені потрібні ефективні варіанти його розв'язання. Послухаємо розвідників.

Він подивився на директора ЦРУ.

- Наші служби займаються питанням впливу з початку його практичного застосування, - почав той. - З розданих матеріалів випливає, що ми вчасно почали і щільно супроводжували розробників цього впливу з метою поставити цей винахід на службу цієї країни. Однак, зовсім несподівано для нас виявилось, що рушійною силою впливу є фактор довір'я. Тобто, звичайне почуття довіри однієї людини до іншої. Саме використання впливу за такої умови являє безпосередню потенційну загрозу. На даному етапі розвитку подій ми можемо констатувати наступне: розробники впливу, користуючись ефектом невидимості, дія якого, на думку наших аналітиків, подібна гіпнотичному впливу. Різниця в тому, що загіпнотизована людина не "бачить" зали з глядачами, а тут навпаки всі оточуючі не "бачать" одиниць. Нам відомо, що така, так би мовити, нематеріальна невидимість може переміщуватись разом зі своїми розробниками. Це, на даний час, є головною перешкодою для їх пошуків. Ми можемо фіксувати їх на носіях камер відеонагляду, але вже після того, як ефект невидимості переміститься.

Шеф розвідки перевів дух, йому дуже неприємно було доповідати про делікатну роботу розвідувальних відомств у присутності непричетних до державних таємниць осіб.

- Ми бачимо декілька варіантів щодо можливого розвитку подій. Один з них ми вже успішно випробували. Я маю на увазі операцію по доставці до США батьків розробників впливу, відповідне поширення інформації про їхнє прибуття засобами масової інформації та організацію зустрічі дітей з батьками. В результаті розробники погодились співпрацювати з нами і почали працювати на одній з військових баз біля Ель Пасо. Однак, вони не додержали свого слова, і наше прохання про допомогу в запобіганні протитерористичній акції в Хьюстоні було сприйнято ними неадекватно. Ймовірно, зараз вони знаходяться на території Мексики. Варіантом передбачується доставка до США усіх їхніх інших родичів з метою, так би мовити, цілковитого

возз'єднання сімей. Це ми можемо зробити своїми силами. Однак, враховуючи велику любов розробників впливу до своєї рідної країни, нами розроблений також підваріант цього варіанту, змістом якого може стати значно більша за масштабом операція по організації певних подій в Україні, щось на зразок революції, яка змусить розробників активно шукати контактів з нами. Якщо гора не йде до Магомета, то Магомет йде до гори. Для цього потрібно погодити і поєднати зусилля багатьох впливових сил...

- Мається на увазі координація наших дій з лідерами всіх впливових країн світу, - перервав його президент. - Сьогодні зранку у мене відбулась розмова з ізраїльським прем'єр-міністром за його ініціативою. Від імені своєї країни він приніс щирі вибачення за прикрі непорозуміння між Моссад та ЦРУ і виразив вкрай велику стурбованість щодо можливого використання цього впливу.

- Вибачте, - звернувся він до директора ЦРУ. - Можете продовжувати.

- Ми працюємо над всіма можливими варіантами розвитку подій. Розробляється також варіант фіксації непояснених явищ, але вже зараз передбачається досить важке його впровадження, - він відчув незрозумілі погляди більшості присутніх. - Тобто, коли об'єкти під прикриттям невидимості, наприклад, завітають до якогось магазину за необхідним їм товаром, то працівники цього магазину через деякий час, хоча б наприкінці дня, зможуть помітити пропажу. Це торкається і сфери послуг, наприклад, лікарських - нам відомі деякі хвороби їхніх батьків. Важкість впровадження цього варіанту - це виділення серед багатьох такого роду випадків саме тих, які нас цікавлять. Дуже сильний загальний фон. Але відпрацьовувати можна. Звісно, залишається запізнення в реагуванні. Крім того, ми вже використовуємо всі наявні засоби в спектрі інфрачервоного проміння і дистанційну передачу інформації. Зараз під контролем наші північні рубежі - дехто з наших аналітиків впевнений в імітуванні втечі до Мексики - та північна частина Мексики.

Директор ЦРУ закінчив свій доклад.

- Розвідка має ще щось додати? - поцікавився президент у інших представників.

Відповіддю було мовчання.

Помічник президента по національній безпеці був дещо ображений тим, що президент не знайшов часу переговорити з ним ще до наради.

- Можна, пане президенте? - спитав він.

- Будь ласка.

- Експрес-аналіз апарату РНБ показує на велику небезпеку зі сторони цих розробників. Ми пропонуємо використати, крім, власних зусиль, - він злегка уклонився в сторону директора ЦРУ, - додаткові. Ми пропонуємо залучити до розв'язання цієї проблеми всі сторони світового демократичного процесу. Маються на увазі уряди. Ми вважаємо, що необхідно також залучити до справи керівництво Росії, Китаю та Індії.

- Що думають економісти? - спитав президент.

- Гадаю, що відображу загальну думку від всього економічного блоку на цій нараді, - сказав голова Економічної ради при президенті. - Ми просто повинні підтримувати всі дії уряду.

- Залишились науковці. Яка ваша думка?

- Завдання виглядає дуже складним, - після невеличкої паузи - ніхто з науковців не хотів починати першим, - почав доповідати представник Колумбійського університету.
- Відверто можу сказати, що ми такого ще не вивчали. Можу тільки пообіцяти, що ті установи нашого університету, які хоч якоюсь мірою торкаються цієї проблеми, будуть задіяні до її розв'язання.

- У кого є ще пропозиції?

Пропозицій не було.

- Тоді підсумовую результат сьогоднішньої наради. Розвідники продовжують діяти, як і заплановано, - він кивнув директору ЦРУ. - Я зв'яжусь зі всіма керівниками країн. Певен, відмови в співпраці не буде. Науку я попрошу активізувати діяльність. Всі вільні.

;

;

/*-----105-----*/

;

Невеличка крита тентом вантажівка рухалась в напрямку Соноїти, містечка на півночі штату Сонора. Кінцевою метою подорожі була визначена гора Серро Кубабі, яка була майже у центрі Сонорського вузла світового каркасу. Всі українці доволі зручно розмістились на сидіннях у кузові автомобіля. Як завжди водиться в дорозі, між пасажирами вантажівки йшли розмови. Загальна група розділилась по інтересам: семеро вели розмову про людську поведінку і програмування цієї поведінки, п'ятеро віддали перевагу обговоренню питання ноосфери.

- По світу діють мільярди людських програм, трильйони тваринних, незчисленна кількість рослинних, не кажучи вже світ неживих об'єктів, - говорив Віктор. - При цьому індивідуальні людські програми підпадають під дію більш великих програм, таких як ідеології, або релігії. І на мою думку, можна вважати, що в релігії молитва здається програмним перериванням, звертанням до вищої програми або до основного її блоку.

- Я б взагалі розділив програми на суто матеріальні програми, та духовні програми, - розвив думку його батько. - До матеріальних треба віднести програми підтримання існування об'єкту, а до духовних - його розвиток.

- Наприклад, широко поширена програма статку. Устремління до дорогої їжі, автомобіля, квартири... - вступила до розмови Віра Іванівна. - Це можна віднести до матеріальних програм...

- З матеріальними її поєднує одна загальна риса, - підтримав матір Вадим. - Намагання робити так, "щоб було краще за усіх", є не чим іншим, як шляхом у пустоту, намаганням перепрограмувати усіх на віртуальне відношення до грошей, до символів.

- Щось тут не складається, - засумнівався Тарас Володимирович. - Матеріальні програми з віртуальним відношенням...

- Їх поєднує шлях у пустоту, - повторив свою тезу Вадим. - Відсутність духовного розвитку.

- Мені не дає спокою питання узагальнення усіх людських знань, - голос Анатолія було чути з іншого борту вантажівки. - Вернадський сформулював поняття ноосфери. Він стверджував, що ноосфера є новим геологічним явищем на нашій планеті, в якій людина повинна перебудовувати своїм трудом та думкою своє життя.

- Ось про це я і говорю, - на льоту підхопив думку зі сторони Вадим. - За Вернадським жоден живий організм не знаходиться на Землі у вільному стані, тому що всі ці організми нерозривно та безперервно зв'язані, перед за все з оточуючим їх, підкреслюю, матеріально-енергетичним середовищем.

- Він стверджував, що створення ноосфери є природним явищем, яке більш глибоке та потужніше, ніж людська історія, - продовжував Анатолій.

- Безсумнівно існують різні варіанти програм, - підтримувала розмову Надія Анатоліївна. - У вигляді традицій, звичок.

- Однак, той же Вернадський в своїй статті "Декілька слів про ноосферу" писав, що думка не є формою енергії, - задів сина Володимир Іванович. - Він запитував самого себе як думка може змінювати матеріальні процеси, і відповідав, що це питання науково не розв'язане.

- Традиції і звички, це зрозуміло, - сказала Марія Петрівна. - Але як тоді розглядати божевілля? Як відхилення від якоїсь загальновизнаної програми?

- Іноді звичайна природна доброта сприймається як божевілля, - почав Вадим. - На погляд багатьох звичайна людина не може робити добрих речей просто так, без потаємних думок. В той же час юродивим довіряють - вони говорять правду. Божевільні впадають у свого роду нірвану, вони уходять від оточуючого світу. Відхилення від загальної програми можуть бути поділені на індивідуальне божевілля та на суспільне божевілля. Приклади індивідуального - Дон-Кіхот та князь Мишкін; суспільного - абдеріти та населення країн з тоталітарними режимами.

- Вернадський тоді не знав того, що зараз знаємо ми, - підхопився Анатолій. - Конспектів Кастанеди, наприклад. Але, якщо я правильно пам'ятаю, він писав, що наукова думка людства працює в біосфері і в ході своєї прояви перетворює її в ноосферу. Чи це не розуміння Темного моря усвідомлення?

- Досить складне питання, - замислився Тарас Володимирович. - Звісно, що божевілля є відхиленням від програми, але нормальні вчинки в одному суспільстві можуть бути визнані за божевільні в іншому.

- Я скажу більше, - хвилювався Анатолій. Відчувалось, що батько зачепив його за живе. - Володимир Іванович Вернадський писав про необхідність виділяти в біосфері царство розуму, яке з часом охоплює всю область життя і виходить у космос. Ось над чим треба добре подумати!

- А я б зараз поділила програми не на матеріальні та духовні, а на програми корисні та некорисні, тобто добрі та злі, - надала несподіваного повороту темі програм Надія Анатоліївна.

- Він писав, що все людство, разом узятє, є мізерною частинкою маси планети, - підтримав Анатолія Сашко. - І міць його пов'язана не з матерією, але з його мозком, з

його розумом та направленим цим розумом трудом.

- Злі програми є холостими, вони не мають творчого продовження, - зауважив Віктор. - Вектор їхньої дії направлений всередину себе, на задоволення лише тільки власних потреб, а у добрих вектор дії направлений назовні - у світ ПсиВсесвіту.

- У зв'язку з цим можна відмітити ще одну важливу думку великого вченого про психозойну еру, тобто еру Розуму, - підтримував тему Костянтин Корнійович.

- Злі програми направлені на отримання особистих вигод, а добрі на взаємодію, - продовжив Вадим. - Зло по своїй суті не може довіряти нікому, і вже цим воно обмежене.

- Для Вернадського людина була насамперед носієм розуму, - підтвердив Вадим. - Він вірив, що розум буде правити на планеті та перетворювати її розумно. Він вірив в людину та її добру волю.

- Не можна також говорити, що зло існує в чистому вигляді, - сказала Марія Петрівна. - Наприклад, якась європейська принцеса, куштуючи чорну ікру в дорогому ресторані, явно не повинна в тому, що якась африканська дитина гине від голоду в цей час.

- Як писав Вернадський, людина повинна діяти не тільки як *Homo sapiens*, тобто як розумне ество, але головним чином, як *Homo faber*, тобто як творець, - сказав Анатолій.

- Іноді зло намагається замаскуватись під творення добра, підтримує творчість з корисливою метою хоч таким чином залучитися до нього, - вів своє Тарас Володимирович. - Я маю на увазі підтримку грошовитими меценатами осіб творчої вдачі.

- Творчість - єдиний можливий вектор розвитку, шлях виходу із усталених програм, - продовжував Віктор. - Згадайте хоча б "Чорний квадрат" Малевича. Він і досі сприймається викликом стандартній програмі.

- Певен, що мова йде про ту творчість, яка несе нову, свіжу ідею, - уточнив Олександр. - Кваліфіковане повторення всякої нової ідеї безумовно сприяє її розповсюдженню. Приклад художнього мистецтва: оригінал цінується вище копії, митець стоїть вище звичайного копіювальника...

- Але існують і інші приклади, - додала Надія Анатоліївна. - Загальновідомо, що більшість ставить співаків вище за композиторів, а акторів вище за драматургів та сценаристів.

- Головне, що в цьому випадку доброта передається від одного до іншого, поширюється, впливає на нормальний творчий пошук... - підтримав матір Віктор.

- А я думаю, що після Сонори нам треба повертатись додому, до України, - несподівано для всіх присутніх сказав Віктор. - Мені здається, що Слов'янський вузол, крапка Трипілля - це культура та доброта, потужна інтелектуальна підзарядка. Я б сказав, що всі чесні та добрі люди можуть "заряджатись" силою добра в Україні.

- До речі про крапки. Я весь час думаю про світовий каркас, - продовжував подорожню розмову Вадим. - Припускаю таку думку, що добре відомі нам вузли на поверхні планети, які з'єднуються між собою на поверхні планети, з'єднуються між

собою і всередині планети. А по них, так би мовити, може "перетікати" псиенергія. Це як біологічно-активні точки на тілі людини, які пов'язані з її внутрішніми органами.

- Цікаво, а чи немає тут якогось психологічного зв'язку з потойбічним світом? - посміхнувся Анатолій. - З силами пекла.

- Може бути так, що це ми зможемо з'ясувати по прибутті до мети нашої сьогоднішньої подорожі, - висловив припущення Сашко.

- Якщо у вузлі глобальної сітки вчотирьох дія впливу розповсюджується на двісті кілометрів, а дванадцять можуть вплинути у будь-якій точці Землі, то не виключено, що у самому вузлі при повній чисельності можна мандрувати по Всесвіту, - тихим голосом перебив його Вадим.

- Стривайте, - задумливо сказав Віктор і майже крикнув. - Мандала!

- Ну, мандала, - не зрозумів захоплення товариша Сашко.

- Я тільки-но зрозумів, що це піраміда! Вид зверху! Вираз об'єму у площині! - захопленню Віктора не було меж. - Я довго думав про піраміди. Вони присутні у багатьох вузлах. А подивиться на піраміду зверху!

- Дійсно, мандала дуже нагадує усічену піраміду, - погодився Олександр.

- У пласкій мандалі зашифрована об'ємна картинка, - підбив підсумок Анатолій. - Пригадую, щось таке було і у Кастанеди. Дон Хуан дбайливо чомусь обходив розгляд цього питання, але про фігури на пірамідах розповідали його учні.

- За допомогою пірамід, або мегалітичних утворень, можна буде переноситись у будь-яку крапку Всесвіту, - продовжив свою думку Вадим.

- До речі, науці до цього часу невідомо, як і чому на різних континентах були побудовані піраміди, - сказав Віктор. - За деякими припущеннями піраміди являють собою маяки для позаземних цивілізацій...

- Вітю, питання прибульців і позаземних цивілізацій вже закрито, - нагадав Олександр.

- А хто що пам'ятає про принципи роботи пірамід? - запитав Анатолій. - Нам треба зібрати якнайбільше інформації.

- Я пам'ятаю, що ефект впливу піраміди деякі дослідники пояснюють гранями піраміди, - почав першим Вадим. - Грань піраміди, як и будь-який перехід між двома речовинами з різною діелектричною проникністю, переломлює и відбиває електромагнітне випромінювання.

- Інші дослідники стверджують, що піраміда являє собою призму відбивання для гравітаційного випромінювання Землі, - продовжив Віктор. - Таким чином підсилюється гравітаційне випромінювання, яке концентрується в локальній області простору. Якщо не помиляюсь, то від речовини піраміди та нахилу її граней залежить коефіцієнт та кути відбивання і переломлення випромінювання та здатність піраміди концентрувати випромінювання в означеній області простору.

- Я знаю, що традиційна наука не визначилась з формулюваннями, - сказав Володимир Іванович. - Хоча, здається, і визнає, що пірамідальні конструкції мають відповідні ефектами. Все частіше вчені звертаються до піраміди, як до генератору

енергетичних ті інформаційних полів.

- Не густо, - підсумував Анатолій, коли пауза після висловлення Володимира Івановича затягнулась. - Добре, а що ми знаємо про використання ефектів піраміди?

- Я можу сказати про терапевтичний ефект, - охоче почала Наталя Костянтинівна. - Одна така піраміда використовується з лікувальними цілями у нас, в Маріуполі, на Лівому березі, в санаторії-профілакторії.

- А мені відомо, що селяни Східної Європи зберігали м'ясні продукти не у погребях, а на горищах домів та сараїв, дахи яких були побудовані у вигляді чотирикутних пірамід, - додала Віра Іванівна.

- Відомий і навіть запатентований ефект піраміди по заточенню бритвених лез, - продовжив Андрій Васильович. - Я сам якось у вісімдесятих випробував його. Як на мене, то працювало.

- Читав у газеті, що, здається в Германії, розмістили пірамідку біля паливного баку автомобіля, - згадав Тарас Володимирович. - Це знижувало витрати пального та вміст окису вуглецю у відпрацьованих газах. І навіть гармонізувались ергонометричні показники, тобто невидимий зв'язок транспортного засобу та водія.

- Були також повідомлення про нейтралізацію негативного електромагнітного впливу на людину від комп'ютера, телевізора, холодильника та інших електричних побутових приборів, - і собі пригадала Марія Петрівна. - І навіть про усунення патогенних зон в квартирах, офісах та створення позитивної аури.

- Семена городніх культур, витримані в піраміді, мають кращу схожість та врожайність, - додала Надія Анатоліївна. - Ліки, витримані в піраміді, скорочують курс лікування, зменшується їхня побічна дія. Косметичні креми, мазі, пасти, шампуні покращують свою дію.

- Напої, в тому числі й спиртні, покращують свої смакові якості, - з посмішкою доповів Костянтин Корнійович, - Навіть, вода у сорокавідсотковій горілці, стає цілющою.

- Газети стверджують, що продукти харчування, наприклад, крупа, мука, соль, цукор, кофе, чай та інші, після впливу піраміди також покращують смакові якості, а дешеві сигарети стають схожими на своїх благородних аналогів.

- Кількість прикладів використання пірамід, навіть існування патентів підтверджують дію пірамід, але механізм цієї дії все ще невідомий, - Вадим розвів руками.

- Але існують і поважні критики практично всіх цих прикладів користування, - підмітив Віктор.

- Так, це правда, - погодився Вадим.

- Можна довго сперечатися щодо дії самого ефекту пірамід та засобів їхнього використання, але є декілька фактів, які не можуть спростувати навіть найзавзятіші критики, - вставив Олександр. - Це, власне, існування достатньо великої кількості мегалітів в різних місцях нашої планети та давнина їхньої побудови.

- І нам залишається самим перевірити, що можуть розповісти нам самі піраміди, -

сказав Анатолій.

Усі ствердно кивнули.

;

;

/*-----106-----*/

;

В Овальному кабінеті Білого дома за столом сиділи президент, директор ЦРУ та помічник президента по національній безпеці.

- Я зв'язався з керівниками союзних країн, а також з керівниками Росії, Китаю та Індії, - сказав президент. - Всі наші союзники без усяких умов підтримали план дій по радикальному усуненню загрози, яка виникла. Російський президент спочатку сприймав інформацію досить спокійно, але потім, як мені здалося, почав помітно нервувати, коли я повідомив його про українське походження розробників впливу.

Помічник президента та директор ЦРУ посміхнулись з розумінням.

- Він попросив час на обдумування проблеми, - продовжив президент. - Я у свою чергу попросив його дати відповідь якнайшвидше. Гадаю, що росіяни, як завжди, витримують невеличку паузу, для порядку, а потім погодяться. Тепер щодо Китаю. Я отримав класичну східну відповідь у такому стилі, що вони не можуть так одразу підтримати будь-яке рішення, не вивчивши детально всіх сторін справи, але обіцяють, як мінімум, підтримувати нейтралітет у випадку виникнення загострень. І, наприкінці, Індія. Найважча розмова відбулась з їхнім прем'єром. В цій країні з часів Неру досить важко сприймаються питання, пов'язані з етичними та філософськими нормами. Прем'єр не став давати конкретної відповіді, але мені здалось, що індійці не повністю підтримують нас. В усякому разі вони обіцяли подумати і повідомити своє рішення.

Президент закінчив говорити і подивився на директора ЦРУ.

- Ми вже встановили всі родинні зв'язки розробників впливу, - ніби перейняв естафету той. - Ми вже зараз готові повторити випробуваний нами варіант рекламного ролика з широким освітленням через всі телекомпанії усіх зацікавлених країн із запрошенням до плідного співробітництва. Прошу вас, пане, президенте, негайно зв'язатись з президентом України щодо всілякого сприяння швидкої організації вивозу потрібних осіб. Нам потрібен дозвіл на приземлення нашого літака в Маріуполі і дозвіл на переміщення цих осіб до нас. Літак вже готовий до вильоту з бази в Туреччині.

- В такому випадку нам може і не знадобитись закордонна поміч, - сказав помічник президента. - Треба зв'язатись з президентом України, і скоріше організувати забезпечення відповідних гарантійних обставин. Можна навіть щось пообіцяти. Не треба його зараз лякати висуненням ультиматуму, але, у крайньому випадку, можна буде натиснути і на цей важіль. З вашого дозволу, я прямо зараз піду організовувати цю телефонну розмову.

Президент кивнув на знак згоди.

- Паралельно ми відпрацьовуємо варіант знаходження розробників по всім каналам, і працюємо також з науковцями, - продовжив директор ЦРУ. - Але на даний

час нам ще невідомо, де вони переховуються.

- Доведеться їх запрошувати до нас у Вашингтон, - погодився президент.

- Ні, - заперечив шеф розвідки. - Ні в якому разі. Події на нашій базі біля Ель Пасо показали, що їм довіряти ні в якому разі не можна. В нас розроблено два варіанти на випадок зустрічі. Перший, це доставка їх в якнайдалішу обладнану точку від Вашингтона, треба перестрахуватися, бо ми не знаємо максимальної відстані дії впливу. І другий, це...

Директор ЦРУ немовби підшукував слова.

- Продовжуйте, пане директоре, - заохотив його президент.

- Це остаточне припинення існування відповідної загрози прямо на місці цієї зустрічі.

- Що ж... В такому випадку... У вас є відповідні повноваження, - встав зі свого місця президент, закінчуючи розмову.

;

;

/*-----107-----*/

;

А вантажівка тихо повзла до місця призначення. Дорога впливала по-своєму: вже стихли жваві розмови, більшість батьків почали куняти. Лише хлопці тримались разом.

- За цей час я багато передумав про відповідність теорії Всесвітів, - впівголоса говорив Анатолій. - Ми можемо зараз впливати на великі маси людей. Однак, ми вийшли на механізм роботи впливу, виходячи з того, що до нас це вже було зроблено. Ми використали послання мандали і повторили попередній досвід. Тобто як тоді бути з теорією одночасного розвитку Всесвітів, якщо за тисячі років до нас це вже було зроблено?

- Ти сам майже відповів на своє запитання, - сказав Сашко. - Так, вплив був відкритий за певний час до нас. Дуже багато винаходів було зроблено, так би мовити, передчасно. Наставав час і до них повертались, згадували, використовували.

- Тобто тоді ще було дуже рано. Щільність людства була низькою, та й загальний розвиток людини не був належним, - підтримав Олександра Віктор. - З точки зору існування планети двадцять або сорок тисяч років - це вже не так і багато. І, взагалі, хто достеменно довів, що первісні люди, неандертальці чи кроманьйонці, були інтелектуально нижчими за їхніх сучасників? Такий висновок зробили на підставі знахідок кам'яних сокир. А якщо взяти наскельні малюнки? Далеко не кожен філософ може вправно малювати, писати музичні твори або співати. Гадаю, ніхто не буде сперечатись, що первісна людина була якнайближче до природи, в ній поєднувалось і реальне і абстрактне. І не треба міряти силу думки тільки розміром мозку. Певен, що неандертальський мислитель, в розумінні абстрактних питань, може дати велику фору деяким сучасним вченим.

- Вплив був відкритий можна сказати випадково. На той час не було суспільних завдань щодо цього відкриття не вистачало знань, масштабу. Людство повинно

приходити до всього вчасно, – додав Вадим.

– Зараз ми можемо вплинути на всю планету Земля, – сказав Анатолій.

– Але дуже важлива мета цього, – уточнив Вадим. – Нам ще потрібно навчитись передбачати можливі наслідки втручання в природний хід історії.

– А що, коли ми роззброїмо увесь світ та переведемо його з дикунського стану збагачення до стану переваги інтелекту над бажанням правити, – висловив несподівану пропозицію Віктор.

– Це дуже важливе рішення, щоб його приймати так, одразу, без ретельного обдумування, – заявив Анатолій. – Особисто я певен, що нам не треба зараз втручатися у хід світових подій.

– Але ж ви подивіться тільки, що робиться навкруги! – підхопився Олександр. – Як власники грошей б'ються за свій хижий світ!

– Як би там не було, але факт залишається фактом – ми володіємо всесвітнім впливом, – сказав Вадим. – Свого роду надзброєю. Ядерна зброя, ракети, літаки, танки – це просто іграшки, бо ми можемо керувати всіма керуючими усіма видами зброї.

– Погодьтеся, що справа дуже серйозна, щоб розв'язувати її, так би мовити, прямо на дорозі, – сказав обережний Анатолій.

– Давайте тоді приймемо принципове рішення про загальне всесвітнє роззброєння, – запропонував компромісний варіант Сашко.

– Взагалі, проти цього заперечень немає, – почав погоджуватись Анатолій. – Але подібне рішення потрібно приймати по зрілих роздумах.

– Доки є час, то можна думати, – дав згоду і Віктор.

– Тобто роззброїмо всіх військових після того, як вирішимо всі питання пов'язані з таким рішенням, – підбив підсумок розмови Вадим. – А таких питань багатенько буде. Це і працевлаштування великої кількості військових, і утилізація зброї, і багато інших питань, про які ми ще й гадки не маємо...

– Ранчо Сан Еметеріо, – прочитав надпис Віктор. – Все, приїхали! Звідси до Серро Кубабі дійдемо пішки.

Вантажівка зупинилась, звільнилась від пасажирів і рушила далі до Соноїти.

– Час на невеличку подорож до місця призначення у нас є, – сказав Олександр. – Відвідаємо його, а потім відпочинемо на цьому ранчо.

Невеличка група мандрівників вирушила в напрямку Серро Кубабі.

Не встигли вони відійти від траси і ста метрів, як побачили, що назустріч їм йде якийсь старий індіанець. Він зняв свою шляпу і помахав нею перед собою якімось комічним жестом.

"Ми непомітні."

"Але я вас бачу."

"???"

Індіанець одягнув шляпу та віддав честь по-військовому.

– Радий привітати вас на сонорській землі, – радо сказав він.

– Здрастуйте. Але вибачте, будь ласка, – здивовано звернувся до нього Віктор. – Як

ви можете нас бачити?

- Достатньо захотіти побачити, - коротко відповів індіанець.

На вигляд він був дуже літньою людиною середнього зросту з темним круглим обличчям, коротким сивим волоссям. Глибокі зморшки на обличчі надавали йому вид глибокого старця, однак його тіло, здавалось, було сильним та зібраним.

- Моє ім'я Хуан Матус, - представився він.

Хлопці мовчки дивилися на старого мексиканця.

"Але Кастанеда писав, що ви покинули..."

"Я завжди там, де потрібно."

- Оце так зустріч! - здивувався Вітьок. - Тепер зрозуміло, чому ви нас бачите.

"Що трапилось?"

"Треба поспілкуватись."

- Ого! - здивів Вітьок. - У нас стільки запитань!

- Нам добре відомо про ваші успіхи, - просто сказав дон Хуан. - Нам відомі також ваші наміри. Саме тому ми і вирішили з вами поспілкуватись щодо використання вашої сили.

- Хто це ми? - запитав Анатолій.

- В цієї місцевості нас називають магами.

- А в Тибеті? - раптом запитав Вадим.

- Там нас називають махатмами.

- Махатмами Шамбхали? - знову прозвучало питання Вадима.

- Про Шамбхалу поговоримо пізніше, - відповів дон Хуан. - Зараз потрібно з'ясувати більш важливі питання. Нам відомо про ваш намір втрутитись у світовий хід подій.

- Але ми тільки обговорювали це питання, - підтвердив Сашко.

- Достатньо того, що ви маєте намір. Ми знаємо про небезпеку використання руйнівної зброї. Ми знали про це ще декілька тисячоліть тому.

- І ніколи не втручались? - запитав Віктор.

- Ми були змушені втрутитись у світовий хід подій тільки одного разу. Це прийнято називати карибською кризою. На той час існувала реальна небезпека застосування потужної зброї. Ми забезпечили обмін дзвінками між тодішніми керівниками країн. Можу вам сказати, що людство тоді було на крок від жахливих подій ядерної війни.

- А чому ви це зробили? - поцікавився Вадим.

- Людство повинне усвідомити свій шлях до цілковитої довіри, щоб не зостатись у тваринному стані. Тільки тоді воно зможе підтримувати зв'язок з вічними силами Всесвіту.

- Ми зрозуміли вас, - сказав Анатолій. - Але що нам тепер робити?

- Розвиватись. Пізнавати світ.

- А можна задати декілька запитань? - одразу поцікавився Олександр.

Дон Хуан розвів руки, ніби запрошуючи задавати питання.

- А Кастанеда все правильно передав? - почав першим Анатолій.

- В посланні, переданому через Карлоса, головне було передано правильно: весь

набутий досвід кожної людини передається до Темного моря усвідомлення.

- Вам відомо майбутнє? - пролунало питання Вадима.

- Вам добре відомо, що нам відомо все тільки про минуле від поточної точки відліку.

- Як можна швидше переміщуватись над планетою? - як завжди перевів своє питання у практичну площину Олександр

- У цьому розумінні взагалі можна не переміщуватись. До речі, щоб читати думки президентів країн взагалі не треба було "літати".

- А як щодо фізичного переміщення? - спитав Анатолій.

- Це можливо. Більше того, можна переміщувати й деякі предмети.

- А великі предмети можна? - спитав Віктор.

- А яким чином взагалі можна було побудувати такі споруди, як піраміди? - запитанням відповів дон Хуан і хитро посміхнувся. - Пізнавайте світ. І ніколи не забувайте про довіру.

more ()

;

;

/*-----післямова-----*/

;

Вектор розвитку Землі, як місця поєднання об'єктивного з суб'єктивним, починаючи від виникнення самої планети, від сіро-зелених водоростей, від динозаврів проходить через появу самої людини і, вже зараз, ми все гостріше починаємо відчувати його явно виражену направленість від матеріального світу до світу нематеріального, світу духовного.

В дикому первісному людстві, недовіра перемогла. Усі наступні громадські устрої продовжили традицію, яка була цілком природною для світу тварин і зовсім неприйнятною для справжньої людини розумної.

Така поведінка зумовлюється тільки можливістю вижити за рахунок іншого, зрозуміло, слабшого. З течією часу, і, особливо, з винаходом системи грошових відносин, місто сильних зайняли хитріші, розумніші. Марк Твен сформулював, що в *"політичних суспільствах право визначати, що є Справедливість, належить виключно Силі"*. Тобто, суб'єктивне поняття визначається поняттям об'єктивним. Зараз ми можемо додати, що об'єктивна сила керується суб'єктивним розумом.

Хитрі і розумні, визнаючи свою фізичну слабкість, систематизували недовіру у законах, які, у свою чергу, породили бюрократизм: самодостатній механізм доведення будь-якої нормальної ідеї до абсурду. Усі гори паперу, які нібито покликані виводити на чисту воду різних шахраїв, усі суди та прокуратури, кінець-кінцем "уся королівська рать", нездатні протиставити нічого тому, ім'я чому є - гроші.

І саме ті проти кого нібито направлена система державної недовіри, тобто всілякі шахраї та злодії, саме вони і користуються її вадами. Більше того, механізми влади дають їм можливість формувати ті самі закони за якими живе теперішнє суспільство.

"Хоч кому вручи владу і вона неодмінно виявиться в гнобленні".

Гнобителів - небагато, а гноблених - безліч. І такий розподіл вважається справедливим "тому що це встановлено законами і конституціями".

Недовіра породила великий державницький інститут - начальництво. Він, як іржа, роз'їдає будь-яке суспільство. При будь-якому нагляді відсутня плідна колективна робота. З'являються спокуси пожитися за рахунок інших.

Начальники, виникши внаслідок недовіри в процесі суспільної праці, були призвані відповідати за виконання певних доручень, однак в реальності вони всіляко намагаються уникнути відповідальності. Кращим виявляється не той, хто справді може забезпечити ефективну колективну роботу, а той, хто може справніше звітувати.

Величезні кошти йдуть на забезпечення невідривних від начальництва атрибутів: кабінету, секретарки, службового автомобіля. Однак, вже сьогодні віртуальний офіс, тобто один загальний секретаріат може ефективно обслуговувати кілька десятків начальників; віртуальний кабінет може замінити кілька звичайних, а авто взагалі можна викликати з загального гаражу і не дуже дорогу модель: "Таврії" цілком вистачить.

Люди не можуть бути начальниками, бо помикати іншими це уділ біороботів. Всі ці бюрократо-чиновнико-начальники майже майже як люди: чорні кулі недовірливих душ стукаються між собою, здіймаючи пустий гуркіт псевдодіяльності. Їхню сутність вірно підмітив Кліффорд Саймак.

;

/*Саймак Кліффорд (1904-1988) - письменник-фантаст, автор багатьох творів, серед яких "Майже як люди", "Кільце навкруги Сонця".*/

;

Бюрократ - власне є звичайним біороботом: він повинен виконувати раз і назавжди заведену для нього програму. Примітивне програмування великих мас дозволяє керувати ними без великих проблем. Тому так сильно розвинутий вектор направленості на біороботизм у західному кіномистецтві. Можна говорити про усвідомлене обов'язування населення, що досягло рівня, коли обиватель може повірити у що завгодно. Якщо далі так піде, через декілька десятиріч більшість цілковито перестане розрізняти правду і кривду. Помаленьку руйнується історична база людства: спотворюються справжні міфи - Геракл-Іолай, створюються штучно вигадані - Зена-Габріела, численні борці з демонічними силами заповнюють найефективніший інструмент ідеологічного впливу - телебачення. Йде свідомо орієнтація на прагнення сексу. Не забувають про і про любов - "п'ятий елемент" роботів.

Тільки довіра, а не так звана любов є справжнім "п'ятим елементом". Любов, по великому рахунку, є різновидом довіри. Точніше - це стан душі викликаний безпричинною довірою.

Роботи не можуть зрозуміти головного: *людиною стаєш не тоді, коли сам себе нею вважаєш, а тоді, коли всі інші визнають в тобі людину.*

Безпричинна зухвалість біоробота - це свого роду компенсація приниженого стану. Ступінь власного приниження прямо пропорційна капосності вчинку і отриманої

зловтіхи: чим більше зловтіха, тим більше самоприниження.

"Хамство біоробота походить від нестачі самоповаги."

З цього моменту кожен робот має знати, що хамською поведінкою він показує всім, і, насамперед, самому собі, свою нікчемність.

Але ніяка капость не проходить безслідно у ПсиВсесвіті.

"Закон збереженні псиенергії: спричинене зло неодмінно буде компенсоване."

Дехто з біороботів, інстинктивно відчуючи нестачу довіри, наївно вважає, що довіру можна купити. Вони купують собак. І в деякій мірі це спрацьовує. Але потрібен баланс у вигляді взаємодовіри. Тваринна доброта не є повноцінною довірою.

Корінний перелом в суспільному сумлінні наступить, коли у взаємовідносинах усіх членів суспільства запанує повне довір'я. Вектор розвитку спрямований таким чином, що з кожним кроком на шляху свого розвитку людство наближається до того часу, коли ця мета буде досягнута.

Зараз модно паплюжити такі форми суспільного життя як соціалізм і тим паче комунізм. Але ж світ ще ніколи не бачив соціалізму! У так званому "зразку соціалізму" – колишньому Радянському Союзі насправді існувала форма державного "бюрократичного" капіталізму, коли, не маючи прав власності, так зване начальство отримувало блага в залежності від чину. "Ідейні" "антагоністи" капіталізму хоч і критикували останній за привласнення чужого труда, але й самі не гребували користуватися точно такими ж плодами звичайного гноблення, не гребували солодко жити за рахунок інших, а до того ще й керувати ними.

Можна, звісно, сказати, що був такий момент у людства, коли не існувало приватної власності і була можливість розвитку у правильному напрямку. Однак еволюційний шлях пішов, і, власне, тоді не міг не піти, у напрямку задоволення власної жадоби індивідів.

У людства, після проходження усіх відомих історичних етапів, після жахів, крові, болі, обманів, хамства, підлабузництва, після усього поведінкового бруду нарешті з'являється можливість повернутись до суспільства довіри, яке, власне, вже починає поступово створюватись.

Таке суспільство створюється реальними людьми та віртуальними образами, які приходять в наше сумління матеріальним та нематеріальним шляхами.

Раб Езоп та бідняк Діоген виявились незрівнянно багатшими за мільйони крезів: крихка спадщина перших була дбайливо передана нам через сотні віків, спадщини багатіїв безслідно розчинилися на шляхах розвитку людства, залишаючи по собі лише зроблені не ними витвори мистецтва.

Справжня Історія світиться іменем Данко, сяє ім'ям Че Гевари.

;

*/*Данко – герой однойменного твору письменника Горького Максима (1868-1936).*/*

*/*Гевара Ернесто (Че) (1928-1967) – послідовно: учасник кубинської революції, президент Національного банку Куби, міністр національної промисловості, учасник партизанського руху в Болівії, де був захоплений у полон і вбитий.*/*

;

Автор.

2002-2005

}

Будь-які збіги в усіх прізвищах цього твору мають випадковий характер. Деякі з прізвищ взяті безпосередньо з відповідних літературних джерел.